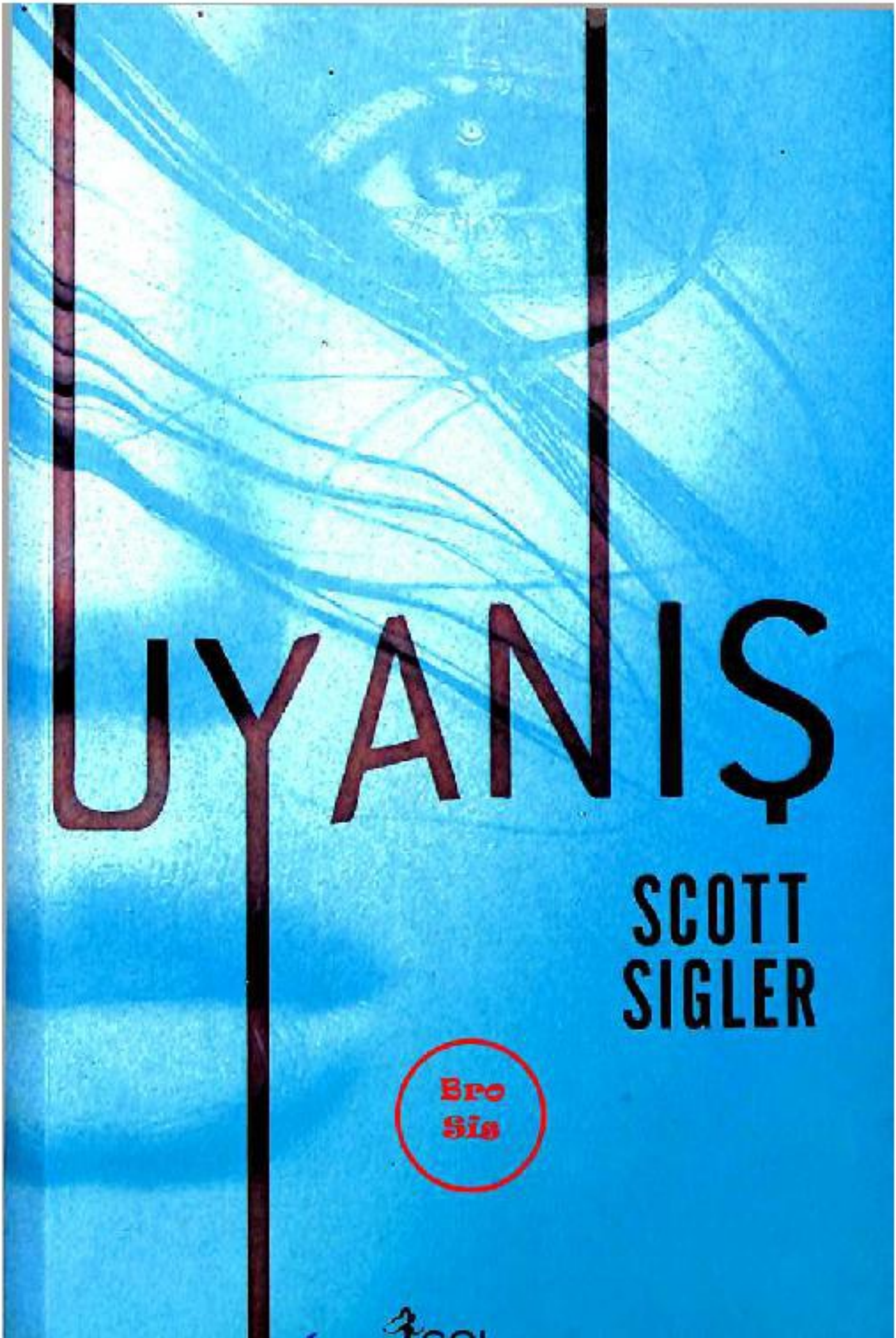
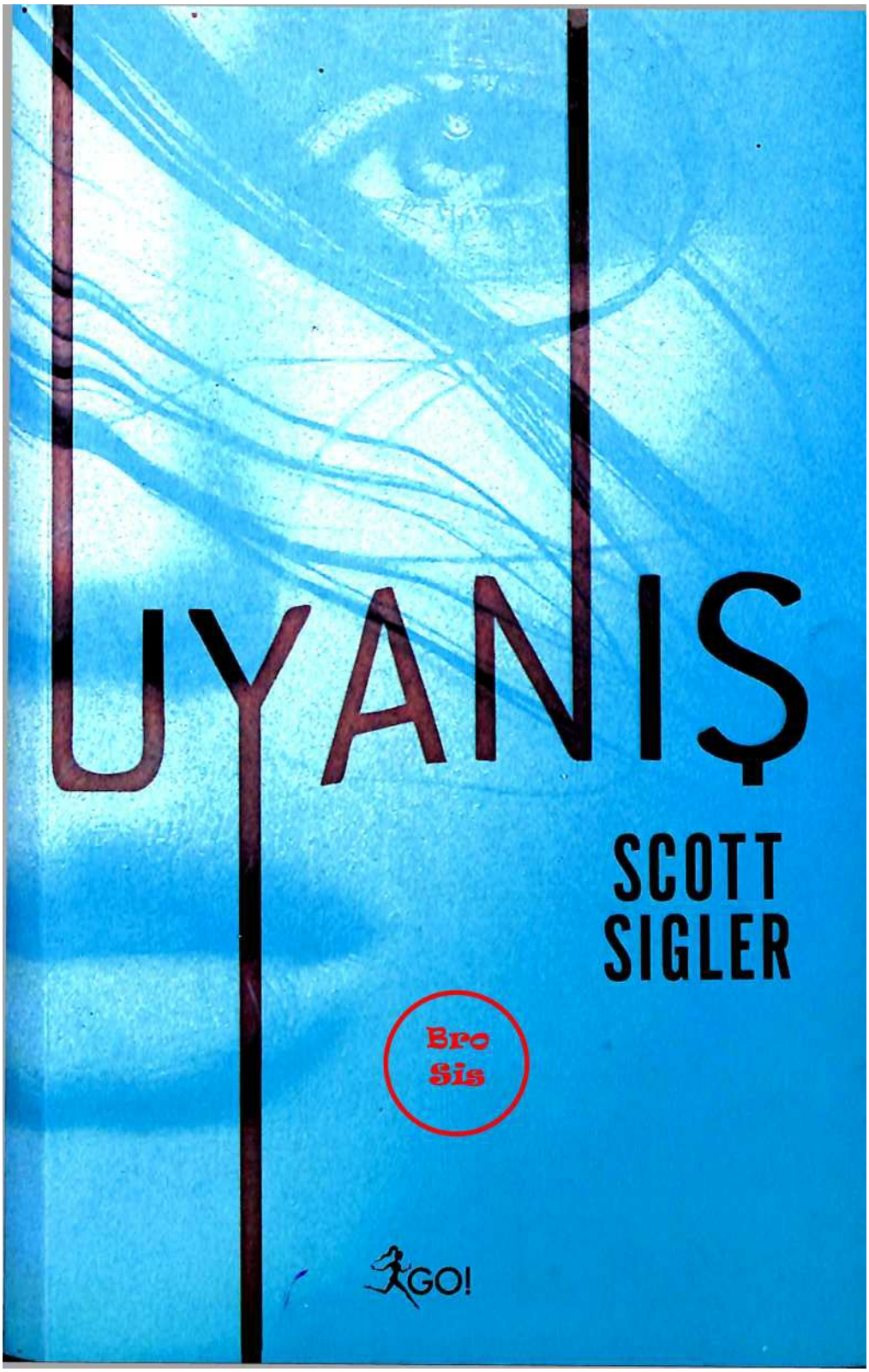
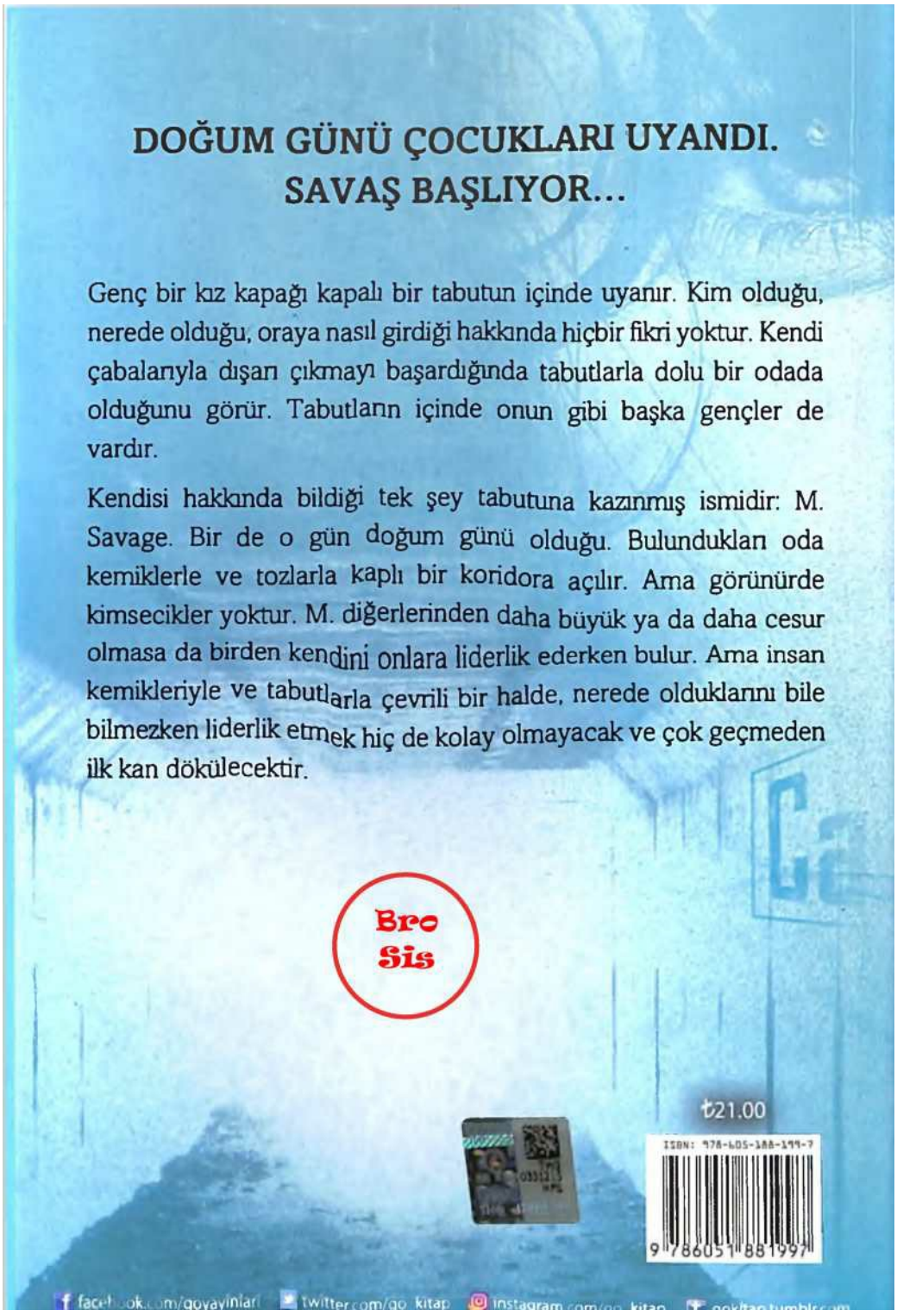
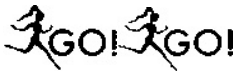

UYANIŞ
SCOTT
SIGLER
Bro
Sig

UYANIŞ
SCOTT
SIGLER
Bro
Sis
GO!

DOĞUM GÜNÜ ÇOCUKLARI UYANDI.
SAVAŞ BAŞLIYOR...
Genç bir kız kapağı kapalı bir tabutun içinde uyanır. Kim olduğu, nerede olduğu, oraya nasıl girdiği hakkında hiçbir fikri yoktur. Kendi çabalarıyla dışarı çıkmayı başardığında tabutlarla dolu bir odada olduğunu görür. Tabutların içinde onun gibi başka gençler de vardır.
Kendisi hakkında bildiği tek şey tabutuna kazınmış ismidir: M. Savage. Bir de o gün doğum günü olduğu. Bulundukları oda kemiklerle ve tozlarla kaplı bir koridora açılır. Ama görünürde kimsecikler yoktur. M. diğerlerinden daha büyük ya da daha cesur olmasa da birden kendini onlara liderlik ederken bulur. Ama insan kemikleriyle ve tabutlarla çevrili bir halde, nerede olduklarını bile bilmezken liderlik etmek hiç de kolay olmayacak ve çok geçmeden ilk kan dökülecektir.
Bro
Sis
₺21.00
ISBN: 978-605-188-199-7
9 786051 881997
facebook.com/goyayinlari
twitter.com/go_kitap
instagram.com/go_kitap

UYANIŞ

GO! Kitap

UYANIŞ

SCOTT SİGLER

Özgün adı: AUVE

ISBN: 978-605-188-199-7

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695 MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

© Scott Sigler, 2015.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Anatolialik Telif Hakları Ajansı aracılığı ile alınmıştır.

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları GOI Kitap'a aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay Editör: Nurten Hatırnaz Çeviren: Selen Ak Grafik uygulama: Ayşe Çalışkan

Baskı ve cilt: EKOSAN MATBAACILIK Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası) Zeytinburnu - İstanbul

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70 info@beyazbalina. com. tr

GOI Kitap, Beyaz Balina Yayınlan'nın tescilli markasıdır.

UYANIŞ

SCOTT SİGLER

Çeviren:Selen AK

BİRİNCİ KISIM

KARANLIK VE IŞIK

BİR

Bedenime saplanan acıyla uyandım.

Boynum ile omzumun birleştiği yerde, bir belirip bir kaybolan, hızlı ama keskin bir batma hissi vardı.

Beni bir şey mi ısırmıştı?

Yok... Rüya görmüştüm herhâlde. Ya da kâbus.

Doğum günümde böyle uyanmamalıydım. On iki yaşındaydım. İnanasım gelmiyordu, on iki yaşındaydım, artık küçük bir çocuk değildim. İstediğim saatte kalka-bilmeli, bütün gün uyuyabilmeliydim. Pasta kesilmeliydi, arkadaşlarım gelmeliydi, okula gitmek zorunda da kalmamalıydım.

Okul.

Okulu düşününce bütün hevesim kaçtı. Öyle yorgundum ki. Sanki hiç uyumamıştım. Eğer alarm çaldıysa

ve ben duymadıysam, yine derse geç kalacaktım. Annem beni öldürecekti. Gitmek istemiyordum. Okulda, diş-kızlar ve daire-yıldızlar benimle dalga geçip duruyordu. Okuldan nefret ediyordum, onlardan nefret ediyordum...

Boynuma, tam da o batma hissini duyduğum yere, bir serinlik yayılınca tenim karıncalandı, gıdıklandım. Bir yerim mi kanıyordu?

Gözlerimi açtığımda her yer karanlıktı. Zifirî karanlık. Nefes alıp verişlerim dışında bir şey duymuyordum. Bir de... Bir de hareket

edemiyordum. Soğuk ve sert metal çubuklar bileklerimi iki yanıma sabitlemişti. Ellerimi sağa sola döndürerek kurtarmaya çalıştım ama çubuklar o kadar sıkıydı ki kollarımı sıyırdılar.

“Anne?”

Sözcük ağzımdan âdeta bir çığlık gibi fazlasıyla yüksek sesle çıktı. Bir terslik vardı. Sesim bir tuhaftı... Boğuk boğuk çıkıyordu.

Annem yanıt vermedi.

“Baba?”

Çıt çıkmıyordu.

Çubukları iyice çektim ama sadece el bileklerimde değil, ayak bileklerimde de kıpırdamamı engelleyen bir şey vardı. Kalçam yere öyle bir sabitlenmişti ki yan bile dönemiyordum.

Burası benim odam değildi. Benim evim değildi. Annemle babam burada yoktu.

Göğsüm, davul gibi atan kalbimi bastırmak istercesine, sıkıştı. Bedenim karıncalanıyor, her yanım Uyan! diye bağırıyordu. Uyanuyanuyanuyan!

“Kimse yok mu?”

Çıt çıkmadı.

“Bana yardım edin. Ben...”

Soluğum kesildi.

Kendi adımı bilmiyordum.

Can havliyle kollarımı bacaklarımı oynatarak beni tutan amansız çubukları çekiştirdim.

“Kimse yok mu, imdat!”

Kimseden yanıt gelmedi.

Avazım çıktığı kadar bağırmaktan boğazım acıdı. Biri kesin sesimi duymuştu. Biri kesin yanıma gelecek, yardım edecekti.

Bekledim.

Hâlâ çıt çıkmıyordu.

Başımı kaldırınca, alnımı sert, sabit bir şeye küt diye çarptım. Demek bu yüzden sesim bir tuhaf çıkıyordu: Yüzümün hemen önünde bir tahta vardı.

Yok, tahta değil... Kapak.

Altım ve iki yanım kumaş kaplıydı.

Yoksa ben...

... Ah olamaz, hayır...

... Yoksa tabutta mıydım?

“İmdat! Çıkarın beni buradan!”

Beni uyandıran acı, yeniden boynuma saplandı, bir iğne öyle derinlere batıyordu ki gözlerim kısıldı, vücudum kaskatı kesildi.

Karanlıkta kapana sıkışmıştım, üstelik bir şey beni ısırıyordu.

(Kaçarsan düşmanın seni avlar. Düşmanını öldürürsen sonsuza dek kurtulursun.)

Bu düşünce, aklımda kalan bu anı, tanıdık geliyordu. Çoğalan öfkem, acıma karşın hareket etmemi sağlıyor, bana, daha fazla çaba göstermem için gereken gücü veriyordu. İtip çektim, ittirip kaldırdım. Tüm gücümü sağ elimde topladım: Çek şunu, lanet olsun. Sert metale sür-tünmekten bileğimin derisi soyuldu ama dışarı çıkmak zorundaydım.

Tabutum tangır tungur edene kadar, var gücümle itip çektim, ittirip kaldırdım.

Sonunda metal çubuğun çatladığını hissettim. Sağ elimi daha çok hareket ettirebiliyordum. Çok az bir fark vardı ama yine de daha çok hareket ettirebiliyordum.

İğne boynuma iyice batınca çığlık attım.

Az önce kimse gelmemişti, şimdi de kimse gelmeyecekti.

Acı ciğerlerime mi vuracaktı? Kalbimi mi delecekti?

Ölecek miydim?

Ellerimi öyle bir çektim ki bileklerimi yere sabitle-yen çubukların altında kemiklerim ezildi. Küçük bir çatırtı daha duydum, ardından bir tane daha, derken sağ elim serbest kaldı.

Parmaklarımı hafifçe boynuma götürerek beni delik deşik eden şeyi el yordamıyla yakaladım. Elimde kımıl kımıl, ıslak, kaygan, soğuk bir yılan vardı. Sürünüp gitmeye çalışıyordu ama yakalamıştım bir kere, hayatta bırakmazdım. Yılanı ağzıma götürüp ısırdım. Korkunç bir tadı vardı. Çenem acıyana kadar dişlerimi sıktım. Başımı sağa sola savurarak var gücümle ısırınca yılanın içinde bir şey çatır çutur ezildi.

Yılan elimde ve ağzımda yığılıp kaldı. Hayvanı yana fırlattıktan sonra tükürerek dilimdeki iğrenç tattan kurtulmaya çalıştım.

Sağ el sol bileğe... Kelepçeyi kavradım. Üstüne dokunur dokunmaz, un ufak oldu; tozlar dağılınca altındaki delik deşik, sert nesne açığa çıktı. Sağ elimle çekip, sol yumruğumu kaldırınca çok geçmeden o çatırtı sesi eşliğinde, sol elim özgür kaldı.

îki elimle belimin önünde kavis yapan çubuğu yakalayıp, saldırıya geçtim: it-çek-it-çek-it-çek-it-çek. Bütün tabut sarsıldı ve çubuk kırıldı.

Şimdi sıra ayaklarımdaydı.

Kapak yüzüme ve göğsüme o kadar yakındı ki ellerimi ancak kalçalarıma kadar uzatabiliyordum. Üstümde kısa bir etek falan mı vardı? Denemeye devam etmeli, daha ileriye uzanmalıydım. Ne pahasına olursa olsun, buradan çıkmak zorundaydım. Sağ kalçamı döndürdüm, ayak bileklerimdeki kelepçelerden güç alarak gövdemi aşağıya kaydırdım ve sol elimi aşağı uzattım. Omzumla yüzümün peşi sıra, yanağım, burnum ve kapalı gözlerim tabutun pürüzsüz kapağına sürtünürken bile, parmaklarım dizlerime zor değiyordu.

Daha sıkı, sıkı sıkı asılmak, savaşı sürdürmek, karanlıktan çıkmak zorundaydım. Ayaklarıma ulaşamazsam burada tek başıma, çığlıklar ata ata ölürdüm, sonra da...

Derken parmak uçlarım ayak bileklerimi sabitleyen sert çubuklara değdi. Çok yaklaşmıştım, birazcık daha ileri uzanmalıydım. Bükülmüş kemiklerim ve çarpılmış kaslarım acıyla titrerken daracık yere iyice sıkıştım ama sonunda sol elim bir çubuğu yakaladı. Çubuğu kavrayıp, sarsa sarsa çekince, açılması gerekiyordu.

Çat çat: İki ayağım da serbest kaldı.

Yeniden sırtüstü yatana kadar, tabutun içinde sürünerek yukarı çıktım. Avuçlarımı kapağa bastırdım.

İttirdim: Yerinden oynamadı. Yeterince güçlü değildim.

Düşün. DÜŞÜN. Dışarı çıkmak zorundasın...

Kollarımla bacaklarımı kullanmam gerekiyordu, her şeyimi kullanmam gerekiyordu...

Döne döne kamımın üstüne yattım. Ellerimi ve dizlerimi sığdıracak yer yoktu ama var gücümle yere bastırarak, kamburlaştırdığım sırtımla kapağı ittirdim. Ter damlaları gözüme damlıyordu. Ter damlalarının arasında kan da vardı belki. Sırtım acıdan inleyene kadar ittirdim.

Derken kapakta bir şey çıt etti.

Kör edici, gümüşi bir ışık tabutumdan içeri girdi. Işık öyle parlaktı ki bakınca insanın gözleri yanıyordu. Gözlerimi kapatıp iyice ittirdim. Kapağın kalktığını hissettim, yalnızca birazcık kalkmıştı ama dizlerimi altımda toplamama yeterdi.

(Saldır, saldır, kararsızsan hep saldır, düşmanının toparlanmasına fırsat tanıma.)

Soluklanıp, tüm dikkatimi topladıktan sonra, kalan tüm gücümle yukan abandım.

Bükülerek kopan bir şey acı acı inledi. Savaşın sonunda, o sağlam kapak narin bir midye kabuğu gibi kırılınca, kalktım, dışarı çıktım, yere bastım ve...

Düştüm...

Sertçe yere çarpmamla birlikte, kalın bir toz bulutu havalandı. İnip kalkan ciğerlerim tozu emdi. Ayaklanmın altındaki yer dönüyordu, ışık ise her yerdeydi ve öyle parlaktı ki yakıcılığı sımsıkı kapalı gözlerime bile işliyordu.

Yattığım yerde yan dönüp gözlerimi kırpıştırarak görmeye çalıştım. Öksüre öksüre, nefes almaya çalıştım. Beni tabuta kapatan kişi gelip beni yeniden içeri tıkmadan önce gözlerimin ışığa alışması umuduyla bekledim.

• • İKİ

Görüşümü engelleyen ışık, gözlerimi sulandırmıştı. Dilimdeki kumlu toz, acıyan boğazımı kaplayarak ciğerlerime öyle bir inmişti ki durmadan öksürüyordum. Bana bunları yapanlar, sesimi duyup gelebilirlerdi ama elimde değildi. Göremiyordum, yerimden kalkamayacak kadar güçsüzdüm.

Çaresizdim.

Öksürme nöbetim hafifledi. Bedenim, oturmama izin verecek kadar

gevşedi. Dizlerimi göğsüme çekip kollarımı sıkıca bacaklarımın etrafına doladım. Bileklerimi ovuşturdum. Sert çubuklar derimi soymuştu.

Tabutum sıcaktı. Kapağını kırıp açmış, içinden çıkmıştım. Şimdi de bu soğuk odadaydım. Titriyordum.

Dışarıdaydım, evet, ama yalnız, yorgun ve korkmuş bir hâldeydim.

Annemle babam neredeydi? Neden burada değillerdi? Aynca, burası neresiydi?

Havada tam çıkaramadığım birtakım kokular vardı. Havasız kalmış bir oda gibi, taze olmayan, kuru kokular. Burası... ölü kokuyordu.

Işık hâlâ gözlerimi yaksa da eskisi gibi değildi. Sonunda biraz görmeye başladım.

Gri. Toz, griydi. Her yanı battaniye gibi saran, havada asılı kalmış toz zerrecikleri, her nefesimle dönüyordu.

Boynum, o yaratığın ısırdığı yer zonkluyordu. Elimi götürdüm. Gömlek. Üstümde gömlek ve kravat vardı. Elimi yakamdan içeri sokup yaramı yokladım. Elimi çektiğimde parmaklarımda macun kıvamında toz ve kan karışımı vardı.

Üstümdeki giysiye baktım: Beyaz bir gömlek, kırmızı siyah, ekose, kısa bir etek, dizlerimin altında biten siyah çoraplar, ayakkabı yok. Gömleğim dar geliyordu. Kolları, dirseğimle bileğimin ortasında bitiyordu. Kırmızı kravatımın üstüne sarı-siyah bir daire içinde minicik resimler işlenmişti. Çemberin ortasındaki beyaz ipte bir şey yazıyordu: MICTLAN.

Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Üstümdeki giysiler de... Bu giysiler benim miydi?

Görüşüm bulanıktı. Tabutumdan başka bir şey göremiyordum. Tozlu zeminde oturduğumdan içine bakamayacak kadar alçaktaydım. Kapak tam ortasından, boydan boya ikiye ayrılmıştı. En yakınımdaki parça

tabutun yanına düşmüştü, uzaktakiyse dimdik havada duruyordu. Ben herhâlde kapağı kırarken, o yarısını biraz büktüğümden, öteki gibi yere düşememişti.

Kapağın parçalan ışık altında parlıyordu. Tuttuğum yerde kanlı parmak izleri fark ettim: Parmaklarım kapağın üstüne yapışmış ince toz tabakasını silmişti.

Neden kimse gelip de bana yardım etmiyordu?

Şu boynumu ısıran şey... hâlâ yaşıyor muydu acaba? Ya hâlâ tabutun içinden kıvrıla kıvrıla dışarı çıkıp bana yeniden saldırmaya hazırlanıyorsa? îçeri bakmak istemiyordum ama burada başka kimse yoktu ve yılanın öldüğünü bilmem gerekiyordu.

Yoksa beni avlayabilirdi.

Tabutun kenarına tutunarak kendimi yukarı çektim. Hareket etmek istemeyen bacaklanm titreyip seğirirken ayağa kalkıp içeri baktım.

Yırtık pırtık beyaz kumaşta ıslak, kırmızı, uzun şeritler; birkaç da kızılımsı soluk toz lekesi vardı. Yırtıklann arasından gevşek dolgu malzemesi görünüyordu.

Kanlı, beyaz bir yastık, yastığın hemen yanında da pörsük, beyaz bir yılan...

Hayır, yılan değil, bir boruydu bu.

Ucunda da uzun, parlak bir iğne vardı. Beyaz derisi ısırdığım yerden yırtıldığından, altındaki siyah lifler görünüyordu.

Boruyu bir süre izledim. Kıpırdamıyordu. Ölmüştü çünkü ben öldürmüştüm.

Bileğimi tutan çubuğun bir parçasını aldım. Delik deşik yüzeyi o kızılımsı tozla kaplıydı... Pas mıydı acaba? Belki de pas, metalin çoğunu yiyerek, çubuğu inceltmiş, kırılmasını kolaylaştırmıştı. Sağlam olsaydı hayatta o çubukları kırıp serbest kalamazdım.

Gözlerim artık yanmıyordu. Sulanması da kesilmişti. Odanın geri kalanını görebiliyordum.

Benimkinden başka on bir tabut daha vardı. Birbirine paralel iki sıra hâlinde, uç uca dizilmiş altışar tabut. Tabut sıralan, el değmemiş, durgun bir grilikle birbirinden ayrılıyordu. Tabutlann üstünü kaplayan kalın toz tabakası yüzünden, sert kenarlar yumuşak kavisler gibi görünüyordu.

Ben sol sıradaki son tabuttaydım. Artık tabutumu tüm ayrıntılanyla net bir şekilde görebiliyordum. Üstü girift oymalarla süslenmişti: karikatürü andıran, büyük burunlu; kabarık, dağınık saçlı insanlar; bir sürü basamaklı, alçak piramitler; basit güneş çizimleri; gözleri abartılı büyüklükte, hırlarken dişleri gözüken kediler...

Oda, sanki özellikle bu tabutları saklamak için yapılmış gibi uzun ve dardı. Artık gözlerim alıştığından

içerisi o kadar aydınlık gelmiyordu, kemerli tavanda yalnızca birkaç ışık yanıyordu, onlar da gri boyalı oymalarla kaplı taş duvarı zar zor aydınlatıyordu.

Odanın öbür ucunda, kemerli bir giriş gördüm. O girişte de... kapı mı vardı acaba? Ağır ve sağlam görünüyordu ama görünürde kapı kolu falan yoktu.

Tabutumun dibindeki bir şey gözüme çarptı. Elim kadar, düz bir alanın çevresinde bir düzine ufak tümsek vardı, hepsi de kabarık, gri toz tabakasının pusu altında kalmıştı.

Titreyerek elimi uzatıp ufacık şekillerden birinin tozunu sildim. Bir mücevherdi bu: donmuş bir alev gibi parlayan, koyu turuncu bir mücevher.

Düz alanı silip temizledim. Yere yedi harf ile bir nokta kazınmıştı.

M. Savage

Benim adım mıydı bu?

Bir şey duydum: hafif bir ses, çok alçak perdeden, belli belirsiz bir ses. Karanlıkta kapana kısılışım geldi aklıma, derken nedenini anladım.

Bir kız çığlık atıyordu. Ses başka bir tabuttan geliyordu.

t#

UÇ

Sarsak bacaklarım beni hâlâ pek taşıyamıyordu. Ayakta durabilmek için tabutlara yaslanarak, yalpalaya yalpa-laya çığlığa doğru ilerledim. Her adımımda, sanki buraya ayak basan ilk insan benmişim gibi, havaya ufak bir tuz bulutu kalkıyordu.

Sesin geldiği tabut sol sıranın ortalanndaydı. Yaklaştıkça, içeriden gelen belli belirsiz sözcükleri seçebildim, "îmdat! Anne, çıkarın beni buradan!"

Elimi toz kaplı kapağa koyunca, hafif titreşimler hissettim: İçerideki kız kurtulmaya çalışıyordu. Beyaz borudan çıkan, o uzun, kanlı iğneyi düşündüm.

Tabutun üstündeki tozu temizlerken, kazara kısa süreli bir sis bulutu yarattım. Cilalanmış oymalar ışığın altında parlıyordu.

Parmak boğumlarımla kapağın üstüne vurunca kızın çığlığı kesildi.

"Sakin ol," dedim. "Seni çıkarmak için elimden geleni yapacağım."

Bir sessizlik oldu. Derken kız konuşmaya başladı. Tabut, kızın sesinin gücünü azaltsa da sözlerindeki çaresizliği azaltamıyordu.

"Kimsin sen?"

Kimdim ben? Hiçbir fikrim yoktu. Nedense, ben Savage diyerek, kızın korkusunu yatıştırabileceğimi sanmıyordum. Adımı bile bilmiyordum. Elimde yalnızca adımın ilk harfi vardı ama belki işe yarardı.

“Benim adım Em. Seninki nedir?”

“Benimki... Bilmiyorum.”

Bir anlığına içime su serpildi, öyle yoğun bir duyguydu ki bu, neredeyse yeniden düşecektim: Yalnız değildim. Kızı oradan çıkarmak zorundaydım.

“Seni sabit tutan çubuklar var mı?”

“Bir şey var,” dedi kız. “Nedir bilmiyorum, hiçbir şey göremiyorum. Hareket edemiyorum. Burası çok karanlık. Lütfen bana yardım et!”

“Sana sakin ol dedim.” Taş duvarlarda yankılanan sesimin ne kadar haşin çıktığını fark ettim. Kız korkmuş, kapana kısılmıştı; bağırmamın bir faydası dokunmazdı.

“Sorun yok,” dedim ses tonumu yumuşatarak. “Dinle beni, o çubukları kırman gerek.”

“Kırmak mı?” dedi boğuk bir sesle. “Denedim, çok kalınlar!”

“Biraz daha uğraş. Ben kendiminkileri kırdım.” Yeniden bir sessizlik oldu. Kızın oflaya puflaya uğraşmasını dinledim, sonra da sözlerindeki çıplak korkuyu duydum.

“Kıramıyorum, söyledim ya, o kadar güçlü değilim. Beni buradan çıkar, lütfen beni buradan çıkar.”

Kapağa sertçe vurdum.

“Sessiz ol,” dedim. “Açmanın bir yolunu bulacağım.” Neden benim gibi çıkamıyordu? Benden daha mı güçsüzdü? Korkusu bulaşıcıydı, tabuttan yayılarak süzüle süzüle göğsümün içine giriyordu. İlkin karanlıkta öleceğimden korkmuştum; şimdiyse eğer bu kız ölürse tek başıma kalacaktım ki bu daha da beterdi.

Başka ne yapacağımı bilmediğimden kapağı ittirdim. Hiçbir şey olmadı. Parmak uçlarımı tabutun kenarı sandığım şeyin altına kaydırıp, önce

nazikçe, ardından da kalan azıcık gücümle yukarı çektim. Nafile. Tam ortadan geçerek kapağın iki yarısını ayıran, uzun bağlantı yerini elimle yokladım... Parmaklarımı geçiremeyece-ğim kadar dardı.

Odayı gözden geçirdim. Koridorun karşısında, bir tabuta dayanmış bir şey gördüm; herhâlde kolumun ön kısmı ile elimin toplamı uzunluğunda, hatları belirsiz, gri bir cisimdi bu. Beş adımda yanma vardım. Eğilip elime aldıktan sonra havaya kaldırıp tozunu silkeledim.

Elimde altın bir çubuk vardı. Üstünde boylu boyunca farklı renk ve boyutlarda mücevherler diziliydi. Ucu C biçimindeydi: C'nin kısa ve kalın uçları altın değil, gümüştü. Çubuk ağır ve sağlamdı.

Silah buldum. Bir silahım var.

Aniden pek korkmadığımı hissettim.

Yeniden kızın tabutuna dönecekken gözüme bir şey takıldı. O tabutun kapağı, ötekiler kadar tozluydu ama kızınki gibi sıkı sıkı kapatılmamıştı. Hafif aralıktı. O aralıktan da serçe parmağımdan dar, incecik bir çizgi hâlinde kopkoyu karanlık görünüyordu.

Bakışlarımı ayıramadım.

Sağ elimde silahım vardı. Sol elim tabuta uzandı. Parmaklarımı görünmeyen tozun arasından o karanlığa sokup kapağın bana yakın kısmının altına geçirdim. Cilalanmış tahta serin serin tenime değdi. Sıkıca tutup çektim. Kapak birazcık oynadıktan sonra direnç gösterdi. Kendi kapağımı kırmıştım. Kırınca da tabutum açılmıştı. Belki şu altın çubuğu o boşluğa sokabilseydim, o zaman...

"Em, orada mısın?" Koridorun öteki tarafından kızın boğuk sesi geldi. Sonra da, "Beni bırakıp gittin mi?" dedi. Paniklemek üzereydi.

Koşa koşa kızın tabutunun yanma döndüm.

"Kusura bakma. Geldim. Kullanabileceğim bir şey buldum. Kapağı kırıp seni çıkarmayı deneyeceğim. Biraz gürültü çıkacak. Dayan, olur

mu?”

“Olur. Ama lütfen çabuk ol.”

Silahımı başımın üstünde kaldırıp kapağa geçiriverdim. Kapağa değince tok bir ses çıkaran çubuk, siyah malzemede bir çentik açınca, tüm kapak sarsılarak tozu dumana kattı.

Bir şeye vurmak iyi gelmişti. Hem de çok iyi. Çubuğu tekrar, bu kez daha sertçe savurdum. Metal alet tabutun can alıcı noktasına vururken dudaklarımın hırçın bir ifadeyle kıvrıldığını hissettim. Tekrar tekrar, her seferinde de bir öncekinden sert darbelerle vurdum, kocaman bir kedi oymasını ezdim, bir basamaklı piramidi göçerttim ve cilalı yüzeyi parçalayarak altındaki beyaz tahtaya ulaştım.

Sonunda, bir şey kırıldı: Kapak ortadan ikiye ayrıldı. Uzun yarısı tabutun yanına düşünce içerideki kız göründü. Benden yaşça büyüktü; uzun, gür ve kıvırcık saçları yüzüne dağılmıştı. Gözleri ışık yüzünden sımsıkı kapalıydı. Kızılımsı çubuklarla olduğu yere sabitlenmişti. Üstünde ona epey dar gelen beyaz bir gömlek, işlemeli kırmızı bir kravat ve kısa bir ekose etek vardı.

Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu. Yüzünü buruşturmuştu, başı da hafiften seğiriyordu; sanki nereden geldiğini göremediği, o yüzden de kaçamadığı bir darbeden korunmaya çalışıyordu.

“Em? Sen misin?”

Kızın elini tuttum. Elimi zayıfça sıksa da teni sıcak ve yumuşaktı.

“Benim,” dedim. “Her şey yolunda.”

“Teşekkür ederim, Em. Ah, çok teşekkür ederim. Şu çubukları da çıkarabilir misin?”

“Çıkarırım. Sen kıpırdamadan dur.”

Dikkatlice indirilmiş birkaç darbe, kolay kırılan eski metali tuzla buz etmeye yetti.

Kız ellerini kaldırıp bileklerini ovuşturdu. Derisinde öyle pek bir çizik yoktu, çubuklardan kurtulmayı bile denememiş miydi acaba?

“Bekle,” dedim. “Çıkmana yardım edeyim.”

Silahımı bıraktım.

Kızın doğrulup tabuttan çıkmasına yardım ettim. Zor bir işti çünkü çok güçsüzdü, ben de ondan çok daha güçlü sayılmazdım.

Ayakta durmak için bir adım attı ama bacakları onu taşımayı reddedince kucağıma düşerek ikimizi birden yere devirdi. Birbirimize sarılmış hâlde toz yığınının içine düştük.

Orada bir süre kıpırdamadan, öylece yattık. Titreye titreye birbirimize sarılıp sessizce öksürdük. Kız bana öyle sıkı sarılıyordu ki aynı şeyleri hissettiğimizi biliyordum: İkimiz de neler olup bittiğini anlamıyorduk ama yalnız değildik ve bunun için de gerçekten minnettardık.

DÖRT

Kızıl saçlı kız gözlerini sımsıkı kapatınca yüzü buruştu. Ne çok saçı vardı; onu yaşadığımız tuhaf gerçeklikten korumak istercesine, yüzünü örtmüşlerdi. Kız sulanan gözlerini ışığa alıştırmaya çalışıyordu. Şaşkın ve korkmuş bir hâlde, kollarımda titriyordu.

“Güvendeyiz,” dedim onu yatıştırmak için. “Burada bizden başka kimse yok. Korkma.”

Başını sallayarak bana sıkıca sarıldı ama biraz rahatladığını hissettim. Eli elimi arıyordu, parmaklarımızı birbirine geçirdik.

Kenetlenen ellerimize baktım: Tenlerimiz aynı değildi. Onun soluk, pembeye çalan bir teni vardı; benimkiy-se çok daha koyuydu, kahverengiydi.

Ellerimiz hemen hemen aynı büyüklükteydi. Bu bana tuhaf geldi çünkü kız benden büyük görünüyordu, neredeyse okulu bitirecek yaştaydı. O

yaştaki kızlar genelde çok daha uzun boylu olurlardı.

Okul... Üstümüzdeki giysiler... Okulda böyle şeyler mi giyiyorduk? Hatırlayamıyordum. Hepimiz tıpatıp aynı şeyleri giymiş olsak da ben çirkin ve aptal gözükürken, güzel ve kusursuz görünen birkaç kız, hayal meyal gözümde canlandı.

Kızın ekose mini eteği bacaklarının neredeyse tamamını ortaya çıkarıyordu. Bacakları uzun ve biçimliydi, benim gibi çırpı bacaklı değildi. Belki benim de bir gün böyle bacaklarım olurdu. Beyaz gömleğinin kolları dirseğinin üzerinde bitiyordu. Göğüs kısmında, üstten iki düğmesi eksikti, göğüslerinin çatalı görünüyordu. Herhâlde bundan utanıyordu. Ben onun yerine utandım, rahatsız oldum.

Toz zerrecikleri havada dönerken biz orada kıpırdaman yatmaya devam ettik.

Saçları çok uzundu. Elimi başıma götürünce saçlarımın arkada kalın bir örgü yapıldığını fark ettim. Saçımı öne çekip baktım: Gür, siyah saçlarım vardı. Örgü belime kadar iniyordu. Sanki kısa bir süre önce fırçalanmış gibi ipeksiydi.

Biri beni tabuta kapatmış, sonra da saçlarımı mı yapmıştı? Tüylerim ürperdi.

Belki kötü bir şey değildi. Belki saçlarımı annem fır-çalamıştı. Ya da babam. Ama eğer öyleyse saçımı fırçaladıktan hemen sonra beni tabuta kapatıp ölüme mi terk etmişlerdi?

Kızıl saçlı kız sonunda gözlerini biraz açıp kırpıştırınca göz rengini gördüm: koyu yeşil.

Yaşları kurutmak için gözlerini kırpıştırdı. Burnunu çekip eliyle sildi.

“Beni kurtardın,” dedi. “Serbest bıraktın. Teşekkür ederim, Em.”

Doğruldu. Saçlarını önce sol kulağının, sonra sağ kulağının arkasına attı. O sırada alnında bir şey gördüm.

Alnında, gözlerinin arasındaki mesafe kadar geniş, siyah bir daire vardı. Elbette ona ait olmayan bir malzemeden yapılmıştı ama aynı zamanda onun bir parçasıydı. Siyah renk, kızın pembe-beyaz teniyle tezat oluşturuyordu. Dairenin dışı pürüzsüz, içiyse tırtıklıydı; içe batan kısa, sivri uçlar vardı. Birbirinden eşit aralıklarla ayrılmış, kısa ve sivri uçlar... sanki...

Diş gibi.

Karşımdaki bir diş-kızdı.

Bir duygu seline kapıldım. Diş-kızlar... okulda hep benimle dalga geçerlerdi, öyle değil mi? Okulumu hatırlayamıyordum, diş-kızların benimle neden alay ettiğini de hatırlayamıyordum. Hatırladığım tek şey: Sözleriyle, dik bakışlarıyla ve şakalarıyla bana kendimi ne kadar küçük, önemsiz ve değersiz hissettirdikleriydi.

Kızdan nefret ettim.

Hayır... Onu daha tanımıyordum bile. En azından, tanımadığımı düşünüyordum. Bu işte birlikteydik. Tenindeki bir nişan yüzünden ondan nefret edecek hâlim yoktu.

Bir dakika, bende de var mıydı?

Boş elim alnıma yapıştı. Tenime gömülü bir şey hissetim, kızdaki gibi bir daire vardı ama içi de dışı da pürüzsüzdü. Kısa sivri uçlar yoktu, dişler yoktu.

Parmaklarımız hâlâ birbirine kenetliydi. Kızın sıcacık teni, bu soğuk odadaki yegâne sıcaklıktı.

“Korkuyorum,” dedi. “Burası neresi böyle?”

“Bilmiyorum.”

Parmak uçlarımı hafifçe tenime damgalanmış olan şeklin üstünde gezdirdim.

Beni gören kız da elini alnına götürdü. Keşfi karşısında, gözleri kocaman açıldı.

“Bende de var,” dedi. “Seninki düz daire ama benimkinin içi daha farklı gibi. Tümsek tümsek... Ne var orada?”

Dişler, demek istedim. Çünkü sen bir diş-kızsın.

Ama demedim. Ondan hoşlanmıştım, o da benden hoşlanmış gibiydi. Bir şeyler hatırlayıp benden uzaklaşır korkusuyla o terimi bilmesini istemiyordum.

“Kısa bıçak ucuna benziyorlar,” dedim.

Devam etmemi bekledi ama gördüğümü başka nasıl tanımlayacağımı bilemedim.

Kız bir süre düşündükten sonra omuzlarını silkti. “İkimizin de sembolleri var. Ne anlama geldiklerini bilmiyorum.”

“Ben de öyle.”

Odayı tüm ayrıntılarıyla gözden geçirdi.

“Beklediğim doğum günü bu değildi,” dedi.

“Bugün senin de mi doğum günün?”

Dalga geçtiğimden kuşkulanırmış gibi yüzüme baktı. “Evet,” dedi. “On iki yaşına bastım.”

Asıl dalga geçen oydu. İçgüdülerim doğru çıkmıştı: Diş-kız mıdır, nedir, şimdiden benimle alay etmeye başlamıştı. Ondan uzaklaştım.

“Aptala mı benziyorum ben?” dedim.

Şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. “Şey... tabii ki benzemiyorsun. Öyle bir şey demedim ki.” Yüzü kızardı, bakışlarını kaçırdı. Yanlış bir şey söylediğini biliyormuş ama ne olduğunu çıkaramıyormuş gibi bir hâli

vardı. “Em, ben büyüklerime asla saygısızlık etmem.” Büyüklerine mi? Neden söz ediyordu bu kız?

“Sen on iki yaşında değilsin,” dedim. Kızın bacaklarını, göğüslerini işaret ettim. “Şu hâline bak. Senin benimle aynı yaşta olduğuna inanacak kadar salak mı sandın beni?”

Yüzündeki mahcup kararsızlık, yerini tam bir şaşkınlığa bıraktı. Önce öne uzattığı kollarına, ardından bacaklarına baktı.

“Anlamıyorum,” dedi.

Eteğini çekiştirdi ama kumaş uzamadı. Beyaz, dümdüz kamı açıktaydı. Yine rahatsızlık duydum.

Kamım üşüdü.

Kanlı gömleğime bakınca, ilk kez bana ne kadar küçük geldiğini fark ettim. Alt kısmı bu soğukta göbeğimi açık bırakıyordu. Kollan kolumun yarısında bitiyordu. Burada donduğuma şaşmamak gerekirdi: Yan çıplaktım.

Kamıma dokununca aniden utandım. Bu çok... yanlış geliyordu, çıplak tenin gösterilmesi kötü bir şeydi sanki.

Gömlek göğüslerime dar geliyordu.

Yoksa... acaba göğüslerim mi gömleğe büyük geliyordu? Elimle yokladım. Boyutlan eskisi gibi değildi... Öyle miydi acaba? Yok, değildi. Emindim. Hiçbir şey hatırlayamasam da vücudumun değiştiğini biliyordum.

Kızıl saçlı kız gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Kızın karşısında kendime dokunduğumu fark ettim. Bakışlarımı kaçırarak ellerimi kucağıma koydum.

Kız kendi göğsünü yoklayınca gözleri kocaman açıldı. “Neler oldu böyle? Eskisi gibi değiller.”

Başımı salladım. “Al benden de o kadar.”

“Şimdi sen on iki yaşındayım diyorsun,” dedi. “Ama on dokuz, yirmi gösteriyorsun. Genç bir kadına benziyorsun.”

“Sen de öyle.”

Hafifçe başını salladı. Bakışları daldı, özellikle bir şeye bakmıyordu. Duyamadığım yarım yamalak bir şeyler söylüyormuş gibi dudakları seğirdi.

“Akıl alır gibi değil,” dedi sonunda. “Daha çok bilgiye ihtiyacımız var. O zamana kadar gözlerimizle gördüklerimize inanmak zorundayız.”

Yeniden göğüslerini avuçladı. Hiç utanmıyordu. Dalgın dalgın göğüslerini ölçtü.

Dudaklarının kenarları kıvrıldı, yüzünde hafif bir gülümseme belirdi.

“Ne istediğimi hatırlayamıyorum ama hediye olarak bunları beklemediğime eminim,” dedi. “Aslında güzel bir doğum günü sayılır, karanlıkta kapalı kalma kısmını saymazsak.”

Bedeninin beklenmedik değişimi karşısında duyduğu sevinç ve heyecan, gözlerindeki korkuyu tümden silememişti. Elini uzatıp tabutunun kapağındaki oymalardan birine dokundu. Bir jaguardı sanırım, benim vurduğum yerdeki gözü ezilip parçalanmıştı.

“Resimlerden bazısı tanıdık geliyor,” dedi. “Tam adını koyamıyorum ama... tanıdıklar işte.”

“Benim tabutumda da var.”

Kızıl saçlı kız yüzünü buruşturarak başını iki yana salladı. “Tabutlar ölüler içindir. Bizim ölmediğimiz ortada”

Alnıma baktı. Gözleri kısıldı; bir şey hatırlamaya çalışıyordu, derken bakışlarını çevirdi. Alnımdaki dairenin anlamım mı hatırlamıştı? Eğer öyleyse de benimle paylaşmadı.

Yerde yanımda duran, mücevher kaplı sopayı işaret etti.

“Şunun ne olduğunu biliyorum sanırım,” dedi.

Metal çubuğu elime alıp tozunu silkeledikten sonra daha iyi görebilsin diye, kıza yaklaştırdım. “Belki daha önce buna benzer bir silah kullanmışsındır.”

Kızıl saçlı kız ilk kez kocaman gülümsedi. Bütün yüzü aydınlandı. Büyüleyiciydi. Gözleri sevinçle parlıyordu. Bir insanın, bu kızın şimdiki hâlinden daha güzel olması mümkün müydü, emin değildim.

“Silah değil o,” dedi. “Alet sanırım.”

Alet mi? Hiç aklıma gelmemişti.

Haklı olduğundan eminmiş gibi başını sallamaya başladı, sonra da durdu. Gülümsemesi kayboldu. Emin değildi. Hiçbir şeyden emin değildi.

“Em... Adımı biliyor musun?”

“Hayır. Gel, öğrenelim.”

Ayağa kalktıktan sonra elinden tutup onu da kaldırdım.

İlkin gözüme çok uzun görünmüştü ama ondan yalnızca birkaç santim kısaydım.

Onu tabutunun yanına götürdüm. Benimki gibi, onun tabutunun altında da toz kaplı mücevherlerle çevrelenmiş, düz bir alan vardı. Elimle tozu temizledim. Mavi mücevherlerin ortasına T. Spingate harfleri kazınmıştı.

“Bu sensin,” dedim. “Sanırım. Adın Spingate. Sana herhangi bir şey hatırlatıyor mu?”

Kaşlarını çattı. Alt dudağı titredi. Gözleri yaşardı ama bu kez ışık yüzünden değil. Uzun, siyah kirpikleri vardı. Bir anda bir ayna bulma

arzusuyla yanıp tutuştum. Acaba benim de gözlerim böyle yeşil miydi?

Spingate başını iki yana salladı. “Hiçbir şey hatırlayamıyorum. Annemi hatırlar gibiyim. Ama yüzünü hatırlayamıyorum.”

O böyle söyleyince, annemle babamın neye benzediği hakkında en ufak bir fikrim olmadığını fark ettim. Annem ile babam, tam bir boşluktu. Anne ve baba kavramını biliyordum; beni sevdiklerini, benim de onlan sevdiğimi biliyordum ama yüzleri, adlan... yoktu.

Spingate burnunu çekerek gözündeki yaşlan sildi. Yaşananları kabulleniyormuşçasına ağır ağır başını salladı. Çevremizi inceleyerek duvarlan, tavanı ve kemerli kapıyı gözden geçirdi.

“Em, bu odanın dışında ne var, biliyor musun?” “Hiçbir fikrim yok.”

Benim silahı bulduğum yere, koridorun öbür tarafındaki tabuta baktı.

“Şu kapak tam kapanmamış. Seninki mi?”

Sağımı işaret ederek bizim sıranın sonundaki tabutu gösterdim. Tozlarda ayak izlerim görünüyordu.

“Ben şundaydım,” dedim.

Spingate bir süre koridora baktı. Ağzı tekrardan kıpırdadı ama sanki varlığımın farkında bile değildi.

Beni yukarıdan aşağıya süzdü.

“Nasıl kan içinde kaldın?”

Kızın gömleği, toz lekeleri dışında, temiz ve beyazdı.

“Tabutumda bir boru vardı,” dedim. “Bana iğnesini batırdı. Zaten öyle uyandım.”

Yüzü karardı. Belki de eğer ben tabutumu kırıp dışarı çıkmasaydım kendisinin hâlâ tabutta olacağını fark etmişti.

“Ama dışarı nasıl çıktın? Burada başka kimse yok ki..

Omuzlarımı silktim. “Kendim çıktım.”

Düşüncesi bile imkânsızmış gibi bana tuhaf tuhaf baktı.

Soğuktan korunmak için kendine sarılıyormuş gibi, ellerini omuzlarına götürüp, bir aşağı bir yukarı ovaladı. Aralıkta yürüdü, biraz yalpalasa da kendi başına ayakta durabiliyordu. Ardından kapağı aralık duran tabutun dibinde diz çöktü. İsim levhasını temizledi.

“B. Brevver yazıyor. Taşlar mor. Belki aleti kullanarak tabutu açıp içinde kimse var mı, diye bakabiliriz.”

Biz burada oturup konuşurken, bizim gibi kapana kısılmış başkalarının da olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Onca tabut vardı. Belki birinin içinde buranın neresi olduğunu, buraya nasıl geldiğimizi bilen biri yatıyordu.

Yanma gidip ağır çubuğun çatallı ucunu ufacık yarığa sıkıştırdım. Kapağın bana yakın olan kısmı çubuğun altında, çubuğun çatallı ucu ise kapağın öteki ucunda kaldı. İttirdim.

Kapak yerinden oynamadı.

Parmak uçlarımda yükselip tüm gücümle çubuğa abandım.

“Em, ben de yardım...”

“Hallettim,” dedim. Harcadığım efor yüzünden, sözlerim homurtuya dönmüştü. Kapaktan yavaş yavaş bir çatırtı geldiğini duydum. Biraz daha yükselerek, var gücümle abanınca, tabuttan, sanki bir şey çökmüş gibi, bir pat sesi geldi.

Aniden ikiye ayrılan kapak, gürültüyle tabutun iki yanına düştü. Kapak parçalarının pürüzsüz, oymalı yüzeylerinden, tabakalar hâlinde gri tozlar saçıldı.

İçine baktık: Vücudumu saran korku dalgasıyla bir adım geri çekildim.

Spingate'in tepkisi farklı oldu; o, geri çekilmek yerine öne eğildi.

"Haklıydın galiba," dedi. "Eğer içerideki B. Brewer ise, sanırım bu durumda bu gerçek bir tabut."

BEŞ

Brewer küçük, ölü bir oğlandı.

Kapakların arasından içeri giren toz yüzünden, büzüşmüş, minicik bedeninde ince bir toz tabakası vardı.

Tabut, Spingate'in tabutu ve benim tabutumla aynı boyuttaydı ama içindeki cesedin küçüklüğü yüzünden, kocaman görünüyordu. Çocuğun yüzünün kuruyan derisi kafatasına öyle bir yapışmıştı ki çatlaklardan, altındaki kemikler görünüyordu. Gözlerinden geriye göz çukurları kalmıştı. Büzülen dudakları, iki sıra hâlindeki, rengi değişmiş dişlerini gözler önüne seriyordu: Gülümsüyordu sanki.

Midem bulandı.

Brewer'm üstünde beyaz bir gömlek ve işlemeli, kırmızı bir kravat vardı. Ekose etek yerine siyah pantolon

giymiş, siyah bir kemer takmıştı. Tüm bedeni kurumamış olsaydı bile, o giysi küçücük bedenine büyük gelirdi. Paslı çubuklar çocuğun kalçasını, el ve ayak bileklerini tabutun zeminine sabitlemişti ama ayaklan pantolonun, elleri de gömlek kollannın içinde kalmıştı.

Spingate çocuğun minicik alnını gösterdi: Kurumuş derisine bizimkiler gibi siyah bir sembol gömülüydü. Sembol bir dairenin tam ortasında, biri yukarıdan aşağı, öteki de sağdan sola iki çizgiden oluşuyordu.

"Haç," dedi Spingate.

"Ya da T harfi."

Omuzlarını silkti. “Belki de artı işaretidir.”

“Olabilir.”

Bir diş-kız, bir daire-kız, bir de haç-çocuk... Üstelik sembollerin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

Cesede bakakaldım. Çocuğun yerinde ben olabilirdim. Sonuçta bunların hepsi tabuttu. O hâlde neden ben yaşarken o ölmüştü? Çocuğa bakmak da üşütüyordu beni ama soğuktan ve yarı çıplak olmaktan farklı bir şekilde.

O pantolon bende olsaydı ısınırdım. Erkek diye mi pantolon giymesine izin vermişlerdi? Eğer öyleyse hiç adil değildi.

Spingate parmağını ağır ağır Brevver’a yaklaştırdı. Yanağını dürttü. Kurumuş et un ufak oldu. Korkunçtu ama Spingate’in hiç de rahatsız olmuş gibi bir hâli yoktu.

Çocuğun gömleğinin kolunu tutup çekiştirmeye başladı.

Ben de onun koluna yapıştım.

“Dursana,” dedim. “Ne yapıyorsun?”

“Bandaj yapıyorum.”

“Ne için?”

Bileklerimi işaret etti. “Bileğin hâlâ kanıyor.”

Bileklerime bakınca haklı olduğunu anladım. Çubuklar derimi soymuştu. Yaraları örten toz yüzünden kan çamur kıvamını almıştı ama hâlâ yavaş yavaş akıyordu.

“Ben iyiyim,” dedim. “Ölüyü rahatsız etmemeliyiz.”

Spingate ofladı. “Ölünün de çok umurundaydı.”

Çocuğun minicik bedenini sarsarak gömleğinden iki uzun şerit koparttı. Çocuğun yüzünden kalın, kuru bir parça düşünce alttaki elmacık kemiği göründü.

Spingate şeritleri bileklerime dolayıp bağladı.

“Böylesi daha iyi,” dedi. “Öteki tabutları da açsak mı?”

Kapalı dokuz tabut vardı. Spingate ile birlikte oturup boşa zaman harcamıştık. Brevver’a bakarak daha da çok zaman harcamıştık.

“Evet,” dedim. “Çabuk olalım.”

Elini silahıma uzattı. “Deneyebilir miyim?”

Komiğime gitti. Kendi başına tabutundan çıkmaya gücü yetmemişken dışarıdan bir tabutu kırmaya gücü yeter mi sanıyordu?

Mücevherli sopayı ona verdim.

Spingate sopayı alırken yüzünde yine o içimi eriten gülümseme belirdi. Heyecana kapıldığından hızla hareket ediyordu, korkusunu bir anda unutmuştu.

En yakındaki tabuta geçip isim levhasının tozunu sildi. Mücevherler sarı sarı parlıyordu.

“K. O’Malley,” dedi.

Spingate parmaklarını san mücevherlerin üstünde gezdirdi. Bir parmağının ucuyla bir mücevhere basınca, taş içeri gömülerek tık etti. Spingate parmağını çekince, mücevher indiği noktada kaldı. Tekrar basınca mücevher yeniden tık ederek ilk yüksekliğine geri döndü. Spingate bir sonrakine geçti, taşı başparmağı ve işaret parmağıyla kavrayarak çevirdi: Mücevher olduğu yerde döndü.

Tabutun içinden şangır şungur sesler, birtakım uğultular geldi.

Spingate ne yaptığını bilmiyordu ama bir taşa basıp kulak kabartarak,

bir taşı döndürüp yine kulak kabartarak bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Ses çıkarmadan dudaklarını oynattı. Parmağı mücevherleri göstererek havada gezindi: Taşları sayıyordu.

Silahı havaya kaldırdı gövdesindeki mücevher motifine dokundu, ardından da benzer bir motifle K.

O'Malley adını çevreleyen mücevherlere bastı. Aniden tabutun yanından gizli bir panel çıktı, üstünde negatif boşlukla yapılmış iki küçük daire vardı.

Spingate başarısına sevinerek güldü. Ayağa kalktı, sonra da sopanın çatallı uçlarını dairelere yerleştirdi: Birebir uydular. Bir tık sesi duydum. Sopanın ucunu kaldırdı.

Tabutun içinden tok bir tıngırtı geldi. Kapaklar düzgünce kayıp yanlara doğru açıldı.

İçeride, gözleri kapalı, hareketsiz hâlde yatan bir... çocuk vardı. Uyuyordu, Brevver gibi giyinmişti ama bizim kadar iriydi. Hatta daha da iriydi, omuzları tabutun beyaz kumaşına dayanıyordu, siyah çoraplı ayaklarının başparmakları tabutun ucuna kadar geliyordu. Kahverengi, gür saçları vardı. Teni Spingate'inkinden koyuydu ama benimkinden açıktı.

Güzeldi.

Alnındaki sembol benimki gibi bir daireydi ama sağ tarafı simsiyahtı. Temiz beyaz gömleği, pürüzsüz göğsüne çok dar geliyordu. Birkaç düğmesi eksikti. Üstünde hiç toz yoktu. Kan da yoktu. Belini, el ve ayak bileklerini saran çubuklar çok sıkı görünüyordu.

Çocuğa bakakaldım. Elimde değildi. Tuhaf bir his duydum. İçim titredi.

"Nefes alıyor," dedi Spingate şaşkın şaşkın.

Çocuğu uyandırmam gerekiyordu. Ona kendimi göstermem gerekiyordu.

“Silahı versene. Yani aleti. Çubuklarını kırayım.”

“Bir dakika,” dedi. “Bir şey kırmamıza gerek kalmayabilir.”

Alet hâlâ tabutun yanındaki panele sıkı sıkı kenetlenmiş hâlde, eğik bir şekilde havada duruyordu. Spingate saptaki bir mücevher çiftine bastı: Hiçbir şey olmadı. Düşündü, bir başka çifte bastı, derken O’Malley’nin el ve ayak bilekleri ile belindeki çubuklar çat diye ortadan ikiye ayrılıp tabutun astarının içinde gözden kayboldu.

Nazikçe inip kalkan göğsü dışında, çocukta hiçbir kıpırtı yoktu. Bir anda çocuğu Spingate uyandıracak diye paniğe kapıldım. Onu ben uyandırmalıydım.

“Sen öteki tabutları aç,” dedim.

Şaşkın şaşkın bana baktı. Sonra tekrar O’Malley’ye döndü.

“Spingate, acele et,” dedim. “Ne kadar zamanımız var, bilmiyoruz.”

İçini çekti. Çocuğa bakmak onun da hoşuna gidiyordu, bakışlarını ayırmak zor gelmişti. Ama ayırdı. Aleti yerinden çıkarıp bir sonraki tabuta geçti.

O’Malley’ye bakakaldım. Saçları yumuşacık görünüyordu. Ağzı hafif aralıktı, aldığı her nefesle kalın dudakları oynuyordu. İlk kez gülümsediğinde Spingate’i görüp görebileceğim en güzel şey sanmıştım.

Ama yanılmıştım.

Spingate’in metal bir plakanın tozunu sildiğini duydum.

“Buradaki... Emin değilim,” dedi. “Galiba... Aramov-skay?”

Bir şey dikkatimi çekti.

“Son harfleri ne?”

“S, K ve Y ile bitiyor,” dedi.

Nefesim kesildi çünkü bir şey hatırlıyordum. Bir ad. Bir şeyin adı... of, neydi, tam dilimin uçundaydı, hah, bir müzisyenin adı. Evet! Adı S, K ve Y harfleriyle biten bir müzisyen.

Tchaikovsky.

“Skay değil,” dedim. “Ski diye okunuyor.”

Yeniden O’Malley’ye bakmaya döndüm. “Aramovski,” dedi Spingate. “Açabilir miyim?” Neden izin isteyip duruyordu?

“Elbette, aç haydi.”

Bir şeyle uğraştığını duyuyordum. Bir parmağımı uzatıp nazikçe O’Malley’nin kaburgalarına dokundum. Temasımla tenimde bir karıncalanma duydum. Artık üşümüyordum.

Çocuk karşılık vermedi.

Ne yapmalıydım? Ya hiç uyanmazsa ne yapardım? Yeniden o tıngırtıyı duydum. Spingate gülerek Aramovsky’nin tabutunu açtı.

ALTI

Spingate kalan tabutları açtı. Beşinde bir deri bir kemik kalmış, küçük cesetler vardı. Üçündekiler ise canlıydı, O’Malley gibi uyuyorlardı.

Annemin adını da yüzünü de hatırlamıyordum ama nedense birlikte markete gittiğimizi hatırlıyordum. Annem alışveriş sepetimize bir kutu yumurta koymadan önce çatlak yumurta var mı diye kutuyu açıp bakardı. Bu oda da içinde bir düzine yumurta olan karton bir kutu gibiydi; altısı kırılıp gitmiş, altısı hâlâ sağlamdı.

B. Aramovsky esmer tenli bir oğlandı. Ten rengi, kafasını saran kıvır kıvır siyah saçları kadar koyuydu neredeyse. Alnındaki sembol benimki gibi daireydi ama içinde ufak bir daire daha vardı. Uzun boyluydu, neredeyse O’Malley’den bile uzundu. Ayakları tabutunun ucuna yapışmış, kafası da baş kısma dayanmıştı. Kasları beyaz gömleğini geriyordu ama O’Malley’den daha zayıftı, düğmeleri de sökülmemişti.

K. Bello beyaz tenliydi. însan bu kadar soluk benizli olur muydu? Belki de hastaydı. Bello'nun uzun sarı saçları o kadar inceydi ki kızın tabutunun yanından biri geçince, birkaç saç teli esintiye kapılmış gibi havalanıyordu. Alnındaki sembol benimkinin aynısı olan tek bir daireydi.

Sonuncu kişi, J. Yong adında bir oğlandı. Bronz teni yumuşak ve pürüzsüzdü. Aramovsky'ninki gibi gür siyah saçları vardı ama kıvırcık değil, düz saçlıydı. Saçları gözlerine kadar indiğinden sembolü görünmüyordu. Görmek için elimle saçlarını ittirdim: içinde beş kenarlı bir yıldız bulunan, siyah bir daire.

Savage, Spingate, O'Malley, Aramovsky, Bello, Yong. Brevver dışında, ölenlerden hiçbirinin adını bilmiyordum, bilmek de istemiyordum.

Kırık yumurtaların bir önemi yoktu.

Herkes, ölüler de canlılar da, aynı tarz giyinmişti: beyaz gömlek, kırmızı kravat, siyah pantolon veya kırmızı-siyah ekose etek.

Bir şey daha vardı: Herkes çok güzeldi. Güzelin de ötesinde... mükemmeldi.

O'Malley erkeklerin en yakışıklısıydı ama kıl payı. Öteki üç çocuğun da belirgin yüz hatları, köşeli çeneleri, kalın boyunları, kaslı vücutları vardı. Eğer uyanık olsalardı eminim durmadan koşabilir, her şeyi taşıyabilirlerdi. Beni kaldırmak onlar için çocuk oyuncağı olurdu herhâlde.

Spingate ile Bello'nun yuvarlak hatları, güzel saçları, düz karınları ve sıkı bacakları vardı. Kusursuzdular. Okul günlerim hakkında hiçbir ayrıntıyı hatırlayamıyordum ama onlar gibi benden yaşça büyük kızlara bakarken hissettiğim şeyler kafamda yankılanıp duruyordu. Kendimi öyle berbat hissederdim ki... Vücudumun hiçbir zaman onlarınki gibi olmayacağım bilirdim. Bu kızlar hep kendilerinden çok emin görünürlerdi.

Şimdiyse, tıpkı Spingate ve Bello gibi, tıpkı tam hatırlayamadığım o kızlar gibi, benim de sıkı bacaklarım ve düz bir kamım vardı. Göğüslerim de vardı ama hâlâ kendime güvenim yoktu, çünkü bu ben değildim.

Bir kadın bedeni taşımam, hâlâ çocuk olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

Spingate, Bello'nun tabutunun yanında durmuş, uyuyan kızın saçlarını nazikçe okşuyordu.

"Em, anlamıyorum," dedi. "Neden hâlâ uyuyorlar?"

Geçmişim, hayal meyal bir fısıltıdan, gölgelerden ve gerçekten yaşandı mı yoksa rüya mıydı, bilemediğim olaylara dair ipuçlarından ibaretti. Güvenebileceğim tek gerçeklik, iğneyle canevimden vurulduktan sonra yaşadıklarımda

Beni acı uyandırmıştı. Acı, korku ve kan. Spingate'in üstünde hiç kan yoktu.

"Bilmiyorum," dedim. "Seni ne uyandırdı?" Düşündü. "Bütün vücudum karıncalanıyordu." "Canın acıyor muydu?"

Başını iki yana salladı, durdu, ardından başını aşa-ğı-yukan salladı. "Biraz. Belki. Yok, hayır."

O'Malley'nin tabutuna baktım. Beyaz boru yoktu. Belki beyaz kumaşın arkasında bir yerlere gizlenmişti. Belki de... iğne yalnızca benim içindi.

Spingate aniden ellerini çırparak, zıp zıp zıplayınca, kızıl bukleleri havaya savruldu.

"Hafif bir şok," dedi. "Beni elektrik uyandırdı." Odada gezinerek taş duvarlara kazınmış resimleri inceledi, tabutları gözden geçirdi, tavana bile baktı. Ne bulmayı umduğunu anlamadığımdan dikkatimi yeniden O'Malley'ye çevirdim.

Aniden onun hiç uyanmayacağından korktum. Belki gerçek değildi. Ya

da belki ben hâlâ tabutumda rüya görüyordum. Ama O'Malley gerçek değilse ona bakarken boğazım neden kuruyordu?

"Şurada bir şey buldum," dedi Spingate. "Sanırım bunlar bir tür kumanda."

Bakmadan başımı salladım. Elimle O'Malley'nin güçlü omzunu kavradım. Çocuğun sıkı vücudunda beni rahatlatan bir şey vardı.

Omzunu çok hafifçe sıktım.

Kıpırdamadı.

Uyan... Lütfen uyan.

Birazcık dürttüm.

Hâlâ kıpırdamıyordu.

Öne eğilerek onu iyice sarsmaya hazırlandım. Tam o sırada, bin tane iğnecik tenimi delip geçti. Kendi başına hareket eden kolum, elimi O'Malley'nin üstünden çekti; onu bırakır bırakmaz iğnelerin batması durdu. Neler olduğunu anlamadan elime baktım.

"Buldum!" diye seslendi Spingate. "Uyandılar mı?"

O'Malley hafifçe seğiriyordu. Yüzü artık huzurlu değildi. Kâbus görmeye başlamış gibi alm kırıştı, gözleri sımsıkı kapandı.

"Hayır," dedim. "Kıpırdanıyor ama hâlâ uykuda."

"Biraz daha vereyim."

Bir vızıltı duydum: O'Malley ok gibi yerinden fırladı. Gerilen gömleğinden kopan bir düğme, ses çıkarmadan tozların arasında bir yerlere uçtu. Korkmuş, şaşırmıştı. Kocaman açılmış gözleri boşluğa bakıyordu.

Gözleri maviydi.

Korku ve şaşkınlık dolu çığlıklar duydum. Aramovsky ile Bello da uyanmıştı. Aramovsky sersem sersem tabutundan çıkınca, yere düşüp, toz yığınına yapıştı. Doğrulup oturan Bello, gözlerini sıkıca kapatıp, göremediği ve durduramayacağı bir tehdidi savuşturmak için körlemesine ellerini uzattı.

Yong gözleri hâlâ kapalı olsa da hızlı ve zarif bir hareketle tabutundan çıktı. Yerde yan yatıp elleriyle kulaklarını kapattı ve birleştirdiği dirseklerini bükülmüş dizlerine değdirdi.

Tekrar O'Malley'ye baktım.

Işık yüzünden kıstığı gözlerini kırpıştırıyordu ama doğruca bana bakıyordu.

Kurtulanlar uyanmıştı.

Yumurtalar çatlamıştı.

YEDİ

iyorlardı. Bizim kim olduğumuzu bilmiyorlardı.

ise adını bilmiyordu. Neden burada olduklarını bil

Kesinkes bildikleri tek şey vardı: Bugün onların doğum günüydü.

En çok sesi çıkan Aramovsky'di; soru sormaktan çok, bilgi talep ediyordu. Sanırım, onu tabuta Spingate ile benim kapattığımı sanıyordu.

Durmadan kollarına bakan Yong, kaslarını hafifçe kasıyor; gömleğinin beyaz kumaşı gerilince de ağzının kenarlarında bir gülümseme beliriyordu. Kollarından fırsat buldukça da güvenilmez insanlarmışız

gibi, hepimize dik dik bakıyordu; sanki neler olduğunu bili-yormuşuz da onu karanlıkta bırakmak için ağız birliği etmişiz gibi davranıyordu.

Bello oldukça sessizdi, konuşmaya korkuyor gibiydi. En kısamız oydu. Çok narin görünüyordu. Şuna emindim ki, oğlanlar karanlıkta acı içinde uyansalardı kendi tabutlarını kırabilirlerdi. Kurtulmanın imkânsızlığına kendini bu kadar inandırmasaydı, Spingate de kırabilirdi belki. Ama Bello? Orada sonsuza dek kapalı kalırdı, sonra da ölür, Brewer gibi kuruyup giderdi.

O'Malley, beni ve Spingate'i izliyordu ama kuşkulu veya kızgın bir hâli yoktu. Biri konuşurken, konuşan kişiye, Spingate'in alete veya mücevherli kumandaya baktığı gibi bakıyordu: İnceliyor, ölçüp biçiyordu.

Diğerlerine, benim tabutumdan çıkışım ile Spingate'in şok vererek herkesi uyandırması arasında geçen zamanda neler yaşandığını anlattım. Spingate ile ikimiz, diğerlerinden topu topu otuz dakika daha fazla bir zamandır dışarıda olduğumuzdan her şeyi anlatmam çok sürmedi.

Konuşmam bitince tepkilerini bekledim. Bir tepki vermediler. Spingate ses çıkarmadı. Kimseye bakmak zorunda kalmamak için mücevherli sopayı inceliyor-muş gibi yapıyordu.

"İşte bu kadar," dedim. "Tüm bildiğimiz bu."

Aramıza yeni katılanların dördü de gözlerini üstüme dikti. Ben tek başıma uyanmış, her şeyi tek başıma çözmüştüm. Bir bakıma, onlar için daha zordu: Bomboş bir zihinle uyanmışlardı ve doğal olarak, karşılaştıkları insanlardan yaşananlara dair bir açıklama bekliyorlardı. Ama elbette ne Spingate'in bir açıklaması vardı ne de benim.

O'Malley şakağını kaşıdı. Koyu mavi gözleri beni delip geçti.

"Demek tüm bildiğin bu," dedi. "Öyle mi?"

Başımla onayladım.

“O hâlde pek bir şey bilmiyorsun.”

Suçlar gibi konuşmuyordu, gerçeği dile getiriyordu. “Biz,” dedim. “Biz pek bir şey bilmiyoruz.”

Ağır ağır başını salladı. “Biz. Evet, biz.”

Biz sözcüğünde bir güç vardı.

Yong tiksinmiş bir ifadeyle başını iki yana sallayıp bakışlarını çevirdi.

Bello, birinin bir şey yapmasını, herhangi bir şey yapmasını beklermiş gibi, herkese teker teker baktı ama kimse bir şey yapmadı. Çarpıcı gözleri vardı, dış kenarlarındaki yeşil, irisin siyah noktasına doğru turun-cu-kahveye dönüyordu. Sonunda gözlerini bana çevirdi. “Peki, Em... şimdi ne olacak?”

Başka biri konuşsun, ne yapacağımızı söylesin diye bekledim. Ama diğer beş kişi de aynı şeyi bekliyordu belli ki.

“Spingate,” dedim. “Bulduğun kumandaların üstünde başka bir şey var mı? Acaba... ne bileyim... yardım falan çağırabilir miyiz?”

Spingate başını iki yana salladı. “Bence o kumandalar yalnızca tabutların içindeki... neydi o sözcük ya... hah, tamam, ortamı ayarlamaya yarıyor. Başka bir işe yaradıklarını sanmıyorum.”

Ben de bundan korkuyordum. “O hâlde bu odadan çıkmamız gerek.”

Bello ellerini kavuşturdu, sol eliyle sağ elini, sağ eliyle de sol elini ovalayıp durdu.

“Olduğumuz yerde kalmalıyız,” dedi. “Dışarıda ne var, bilmiyoruz. Yetişkinlerin gelip bizi kurtarmasını beklemeliyiz.”

Yetişkinler. Biz sözcüğü gibi yetişkinler sözcüğünün de bir gücü vardı. Yetişkinler ne yapılacağını bilir, nereye gitmemiz gerektiğini söyleyebilirlerdi.

Yong, tüm odayı gösterecek şekilde ellerini açtı.

“Ne yetişkini?” dedi. “Burada hiç yetişkin görüyor musun? Ben görmüyorum. Birileri bizi buraya kapattı, büyük ihtimalle senin yardım dilendiğin o yetişkinler.” “Orasını bilmiyoruz,” dedi Bello, endişeyle ellerini ovalayarak.

Yong tozların arasına tükürdü. “Aptal aptal konuşma. Zindana atıldık, salaklık etmenin sırası değil.” “Yeter,” dedim ters ters. Spingate’e sus diye bağırdığımda da sesim böyle çıkmıştı. “Kabalık etmene gerek yok.” Yong soğuk bakışlarını bana çevirdi. Gözlerinin bir anlığına alnıma kaydığını gördüm; gözleri düşünceli

düşünceli kısıldı, sanki tam bir şeyi anlayacak gibi olmuş ama anlamamıştı.

“Tabii,” dedi alaycı bir gülüşle. “Hepimiz uslu duralım, böylece her şey yoluna girer, değil mi?”

O ana dek hissetmediğim bir şey hissettim: öfke. Yong’un bana bakışından, beni ciddiye almıyormuş gibi davranmasından hoşlanmamıştım.

Bir gurultu duyuldu; bir hızlanıp, bir yavaşlayan, sonra tekrar hızlanarak, yükselen, boğuk bir ses duyduk.

Tüm kafalar sesin geldiği yöne doğru çevrildi: Spingate’in midesine.

“Ah,” dedi. Elleriyle kamını örttü. Yüzü kızardı. “Özür dilerim. Sanırım acıktım.”

Son sözü sanki içimde bir şeyi açığa çıkardı, orta yerimi bir boşluğun kemirdiğini hissettim. O boşluk hep oradaydı sanınm ama beynim durumu anlamamıştı. Belki de öteki meseleleri düşünmekle o kadar meşguldüm ki kurt gibi acıktığımı fark etmek doğru gelmemişti.

Başka ellerin başka karınları örttüğünü gördüm. Herkes acıkmıştı.

“Bello haklı,” dedim. “Dışarıda ne var, bilmiyoruz. Ama burada ne

olmadığını biliyoruz: yiyecek.”

Konuşmadan anlaşarak birbirimize baktık. Beklemek gibi bir seçeneğimiz yoktu.

“Burada su da yok,” dedi Spingate. “Su yiyecekten daha önemli.” Yukarı ve sola baktı, yüzünü buruşturdu. “Sanırım öyle.”

Aramovsky beyaz gömleğinin kollarım çekiştirdi. Kırışmasını önlemek ister gibi, durmadan gömleğinin kollarıyla oynuyordu.

“Sen gitsene, Em,” dedi. “Yiyecek ve su bulup bize getirirsin. Biz de yetişkinlerin gelme ihtimaline karşı, burada bekleriz.”

Yong ağzından peh diye bir ses çıkardı.

“Amma cesurmuşsun, Aramovsky,” dedi.

Aramovsky ters ters Yong’a baktı. “Cesaretle ilgisi yok, pratiklikle ilgisi var.” ,

Yong gözlerini devirdi. “Ya, öyledir tabii. Pratiklik. O hâlde sen gitsene, Aramovsky? Biz de pratik davranıp burada bekleyelim.”

Aramovsky doğrularak tüm heybetiyle ayağa dikildi. Öteki çocuktan çok daha uzundu.

“Bana akıl öğretme,” dedi.

Yong kavuşturduğu kollarını açtı. İki yanına düşen ellerini yumruk yaptı.

“Sen başkalarını işe koşacaksın ama kendin gitmeyeceksin, öyle mi? O hâlde ben seni göndereyim, ne dersin?”

Yong gülümsedi. Güzel bir gülümsemesi vardı; öyle güzeldi ki, sırf ne yaptığını, kiminle konuştuğunu görmek için bütün gün uzaktan onu izleyebilirdim. Ama gözleri... Gözlerinden bambaşka bir şey saçılıyordu. Aramovsky’nin boyu daha uzundu. İkisi de kaslıydı ama Yong kavga

etmek istiyordu, Aramovsky istemiyordu. Aramovsky belki de cüssesiyle gözdağı vermek istemişti ama istediği sonucu alamayınca şimdi ne yapacağını bilemiyordu.

“Bir arada kalacağız,” dedim hızlı hızlı. “Kimse kimseye bir şey yaptırmayacak, tamam mı?”

Aramovsky hemen başıyla onayladı. “Em haklı.” **Yong yeniden bakışlarını bana dikince canını sıktığım izlenimine kapıldım.**

O’Malley, gömleğinin üstteki iki düğmesini onuncu kez iliklemeye çalıştı, oysa şimdiye kadar göğsünün bu iş için fazla geniş olduğunu anlaması gerekiyordu. Sonunda pes ederek utanıyormuş gibi elini boynuna bastırdı.

Bana baktı.

“Em, ne yapacağımıza neden sen karar veriyorsun? Yetkili sen misin?”

Sesinde hiç art niyet yoktu. Beni herhangi bir şeyle suçlamıyordu, yalnızca sorulması gereken bir soruyu soruyordu.

“Bilmiyorum,” dedim.

Aramovsky beni işaret etti. Hayır, alnımı işaret etti. “Yetkili Em olamaz. O bir daire.”

Sanki sembolümün bir anlamı varmış gibi konuşuyordu. Biliyordum, vardı: Hepimizin sembolünün bir anlamı vardı. Bunu hissedebiliyorduk. Ama ne anlama geldiklerini bilmediğimiz yüzlerimizden belliydi.

O’Malley omuzlarını silkti. “Kararları Em vermeyecekse, kim verecek?”

Kimseden çıt çıkmadı. Bizler çocuktuk: Birinin bize ne yapacağımızı söylemesi gerekiyordu. İşler böyle yürürdü.

Sonunda Yong sessizliği bozdu.

“Ben veririm.”

Kollarını yeniden kavuşturmuş, başını da hafifçe sağa eğmişti. Çocuk resmen ayaklı bir meydan okumaydı, herkese kafa tutuyordu. Varlığı acı vadediyordu.

“İdareyi ben ele alırım,” dedi. “Benim dediklerimi yaparsanız sorun çıkmaz.”

Bence yetkili o olmamalıydı. Aramovsky de olmamalıydı, elbette; o uzun boylu çocukta beni sinir eden bir şey vardı. Ama ben kim oluyordum da Yong’un bizi yönetemeyeceğini söylüyordum? Birinin bizi buradan çıkarması, ne yapılacağına karar vermesi gerekiyordu.

Yong gözlerini Bello’ya dikince, kız hemen gözlerini yere eğdi. Yong, Spingate’e bakınca Spingate hafifçe öksürdü, yeniden kızardı, sonra da omuzlarını silkti. Yong, Aramovsky’ye bakmayı denedi ama Aramovsky onun gözlerine bakmadı bile. Yong’un alev alev bakışlarının bir sonraki hedefi bendim. Karşılık vermeye çalıştım, sessizce karşı koymaya çalıştım ama başaramayınca bakışlarımı kaçırdım. O yumruklar... Bana vurur muydu acaba?

Hayatımda hiç kavgaya karışmış mıydım, bilmiyordum.

Yong sonunda O’Malley’ye baktı.

O’Malley de ona baktı; bakışı sakindi, tehditkâr değildi ama Yong’un verdiği gözdağına boyun da eğmiyordu.

“Em tabutundan tek başına çıktı,” dedi O’Malley. “Bunu başka kimse başaramadı. Sonra Spingate’i kurtardı. Ardından ikisi birlikte bizi kurtardılar. Em olmasaydı biz herhâlde şu an hâlâ uyuyorduk. Daha da kötüsü, uyanmış ve tabutlarımızda kapana kısılmıştık.” Yong kaşlarını çattı. Kavga gürültü yerine, basit bir mantıkla karşılaştığı için şaşırmış gibiydi. O’Malley, Yong’la tartışmıyordu bile, yalnızca gerçekleri ortaya koyuyordu.

“Bizi dışarı çıkardıysa, ne olmuş yani?” dedi Yong. “Ne olup bittiğinden haberi yok. Bizi tabuttan çıkarması, iyi bir lider olduğu anlamına gelmez.”

O’Malley bir süre düşündü, düşünüp taşındı, sonra da onaylarcasına başını salladı.

“Doğru, iyi bir lider olduğu anlamına gelmez,” dedi. “Ama panik yapmadı. Spingate yardım isteyince ona yardım etti. Bize yaşananları anlatırken daha fazlasını biliyormuş gibi davranmadı. Sence bunlar bir liderde görmek istediğimiz özellikler değil midir?”

Yong hiçbir şey söylemedi.

Bunların beni lider yapacağını düşünmemiştim ama O’Malley’nin söyleyiş biçimi kuşkuya yer bırakmıyordu.

Yong karşı çıkmak istediyse de sunabileceği bir argüman yoktu.

“Neyse ne,” diyerek, bir tabuta yaslandı. Bakışlarını kaçırarak, canını bizden birazcık daha az sıkıyormuş gibi, tozla kaplı aralığı izlemeye koyuldu.

Spingate yanıma gelip aleti bana uzattı. Nedenini söylemesine gerek yoktu: Aleti lider taşımalıydı. “Yetkili sen olabilirsin, Em,” dedi. Bello ile Aramovsky’ye baktı. “Yetkili Em olmalı, sizce de öyle değil mi?”

Bir diş-kız benim liderlik etmemi mi istiyordu? Bulanık anılarım bunun imkânsız olduğunu söylese de kendi kulaklarımla duyuyordum işte.

Bello ile Aramovsky bakıştılar. Spingate yine ellerini ovuşturmaya başladı. “Yetişkinleri bulana kadar,” dedi alçak sesle. “Yetişkinleri bulana kadar, Em yetkili olabilir.”

Aramovsky’nin katılmadığı belliydi ama sesini çıkarmadı.

Spingate’ten aleti aldım. Ona gülümsedim. O da bana gülümsedi.

O’Malley bana bakıyordu. Gözlerimin içine bakan o mavi gözleri, içimi kıpır kıpır ediyordu. Acaba bana bakarken onun da midesinde kelebekler uçuşuyor muydu?

Beni savunmuştu. Neden? Gerçekten iyi liderlik edebileceğimi mi

düşünüyordu?

Bana hafifçe gülümseyip omuzlarını silkti.

“Sanırım iş sana kaldı, Em. Şimdi ne yapıyoruz?”

Ne mi yapıyorduk? Ben nereden bilecektim? Yetki bendeydi ama bunu aslında hiç talep etmediğimi fark ettim. Bunun bir önemi yoktu anlaşılan, herkes bir karar vermemi bekliyordu.

Ben de bir karar verdim.

“Öncelikle bu odadan çıkıyoruz.”

Kemerli girişe doğru yürüdüm. Ötekiler de hemen arkamdan geldi. Yong, kapının önüne gitmemizi bekledikten sonra yanımıza geldi.

Paslı metalden yapılmış kemerli giriş, tıpkı duvarlardaki ve tabutlardaki gibi, tozlu sembollerle kaplıydı. Benim kapı sandığım şey, iki taş parçasıydı. Parçalar sıkıca birbirine yapıştığından onları ayıran dikey çizgi, ince bir yarık sanılabilirdi. Bir kapı kolu falan görünmüyordu.

“Umut verici,” dedi Aramovsky. “Liderliğine harika bir başlangıç yaptın.”

Duymazdan geldim.

Spingate birkaç adım öne çıkarak kemerli girişin sağındaki tozları silince delik deşik metal levhanın üstündeki bir dizi parlak değerli taş ortaya çıktı.

Spingate dudaklarını oynattı. O düşünürken ben bekledim.

“Tabuttakilere benziyor,” dedi sonunda. “Şu üç kırmızı mücevhere basarsam...”

Bir, iki, üç diye taşlara basınca, taşlar içeri gömülüp tık etti.

Mücevherlerin altında, küçük bir panel açıldı. İçinde tabutlarda

gördüğümüzün aynısı, iki delik vardı.

Keşfine sevinen Spingate, ellerini çırparak olduğu yerde zıpladı.

Hayranlıkla ona baktım. “Bunu yapmayı nereden biliyorsun?”

Alt dudağını ısırdı, kaşlarını kaldırdı, ardından başını iki yana sallayarak omuzlarını silkti.

“Bilmem. Bana nedense apaçık görünüyor.” Aletin gövdesindeki üç kırmızı mücevheri gösterdi. “Şunlara bir, iki, üç diye bas, sonra da aleti kullanarak kapıyı aç.”

Söylediklerini yapmadan önce biraz duraksadım. Eğer işe yaramazsa ve kapılar açılmazsa ne yapacağımı bilmiyordum. Ne liderdim ama!

Kırmızı mücevherlere bastım: bir, iki, üç. Aletin çatallı ucunu deliklere geçirince, bir şeyin tam yerine oturduğunu gösteren ufak bir titreşim hissettim. Alet bir kapı kolu olmuştu. Kolu kaldırınca önce hafif bir direnç hissettim. Ben yavaş yavaş baskıyı arttırırken donmuş

gizli bir şey yerinden oynadı, ardından alet sorunsuzca kalktı, bir noktaya gelince de şak diye durdu.

Yer sarsıldı, duvarlar inledi. Tavandan tozlar yağdı.

Havada yüksek perdeden bir çınlama yankılandı. Kapının iki kanadı gacır gucur birkaç santim açılırken tüm oda titredi.

Bizim tabut odasının dışında, ışık daha da parlaktı.

Titreme durdu. Kapılar ağır ağır açıldı.

- İKİNCİ KISIM
  - ON BEŞ
  - YİRMİ İKİ
  - YİRMİ DOKUZ
  - OTUZ BEŞ
  - KIRK İKİ

İKİNCİ KISIM

SÖZLER VE SİLAHLAR

SEKİZ

Sıcak bir hava dalgası bizi kucakladı.

Açık kapının önünde bir koridor uzanıyordu. Duvarlar beyaz ve pürüzsüzdü ama yer yer çatlaklar, yarıklar vardı. Tavan ışıl ışıl parlayan, soluk, kaba bir kristalden yapılmış gibi görünüyordu. Zemin, tabut odasındaki gibi, yumuşak ve griydi.

Bello ile Aramovsky birbirlerine tutundular, kızın başı çocuğun omzuna ancak geliyordu. Spingate, beni izleyip hareket etmemi bekleyen O'Malley'nin arkasından bir adım attı. Yong ise gördüğüm kadarıyla hâlâ sıkılmış gibi davranarak arka planda oyalanıyordu.

İlk adımı birinin atması gerekiyordu.

Derin bir nefes aldım. Lider bendim, öyle değil mi? Yani, önden gidip insanlara liderlik etmem gerekiyordu. Aleti çekip kapıdan çıkardım.

Koridora adım atınca Yong'un da benimle birlikte dışarı çıktığını görerek şaşırdım.

Yüzünde yine o zoraki gülümseme vardı. "Bütün övgüyü toplamana göz yumamam, öyle değil mi?"

Bizden sıkılıyormuş gibi davranmasına karşın, dışarı ilk benim çıkmama göz yumamamıştı. Tuhaf bir çocuktu. Belki de normaldi. Anlamak mümkün değildi.

Sola ve sağa giden koridor, görebildiğim kadarıyla, iki yönde de dümdüz devam ediyordu. Her iki tarafta da, ama daha çok sağda, yerde, tozla kaplı bir şeyler vardı.

O şeyler...

Brevver’ı düşündüm, kuruyup kalmış küçük Brevver’ı.

O şeyler...

Gözlerimi sımsıkı kapattım. Beynim çalışmıyordu anlaşılan. Düşüncelerim tıkanmıştı sanki. Kafamın içini tanımlamak için bulanık desem yeriydi. Parçalan bir araya getiremiyordum. Parçalan bir araya getirmek istemiyordum.

Diğerleri de dışan çıkıp etrafımda toplandılar. Kimseden çıt çıkmıyordu.

Sağa dönen Yong, o şeylerin ilkine doğru yürüdü. Uzanıp yerden bir şey aldı. Üstünden tozlar döküldü.

Yong’un elinde bir kemik vardı.

Uzun, beyaz kemiğin üstüne parça parça, koyu renk bir şeyler yapışmıştı: kurumuş et parçalan. Yong elinde kâbus gibi bir çubuk tutuyordu anlaşılan.

Dehşetle içini çeken Spingate, “Uyluk kemiği,” dedi. “Bir insanın uyluk kemiği.”

Yong kemiği elinden bıraktı. Yere bakarak, yavaşça olduğu yerde döndü. Dört bir yanında iskelet ve kemik yığınları vardı.

Koridor ölmüş insanlarla doluydu.

Kolumda birinin ellerini hissettim: Bello koluma yapışmıştı.

“Em, bu işte bir terslik var,” dedi. “Gidelim buradan.”

Harika bir fikirdi, bir de nereye gideceğimizi bilseydim keşke.

Yong ayağının dibindeki yuvarlak şeye elini uzattı. Tozunu silince kurumuş deriyle kaplı bir kafatası çıktı ortaya. Çene kemiği yoktu. Boş göz çukurlan üstümüze dikilmişti.

Yong kafatasını alıp incelerken çenesindeki katılaşmış et ufalanarak toza dönüştü.

İşte o an anladım ki yerdeki tozlar aslında... insan derişiydi. Deri, kas, göz, beyin ve iç organlar birleşip ortalığı kaplayan toza dönüşmüştü. Ağzıma giren, boğazıma kaçan, dört bir yanımı saran, her şeyin üstünü örten toz buydu işte.

Benim toz denizi sandığım şey, ölüm okyanusuymuş meğer.

Kafatasını elinden bırakan Yong, grubun korunaklı atmosferine kavuşmak için koşa koşa yanımıza geldi.

Bello sessiz sessiz ağlıyordu. O'Malley bir koluyla ona sarıldı.

Herkes yeniden bana bakmaya başladı. Yong dâhil herkes ne yapacağımızı söylememi bekliyordu. Ama ne yapacağımı bilmiyordum. Kim bilebilirdi ki? Düşünmek zorundaydım. Akla yatkın bir çözüm bulmak zorundaydım.

Koridor iki yönde de göz alabildiğince uzanıyordu. Duvarlar boyunca, az önce bizim çıktığımız kapıya benzeyen, kemerli kapılar vardı. Bazıları aralıktı, aralıktan görünen karanlıkta kim bilir neler gizliydi. Kırık dökük taşa oyulmuş öteki kapılar hâlâ sımsıkı kapalıydı.

Kemikleri görmüştüm bir kere, gördüklerimi geri alamazdım. Koridorun her yanı toza bulanmış cesetlerle kaplıydı.

Kemikler her yerdeydi.

Bazıları tam bir iskelet oluşturuyordu. Bazıları çatlamış, kırılmış, parçalanmış bir hâlde, bir başlarına duruyordu. Birkaç tanesi kararmış, kömürleşmiş, yanmıştı.

Bello'nun sessiz gözyaşları alçak perdeden hıçkırıklara dönüştü. Gözyaşları zayıflığı çağrıştırdığından (ağlamak hiçbir şeyi çözmez) ona, kapa çeneni, yeter artık kes sesini! diye bağırmak istiyordum. Ama kendini tutamadığının farkındaydım.

Gözyaşlarının arasından, "Neredeyiz biz?" diye sordu. "Burada ne olmuş böyle?"

O'Malley'nin kolu hâlâ kızın omzundaydı. Acaba ağlayan ben olsaydım,

kolunu benim omzuma da koyar mıydı? Sonra Bello'yu bırakıp birkaç adım ötedeki Aramovsky'nin yanma gitti ve ona bir şeyler fısıldadı. Aramovsky, Bello'nun yanına geçti. Kolunu omzuna koyarak onu kendine doğru çekti. Bello da başını onun beyaz gömlekli omzuna yasladı.

O'Malley gidip kafatasını yerden aldı ve üstünde kalan tozları silkti. Birkaç kavruk deri parçası un ufak oldu. Kafatasını ellerinde evirip çevirdikten sonra üstünü görebileceğimiz şekilde, bize doğru kaldırdı.

Kavisli beyaz kemikte, üçgen biçiminde, pürtüklü bir delik vardı.

"Biri bu kişiyi öldürmüş," dedi. "Ağır bir şeyle vurmuşlar. Belki de savaş çıkmıştır." Gözlerini kısarak, önce kafatasına, sonra da boyutlarını karşılaştınyor-muşçasına, bize ve kafalarımıza baktı. "Bence bu insanlar yetişkinmiş. Yetişkinler birbirlerini katletmişler."

Bu koridorda kaç tane ölü yatıyordu? Yüz var mıydı? Parçalar dört bir yana saçıldığından kestirmek zordu.

Tozlu iskeletlerden birine bir şey saplanmıştı. Kabza mıydı bu? O insan kalıntısının yanına gidip kabzayı tuttuğum gibi çıkardım.

Sivri uçlu, yassı metal parçasına bakakaldım: Elimde bir bıçak tutuyordum.

Metal kabzasının başını dirseğime koysam, bıçağın ucu orta parmağımın ucuna ulaşırdı. Bıçağın kabzayla birleştiği yerde, ince ve sağlam iki metal parçası yanlardan dışarı çıkıyordu. Üstlerinde minicik basamaklı piramit ve güneş oymaları vardı. Kabzanın bitiminde, ufak, kırmızı mücevherlerle çevrelenmiş bir disk vardı. Diskin içinde de aynı taşlardan bir başka daire. Daire içinde daire sembolü: tıpkı Aramovsky'nin alnındaki gibi.

Aleti bir elimde tuttum, bıçağı ötekinde.

Bello yüzünü buruşturdu. "Em, kılıç mı o?"

"Kılıçlar daha büyük olur," dedi Yong. "Galiba. Evet, daha büyük olurlar."

"Burada bırak," dedi Bello. "Onların malı. Yetişkinler için yapılmış. Bizim ihtiyacımız yok."

Bıçağı bırakmak istiyordum. Bello öyle söylediği için değil, bıçak beni korkuttuğu için. Tenime değmesini bile istemiyordum. Bu bıçak öldürmek için kullanılmıştı. İnsanları, bizim gibi insanları, kemik yığınlarına ve toz öbeklerine çevirmişti.

Yetişkinler birbirini öldürmüştü. İçlerinde sağ kalan varsa bizi de öldürmeye çalışır mıydı?

“Kendimizi savunmamız gerekebilir,” dedim Bello’ya. “Bıçağa ihtiyacımız var.”

Başını iki yana salladı. “İhtiyacımız yok. O kötü bir şey. Lütfen yanına alma.”

Yong yanıma yaklaştı. Bir anda canlanan gözleri, hevesle yanıyordu. Elini uzattı.

“Bıçağı bana ver,” dedi. “Ben alayım. Sen aleti taşırsın.”

Sözlerinde bir açlık, isteğinde rahatsız edici bir şey vardı. Onun liderlik etmesinin iyi bir fikir olmadığını bildiğim gibi, bıçağı almaması gerektiğini de biliyordum.

“Şimdilik bende dursun,” dedim.

Karşımda durmuş, diğerlerine sırtını dönmüştü. Onlar yüzünü göremiyorlardı ama ben görebiliyordum. Üst dudağı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Hevesi dönüşüm geçirdi. Gür siyah saçlarının örttüğü gözleri nefretle yanıyordu.

“Fikrini değiştirirsin,” dedi alçak sesle. Ardından da hayal meyal bir fısıltıyla: “Ya da ben değiştirtirim.”

Ben karşılık verecek fırsatı bulamadan gülümseyerek arkasını döndü ve beni iskeletle baş başa bırakarak tekrar diğerlerinin yanma gitti.

Bir an acaba bana söylediklerini diğerlerine anlatsam mı, diye düşündüm ama anlatmamaya karar verdim. Şu an başka bir tartışmaya ihtiyacımız yoktu.

Bello’nun önerisine uyarak buradan gitmemiz gerekiyordu.

Koridordaki kapılara baktım. Üstleri oyuklar, çentikler ve çiziklerle doluydu. İnsanlar can havliyle içeri girmeye mi çalışmıştı?

İki kanatlı bir kapının hafifçe aralık durduğunu gördüm. Odamızdan çıktığımızda sağ yerine sola dönsey-dik, bu kemerli kapı bir metre kadar sağımızda kalırdı. Taş kapılar arasındaki boşluk, yan dönersem ancak gireceğim kadardı. Odanın içinden loş, titrek bir ışık geldiğini gördüm.

İçeride başka tabutlar mı vardı? Odaya yönelerek Bello ve diğerlerinin yanından geçtim.

Güçlü bir el omzumu kavradı.

O’Malley’nin eli.

“Em, oraya gitme,” dedi.

Eline baktığımı görünce elini geri çekti. Yüzü kızardı. Kolunu Bello’nun omzuna koyarken böyle davranmamıştı.

“Gitmek zorundayım,” dedim. “İçeride bizim gibi başkaları da olabilir.”

O’Malley mavi gözlerini bir saniyeliğine kapatıp yutkundu, bir kez başını salladı, gözlerini açtı.

“O hâlde ben de seninle geliyorum.”

Sözleri kalbimi öyle çarptırdı ki acaba duymuş mudur diye merak ettim.

Bir elimde bıçak, ötekinde alet vardı. Aleti ilk başta silah sanmıştım, silah değildi ama yine de o amaçla kullanılabilirdi.

Aleti O’Malley’ye uzattım. “Al,” dedim. “Her ihtimale karşı.”

Spingate şaşkın şaşkın aleti işaret etti.

“Adına asa diyorlar,” dedi. “Bir anda aklıma geliverdi.”

Asa, alet, silah... O an umursadığım tek şey, ağır olması ve O'Malley'nin onu bir şeylere vurmak için kul-lanabilmesiydi.

O'Malley aleti aldı.

"Seninleyim, Em," dedi.

Gözleri... öyle maviydi ki...

Ona daha fazla bakamazdım, o yüzden kapıya döndüm. Dar aralıktan geçtim.

O'Malley de peşimden geldi.

DOKUZ

Yüksek, kemerli tavandaki tek bir titrek ışıkla aydınlatılan oda loştu.

Bıçağımı öne uzattım. O'Malley asayı iki eliyle kavrayıp havaya kaldırdı.

İçeride bizim odadaki gibi, uç uca altılı iki sıra hâlinde on iki tozlu tabut vardı. Tabutların hepsi açıktı. İki kanatlı kapaklar düzgünce yanlara açılmamıştı; farklı açılardan havaya dikilmiş, kırılmışlardı: Tabutların içindekiler dışarı çıkmak için benim gibi mücadele mi etmişlerdi?

İlk tabutun yanma gittim. O'Malley yanı başımday-dı. İçeri bakmadan önce isim levhasının tozunu sildim.

Turuncu taşlar L. Morgan adını çevreliyordu.

Tabutun içinde giysileri toza bulanmış, küçük beyaz gömlekli, kısa kırmızı kravatlı, küçük siyah pantolonlu; pörsümüş, minik bir ceset vardı.

Brevver'dan çok daha küçük bir cesetti.

Kollarıma alabileceğim kadar küçük bir ceset.

Kafatası, o minicik kafatası, tam ortasından bir darbe yemiş, parçalara ayrılmıştı. O kuruyup çatlamış derisinde bir sembol varsa da anlaşılmıyordu.

O’Malley’nin titreyen eli yavaşça L. Morgan’m alnına uzandı. Parmak uçları nazikçe küçük kafatasının sağ gözünün altındaki çıkık kemiğe değdi.

“Daha çocuk,” dedi O’Malley. “Bebek sayılır. Kim böyle bir şey yapabilir ki?”

Bebek. L. Morgan saldırıya uğradığında uyanık olsaydı da kendini savunamazdı. Belki yetişkinler savaşta ölmüştü ama burada yaşananlar savaşla açıklanamazdı.

O’Malley başka bir tabutun yanma gitti. Kapağın yarısı kapalıydı, öteki yarısıysa uzun zaman önce kırılıp, yere atıldığından, üstü tozla kaplanmıştı.

“Burada da durum aynı, Em,” dedi. Sesi hırıltılı hırıltılı çıkıyordu, konuşmaktan çok nefes alıyor gibiydi. Kapağı söküp kızcağızın suratını parçalamışlar.”

Tabutların arasında tozla kaplı bir şey gördüm. Ardından bir tane daha, sonra bir tane daha. Burada ölenler yalnızca çocuklar değildi.

Odada on tane daha tabut vardı. Hepsi de açıktı. Tabutlarda yatanları görmek için içlerine bakmama gerek yoktu.

Onca küçük çocuk, yattıkları yerde katledilmişti. Buna bir saniye daha katlanamazdım. Buradan çıkmak zorundaydım.

“O’Malley, haydi gidelim.”

“Ama şunlara da bakmak...”

“Haydi!”

Koşar adım taş kapıya döndüm. Daracık aralıktan geçerek koridora çıktım. Spingate, Bello, Yong ve Aramovsky kocaman açılmış gözlerle bizi bekliyorlardı. Yüzlerindeki ifadeyi artık tanıyordum: İyi haberler duyma umuduyla yanıp tutuşan birinin ifadesiydi bu.

“Ee?” dedi Spingate. “Bizim gibi başkaları da var mıymış?”

“Varmış... Bizden küçükler,” dedim. “Hepsi de ölmüş.”

“Bizden küçük derken,” dedi Spingate. “Brevver gibi mi?”

Başımı iki yana salladım. Boş elimle L. Morgan’ın boyunun uzunluğunu gösterdim.

Herkes, yanımda aniden bir çocuğun belirmesini umuyormuş gibi, bakışlarını elime indirdi.

Herkes sarsılmıştı. Yong bile... Yüz hatlarından okunan çaresizlik, o daimî yapmacık gülümsemesini unutturmuştu bana.

O’Malley kapıdaki dar aralıktan geçerek koridora çıktı. Göğsü boşluğa zar zor sığdığından taş kapının kenarlan bir düğmesini daha koparmış, pürüzsüz tenine uzun, beyaz bir çizik atmıştı.

Bello, benimkinden farklı bir öykü anlatmasını istermiş gibi, ona umutla bakıyordu.

“Gerçekten mi?” diye sordu. “Küçük çocuklar mı?”

O’Malley başını salladı. “Küçük çocuklar. Bizim gibi giyinmişlerdi. Katledilmişler.”

Katledilmek.

Lafı bile öfkemi kabarttı. Biz de aynı şekilde ölebilir, uykumuzda katledilebilirdik. O minicik kafataslarım kimin parçaladığını öğrenmek istiyordum. Bunu yapanları bulmak ve yaptıklarının hesabını sormak istiyordum.

“Yetişkinler,” dedim. Sesimdeki nefreti duyabiliyordum. “Kesin onlar yapmıştır. Bizi öldürmek istiyorlar.” Kollarımı açıp koridordaki kemikleri işaret ettim. “Tıpkı birbirlerini öldürdükleri gibi...”

Öteki odalara bakmak istemiyordum. Bu ölümden uzaklaşmamız gerekiyordu. Koridorun bir sağına, bir soluna baktım.

Solda bizim tabut odamız vardı, bıçağı da orada bulmuştuk.

Sağda daha az kemik görünüyordu, demek ki o tarafa gidecektik.

“Bu taraftan,” deyip yürümeye başladım.

O’Malley sağıma geçti. Diğer dört kişi bizi izledi. İskeletleri arkamızda bıraktık.

ON

Y okuş yukan çıkıyorduk.

Eğim öyle hafifti ki başta fark etmemiştim ama koridor hafifçe yukan meylediyordu.

Saatlerdir yürüyorduk. En azından, saatlerdir yürüdüğümüzü düşünüyorduk. Zamanı takip etme şansımız yoktu. Bitmek bilmez yokuş kendini belli etmese de bizi yormuş, kalan azıcık gücümüzü de emip bitirmişti.

Bıçak elimdeydi. O’Malley de asayı taşıyordu. Bir süre ikisini birden taşımaya çalışmıştım ama asa çok ağırdı.

Eğer öteki yönü takip etseydik yokuş aşağı gidecektik. Spingate, “Yokuş aşağı inmenin sınırı yoktur, indikçe daha derinlere inilebilir ama yokuş yukarı sonsuza kadar süremez,” demişti.

Acaba sürebilir miydi?

Tabut odamız yeryüzünün çok altındaydı anlaşılan. Koridorun ucu bucağı görünmüyordu. Yumuşak bir ışıkla parlayan tavan, yere paralel olarak, hafifçe yukarı kavis yapıyordu. İleride tavanla zemin birleşmiş gibi görünüyordu ama ne kadar yürürsek yürüyelim o bağlantı noktası hep aynı mesafede kalıyordu sanki.

Kimseden çıt çıkmıyordu. Kemik yığınları ve ölen çocuklar aklımızdan çıkmamış, onları görmek sesimizi kesmişti. Ama her şeyi geride bırakmıştık, bunun için de minnettardık.

Geride bıraktığımız tek şey kemikler değildi: Herhâlde aşağı yukan bir saattir tek bir kapı görmemiştik. Bomboş, el değmemiş bir toz koridorundan geçiyorduk.

Midem ağnyordu. İçim buruluyordu, kamımdan yüksek perdeden gurultular geliyordu. Diğerlerinden de benzer sesler geldiğini duyuyordum. Yemek yemeliydik.

Açlık, yorgunluk, şaşkınlık ve korku; bizi canımızdan bezdirmişti. Sert zeminde sürünen ayaklarımız, tozda uzun ayak izleri bırakıyordu.

Sonunda O'Malley sessizliği bozdu.

"Hayatta kalan başkalan da vardır kesin," dedi. "Binlerine ulaşırsak bizi kurtarabilirler."

Kurtarmak. Bu da güçlü bir sözcüktü. Biri bizi korumalıydı. Umanm annemle babam hayattadır, uma-nm ailemin kemikleri o gri tozun altında gizlenen o kemiklerin arasında değildir, diye geçirdim içimden. Annemin yüzünü ya da adını hatırlamıyordum ama onu sevdiğimi biliyordum. Babam da... eğer beni seviyorsa neden yanıma gelmemişti? Babamın hem güçlü hem cesur olduğunu hissediyordum ama gerçekten öyle miydi, yoksa babasının yeryüzündeki en iyi baba olmasını uman küçük bir kız gibi mi davranıyordum, bilmiyordum.

Hızla önümüze geçen Bello, yüzünü bize dönüp geri geri yürümeye başladı. İlk kez, heyecanlı görünüyordu.

"Belki bizi kurtaran insanların yiyecekleri de vardır," dedi.

Bir koku hatırlıyordum. Babamın akşam yemeği için pişirdiği bir şeyin kokusu. Et mi acaba? Ağzım sulandı, midemdeki gurultu iyice arttı.

"Ekmek," dedi Bello hülyalı gözlerle. "Tereyağlı ve tarçınlı sıcak ekmek... Dışı kıtır kıtır, içi yumuşacık..." "Sandviç," dedi O'Malley. "İçinde de hardal, turşu ve kocaman, yağlı, tuzlu bir dilim tavuk füme."

Domuz pirzolası... Babamın pişirdiği şey domuz pir-zolasıydı. Yemeği

hatırlayıp da babamın yüzünü nasıl hatırlayamazdım?

“Top kek,” dedi Aramovsky. “Çikolatalı, üstü de boydan boya çikolata ve şeker kaplı olacak.”

Ağzım öyle sulandı ki neredeyse salyalarım akacaktı. “Makama,” dedi Yong. “Domates soslu, üstünde de makarnaya ulaşabilmek için üç ısırık almak zorunda kalacağın kalınlıkta peynir.”

“Yiyecek ne verirlerse versinler,” dedi Spingate. “Sıcak olduğu sürece, umurumda değil. Bir de yiyebileceğimizden fazla olsun. Ama tatlı için, kesinlikle Aramovsky’nin top keklerinden isterim.”

“Ben de,” dedi O’Malley.

Bello başını iki yana salladı. Hâlâ geri geri yürüyordu. Gözleri ışıl ışıldı, dimdik durduğundan uzun gözüküyordu; en azından, boyu yettiği kadar. Mutluydu: Tabut odasında tanıştığım, burnunu çekip duran kızdan tamamen farklı görünüyordu.

“Hepiniz yanılıyorsunuz,” dedi. Şakağına vurdu. “Anlaşılan benim kadar ince düşünmüyorsunuz. Aramovsky çikolata ve çikolata kaplaması konusunda haklı ama kek değil, doğum günü pastası olmalı. Üstünde de on iki mum!”

Aramovsky güldü. “Haklısın, Bello ama şeker duruyor, değil mi? Şeker olsa iyi olur.”

Bello yalandan bıkkın bıkkın gözlerini devirdi. “Elbette var. Bugün senin doğum günün, pastana şeker konacak. Hepimizinkine konacak.”

Herkes kurtarıldıktan sonraki yemeğimizin böyle harikulade biçimde sonlanması gerektiğinde hemfikirdi.

Gülümsemeler, kafa sallamalar, iç geçirmeler... Mükemmel denecek bir andı. Kısacık bir an için, üstümüzde küçük beden giysilerle, yalın ayak, yetişkin bedenlerinde olduğumuzu, dört bir yanımızı insan tozlarının sardığını, kaybolduğumuzu ve bir başımıza kaldığımızı unutmuştuk: Doğum günü partisine giden altı arkadaş gibiydik. Pasta yiyecek, oyunlar oynayacak,

hediyeler alacaktık. Bizi seven, bizi koruyan annelerimiz ve babalarımız olacaktı.

Koridorda ilerlemeye devam eden Bello, alabildiğine açtığı kollarından hız alarak, kendi etrafında ağır ağır dönüyordu.

“Bahse girerim, ailelerimiz bizi almaya geliyordur,” dedi. “Bizi anyorlardır kesin, öyle değil mi?”

“Benimkiler arıyordur,” dedi Yong aniden.

Bello başıyla onayladı. “Benimkiler de. Ama... onları hatırlayamıyorum. Yong, sen annenle babanı hatırlıyor musun? Neye benzediklerini?”

Yong yine bir oflayıp pufladı. “Elbette hatırlıyorum.”

Hepimiz yalan söylediğini biliyorduk. O da bunun farkındaydı ama kimse ona meydan okumadı, çünkü söylediği şey hepimizin inanmak istediği türden, güzel bir yalandı.

Bello’nun dönüşleri iyice yavaşladı. Yüzündeki heyecan akıp gitti. Korku onu ele geçirmişti.

Durdu. Biz de durduk.

Gözlerinde yaşlar vardı. Yine mi ağlayacaktı? Bello artık gerçekten canımı sıkmaya başlıyordu.

“Ailelerimiz,” dedi. “Ya bizi tabutlara kapatanlar, ailelerimizse?”

Ben de aynı şeyi düşünmüştüm. Bir saniyeliğine bile olsa, böyle bir şey düşündüğüm için utanmıştım. Şimdiyse ötekilerin önlerine baktığını, bakışlarını kaçırdığını görüyordum; hepimiz aynı şeyi düşünmüştük ama bunu ilk Bello dile getirmişti.

Kimseden ses çıkmadı. Bello omuzlarını çökertip iyice büzüldü. Sol eliyle sağ elini, sağ eliyle sol elini ovaladı. Yerinden kıpırdamadan yanından geçip gitmemize izin verdi ve sıranın en arkasına geçti.

Yeniden sessizce yürümeye koyulduk. Nefes alıp verişlerimizden ve yorgun ayak seslerimizden başka ses duyulmuyordu.

Bir de midelerimizin gurultusu vardı.

Belki bir saat geçmişti. Ya da iki... Yürümeye devam ediyorduk çünkü başka seçeneğimiz yoktu.

Derken, tavanla yerin daimî buluşma sahnesi değişti: Bizim koridoru kesen bir başka koridor gözüktü. Bu değişiklik, yorgunluğumuza karşın adımlarımızı hızlandırmamıza yetti.

İki koridorun kesiştiği noktaya geldik. Yeni koridor sağa gidiyordu ama tavandaki ışık loştu. Koridorun derinliklerinde hiç ışık yokmuş gibi görünüyordu. Loş ışıkta, yaklaşık yüz adım ötede, tek bir kemerli kapı gördüm. Ardına kadar açıktı. Belki ileride başka şeyler de vardı ama karanlıktan anlaşılmıyordu.

Solda ise koridor, bir metre kadar ilerledikten sonra, bir duvarla kesiliyordu. Duvar, akarken donakalmış siyah bir sıvıya benziyordu; eritilip dondurulmuştu sanki. Belki eskiden burada, şimdiye dek gördüklerimizden çok farklı bir kapı vardı.

Spingate sağa doğru bir metre kadar yürüdü. Gözlerini koridora dikip başını hafifçe eğdi.

“Uzun süredir aynı koridordayız,” dedi. “Hiçbir şey bulamadık. Yani en azından şimdiye kadar... Bu yeni koridoru denesek mi?”

Kimseden çıt çıkmadı. Benim karar vermemi mi bekliyorlardı?

Yong, Spingate’in yanına gitti. O da gözlerini koridora dikti, hatta aynı Spingate gibi, başını da yana eğdi. Sonra dönüp bana baktı.

“Bu taraftan gidelim,” dedi. “Mantıklı olan bu.”

Orasından pek emin değildim. Sağdaki koridor farklıydı: Düzayak görünüyordu. Birkaç saattir izlediğimiz, yer ile tavanın buluşması illüzyonunu göremiyordum ama düşününce, göremememin nedeni ışık

yetersizliği de olabilirdi.

Şimdiki koridorumuzun ucu bucağı yok gibiydi ama bir yere çıkacaktı kuşkusuz, oysa aynı şeyi yeni istikamet için söyleyemezdim.

“Karanlık bir koridora girecek değiliz,” dedim. “Ayrıca, dümdüz gitmemiz gerek.”

Aramovsky sağımızdaki koridoru işaret etti. “Belki fark etmemişsindir ama bu taraf düzayak gidiyor. Bir süredir... yani, uzunca bir süredir yokuş yukarı çıkıyoruz. Bacaklarım yoruldu.”

Benimkiler de. Aramovsky gibi, ben de bacaklarımı dinlendirmek isterdim ama doğru kararı verdiğimi biliyordum.

“Dümdüz gideceğiz,” dedim tekrar. “Eğer sağa sola sapmaya başlarsak yönümüzü karıştırabiliriz. Ama eğer dümdüz gidersek, bir tehlike durumunda, en azından geldiğimiz yere nasıl geri döneceğimizi biliriz. Yorucu geldiğini biliyorum ama yokuş yukarı çıkmak iyi bir şey; attığımız her adım, bizi çıkışa biraz daha yaklaştırıyor.”

Omuzların düştüğünü gördüm, derin derin iç çekişler duydum. Bana katılmak istemiyorlardı, kolay yolu seçmek istiyorlardı.

“Yetkili Em,” dedi O’Malley. Sesi yorgun çıkıyordu. “Onu izleyeceğiz.”

Spingate içini çekerek omuzlarını silkti. Bello isteksiz isteksiz başını salladı. Aramovsky, yerler hayalindeki top keklerle süslüymüş gibi, yeni koridora bakmaya devam etti. Kimse peşimden gelmek istemiyordu ama kararıma boyun eğmiş görünüyorlardı.

Yong hariç.

“Ben artık Em’i izlemek istemiyorum,” dedi. Kollarını kavuşturdu. “Sanırım yetkiyi devralma sırası bana geldi.”

“Yetkiyi sırayla devralmıyoruz,” dedi O’Malley. “Bu bir oyun değil.”

Yong parmağını bana doğrulttu. Hareketinde öyle bir asabilik, öyle bir

gaddarlık vardı ki bir an karşımda yetişkin bedenine hapsolmuş, on iki yaşında bir zorba gördüm.

“O ne yaptığını bilmiyor ki,” dedi Yong. Bana bakarak avuçlarını havaya kaldırdı. “Denedin Em ama başaramadın. Artık sıra bende. Bıçağı bana ver.”

Aniden, o on iki yaşındaki çocuk kayboldu. Karşımda hayır yanıtım kabul etmeyecek, güçlü, yetişkin bir erkek vardı.

Parmaklarını oynattı.

“Ver şunu bana,” dedi. “Vermezsen ben almasını bilirim. Bu da hiç hoşuna gitmez.”

Spingate ellerini beline koydu.

“Adilik etme, Yong. Yetki Em’de. Sen ...”

Yong’un elleri o kadar hızlıydı ki yerinden kıpırdadığını bile görmedim: Spingate’i sertçe ittirdi. Spingate duvara çarptıktan sonra poposunun üstüne düştü. Kocaman açılmış gözlerle Yong’a baktı.

Ama ayağa kalkmaya çalışmadı.

Bello ile Aramovsky beklenmedik çatışmayı izlerken hafifçe birbirlerine yaslanıp geri çekildiler.

Bir şey söylemeliydim, biliyordum ama ağzımı açamadım.

O’Malley açtı.

“Bu kadar yeter,” dedi.

Buradaki tek yetişkin erkek Yong değildi. O’Malley’nin sağ elinde asa vardı. Mücevherli metalle rahat değildi, böyle bir durumda elindeki aletle ne yapması gerektiğini pek bilmiyormuş gibiydi.

Yong’a bir adım yaklaştı.

“İnsanlara vurmak kötüdür,” dedi. “Spingate’ten özür dile.”

Yong her zamanki gibi bir pöf çekti. “Yoksa ne yaparsın? Bana zorla özür mü diletirsin?”

O’Malley’nin asayı kavrayan parmakları kasılınca gömleği bir anda açılıverdi: Son düğme de kopmuştu anlaşılan.

“Sana zorla bir şey yaptıracak değilim,” dedi. “Sadece... birbirimize vurmuyoruz. Yetki Em’de, tamam mı?”

Yong sağ yumruğunu sıkarak O’Malley’nin üstüne atıldı ve kendisinden iri cüsseli çocuğun burnuna bir tane geçirdi. O’Malley’nin kafası geriye savruldu. Beceriksizce yere düşerek sol ayağının üstüne oturdu, sağ ayağıysa önünde uzanıyordu. Yong’un omuzlarını bükerek savurduğu sol yumruğu, O’Malley’nin sağ gözüne indi.

O’Malley yanma düştü. Asa elinden kaydı. Kıpırdamıyordu.

Yong bana baktı.

“Artık yetki bende, Em.” Tekrar avucunu uzattı. “Bıçağı bana ver.”

Ona baktım; alnındaki yıldıza, dudaklarındaki alaycı gülümsemeye... İstediği her şeyi yapabileceğini sanıyordu. İnsanları itip kakabileceğini sanıyordu.

Kendini insanların sahibi sanıyordu.

O anda ondan nefret ettim. Canını yakmak istedim.

Yalandan bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Hayır mı? Sence de sıranı savmadın mı? Sen bizi hiçbir yere çıkarmadın, Em. Kamım aç, benim dediğimi yapacağız. Bıçağı bana ver, seni aptal daire kız, yoksa karışmam.”

Ondan nefret ediyordum. Ondan nefret ediyordum. Nefret ediyordum.

İçim soğudu. Soğudu ve sakinleşti.

Yong omuzlarını silkti. “Sen bilirsin.”

Kendinden emin, tehditkâr bir tavırla üstüme yürüdü. Spingate oturduğu yerden bakıyordu. Aramovsky ile Bello hiçbir şey yapmıyordu. Yong yeniden yumruğunu kaldırdı, öfkeyle küstah küstah güldü, yumruk atmak için bana doğru eğildi.

Yumruğu havada, kalakaldı.

Gözleri büyüdü, ağzı bir karış açıldı.

Önüne baktı.

Ben de baktım.

Bıçak... Kabzası benim elimdeydi ama ağzı... Bıçağın ağzı kamına gömülmüştü.

ON BİR

Beyaz gömleğine yayılan parlak kırmızı kan, büyük ölçüde aşağı akıyordu ama aynı zamanda yukan da yayılarak ıslaklığı kumaşın kıvnmlanna dağıtıyordu.

Bıçağın girdiğini hissetmemiştim bile. Gerçekten. Bir anda oradaydı, içindeydi; sanki hep oradaymış gibi.

Bıçağın kabzasındaki daire içinde daire sembolü, tavanın ışığında parıldarken mücevherler de Yong'un kanıyla aynı renkte ışıldıyordu.

Koridor sessizdi. Çıt çıkmıyordu. Hareket edemiyordum.

Yong başını kaldırıp bana baktı. Gözleri yaşlıydı. Yetişkin erkek yüzünde, küçük bir oğlan çocuğunun korku ve şaşkınlık dolu ifadesi vardı.

"Ama... benim sıramdı," dedi, ardından bacakları ha-reketsizleşti. Gövdesi benden ayrılıp yere düşünce içinden çıkan bıçak elimde kaldı. Yong, tabutundan çıktığı zamanki gibi omzunun üstüne düşüp dertop oldu.

Kuyruk sokumuna yayılan kan lekesinin, beyaz gömleğini kana buladığını gördüm.

Bıçak bir yanından girip öbür yanından çıkmıştı.

O imkânsız sessizlik, amansız bir taşa dönüşen o an, sonsuza dek sürdü. Sonra bitti.

Bello ellerini yüzüne kapayarak çığlık atmaya başladı.

Aramovsky, Bello'nun hemen arkasına geçti.

Spingate, Yong'un yanma gelip diz çöktü. Dizleri neredeyse onunkilere değecekti. Yong'un üstüne eğilip sırtına baktı.

"Hayır, olamaz," dedi. "Yong! Dümdüz yat, yarana bakayım."

Yong ellerini kamında kavuşturmuştu. Bacakları ellerini büyük ölçüde gizliyordu ama parmaklarını kaplayan kanı görebiliyordum.

Alçak perdeden, uzun bir inilti koyuverdi. Gözlerini sımsıkı yumdu.

Spingate'in öne dökülen saçları araya girdi. Spingate elleriyle ne yapacağını bilmiyormuşçasına, deliler gibi bacaklarını ovuşturduktan sonra bir avucunu Yong'un omzuna sertçe bastırdı.

"Dümdüz yat, dedim!"

Bello öne eğildi, yanaklarındaki yaşlar parlıyordu. "Ona vurmayı bırak! Bir şey yap!"

Spingate başını iki yana sallayarak yeniden bacaklarını ovuşturmaya koyuldu. Başını kaldırıp bana baktı. "Em, orada durma öyle! Gel de yardım et!"

Elimden düşen bıçak, tangır tungur yere çarptı. Bıçağın ağzındaki kan hemencecik toza bulandı.

Yong'un yanında diz çöktüm.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Düz yatırmama yardım et," dedi Spingate. Sesi hâlâ telaşlıydı ama artık biri

ona yardım ettiği için sakinleşmişti. “Yaraya baskı uygulamalıyız.”

Spingate, Yong’un omzuyla bir bacağını tutup kaldırırken ben de bir omzuyla bir dizini tutup çektim. Onu sırtüstü döndürdük. Hâlâ iki büklüm kıvrılmış hâldeydi, omurgasının kavisi de bir yumurtanın kavisi gibiydi. Yeniden dönmesin diye onu sabit tutmak zorundaydım.

Yong hıçkırmaya başlayınca tüm bedeni sarsıldı. Ağzı bir karış açıldı, tükürükler dudaklarının arasında sicim gibi parladı.

“Çok acıyor,” dedi. “Çok acıyor.”

Spingate eliyle onun yanağını okşayarak siyah saçlarını hızla alnından çekti.

“Yong, beni dinle,” dedi. “Bıçaklandın. Yarana bakmam gerek.”

Yong, kızın elini ittirmeye çalışıyormuşçasına başını iki yana salladı.

“Hayır, olmaz, canım yanıyor! Durdur şunu!”

Spingate elinin tersiyle kızıl saçlarını arkaya attı. Bello ile Aramovsky’ye ters ters baktı.

“Buraya gelip bize yardım edin!”

Koşarak yanımıza gelen Aramovsky, ellerini Yong’un dizlerine koyup nazikçe çekerek onu düz yatırmaya çalıştı.

“Hayır,” dedi Yong. “Canım yanıyor. Annemi istiyorum... Lütfen annemi getirin!”

Ona veremeyeceğimiz bir şey istiyordu. Sesinde bir terslik vardı: Bu sözler, duyduğumuz sesten daha tiz, daha ince bir sese aitti.

Dizlerimde bir ıslaklık hissettim: Yong’un kanı yere yayılıyordu.

Spingate’in üst dudağı hiddetle kıvrıldı. Yong’un omuzlarını sarsarak, öne eğilip suratına haykırdı.

“Bacaklarını serbest bırak! Serbest bırak!”

Bello elini uzatıp Spingate’in kolunu çekti.

“Bırak, Spingate! Sen daha ne yaptığını bile bilmiyorsun!”

Spingate, Bello’yu savuşturmak için sol kolunu bakmadan arkaya savurdu ama dirseği ufak tefek kızın ağzına çarptı. Bello ellerini yüzüne kapattı. İki büklüm arkasını dönüp yalpalayarak uzaklaştı.

Bence Spingate ona vurduğunun farkında bile değildi.

Aramovsky, Yong’un dizlerini okşayarak çekti. “Bacaklarını uzat.” Uzun boylu çocuğun sesi hem kalın hem de sabırlıydı. “Bacaklarını uzat.”

Yong’un koyuverdiği uzun inilti, göğsünü sarsan hıçkırıklar yüzünden küçük parçalara bölündü. Gözlerini sımsıkı yummuştu. Burnundan akan sümük sol dudağına ve yanağına süzüldü.

Sonunda bacaklarını serbest bırakarak, Aramovsky ile birlikte, bacaklarını nazikçe kenara çekmemize izin verdi. Sırtüstü dümdüz yatmıştı, vücudu hafifçe seğiriyordu. Kanlar içindeki elleri hâlâ kanundaydı. Gömleğinin göğsünden aşağısı kıpkırmızıydı.

Spingate, Yong’un yakasını tuttu ve kravatını çıkarıp bana verdi.

“Ben ellerini kamından çekince sen de bunu yaraya bastır,” dedi. “Kanamayı durdurmamız gerek.”

Kravatı aldım.

Spingate, Yong’un yüzüne eğildi.

“Ellerini çekmen gerek,” dedi. “Tamam mı? Ellerini çek.”

Başka ne yapacağımı bilemediğimden Spingate’in yaptığı gibi çocuğun başını okşayarak avucumu kaşlarından yukarıya kaydırdım. Elimdeki kan daire-yıldızı-na bulaşarak saçlanna değdi.

Teni soğuk ve yapış yapıştı, üstelik sırf kandan da değildi. Terliyordu.

Spingate'e baktım. "Bir şey yap!"

Çocuğun ellerini çekiştirerek kamından çekmeye çalışıyordu. "Deniyorum," dedi. "Görmüyor musun?"

Yong'un elleri yerinden kıpırdamadı. Kamını öyle sıkı sıkı kavramıştı ki parmak uçlan derisini deler de daha çok zarar verir mi acaba, diye düşünmeye başlamıştım.

"Aramovsky," dedi Spingate. "Yardım etsene."

Söyleneni yapan Aramovsky kara derili parmaklarını Yong'un kanla kaplı bileklerine geçirdi ve nazikçe ama ısrarla çekerek direnişini kırdı.

"Anne... çok acıyor."

Artık sözlerinde fazla bir eneıji kalmamıştı. Anne sözcüğü ağzından uzun ve bölük pörçük çıkıyordu: aa-aan-nn-eee...

Spingate, Yong'un gömleğini yırtıp açınca düğmeleri havaya saçıldı. Bronz teni kan gölüne dönmüştü. Spingate elleriyle kaslı kamını silerek kanı ortadan kal-dınnca Yong bir anlığına neredeyse temizlenmişti.

Ama yalnızca bir anlığına çünkü göbek deliğinin biraz yukarısında kalan bıçak yarası, hemen kırmızı kanla doldu. Kan fışkınp aktı... Fışkınp aktı...

Spingate omzuma vurdu.

"Em! Kravat!"

Kravatı yaraya öyle bir hızla bastırdım ki Yong orasına yumruk atmışım gibi bağırdı. Spingate'in söylediğinin işe yarayacağını umarak kravatı sıkı sıkı bastırdım. Yong boş gözlerle bana baktı.

"Anne? Lütfen... Durdur şunu."

Sözleri güçsüzdü. Gevşeyen elleri, tuttuğunu bırakmayan pençelerden, cansız

parmaklara dönüştü.

Gözleri kapandı. Bayılmış mıydı?

Spingate onu yeniden sarstı.

“Yong! Uyan!”

Kravat çoktan kana bulanmış, sıkılması gereken ıslak bir çamaşıra dönmüştü ama bastırmaya devam ettim.

“Eğer uyursa direnmez,” dedim. “Neden uyumasını istemiyorsun?”

Spingate bana şaşkın şaşkın baktı. “Neden mi? Ben... bilmem ki. Öyle işte.”

Aramovsky kuşku dolu gözlerle bana baktı. Ona göre, Spingate ne yaptığını bilmiyordu. Evet, bilmiyordu elbette, ama biz de bilmiyorduk.

Yong’un tüm bedeni gevşedi. Başı sola döndü. Aramovsky, Yong’un ellerini indirerek yere koydu.

Spingate çok hızlı nefes alıp veriyordu. Başını iki yana salladı. “Ben on iki yaşındayım,” diye fısıldadı. “Ben on iki yaşındayım.”

Uyluklarını ovuşturdu. Yanaklarından yaşlar süzül-düğünü gördüm.

“Kes şunu,” dedim öfkeyle. “Ağlamak hiçbir şeyi çözmez. Ona yardım et!”

Spingate gözlerimin içine bakıp yeniden işe koyuldu. Ellerini düz bir şekilde Yong’un kamına, kravatın iki yanına koydu.

“Em, yavaşça kaldır,” dedi, ben de kaldırdım.

Bir anda kan boşandı, sanki bir balonu şişirdikten sonra ucunu açmıştık. Bir süreliğine fışkıran kan Yong’un yan tarafına aktı.

İkinci dalgada çok daha az kan fışkırdı.

Bir sonrakini bekledim ama gelmedi.

Kanama durmuştu.

Ellerimdeki kravata baktım: Kırmızıyla ıslanmış kırmızı kumaştan, Yong'un üstüne, bacaklarıma ve yere kırmızı kanlar damlıyordu. Yong'un kanı dizlerimin altındaki pudra gibi gri tozu, kızılımsı bir bulamaca dönüştürmüştü.

Spingate, bir şey hatırlamış gibi gözlerini kırpıştırdı. İki parmağını sertçe Yong'un boynuna bastırdı.

Yong tepki vermedi.

Aramovsky ile bakakaldık. Gözümün ucuyla, Bello'nun yanımıza geldiğini, eliyle ağzını kapattığını, gözlerini irice açıp başını hafifçe iki yana salladığını gördüm.

Spingate parmaklarını kaldırıp başka bir yeri denedi. Nabız, Spingate onun nabzını arıyordu.

Spingate parmaklarını yeniden kaldırıp çenesinin altına bastırdı; parmakları öyle derine gömüldü ki, Yong'un boynunun iki yanındaki kaslar şişti.

Ama Yong hareket etmedi.

Gözlerim bıçak yarasına kaydı, kendi ellerimle açtığım yaraya baktım.

Yaranın içinde incecik bir çizgi hâlinde biriken kan, hareketsiz duruyordu.

Spingate titreyen elini geri çekti.

"Onu... Onu kaybettik."

O lafla Yong bir insandan bir şeye dönüştü. Popo üstü yere düştüm ve sırtım duvara çarpıp da gideceğim başka bir yer kalmayana kadar geri geri gittim.

Annesini isteyen, o korkmuş küçük çocuğa bakakaldım.

Yong ölmüştü.

Onu ben öldürmüştüm.

ON İKİ

Orada ne kadar süredir oturduğumuzu bilmiyordum. Spingate ağlıyordu. Bello da öyle ama bu kez zayıflığından ağladığını düşünmüyordum. Ben de mi ağlamalıyım? diye düşündüm ama gözümden tek damla yaş gelmedi.

Yong'un kanı, gömleğime ve ekose eteğime bulaşmıştı. Spingate'in de üstü başı kan içindeydi; özellikle de Yong öldükten sonra ellerini sildiği yerde, göğüs kafesinin üstüne denk gelen kısımda, iki şerit hâlinde kan vardı. Üstündeki kan kendi kanı değildi, biliyordum. Böyle düşünmem doğru değildi, onu da biliyordum ama sonunda kirlenmiş olmasına neredeyse sevinecektim.

Aramovsky'nin gömleği tertemizdi. Üstünde ne bir leke vardı ne bir kırışık.

"Senin suçun değil, Em," dedi. "Kazaydı."

"Elbette öyleydi," dedim ters ters.

Ama... gerçekten öyle miydi?

Çok kızmıştım. Nefret kökenli duygular, içimde fırtınalar kopartıyordu. Yong'a zarar vermek istemiştim. Ama üstüme atılmasaydı, bana vurmaya kalkışmasaydı, hiçbir şey yapmazdım. Yani Aramovsky haklıydı: Benim hatam değildi.

Aramovsky ayağa kalkıp düştüğü yerde yatan O'Malley'nin yanına giderek onu nazikçe uyandırmaya çalıştı.

Yong'a bakıyordum. Hareket etmesini bekliyordum. Sanki bir oyun oynuyorduk da beni kandırmışlardı. Yong şimdi kalkıp gülümseyecekti, sonra herkes hâlime gülecekti çünkü bu işte hep birlikteydiler.

Ama kimse gülmüyordu.

Yong da hareket etmiyordu.

Aramovsky, O’Malley’nin ayağa kalkmasına yardım etti. O’Malley’nin burnu kanıyordu, sağ gözünün üstündeki yarıktan daha çok kan süzülüyordu.

Yerde yatan Yong’a baktı.

O’Malley birer birer hepimizin yüzüne baktı, sanki o da birinin bunun bir oyun olduğunu söylemesini bekliyordu. Gözlerinin Yong’dan kanlı bıçağa kaydığını, ardından tekrar Yong’a döndüğünü, sonra da bana çevrildiğini gördüm.

“Em, neler oldu?”

Ona ters ters baktım. Bilincini kaybetmeseydi neler yaşandığını bilirdi. Aslında O’Malley bilincini kaybetmeseydi bunların hiçbiri yaşanmazdı. Sözleriyle beni savunabilmesine karşın, yumruklarıyla savunamıyordu anlaşılan.

O’Malley gözüme artık o kadar da güzel görünmüyordu.

Aramovsky elini O’Malley’nin omzuna koydu.

“Yong, Em’e saldırdı,” dedi. “Em kendini korumak için onu bıçakladı.”

Öyle bir hızla yerimden fırladım ki ayağa kalkmaya çalıştığımı bile hatırlamıyordum.

“Ben bıçaklamadım! O bıçağımın üstüne atıldı. Kazaydı, Aramovsky. Kaza!”

Haykırışım duvarlarda yankılandı. Aramovsky de O’Malley de biraz gerileyerek benden uzaklaştılar.

Aramovsky, O’Malley’ye “Kazaydı,” diyerek başını salladı. “Em’in dediği gibi, bariz bir kazaydı. Sanırım Yong seni bayıltmasaydı Em’e saldırmazdı, hâlâ hayatta olurdu.”

O’Malley yüzünü ekşitti. Bunu duymak canını mı acıtmıştı? İyi, acıtmalıydı zaten.

“Spingate, Yong’u kurtarmaya çalıştı,” dedi Aramovsky. “Kesik çok derindi.

Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.”

O’Malley’nin yüzünde hâlâ bir duygu belirtisi yoktu. Yüzü gözü kanlar içinde, orada öylece durdu. Sonra Yong’un yanına gidip kızılımsı çamura diz çöktü. Cesede bakıyordu ama bizimle konuşuyordu.

“Bize niye öyle saldırdı ki? Delirmiş gibiydi.”

Hayır, delirmemişti, liderlik etmek istiyordu. Liderlik etmeyi öyle çok istiyordu ki istediğini elde etmek için insanlara vurmaktan çekinmiyordu. Yong zorbanın tekiydi.

O’Malley ayağa kalktı. Pantolonundaki çamuru temizledi. Burnunu çekti. Ağlıyordu. Bello ve Spingate gibi, hıçkıra hıçkıra ağlamıyordu ama yanaklarından sicim gibi süzülen yaşları saklamaya da çalışmıyordu.

“Yaşananlar çok korkunç,” dedi.

Ardından bana baktı. “Ee, Em... Şimdi ne yapıyoruz?”

Şaka mı yapıyordu? Ben bizi hiçbir yere götüreme-yen, yiyecek bulamayan, Yong’un kamına bıçak saplayan bir liderdim ve O’Malley hâlâ benim karar vermem gerektiğini mi düşünüyordu?

Spingate de bana bakıyordu. Bello ile Aramovsky de öyle.

Bir şey söylememi bekliyorlardı.

Evet, lider bendim ve liderlik etmeliydim. Kararları veren bendim. Yong’un ölümüne üzülmüştüm ama benim hatam değildi, kendi hatasıydı.

“Dümdüz gideceğiz,” dedim.

Eğilip bıçağı yerden aldım.

“Hayır,” dedi Bello, sözcük âdeta bir çığlık gibi çıkmıştı ağzından. “Bıçak kötü bir fikir demiştim. Bırak onu, Em. Bırak.”

Ona aldırış etmedim. Eteğim zaten mahvolmuştu o yüzden bıçağın önce bir

tarafını, sonra da diğer tarafını eteğime silerek temizledim.

Spingate'in kamı gurulduyordu. Başını öne eğdiğinden yüzü gür kızıl buklelerinin ardına gizlenmişti.

Koridorda birkaç adım ilerledikten sonra ayaklarım sonunda yeniden hiç bozulmamış gri toza değdi.

Diğerleri duraksadı.

"Haydi gidelim," dedim. "Devam etmemiz gerek."

O'Malley başını eğerek Yong'u işaret etti. "O ne olacak? Taşıyacak mıyız? Ya da belki tabut odasına götürebiliriz. Böylece yerde kalmamış olur. Ne dersin?"

O'Malley'nin sorusu, can alıcı bir noktaya parmak basıyordu: Yong ölmüştü, bense onu burada bırakacaktım. Daha ne kadar yürümemiz gerektiğini bilmiyorduk. Yiyeceğimiz ve suyumuz yoktu. Ağzımız o kadar kurumuştu ki dudaklarımız çatlamaya başlamıştı. Zaten yorgunluktan bitip tükenmiştik. Bir ölüyü taşıyacak enerjimiz yoktu.

Burada tek başına kalacaktı.

Bu düşünceyi kafamdan atmaya çalıştım çünkü küçük aptal bir kızın düşüncesiydi bu. Yong ölmüştü. Ondan hoşlanmıyordum ama bizden biriydi. Cesedini ortada bırakmak yanlıştı, orasını çok iyi biliyordum ama başka seçeneğimiz var mıydı?

"Hayır," dedim. "Kusura bakmayın ama onu taşıyamayız, geri de götüremeyiz. Yong öldü. Burada kalacak."

O'Malley, sanki bana karşı çıkmak istiyormuş da gerekçelerini onun üstünde arıyormuş gibi Yong'a baktı. Uzunca bir süre ona bakarak düşündükten sonra ağır ağır başını salladı.

"Haklısın sanırım," dedi. "Ama... ne bileyim, hiç değilse gömmemiz falan gerekmez mi?"

Spingate giysilerine bulaşan kırmızı çamuru silkeleyerek, “Bu büyük bir başarı olurdu, O’Malley,” dedi. “Zemini kazmak ister misin?”

O’Malley elinin tersiyle yüzündeki kanı ve gözyaşlarını sildi.

Karanlık koridora baktı.

“Kemerli bir kapı görüyorum,” dedi. “Açık görünüyor. Belki içeride boş tabut vardır.”

Loş aydınlatmalı koridorun hemen kenarındaki o kemerli kapıyı tamamen unutmuştum. O’Malley, Yong’u bir tabuta koymak istiyordu. Sanırım Yong’u bir tabuta koymak, burada bırakmaktan daha iyiydi.

“Pekâlâ,” dedim. “Elini çabuk tut, hemen dön.”

Bana önce soru sorarmış gibi baktı. Ben Yong’a dokunamazdım. Yanma yaklaşmak bile istemiyordum.

“Elbette, Em,” dedi O’Malley. “Aramovsky, bana yardım eder misin?”

Uzun boylu çocuk başını salladı.

“Önce birkaç şey söylemeliyiz,” dedi Aramovsky. “Hazır herkes bir aradayken.”

Spingate bezginlikle bir of çekti. “Ölüler senin söylediklerinle ilgilenmez.”

Ardından gelip yanımda durdu ve bekledi. Aramovsky ellerini birleştirip göğsüne yaklaştırdı. Gözlerini kapatıp başını arkaya yatırdı. Hareketinde tanıdık gelen bir şey vardı; geçmişimizden gelen, anılarımızın açık etmediği bir şey daha.

Spingate kollarım kavuşturdu. “Boşa zaman harcıyorlar.”

Bello parmağını ona doğrulttu. “Sen hiç konuşma, Spingate. Kendini akıllı sanıyorsun ama Yong’u kurtaramadın, öyle değil mi?”

Spingate, Bello’dan tokat yemiş gibi başını yana çevirdi.

“Denedim,” dedi. “Denedim.”

O’Malley, Aramovsky ve Bello izin vermemi bekleyerek bana bakıyorlardı.

“Elinizi çabuk tutun,” dedim.

Aramovsky ellerini belinin hizasına indirdi.

“Hepimiz korkuyoruz,” dedi. “Yong da, bizim gibi, burada olmayı kendi seçmedi. Bize neden saldırdığını hiç bilemeyeceğiz. Hiçbirimiz onun ölmesini istemedik. Bugün... Bugün onun doğum günüydü.”

Sözcüklerin kendi başlarına bir anlamı yoktu. Ama Aramovsky’nin söyleyiş biçimi, o sakin, o yumuşak ses tonu teselli veriyordu.

Neler olup bittiğini hâlâ bilmiyorduk ve kâbus gittikçe daha da beter bir hâl alıyordu ama bizim gibi Yong da on iki yaşında bir çocuktu. Ölmesi benim hatam değildi. Şimdi düşününce, onun hatası da değildi. Hata, bizi o tabutlara kapatıp bu zindanda bir başımıza bırakanlardaydı.

“Teşekkür ederim, Aramovsky,” dedim.

Bello durmadan ağlıyordu. Gözleri şişip kızarmıştı. Yong’un yanında diz çöktü. Zangır zangır titreyerek, alnını alnına dayadı. Orada öylece bir süre kaldı. Onu seyrederken içim parçalanıyordu. Neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım.

Ama gözümden yine yaş gelmedi.

Bello ayağa kalktı; başı önde, yanımdan geçti.

Yong, ayak izleriyle dolu, kırmızı bir çamur halkasının ortasında bir başına yatıyordu. Artık o da ardımızda bıraktığımız Yetişkinler gibiydi: Bir şiddet kurbanıydı. Bir bıçak, gövdesinde bir delik açtığı için ölmüştü.

Un ufak olup toza dönmesi ne kadar sürer acaba, diye düşündüm.

Burada yapabileceğimiz başka bir şey kalmamıştı. O’Malley’ye bakarak başımla karanlık koridoru işaret ettim.

O’Malley ellerinden Aramovsky de ayaklarından tutup Yong’u kaldırdı. Birlikte loş koridorda yürürlerken Yong’un kafası sallanıyor her adımda inip kalkıyordu.

Onu götürdüler.

Bello ve Spingate ile birlikte bekledik. Çok sürmedi. O’Malley ile Aramovsky geri döndü, Yong yoktu. Onu bir tabuta koyup koymadıklarını bilmiyordum ama bir yere koymuşlardı ya, içim rahatlamıştı.

Aramovsky’nin üstünde hâlâ kan yoktu ama yüz ifadesi farklıydı. Bir şey görmüş, gördüğü şeyden ürkmüş, rahatsız olmuştu.

O’Malley’ye baktım. Gözlerime bakmıyordu. Ne gördüklerini anladım. Katledilmiş başka çocuklar görmüşlerdi.

“Tabutların hepsi kırılıp açılmış,” dedi Aramovsky. Sesi farklı çıkıyordu, aniden bastıran bir rüzgârın, tamamen dinmeden önceki son esintileri gibiydi. “Kapağı sağlam bir tane bulduk. Yong’u içine koyup kapağını kapattık. Tık diye kapandı. Artık huzur içinde yatar.”

Onu bir iskeletin üstüne mi koydular, yoksa tek başına yatabilsin diye iskeleti bir yere mi taşıdılar, diye düşündüm ama sonra bilmek istemediğime karar verdim.

“Gitme vakti,” dedim.

Dönüp koridorda ilerlemeye başladım. Ötekiler de peşimden geldi. Bu kez, O’Malley diğerlerinin yanında kaldı.

En önde tek başıma yürüdüm.

ON ÜÇ

Yokuş yukarı çıkıyorduk.

Üstümüz başımız kan içindeydi.

Bello’nun alt dudağı şişip yarılmıştı.

O’Malley’nin bumu artık kanamıyordu ama gözünün üstündeki yarıktan hâlâ birkaç damla kan geliyordu.

Koridorun ucu bucağı görünmüyor, tozun ardı arkası kesilmiyordu.

Buradan bir çıkış vardı kesin. Olmak zorundaydı.

Ağzımın içi kurumuş, çamur gibi olmuştu. Çok susamıştım. Artık aç değildim ama sanırım bu iyiye işaret değildi. Başım ağrıyordu.

Diğerleri de aynı durumdaydı. Yürümekten çok, ayaklarını sürüyorlardı. Kurumuş dudakları ve çukura kaçmış gözleriyle harap hâldeydiler. Uyandığımızda hepimiz kusursuzduk belki ama artık değildik.

En kısa zamanda su bulamazsak yürümeye devam edebilecek miydik?

Uyumaya da ihtiyacımız vardı. İleride bir tabut odası bulursak belki biraz dinlenirdik.

Birkaç adımda bir Yong’un fal taşı gibi açılmış gözlerini, şaşkın bakışlarını görüyordum.

Kazaydı. Herkes böyle düşünüyordu. Benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bıçağın üstüne atıldı. O atıldı. Bana vuracaktı. Bana vurmasına göz mü yumsaydım?

Elime baktım; bıçağı tutan, sağ elime. Eklem yerlerimdeki girinti çıkıntılarda, Yong’un kanı vardı; artık kurumuştu, üstümü tepeden tırnağa kaplayan toza ve yapış yapış olan tere karışmıştı.

Hiç bu kadar kirlenmemiştim. Hiç bu kadar iğrenç ve terli olmamıştım. Hiç bu kadar korkmamış, bu kadar susamamış, bu kadar yalnız kalmamıştım.

İyi bir lider değildim ama dört kişi, onları güvenli bir yere götüreceğime inanıyordu. On iki yaşında mıydım, yoksa yirmi mi, bilmiyordum ama sanırım artık yaşın bir önemi yoktu. Burada bir tek biz vardık.

Bir çıkış yolu vardı. Ben de o yolu bulacaktım.

Arkamda birinin burnunu çektiğini duydum. Yine Bello'yu ağlarken bulacağımı düşünerek arkamı döndüm ama ağlayan Bello değil, Spingate'ti.

Durdum. Diğerleri de durdu.

"Sen elinden geleni yaptın," dedim ona. "En azından bir şey yaptın. Biz hiçbir işe yaramadık."

Başını iki yana salladı.

"Mesele o değil. Belki de hepsi ölmüştür." Aramovsky kolunu onun omzuna koydu. "Neyin hepsi ölmüştür?"

"Yetişkinlerin hepsi," dedi Spingate. "Çok yoruldum. Artık devam etmek istemiyorum. Ama eğer ölmüşlerse o zaman bizi kurtaracak kimse kalmamış demektir." "Her şey düzelecek," dedi Aramovsky, ardından da sanki Spingate'i ağlatan benmişim gibi, ters ters bana baktı. "Liderimiz Em. Ne yaptığını biliyormuş, öyle diyor."

Ben böyle bir şey söylememiştim. Bir şey mi demeye çalışıyordu? Artık Aramovsky'nin bir şey söylerken başka bir şey kastettiğini düşünmeye başlamıştım.

Bello yine ellerini birleştirip ovalamaya başladı.

"Ya Spingate haklıysa?" dedi. "Ya Yetişkinler yoksa. O zaman ne yapacağız?"

Aramovsky başını salladı. "Evet, Savage, o zaman ne yapacağız? Bizimle kim ilgilenecek?"

Hepimiz birbirimizin tabutunu görmüştük, soyadımı herkes biliyordu ama ilk Aramovsky söyledi. Ben bile yüksek sesle söylememiştim. O addan hoşlanmıyordum, nedenini de bilmiyordum. Duyunca huzursuz oluyordum. Sanırım Aramovsky de bunu biliyordu. O hâlde neden böyle yapmıştı?

Çünkü beni diğerlerinin önünde kötü göstermeye çalışıyordu.

Göğsüm öfkeyle yandı.

Benim liderliğime meydan okuyordu. Yetkiyi kendisinin ele alması gerektiğini düşünüyordu.

Bıçağın kabzasını tutan parmaklarım kasıldı.

İçime soğuk bir öfke doldu. Aramovsky'ye dersini vermek istedim. Derken o hissi tanıdım; ben tanıyınca da ortadan kayboldu, yerini farkındalığın verdiği bir ürpertiye bıraktı.

Yong üstüme geldiğinde de aynen böyle hissetmiştim.

Ardından gelen utanç verici sakinlikte, Aramovsky'nin bana meydan okumadığını anladım. Yalnızca konuşuyordu. Konuşmasından bir zarar gelmezdi. Hem liderliğime gerçekten meydan okusaydı bile, kimseye vurmadığı sürece, bir sorun yoktu. Eğer ben doğru lider değilsem, bir başkası liderlik ederdi. Yetkiyi kimin ele aldığı umurumda değildi. Ben buradan çıkmak istiyordum.

"Belki hiç Yetişkin yoktur," dedim. "Eğer öyleyse onlarsız hayatta kalmamız gerekecek."

Sözlerim onlara bilmedikleri adları kadar yabancı geliyormuş gibi, yüzüme bakakaldılar. Aramovsky'nin ters bakışları bile çözülerek yerini hayrete bıraktı.

Kendi başımıza başarabileceğimizi düşünmek, gerçekten bu kadar imkânsız mıydı?

Parmağımla arkalarını göstererek geldiğimiz yolu işaret ettim.

"Birinin bizimle ilgilenmesini mi istiyorsunuz? Orada ölen insanlar mı bizimle ilgilenecekti? Birbirlerine ne yaptıklarını gördünüz. Tabutlarındaki küçük çocukları katletmişler. Eğer yetişkinlerin hepsi öldüyse..."

Duraksadım, hiçbirinin az sonra söyleyeceklerimi duymak istemediğini biliyordum. Söylemek, bunu gerçek kılabilirdi. Hiçbir şey hatırlamıyordum belki ama hoşumuza gitse de gitmese de gerçeğin bu olduğunu biliyordum.

"Eğer yetişkinler gerçekten ölmüşse iyi," dedim. "Onlara ihtiyacımız yok.

Birinin bizi kurtarmasına ihtiyacımız yok. Biz kendimizi kurtarabiliriz.”

Yüzümün kızardığını hissettiğimden arkamı dönüp yürümeye devam ettim. Kendimizi kurtarabiliriz mi? Aniden kendimi aptal gibi hissetim. Nerede olduğumuzu, kim olduğumuzu bilmiyorduk. Bizler çocuktuk, tek başımıza kalmamamız gerekiyordu.

Az önce söylediklerimden sonra, peşimden gelmeye devam edecekler miydi?

Arkamdaki dört çift yorgun ayak sesi, soruma yanıt verdi.

Aramovsky soluma geçti.

“Belki Yetişkinler bunu kendileri yapmamıştır,” dedi alçak sesle. Ardından sesini yükseltti: “Belki... Belki bir canavar yapmıştır.”

Sözcük bizi derinden etkiledi. Bedensiz formlardan yapılmış, korkuyla dokunmuş bir sözcüktü canavar; anlamadığımız her şeyin bir özetiydi ve biz şu anda hiçbir şeyi anlamıyorduk.

“Yok artık,” dedi Spingate. “Canavar diye bir şey yoktur.”

Aramovsky omzunun üstünden kıza baktı. “Cidden mi? Peki, canavar diye bir şey olmadığını sen nereden biliyorsun?”

“Yoktur da ondan,” dedi Spingate. “Canavarlara ancak bebekler inanır.”

Aramovsky ile Spingate tartışmaya koyuldular ama ne konuştuklarını duymuyordum. İleride bir şey görüyordum: Yerle tavanın buluşması illüzyonunda bir kırılma vardı.

Bu kez, gördüğüm şeyin ne anlama geldiğini biliyordum.

“Önümüzde bir koridor daha var,” dedim.

Tartışmaları aniden kesildi.

Bir anda tüm yorgunluğum geçmişti. Adımlarım hızlandı, hem de öyle bir hızlandı ki neredeyse koşuyordum. Yeni koridor da bir önceki gibi loş, hatta

karanlık

olsa bile vız gelirdi, oradan gidecektik çünkü farklı bir şey görmek için yanıp tutuşuyordum.

Yong öldüğünden beri O'Malley'yi ilk kez sağımda gördüm.

"Em, belki bu kez oradan gidebiliriz."

"Bakarız," dedim.

Neden böyle dediğimi bilmiyordum çünkü zaten tam da onun istediği şeyi yapmaya karar vermiştim.

Ayak seslerimiz koridoru yumuşak bir patırtıyla dolduruyordu. Yaklaştıkça, arkamızda bir toz bulutu yükseliyordu.

Derken, koşan adımlarımızın sesi arasında, başka bir şey duydum.

Hemen yavaşladım ve ayaklarımı sertçe yere basarak durdum. Kimse koşarak beni geçmesin diye de kollarımı iki yana açtım.

O'Malley "Em, dikkat et," diyerek, kamına değmesine ramak kalan bıçaktan kaçarken yalpaladı.

Özür dileyecek oldum ama Aramovsky arkamdan bana çarptı, düşmeyeyim diye de omuzlarımı tuttu.

"Kusura bakma," dedi. "Çok ani durdun."

Bello solumda, ellerini ovuşturuyordu. "Em, neler oluyor?"

Hepsine ters ters bakarak parmağımı dudaklarıma götürdüm.

Herkes sustu.

Kıpırdamadan durduk. Ne bir ayak sesi vardı ne bir söz ne de bir nefes.

Sessizlikte, o sesi yeniden duydum. Başta hayal meyal duyulan ses, çok

geçmeden yüksek perdeden çıkmaya başladı. Yeni koridorla bizim koridorun kesiştiği yerden, uygun adım yürüyen, ağır ayak sesleri geliyordu.

ON DÖRT

Koşarak kaçmak istedim ama kendimi tuttum çünkü kaçmak hiçbir işe yaramazdı. Ne bir kapı vardı ne de bu koridorun bir sonu. Saklanacak hiçbir yer yoktu. Yürüyüşçüler köşeyi döner dönmez bizi görecekti.

Sesler yaklaştı.

(Kaçarsan, düşmanın seni avlar...)

O laf yine düşüncelerimin arasına karışıyordu. Kimin sesiydi kafamdaki? Hatırlayamadığım şeylerden biri de buydu.

Yine de o sesin doğruyu söylediğini biliyordum. Onca yorgunlukla, onca açlıkla ve susuzlukla, uzağa kaçabileceğimizi veya hızlı koşabileceğimizi sanmıyordum. Gelenler her kimse, ya sırtlarımızı görüp korktuğumuzu anlayacaktı ya da bıçağı görüp tehlikeli olduğumuzu bilecekti.

Sağdaki duvara yaslanıp bıçağı önümde tuttum. O'Malley bir adım arkamda, sol omzumun yanında durarak asayı bir sopa gibi havaya kaldırdı. Aniden korktuğu için değil de beni takip ettiği için arkama geçtiğini anladım. Duvara yakın durursak kolay kolay görülmeyecektik. Bir tehlike belirirse O'Malley'nin öne çıkıp benden önce tehlikeyle yüzleşeceğini biliyordum çünkü benden çok daha iriydi.

Kavga etmekte pek başarılı değildi ama yine de arkamı kollamaktan çekinmiyordu. Çok yakınımda durduğundan varlığını hissediyor, vücut ısısını duyabiliyordum. Terlemişti, kokuyordu. Bu konu benim için yeni bir şeydi, kısıtlı okul anılarımdaki çocukların kokusu gibi değildi. Dikkat dağıtıcı bir kokuydu, neredeyse hoşuma gidiyor diyecektim ama güzel bir koku değildi. Kalbimi boğazımda hissediyordum, boğazımdan karnıma gidip geliyordu. Tehlike yüzünden miydi, yoksa O'Malley yüzünden mi?

Dişlerimi sıkıp elimdeki bıçağı düzelttim. Başımız dertteydi. Odaklanmam gerekiyordu.

Bello sol kolumu çekti.

“Em, haydi gidelim! Ya gelenler yetişkinlerse?”

Kolumu elinden kurtardım. Kafamdaki bir sesin, bir hatıranın bana yol gösterdiğini açıklayacak vaktim yoktu. O sesin doğru söylediğini biliyordum.

“Kaçmıyoruz,” dedim. “Gelenler kimse, yüzleşeceğiz.”

Bello ağlamaya başladı. Tabii ki. O’Malley’nin arkasına geçip Aramovsky ile Spingate’in yanında durdu.

Büyük bir davulun sesini andıran ayak sesleri çok yakından geliyordu.

Derken bir düşünce aldı beni: Ya Aramovsky haklıysa, ya canavar diye bir şey varsa? Spingate canavar diye bir şey olmadığını kesinkes bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Gözümün önünde pençeler, iri dişler, vahşi gözler belirdi; koridora akın eden bir canavar sürüsünün, kaçırıp yemek için aciz çocuklar aradığını düşündüm.

Ama ben artık çocuk değildim.

Aciz de değildim.

Yürüyüşçüler koridordan çıkıp sağa dönerek bizden uzaklaştılar.

Canavar değillerdi... İnsanlardı.

Bizim gibi giyinmiş güzel insanlar, iki sıra hâlinde yürüyordu. Önlerinde de bugüne dek gördüğüm en iri kıyım insan vardı. Sağa döndüklerinden bizden uzaklaşıyorlardı. Uygun adım yürümeye o kadar odaklanmışlardı ki bizden yana bakmadılar bile.

İçim öyle bir rahatladı ki Aramovsky’nin saçmalıklarına inandığım için kendime gülesim geldi.

Elinde uzun bir çubuk tutan liderleri gürültüyle uygun adım yürüyordu. Teni, soluk benizli Bello’nun teninden yalnızca biraz daha canlıydı. Kafasındaki sarı bukleler o kadar sıktı ki yürürken saçları kıpırdamıyordu.

On dokuz kişi saydım: iki sıra hâlinde dokuzar kişi, önde de iri kıyım sarışın.

Sessizliğimizi koruduk. Belki bizi hiç görmezlerdi.

Tam arkamı dönüp herkese sessiz olmasını söyleyecek zamanı bulmuştum ki Spingate benden önce davranıp bağırdı.

“Hey! Buradayız!”

Yüreğim ezildi.

Yürümeyi bıraktılar. Düzenleri bozulmuştu: Spingate onları ürkütmüştü. Korkuyla sıralarından çıktılar. Bazıları aniden birbirine sarılmaya başladı.

Arkamda Aramovsky’nin öfkeli sesini duydum. “Spingate, seni aptal! Bunu neden yaptın?”

Koşa koşa sıranın sonuna gelen sarışın çocuk, sıra arkadaşlarıyla bizim aramıza girdi. Çubuğu bize doğrultunca ucundaki korkunç bıçağı gördüm: Elindeki sopa değil, mızraktı.

Çocuğun alnında daire içinde bir yıldız vardı.

Mızrağını havaya kaldırdı.

“Herkes beni izlesin!” diye bağırdı, ardından bize doğru koşmaya başladı. Yürüyüşçülerden ikisi hemen arkasından geliyordu: Biri kız, öteki erkekti; ikisinin de kısacık, parlak siyah saçları, karamel rengi tenleri vardı. Ötekiler kıpırdamadılar, ne yapacaklarını bilemez bir hâlde koridorda kalakaldılar.

Ayaklarım yere yapışmıştı sanki. O’Malley kolumu çekerek beni kaçmaya zorluyordu ama yerimden kıpır-dayamıyordum. Sanşın çocuk hücuma geçmişti: Mızrağının ucunu kamıma sokacaktı, sonum Yong gibi olacaktı, cesedim yerde tek başına soğuyacak, un ufak olup toza karışacaktı.

Ölecektim, oysa daha adımı bile öğrenememiştim.

Mızrak taşıyan çocuk yavaşlayarak birkaç adım önümüzde durdu. Bana bakıyordu -ama aşağıya- bıçağı önümde tuttuğumu fark ettim, ucu karşıya

dönüktü.

Korkuma karşın, çocuğun yüz şekli dikkatimi çekti. O'Malley'ninkine benzemeyen bir güzelliği vardı; bu çocuk daha iri yapılı, daha güçlüydü. Omuzlan ve boynu daha kalındı. Sert çenesinin sağında morarmış bir şişlik vardı.

Hepimizin kıyafeti üstüne dar geliyordu ama sarışın çocuğun gömleğinin yalnızca bel kısmındaki düğmesi ilikliydi, geniş göğsü kumaşı derin bir V şeklinde esnet-mişti. Gömleğinin kolları o kadar sıkıydı ki kaslı kollan kumaşı her an yırtacak gibiydi. En ufak bir hareketinde bile pürüzsüz teninin altında kaslarının kasıldığını görüyordum.

Orada öylece duruyordu. Tek bir stratejisi vardı: Hücum et. O stratejisi işe yaramamıştı ve şimdi ne yapacağını bilemiyordu.

Belki de ölmeyecektim.

"Merhaba," dedim.

Gözlerini kırpıştırdı. "Ee... Merhaba."

Bıçağımı indirdim.

"Ben Savage," dedim. Bu kez soyadımı kullanmam uygun görünüyordu.

Çocuk mızrağının dibini yere sapladı. Bana ne anlam vereceğini bilemiyormuş gibi bakıyordu. Kızgın değildi, kuşkucu değildi... Daha çok şaşkındı.

"Kaçmadın," dedi.

Başımı salladım. "Evet, kaçmadım. Adın nedir?"

Bir an duraksadı. Belki fikrimi değiştirmemi, son anda arkamı dönüp kaçmamı bekliyordu. Kaçmayınca omuzlarını silkti.

"Sanırım adım Bishop," dedi.

Sanıyor muydu? Demek ki bizden daha fazla bir şey bilmiyordu.

“R. Bishop,” dedi. “Beşiğimde öyle yazıyordu.”

“Beşik mi?”

Bu sözcük aklıma bebekleri getirdi, öteki odada gördüğümüz ufaklıklardan da küçük bebekleri.

Başını salladı. “Uyandığımızda orada yatıyorduk.”

“Ha,” dedim. “Tabut demek istiyorsun.”

Dik dik yüzüme baktı, sonra da güldü. “Tabut mu? Pek sevimli bir sözcük değil, öyle değil mi?”

Koridordakiler arasında bir tek onun kırmızı kravat takmadığını fark ettim.

Gözlerinin rengi bir tuhaftı: Kafasını örten kıvırcık sarı saçlarından birkaç ton koyu bir sarıydı. Işık vurunca âdeta parlıyorlardı.

Alnındaki sembol... O da Yong gibi bir daire-yıldız-dı. Arkasındaki sert bakışlı kız ile oğlan da öyle. Onlar da Yong gibi idareyi ele almaya çalışacaklar mıydı? İstediklerini elde etmek için insanlara vuracaklar mıydı?

Bishop diğerlerini inceledi. “Sizden başkaları da var mı?”

Az kalsın altı kişiydik diyecektim çünkü Yong’un ölürkenki yüzünden başka bir şey göremiyordum.

Yong’un hayalini kafamdan atmaya çalışarak, “Sadece beş kişiyiz,” dedim. “Siz on dokuz kişi misiniz?”

Arkasını dönüp koridora bakınca yürüyüşçülerinden yalnızca ikisinin onunla geldiğini fark etti. Tiksintiyle başını iki yana salladı.

“Nasıl saydığına bağlı,” dedi. Yanıma sokularak alçak sesle konuştu: “Çoğu beş para etmez. El-Safîani hariç.” Yanındaki kız ile oğlanı işaret etti.

Önce kız, sonra oğlan konuştu: “Biz güçlüyüz...”

“Ötekilerden güçlüyüz...”

“Bishop hariç.”

Kalın kaşlarla çevrelenmiş, koyu kahverengi gözleri birbirinin tıpatıp aynıydı. İnce ve sağlam yapılan, safi güçten çok hız için idealdi. Oğlan kızdan birazcık uzundu. Liderleri rahat rahat gülümserken onlar kavgaya hazırdı.

İki kişiydiler ama Bishop tek bir ad söylemişti.

“Hangisi El-Saffani?” diye sordum.

“İkisi de,” dedi Bishop. “Beşiklerinde öyle yazıyordu, T. El-Saffani ve T. El-Saffani.”

Demek ikizdiler.

Bishop giysilerimi inceledi; Spingate’in gömleğine, Bello’nun dudağına, O’Malley’nin yarılan kaşına baktı.

“Nasıl böyle kan revan içinde kaldınız? Dövüştünüz mü?”

Yürüyüşçüler yavaş yavaş yanımıza geliyordu. Gömleklerinde hiç kan yoktu. Bishop’ın veya El-Saffani’nin üstünde de kan yoktu. Bishop’ın grubu, benimki kadar zor zamanlar geçilmemişti anlaşılan.

“Bir kaza oldu,” dedim ve arkamı dönüp bizimkilere, özellikle de Spingate’e bakarak, sessizce ağızlarını açmamalarını söyledim. Yeni tanıştığımız bu insanların Yong’u bilmesine gerek yoktu. En azından şimdilik...

Bishop omuzlarını silkip kocaman gülümsedi. Bu gülümseme yetişkin bir adama değil de küçük bir oğlan çocuğuna daha çok yakışırdı. Şişen göğsü, üstüne dar gelen gömleğinin son düğmesini zorladı.

Mızrağını ucu neredeyse parlak tavana değene kadar yukarı kaldırdı.

“Savage, seni sevdim. Sen ve arkadaşların benim kabileme katılabilirsiniz.”

Kabile: güçlü bir sözcük.

Elinde silahla, öfkeyle bağırarak üstümüze hücum etmişti, bize saldıracaktı, emindim, şimdiyse teneffüs vakti oyun oynayan arkadaşlarıymışız gibi davranıyordu.

“Neden mızrağı kaldırıyorsun?” diye sordum.

Sorum bir anlığına kafasını karıştırdı.

“Duyurulan böyle yaparız,” dedi, son derece bariz bir şeymiş gibi. “Mızrağını kaldırınca herkesin dinlemesi gerekir. Kurallar böyledir.”

O’Malley bir adım öne çıkarak yanımda durdu. Tanıştığımızda gözüme çok iri görünmüştü ama Bishop’la kıyaslayınca O’Malley artık hiç de o kadar iri durmuyordu.

“Sizin kabilenize katılmak mı?” dedi O’Malley, mavi gözlerini kısarak. “Belki de siz bizim kabilemize katılırsınız.”

Bishop söyledikleri mantıksızmış gibi O’Malley’ye baktı.

“Ama benim mızrağım var. Bu da benim lider olduğumu gösterir.” Mızrağını yukarı kaldırdı ama tehditkâr bir hâli yoktu, daha çok bir şekilde gözden kaçırdığımız mızrağı bize göstermek istiyordu sanki.

O’Malley beni işaret etti.

“Ne olmuş yani?” dedi. “Savage’ın da bıçağı var.”

Tüm bu yaşananlarda midemi altüst eden bir şey vardı. Mızraklar ve bıçaklar. Kabileler. Bir tartışmanın... Kimin liderlik edeceği hakkında bir tartışmanın başlaması... Yong’la da böyle başlamıştı. İşler kötüye gidiyordu. Bunu önlemek için bir şey yapmak zorundaydım.

“Kimse kimsenin kabilesine katılmak zorunda değil,” dedim.

Söylediklerim Bishop’ın kafasını iyice karıştırdı. Kızmaya başlıyordu.

“Biri yetkiyi eline almalı,” dedi. “Kurallar konmalı. İşler böyle yürür.”

Mızrağın sapını tutan parmaklan kasıldı. R. Bishop kızarsa arkadaşlanmm zarar göreceğini biliyordum nedense.

Bir kız nazikçe diğerlerini iteleyerek öne geçti. Teni soluktu ama Spingate’inki gibi pembemsi değildi. Renginin tonunu tarif etmek zordu, beyaza kaçan bir kahverengiydi ama kesinlikle beyaz değildi. Benim boyumdaydı. Benim eteğim de onunki kadar kısa mı görünüyordu acaba? En ufak hareketinde bütün kasları seğiriyordu, özellikle de güçlü bacak kasları. Saçı kimselerinkine benzemiyordu: Uzun, kıvırcık bukleleri, kabara kabara toprak rengi pürüzsüz omuzlarına dökülüyordu. Şimdi gülümsemiyordu ama gülümseyince göz kamaştıracağından emindim.

Alnında daire içinde bir yıldız vardı.

Gömleğinde kan yoktu ama sağ elmacık kemiğinde kocaman, morarmış bir çürük vardı. Onun dışında gayet iyi görünüyordu, dudakları hariç: Onun dudakları da bizimkiler gibi kuruyup çatlamıştı.

Yeni tanıştığımız çocukların hepsinin dudakları kuruydu, Bishop’ınki bile.

“Suyunuz var mı?” diye sordu kız.

Bishop onu azarladı.

“Kes sesini, Latu. Burada konuşmayı ben yaparım.” Kız meydan okuyan gözlerini ona dikti. “Daha az konuşup daha çok liderlik etsen nasıl olur, Bishop? Susadık.”

Bishop içini çekti. “En son yaşananlar yine yaşansın ister misin?”

“Bilmem,” dedi Latu. “Sen ister misin?”

Kız sağlam yapılıydı, ikimiz kapışsak herhâlde pestilimi çıkarırdı ama Bishop onun neredeyse iki katıydı. Kızın yüzünden öfke akıyordu ve korku da aynı şekilde. Acaba Bishop ile kavga edip yenilmiş miydi?

“Ben iyi bir liderim,” dedi Bishop. “Bizim üstümüzde başımızda kan

görmüyorsunuz, öyle değil mi?” Bishop, Latu’ya aldırış etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyordu ama pek ikna edici bir oyuncu değildi. Saniyesinde kızmaya başlamıştı. El-Saffani ikizleri, ne yapacağını görmeyi bekliyormuş gibi, onu izliyordu. Tıpkı Yong gibi, saldırmaya hazırdılar. Bütün daire-yıldızlar böyle miydi?

Bishop’ın, O’Malley ve Latu’dan başka bir şey düşünmesini sağlamalıydım.

“Bishop, grubun nereden geliyor?” diye sordum.

Arkasındaki yeni koridoru işaret etti. “Oradan.”

Oradan geldikleri ortadaydı zaten. Öğrenmeyi umduğum şey bu değildi.

“Dönüp duruyoruz,” dedi erkek El-Saffani.

“Bishop dönmek iyidir diyor,” dedi kız El-Saffani.

Başka bir çocuğun kahkahası konuşmamızı bölünce, o grupla hiç alakam bulunmamasına karşın kendimi aptal gibi hissettim.

Bishop arkasını dönüp parmağını kahkahanın kaynağına doğrulttu.

“Kapa çeneni, Gaston. Bana gülme demiştim sana.”

Bishop ile Latu’nun arkasında bekleşen gruptan bir oğlan çıktı. Ufak tefekti, benden bile ufaktı. Beyaz gömleği üstüne tam oturmuştu. Bütün düğmeleri ilikliydi, kol uzunluğu tamdı, kırmızı kravatı da güzel ve düzgündü. Sol gözü şişmiş, morarmıştı.

Alnındaki sembol Spingate’inkiyle aynıydı: tırtıklı bir daire.

“Sana gülmüyordum, Bishop,” dedi Gaston. “Aklıma bir fıkra geldi de. Gerçekten çok komik bir fıkra. Bak, anlatayım. Bir zamanlar iri mi iri, aptal mı aptal bir çocuk varmış. Bu çocuk başkalarına vurmayı çok severmiş. Nereye gittiğini bilmeden, devamlı döner dururmuş. Derken...”

Bishop, Gaston’a doğru bir adım attı. Gaston hızlı davranarak, grubundaki diğer çocukların arasına karışınca bir anda gözden kayboldu.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Bishop.

Arkasını dönüp iki koridorun kesiştiği noktaya şöyle bir baktı. Arkadaşlarıyla birlikte uygun adım yürürken kendinden çok emindi, âdeta bir öz güven abidesiydi. Şimdiyse biraz alaya alınınca kuşkuyla dolmuştu.

“Belki de geri dönmeliyiz,” dedi alçak sesle. “Geldiğimiz yerde birkaç dönemeç daha vardı. Belki dönüp onları denememiz gerekiyordun”

Latu başını iki yana salladı, hem de son derece kararlı bir şekilde.

“Ben geri dönmüyorum,” dedi. “Ben dönmem.”

İri gözleri gerçek bir korkunun sebep olduğu kararlılık ateşiyle yanıyordu.

Bishop’m grubunun başlarını korkuyla sallayarak kızı onayladıklarını gördüm. El-Saffani’nin yüzlerindeki soğuk ifade bile normale döndü: Yeniden çocuk olmuşlardı; unutmak istedikleri bir şeyin korkusunu duyan, küçük çocuklar.

“Ne gördünüz?” diye sordum. Bizim gördüğümüz şeyi gördüklerinden kuşkulanıyordum.

Bishop kuru dudaklarını yaladı. Gözlerini dalgın dalgın duvara dikti.

“Odalar vardı,” dedi. “İskeletle doluydular. Kemiklerin bazıları parçalanmış gibiydi.”

Başımı salladım. “Biz de gördük.”

Ben hiçbir şey dememişim gibi konuşmaya devam etti.

“Odalardan biri çok tuhaftı. İçeri, yerdeki bir kapıdan girdik. Merdivenden aşağı indik. Kapıyı bir tek Gaston açabildi. O odada ve öbür odaların bazılarında şu şeylerden vardı... Gaston, ne diyordun onlara?”

Gaston tekrar kalabalığın arasından çıktı ama Bishop ile mesafesini korudu.

“Kaide,” dedi. Avucu yere dönük, elini göğüs kemiği hizasında tutarak,

uzunluklarını gösterdi. “Beyaz taştan yapılmışlardı. Odalara konuluş şekillerine bakılırsa önemli görünüyorlardı. Hani, sanki üstlerinde gerçekten önemli heykellerin durması planlanmış gibi. Ama kaidelerin hepsi kırılmış veya parçalanmıştı, o merdivenli odadaki üçü hariç. Ama orası da...”

Sesi kesildi. Korkmuş görünüyordu, korkusu Latu’minkinden bile fazlaydı.“Odadaki bir şey seni korkutmuş,” dedim. “Ne gördün?”

Gaston konuşacak gibi oldu sonra vazgeçti. Bishop’a baktı ama Bishop ona bakmadı. Belki birbirlerinden hoşlanmıyorlardı ama o aşağıdaki odada ikisini de huzursuz eden bir şey yaşanmıştı.

“Bir ceset gördüm,” dedi Gaston alçak sesle. “Pör-sümüştü, yalnızca derisiyle kemikleri kalmıştı. Kolları bacakları açık, yüzükoyun yatıyordu. Giysileri üstündeydi, sanınm beyazdılar ama...”

Duraklayıp yüzünü ovuşturduktan sonra devam etti. “Üstündeki lekelerle rengârenk olmuştu. Kolunda metal bir kelepçe vardı; kelepçeden ince, sivri bir uç çıkıyordu ama bir yere zincirlenmemişti.” Başıyla Bishop’m mızrağını işaret etti. “Ölen adamın sırtında bu vardı, öyle bir geçirmişler ki yere saplanmış.” Bishop da silahını benim aldığım gibi almıştı: ölen birinin üstünden.

Nedense, bu ufak tefek çocuğu rahatlatmak istedim. Korktuğu için utanıyordu belki ama utanılacak bir şey yoktu.

“Biz de ceset gördük,” dedim. “Korkunçlar.”

Gaston düşünceli düşünceli yukarı baktı, sonra da başını iki yana salladı.

“Hayır,” dedi. “Yani, evet, ceset pörsümüştü, iğrençti, korkunçtu ama mesele o değil. Odanın kendisi korkunçtu. Yalnızca Bishop ile ikimiz aşağı indik. Gerçekten çok karanlıktı, dönemeçliydi ve... Yani, odada bir terslik vardı işte.”

“Orası periliydi,” dedi Bishop alçak sesle. “Periliydi.” Gaston gözlerini devirdi. “Bishop, hayalet diye bir şey yoktur. On yaşında falan mısın sen?”

Bishop ona hırladı. “Yok ya? Madem hayalet diye bir şey yok, o zaman neden merdiveni koşa koşa çıktın, ha? Az kalsın altına ediyordun.”

Gaston bir şey söylemedi. Bir açıklama yapmak istediğini anlayabiliyordum; herkese o odadaki tersliğin ne olduğunu anlatmak istiyordu ama anlatamıyordu. Hislerim beni yanıltmıyorsa Gaston her şeyi bildiğini düşünüyordu. Bilmediği bir şeyle karşılaşmak, bir şeyi görmek yerine hissetmek canını sıkıyordu. Bunu aklımda tutmam gerekecekti.

Latu kollarını kavuşturdu. “Konuştuğumuz yeter. Ben geri dönmüyorum. Daha fazla kemik görmek istemiyorum.”

Bishop o tuhaf odanın anılarından kurtulmak için silkindi. Kendini zorlayarak gülümsedi. Yeniden oyun bahçesinin geniş omuzlu, iri göğüslü cesur kralı oluverdi.

“Bir şeyleri gözden kaçırdık kesin,” dedi. “Büyük olasılıkla burada her yerde kemik vardır. Geri dönüyoruz. Perili odaya çıkan koridora geldiğimizde, öteki yoldan gideceğiz. Bu kadar basit.”

Onlarla karşılaşmadan önce, yeni koridora girmek istediğimden emindim. Ama Bishoplar oradan gelmişler, yiyecek ve su bulamamışlardı. Ayrıca, yollarını kaybetmiş gibi bir hâlleri vardı. O taraftan gidersek bizim de başımıza aynısı gelebilirdi. Ayrıca Latu’ya hak vermek zorundaydım: Daha fazla ceset görmek istemiyordum. Asıl plana sadık kalmak en iyisiydi herhâlde.

Yokuş yukarı çıkan yol sonsuza kadar süremezdi.

Arkamdaki uzun koridoru işaret etmeye davranırken bu iş için bıçağı kullandığımı fark edince durdum ve boş elimi kullandım.

“Biz bu taraftan geldik. Bitene kadar koridoru takip ediyoruz. Eğer sağa sola dönüp durursak nereye gittiğimizi şaşırırız diye düşündük.”

El-Saffani ikizleri birbirlerine baktılar. Bishop’ın öteki arkadaşları da bakıştılar. Böyle bir şeyi düşünmemiş olabilirler miydi?

“Düz gitmeye devam edeceğiz,” dedim. “Bize katılmak isterseniz buyurun.”

Bishop’ın yüz ifadesi değişti. Bana hayranlıkla bakıyordu ama yüzünde bir şey daha vardı. Sanki otoritesini sarsmıştım da bu konuda bir şey yapması gerektiğini düşünüyordu.

Yanıma yaklaştı. Benden tam bir baş uzundu. O tuhaf, sarı gözlerine bakmak için başımı kaldırmak zorunda kaldım. O’Malley kavgaya hazırlandı, o da El-Saffani kadar gergindi.

Bishop yukarıdan bana gülümsedi.

“Sen cesursun,” dedi. “Kaçmadın. Beni gören hemen herkes kaçar. Gruplarımız bir arada kalmalı. Birlikten kuvvet doğar. Sen ve arkadaşların bizimle geleceksiniz.”

Cesur olduğumu mu düşünüyordu? Hiç güleceğim yoktu. Hayatımda gördüğüm en iri insan elinde bir mızrakla, bağırarak üstüme hücum etmişti; yerimden bile kıpırdayamamıştım. O da bunu cesaret sanıyordu. İyi, ne düşünürse düşünsündü ama biz burada kör gibi dolaşıp durmayacaktık.

Omuzlarımı dikleştirip gözlerimi ona diktim.

“Biz gidiyoruz, dedim Bishop.”

Yüzüne tekrar yarı şaşkın, yan kızgın bir ifade yayıldı.

“Ama mızrağı ben taşıyorum. Bu da yetki bende demektir.”

O’Malley öne eğildi. “Belki de mızrağı başkası taşımalıdır.”

Bishop ona gülümsedi ama bana gülümseyişinden çok farklı bir gülümsemeydi bu.

“Elimden almayı deneyebilirsin,” dedi O’Malley’ye. “Alırsan, yetki sana geçer.”

O’Malley asayı yanında tutuyordu. Asanın mücevherli sapım sinirle bir sıkıyor, bir gevşetiyordu.

Bishop asaya hevesle bakıyordu, O'Malley'nin ilk hamleyi yapmasını umuyordu sanki.

"Savage'ı sevdim," dedi Bishop. "Ama seni sevmedim. Adın nedir?"

"O'Malley."

"Silahın çok güzelmiş, O'Malley," dedi Bishop. "Pırıl pırıl parlıyor."

Tıpkı Yong'la olduğu gibi, yine kan çıkacaktı. Kavgayı önleyebilirdim, tek yapmam gereken Bishop'ın liderlik etmesine izin vermekti. Tek yapmam gereken, Bishop'a duymak istediklerini söylemekti. O zaman kimse zarar görmezdi.

Ama yapamazdım çünkü liderlik etmek istiyordum. Bishop, O'Malley'ye gülümsemeye devam ederek gözlerini kapattı. "O parlak silahınla bana vursana. Ben bakmıyorum bile. Herhâlde bir vuruşta beni yere serersin, sonra da mızrağı alırsın."

Bishop ona meydan okuyordu. O'Malley'nin teklifi düşündüğünü gördüm; kaşlarını çatmış, Bishop'm bir burnunun kemerine, bir şakağına, bir çenesine bakarak, vurulacak en iyi yeri bulmaya çalışıyordu. Alnında biriken boncuk boncuk terler, tenini kaplayan toz tabakasını karartıyordu. Büyük bir kavgaya girmek üzereydik. O'Malley asasını savuracak, kan dökülecek, her yer kan içinde kalacaktı.

Derken O'Malley gözle görünür bir şekilde gevşedi. Yüz hatlarındaki gerginlik kayboldu. Yüzü yeniden ifadesiz, sakin bir hâl aldı.

"Benim daha iyi bir fikrim var, Bishop," dedi. "Bir arada kalmamız gerektiği konusunda ısrar ediyorsun

madem, öyleyse yetkinin kimde olacağına hep birlikte karar verelim."

Bishop'm gözleri açıldı. Yüzündeki gülümseme silindi.

"Herkes nasıl karar verebilir ki? Liderliğin amacı, kararları bir kişinin vermesi değil midir zaten?"

O’Malley başıyla onayladı. “Amaç budur ama bir arada kalmak senin fikrindi, öyle değil mi?”

Bishop kuşkulu görünüyordu. “Evet ama hâlâ ne demek istediğini anlamıyorum.”

Gaston kollarını kavuşturarak sırıttı.

“Oylayalım demek istiyor, Bishop,” dedi. “Böylece kimse zarar görmez.”

Bishop grubundakilere şöyle bir baktı. Olay üzerindeki kontrolünü yitiriyordu ve bunun farkındaydı. O kadar aptal değildi, anlayabiliyordum ama O’Malley kadar zeki de değildi. O’Malley’nin yanına bile yaklaşamazdı. Bishop bir süre düşündükten sonra başını salladı. “Pekâlâ, öyle olsun, oylayalım. Ben on sekiz kişilik bir ekip oluşturdum, Savage, sense dört kişilik. O hâlde oylamayı ben kazandım.” Göğsünü şişirdi. “Lider benim.”

Gaston başını iki yana salladı. “Yetkiyi elinde tutmanın tek nedeni, sana karşı çıktığımızda bize vur-mandı. Sen ekip mekip oluşturmadın, aptal yarma, zorbalık ettin.”

Gözlerimi yeni yüzlerde gezdirdim. Evet, kimsenin gömleğinde kan yoktu ama toz kaplı tenlerde morluklar ve şiş dudaklar gördüm. Latu’nun yanağındaki çürük... Bishop o koca elini yumruk yapsa aşağı yukan o ebatta olurdu.

Bishop, herkesin en basit gerçekleri neden anlayamadığını bir türlü idrak edemiyormuş gibi çileden çıkmıştı.

“Kararları ben veririm,” dedi. “Eğer kararlan biri vermiyorsa o zaman karar marar verilmez.”

O saniyede, Bishop ile farklılıklarımızdan çok benzerliklerimizin olduğunu anladım. Kararları biri vermek zorundaydı ama o kişi Bishop olmamalıydı.

Gaston beni işaret etti. “Onun bir planı var. Sen bizi oradan oraya dolaştınp durdun ama insanlar sana bir şey demeye korkuyor.”

Bishop’ın bazı arkadaşlarının başlarıyla Gaston’u onayladığını gördüm. Ama

yalnızca bir kısmı sallıyordu. Bishop gibi, Yong gibi, El-Saffaniler gibi, birkaç daire-yıldız vardı. Onların hiçbiri Gaston'a katılmıyordu.

O'Malley'ye şöyle bir bakıp, sadece bakışlarımla bir şey söylesem mi, diye sordum. O'Malley başını çok hafifçe iki yana salladı. Mavi gözleri kararlılıkla gözlerime dikilmişti. Konuşmalarına izin vermemi istiyordu.

Ben de ağzımı açmadım.

Bishop koridorun ilerisini işaret etti. "Savage'ın tek yaptığı dümdüz gitmek. Macera bunun neresinde?" Şimdi daire-yıldızlar başlarını sallıyordu. Onlar da macera istiyordu. Hızlıca saydım: Bishop, El-Saffani ve Latu dâhil, sekiz kişi daire içinde yıldız sembolü taşıyordu. Brewer gibi, daire içinde haç sembolü taşıyan yalnızca bir kız vardı. Gaston ve Spingate gibi tırtıklı daire sembolü taşıyan bir çocuk daha vardı. O'Malley gibi iki yanm-daire, Bello ve benim gibi altı boş daire vardı. Aramovsky daire içinde daire taşıyan tek kişiydi, acaba o kime oy verirdi?

Bishop arkadaşlarına döndü. Omuzlarını geriye atıp göğsünü öne çıkardı. Konuşurken bağırmıyordu ama bağırmaktan çok da uzak sayılmazdı.

"Kim dümdüz gitmek ister? Saçma bir şey. Sağa sola ne kadar çok dönersek o kadar çok yerden geçmiş oluruz. Haydi, çok geçmeden bir şey bulacağız. Sadece bir şeyleri gözden kaçırdık, o kadar. Geri dönüp başka bir yöne sapacağız."

Bishop'm grubunun daire içinde yıldız sembolü taşımayan üyeleri, başlarını öne eğiyor, bakışlarını koridorda gezdiriyor, Bishop dışında neresi varsa oraya bakıyorlardı. Onunla göz göze gelmiyorlardı.

Sonunda O'Malley'nin susmamı neden istediğini anladım: Bishop kendiliğinden oy kaybediyordu. Ama buna güvenemezdim, bir şey söylemek zorundaydım.

Bu insanları yanıma çekebilirsem olayı kavgasız netice-lendirebilirdim. Yani, tabii, Bishop oylama yapılmasını kabul ederse.

"Bizim maceraya ihtiyacımız yok," dedim. "Buradan çıkmaya ihtiyacımız

var.”

Yüzlerin aniden değiştiğini gördüm, kocaman açılan gözler hayranlıkla bana bakıyordu.

Gaston elini kaldırdı. “Ben Savage’a oy veriyorum,” dedi öfkeli bakışlarını Bishop’tan ayırmadan. “Başka kim Savage’a oy veriyor?”

Bello, Aramovsky, O’Malley ve Spingate ellerini kaldırdı. Latu ve Bishop’ın grubunda daire-yıldız olmayan herkes elini kaldırdı.

Gaston bütün oyları birer birer, acele etmeden, yüksek sesle saydı. Hatta şimdiden kesinleşen sonuçtan keyif alıyormuş gibi, fazlasıyla yüksek sesle sayıyordu.

“Savage’a on altı oy. Şimdi, Bishop’ı isteyenler el kaldırsın.”

Bishop’ınki dâhil, yedi kol havaya kalktı. Kaybetmişti ama Latu dışındaki tüm daire-yıldızlar ona oy vermişti. Bana dik dik bakıyorlardı: dört erkek, iki kız. Daire-yıldızlar çoğumuzdan uzun boylu ve kaslıydılar. Daire-yıldız kızlar, kahverengi tenli ve sırım gibiydiler. Görünüşlerine bakılırsa yumruk yumruğa bir kavgada büyük olasılıkla O’Malley’yi veya Aramovsky’yi yenerlerdi.

Bıçaksızken benim hiçbirinin karşısında şansım olmazdı.

Daire-yıldızlar oylamaya aldırış etmeksizin Bishop’ı izlerlerse sorun yaşardık.

Kendime oy vermediğimi fark ettim ama önemli değildi.

Gaston başını salladı. “Savage’a on altı oy, Bishop’a yedi.” Ağzı yarı alaycı, yarı içten bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Savage kazandı. Lider Savage. Bishop, mızrağı ona ver.”

Bishop’ın gözleri kısıldı, çatlak dudakları gerildi, burun kanatlan şişti. Bağırarak üzerime doğru koştuğu zamankinden bile daha korkutucuydu. Derisinin altında şiddet kaynıyordu. Bir saniyeliğine, mızrağı Gaston’un kamına saplayıp saplamayacağını merak ettim.

“O benim,” dedi Bishop. “Mızrak benim.”

O’Malley mızrağı işaret etti. “Mızrağı lider taşır diye sen kendin dedin. Lider Em olduğuna göre, mızrağı ona vermelisin.”

O’Malley’nin sözleri Gaston’unkinden son derece farklıydı. O’Malley’nin sesinde kasıt veya küstahlık yoktu, yalnızca herkesin zaten bildiği bir şeyi, adamı çileden çıkarabilecek bir sakinlikle söylüyordu.

Mızrağın sapı titremeye başladı: Bishop mızrağı öyle bir sıkıyordu ki kolu titriyordu. Liderlik hoşuna gidiyordu.

O an fark ettim ki benim de gidiyordu.

Uzunca bir süre, kemiklerimizin koridora saçılmasıyla sonlanacak bir savaşın çıkacağına kesin gözüyle baktım. Derken Bishop gözlerini kapattı. Mızrağı bana doğru eğdi.

Mızrağı aldım. Yapabilirdim. Liderlik edebilirdim.

Bıçağımı O’Malley’ye verdim. O’Malley de asayı Spingate’e verdi. Gaston asayı ilk kez görüyordu anlaşılan, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Bishop başını önce iki yana, ardından da yukarıdan aşağıya salladı. Göğsünü şişire şişire uzunca bir soluklandı. İçinde bekleyen şiddet buhar olup uçtu. Yaşananları şimdiden aşmıştı. Bishop’m duyguları yüzünden okunuyordu.

“Tamam, Savage, sen kazandın,” dedi. “Hakkını vermek gerek. Lider sensin. Peki şimdi ne yapıyoruz?”

Mızrağı kaldırıp ağırlığını ölçtüm. Belki de liderliğin sembolünü tekrar asa yapmalıydım, bir silahtansa bir alet yeğdi. Ama hayır, Spingate asayı kullanmayı benden çok daha iyi beceriyordu. Üstelik bir yanım, bir şeyin kimin lider olduğunu göstermesi gerektiğini anlamaya başlamıştı.

Eskiden dört kişinin lideriydim. Şimdiyse yirmi üç kişinin lideri olmuştum. Neden bilmiyordum ama herkes beni izlemek istiyordu. Nedeni önemli değildi gerçi, kimseyi hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Ne yapmam gerektiğini bilemediğimden Bishop'ın yaptığını yaptım: Mızrağı havaya kaldırdım.

"Dümdüz gidiyoruz," dedim.

Yürüdüm.

Peşimden geldiler.

ON BEŞ

Yokuş yukan yürüdük.

Yürüdükçe yürüdük, yürüdükçe yürüdük.

Aklım almıyordu, bizim tabut odası yerin yedi kat dibinde olsaydı bile şimdiye dek yeryüzüne çıkmamız gerekmez miydi? Üstelik hâlâ ne bir pencere görmüştük ne de dışanya dair herhangi bir ipucu.

Ayaklanm acıyordu. Durmadan yürümekten uyuşmuşlardı ama Bishop'ın grubuyla karşılaşıp bir süre durduğumuzda sanki ayaklarıma yeniden kan gitmeye başlamıştı. Şimdi yeniden işe koşulmak ayaklarımı mutlu etmemişti. Sanki kemiklerim az sonra kaslarımı ve derimi yırtıp dışarı çıkacaktı.

Arkamda diğerlerinin konuştuklannı duyuyordum; benim grubum da Bishop'ın yürüyüşçüleri de kafamın

içinde dönüp duran şeyleri söylüyordu. Aileleri vardı, biliyorlardı ama yüzlerini hatırlayamıyorlardı. Okula gittiklerini biliyorlardı ama hangi dersleri aldıklarını, öğretmenlerini, sınıf arkadaşlarını anımsayamıyorlardı. Hafızalarında hiçbir belirgin detay yoktu.

Sembollerinin anlamını öğrenmek istiyorlardı.

Adlarını öğrenmek istiyorlardı.

Yürürken, yeni çocuklardan bazılarıyla tanışmaya çalıştım. K. Smith diye bir kız vardı. Aramızdaki tek da-ire-haçtı ve öyle zayıftı ki açlıktan ölmesine ramak kalmış gibi görünüyordu. Büyüleyici gri gözleri, yanık bir teni, kısa kahverengi saçları vardı. Aramızdaki en uzun kızdı, boyu neredeyse O'Malley'ninki kadardı.

G. Beckett'ın bronz bir teni, kızıla çalan san saçları vardı. Sembolü, Spingate ile Gaston'unki gibi, tırtıklı daireydi. Beckett pek konuşkan değildi. Boyu posu yüzünden değil ama hâli tavrı yüzünden benden küçük görünüyordu.

Bello ve benim dışımda, altı boş daire vardı: E. Okereke aramızdaki en siyah

tenli çocuktu. Y. Johnson kimsenin gözünün içine bakmayan ve kendi kendine mırıldanan, küllü san saçlı bir kızdı. R. Cabral kim olursa olsun herkesin gözünün içine bakan ama tek laf etmeyen bir kızdı. O. Ingolfsson ise iri yarı, sarışın bir oğlandı, Bishop kadar güçlü görünüyordu ama Bishop kadar uzun ve organize değildi. Son iki daire, J. Harris

ile M. D'souza adlarında bir oğlan/kız çiftiydi ve benimle konuşmamak için ne gerekiyorsa yapıyorlardı.

Daire-yıldızlar oylamayı kazanmamdan hiç hoşlanmamalardı. Çoğu beni görmezden geliyordu. Esmer tenli, cesur kız Y. Bawden sorularıma yanıt veriyordu ama bana güvenmiyordu. En azından açık bir düşmanlık göstermiyordu. Bronz tenindeki kırmızılık yüzünden, annesi banyo yaptırırken keseyi fazla kaçırmış gibi görünen U. Coyotl ile açık pembe tenli ve parlak beyaz saçlı bir oğlan olan W. Visca, her baktığımda bana hırlamaktan başka bir şey yapmıyorlardı.

Ama beni en çok şaşırtan Bishop olmuştu. Kin gütmesini bekliyordum, hatta mızrağı ele geçirmek için komplo kurmasına da benimle Yong gibi kavgaya tutuşmasına da şaşmazdım. Ama Bishop hiç de öyle yapmadı. Mutluydu. Konuşkandı. İşin aslı, durmadan konuşuyordu. Ardı arkası kesilmeyen gevezelikleri, herkesin moralini yükselten tek şeydi.

Zaman sürüne sürüne ilerliyordu, biz de öyle. Açıkçası daha ne kadar devam edebileceğimizi bilmiyordum.

Mızrağı alışımın üstünden beş-altı saat geçmişti ki biri yere düştü. Düşen Q. Opkick adında bir yanm-daire kızdı.

Ben yanma varana kadar Bishop onu omzuna almıştı. Bishop, birinin açlıktan veya susuzluktan ya da her iki nedenden ötürü bayılması gayet normal bir şeymiş gibi, başını sallayarak gülümsüyordu.

Başkaları da düşecekti, hem de çok geçmeden. Opkick için yapabileceğimiz tek şey devam etmekti, biz de devam ettik.

Ayaklarım öyle acıyordu ki...

Belki bir saat sonra neredeyse ben düşecektim. Tökezledim ama O'Malley beni tutup doğrulttu. Ardından yine o tuhaf şeyi yaparak gözleri aracılığıyla benimle konuştu. O gözler, "Düşme, düşersen, kaybederiz," diyordu.

Başımı salladım. Devam edebilirdim.

Derken, sonunda, karşımızda, koridorumuz... bitiyordu.

îyice hızlandım. Ötekiler de hızlandı. Baş ağrıları, susuzluk ve kuruyan ağızlar unutuldu. Bishop grubunu uygun adım yürütürken çıkan ses düzenli aralıklarla çalman büyük bir davul sesine benziyordu. Ben kimseyi uygun adım yürütmüyordum. Adımlarımızı hızlandırıp koşmaya başladığımızda gök gürültüsü gibi bir ses çıktı.

Koridorun sonunda, toz ve pas içinde kemerli bir giriş vardı. Girişi kapatan iki taş blok, ortadaki incecik çizgiyle birbirinden ayrılıyordu.

Bir kapı.

Durduk. Gözlerimizi kapıya diktik. Belki hiçbir anlamı yoktu. Belki de her şeyin anlamı o kapıydı.

Buraya kadar mıydı? Başarmış mıydık? Kapı bizi bu korkunç yerden çıkaracak mıydı? Kapının ardında yiyecek, su, insanlar, hatta belki ailelerimiz mi vardı?

"Bishop," dedim. "Opkick'i başkasına ver. Öne, benim yanıma gelmeni istiyorum."

O'Malley suratını asıp benden tarafa baktı. Bishop'ı yanımda istememe bozulmuştu ama saçmalıyordu; Bishop içimizdeki en iri yan, en güçlü kişiydi; elbette ki en öne o geçmeliydi.

Bishop kapının önünde benimle buluştu. İki yanında El-Saffani vardı. İkizler pakete dâhildi. Bishop nereye giderse onlar da oraya gidiyordu.

Dönüp Spingate'e baktım.

"Kapıyı aç," dedim.

Hemencecik başını salladı, çözecek yeni bir bulmaca bulduğu için heyecanlanmıştı. Metal kapı çerçevesinin tozunu silerek içine gömülü mücevherleri ortaya çıkardı. Kemerli geçidi bir süre inceledi. Dudaklarının kıpırdadığını görüyordum. Mavi mücevherlere basmaya başladı. Başını iki yana salladı, yanlış yapmıştı.

Gaston onun yanına gitti. Sarı bir mücevher çiftini işaret etti. Spingate başını sallayarak mücevherlere bastı. Ardından yeşil bir mücevhere bastı: Gizli bir panel açıldı.

Panelin içinde iki siyah delik vardı.

Her zamanki gibi izin istercesine bana baktı.

Bishop'a şöyle bir baktım. Bishop ile aramda, O'Malley ile kuramadığım bir bağ vardı. Açıklayabileceğim bir şey değildi bu. Ama ta içimde, kemiklerimde

hissediyordum. O'Malley zekiydi, işleri sakin sakin yoluna koymamda bana yardım ediyordu ama Bishop çok önemli bir açıdan bana benziyordu: Liderlik etmek istiyordu. O da ben de karar vermeye ve diğerleri adına sorumluluk almaya can atıyorduk.

O hazırdı.

Ben de hazırdım.

Başımla Spingate'e işaret verdim. "Aç"

Asanın çatal uçlarını deliklere geçirdi. Uçlar tık sesi çıkararak yuvaya oturdu. Spingate kolu kaldırdı.

Koridor gümbürdeyip sarsıldı.

Bazılarının kulaklarını kapatmasına yol açacak kadar yüksek perdeden bir gıcırtı sesiyle taş kapılar sarsılmaya başladı.

ON ALTI

Kapı kayarak biraz açıldı, sonra durdu. İçeriye sıcak, rutubetli bir hava yayıldı. Bir de ağır, kötü bir koku.

Spingate koşarak yanıma geldi.

“Em, hava nemli. Yani, orada su bulabiliriz.”

Başımı salladım. Beni aptal mı sanıyordu, yoksa ne kadar bariz olursa olsun, aklına gelen her şeyi söylemek âdetinden miydi, kestiremiyordum.

Kapı yavaşça biraz daha açıldı.

İçerisi karanlıktı, zifirî karanlık. Koridorun ışığı ilerideki zeminde üçgen biçimli geniş bir aydınlık oluşturuyordu.

Bir an hayal gördüğümü veya gözlerimin bana oyun oynadığını umdum. Ben çimenler, ağaçlar görmek istiyordum. Dışarısını görmek istiyordum. Ne istediğimin bir önemi yoktu, önemli olan gerçeklerdi; gözümün önündeki gerçek ise bir başka odaydı.

Küçük Gaston yüzünü asıp elini burnunun önünde salladı.

“Üf, iğrençsin Bishop. Madem osuracaktın, hiç değilse koridorun öteki tarafına gidemez miydin?”

Bishop ona dönünce Gaston yine gözden kayboluverdi. Bishop hırlayarak peşine düşmeye yeltendi ama kolunu tuttum.

“Yanımda kal,” dedim. “Oradan ne çıkacak, bilmiyoruz.”

Soluk yüzüne renk geldi. Böyle bir durumda, Gaston’un canını sıkmasına izin vermeyecek kadar zekiydi. Bishop kapılar arasındaki giderek genişleyen boşluğa adım attı; dizleri bükülü, elleri önünde, herhangi bir tehlikeyle karşılaşmaya hazırdı.

Çocukların odadan yayılan kokudan yakındığını duydum. Sanırım bu kokuyu tanıyordum, okuldan... Keşke hatırlayabilseydim. Bize her şeyi unutturan kişiyi bir elime geçirsem, Tlaloc şahidim olsun, ciğerini deşerdim.

Tlaloc mu? Tlaloc da kimdi? Tchaikovsky gibi bir addı bu da ama Tlaloc'un müzisyen olduğunu sanmıyordum. Kimdi bilmiyordum ama en azından anılarımın geri gelebileceğine dair bir umut vermişti bana.

Ağır kapılar yarı yarıya açılmıştı ki sağdaki gıcırdayarak yavaşladı. Bir aşağı bir yukarı sallanmaya başladı. Her aşağı inişinde zemin ayaklarımızın altında zıplıyordu. Ardından sarsıldı ve sağır edici bir gıcırtıyla durdu.

Sol kapı kayarak açılmaya devam ediyordu. Koridoru son bir kez titreterek duvarın içinde gözden kayboldu.

Sağ kapı belli ki kırılmıştı, hafif bir açı yaparak eğildi. Açıklığın ilerisindeki alan tamamen karanlıktı, bir tek koridorun ışığı gelişigüzel atılmış metal parçalarıyla dolu pis bir zemine vuruyordu.

O'Malley yanıma sokuldu.

"Em, ne yapıyoruz?"

Geri dönüp gidebilirdik ya da henüz kapısında dururken bile beni terletecek kadar rutubetli, pis kokan bu karanlık odaya girebilirdik. Ama Latu'nun dediği gibi, ben geri dönmeyecektim.

"Işık gerek," dedim. Spingate'e döndüm. "Bir fikrin var mı?"

Asayı iki eliyle kavrayıp göğsüne bastırarak başını iki yana salladı.

Bishop, iki yanında El-Saffani, sessizce karanlık odaya girdi. Ben gir demeden içeri girmesi canımı sıkmıştı ama yalnızca biraz.

Metal parçalar; yaylardan, hem yuvarlak hem de yassı çubuklardan, vidalardan, çivilerden ve kim bilir eskiden neyin parçası olan gelişigüzel şeylerden oluşuyordu.

Kemerli kapının yukarısında bir yere asılmış beyaz bir kumaş gördüm, bir afiş falan mıydı acaba?

Gaston, Spingate'in önüne geçip yüzünü ona döndü. Gözlerini onun... göğüslerine mi dikmişti? Spingate de fark edip kızardı ve bana bakarak

sessizce bir şey yapmamı istedi.

“Gaston,” dedim. “Ayıp oluyor.”

Gaston şaşkın şaşkın bana baktı. Durumun farkına varınca gözleri kocaman açıldı.

“Ah, yok canım. Asaya bakıyorum.” Ağzı kulaklarında Spingate’e döndü. “Ama yanlış anlama tabii, memelerin gerçekten çok güzel.”

Böyle bir şey söylediğine inanamıyordum. Eli ayağına dolaşan Spingate ne yapacağını bilemedi.

Gaston elini ona uzattı. “Asaya bir bakabilir miyim? Bana öyle geliyor ki... Işığa ihtiyacımız var ve asa kesin ...” Doğru sözcükleri bulmaya uğraşıyordu. “Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Spingate başını iki yana salladı, hâlâ Gaston’un söyledikleri yüzünden ne yapacağını bilemez bir hâldeydi, derken gözleri kısıldı. Asaya bir daha baktı. Birkaç saniye boyunca dudaklarını oynattı, ardından başını salladı.

“Evet, sanırım ne demek istediğini anladım,” dedi. “Asa kesin...”

Sesi kesildi. Hâlâ asayı dibinden tutuyordu ama üst kısmını Gaston’a eğerek çatallı uçları tutmasına izin verdi. Kafa kafaya vererek asayı incelediler.

Bishop karanlık odadan bana seslendi.

“Em, burası güvenli, gelebilirsin.”

Hem heyecanlandım hem de rahatsız oldum. Heyecanlanmıştım çünkü bu hareketi bana Bishop’ın beni gözettiğini, tehlikeden uzak tutmak istediğini düşün-dürtüyordu. Rahatsız olmuştum çünkü yetki bendeydi ama Bishop ben gir demeden veya benden izin almadan içeri girmişti. Böyle olmamalıydı. Acaba beni korumak istediği için mi böyle yapmıştı, yoksa liderliğime saygı duymuyor muydu?

Hayır, saçmalıyordum. Eğer Bishop birini korumaya çalışıyorsa o kişi büyük ihtimalle Spingate’ti. Oğlanların ona nasıl baktığını görüyordum. Hem konu

benim liderliğim de değildi. Düşünecek zamanım olsaydı, zaten Bishop'm önden gitmesini isterdim: Bishop diğer herkesten iri, hızlı ve güçlüydü. Bunu biliyordum, o da biliyordu. Bishop ondan yapmasını isteyeceğim şeyi yapmıştı. Sorun şu ki bunu henüz istememiştim.

Bishop karanlık odadan başını uzattı. "Em, haydi gel. Adımlarına dikkat et, yer kaygan."

Açıklıktan geçtim. O'Malley de benimle geldi. Gözlerim içerideki azıcık ışığa hemen alıştı. Burası bizim tabut odasından daha büyüktü. Çok daha genişti ve şimdilik ucu bucağı koyu gölgelerin arasında kaybolmuştu. Yere saçılmış metal parçalarından başka pek bir şey yoktu içeride.

Bir adım daha atınca ayağım kaydı, az kalsın düşüyordum.

"Sana dikkat etmeni söylemiştim," dedi Bishop.

Diz çöküp parmaklarımı yere koydum. Yapış yapıştı. "Nedir bu böyle?" diye sordum.

O'Malley sıkışan kapıyı işaret etti. "Oradan gelmiştir." Taş kapının üst kısmı kemeri delmiş, metali bükmüş, duvarı mahvetmişti. Kapı bir hayli ağırdı belli ki. Her an kopup düşecek ve altında ne varsa ezip geçecekmiş gibi duruyordu.

Herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Kapıdan uzak durun," dedim. "Tehlikeli."

Soğuk yağın çoraplarımı ıslattığını hissettim.

"O madde her yere yayılmış," dedi Bishop. "Bütün zemini kaplamış. Sanırım kapının açılmasına yarıyordu. Akmış belli ki. Kapı da o yüzden sıkışmıştır herhâlde." Acaba en son ne zaman biri buraya gelip tamir edilmesi gereken şeyleri tamir etmişti? Belki bu oda, burayı yöneten kişi için önemli değildi. Kimsenin kullanmadığı bir şey, neden tamir edilsindi ki?

Nereye basarsam basayım, yorgun ayaklarımın altındaki yağlı çer çöp eziliyordu. Duvarları inceledim: Taştan duvarlar boyunca bir sıra oyma vardı.

İçerisi, detayları göremeyeceğim kadar karanlıktı ama parmak uçlarım oymaların kaba hatlarını tanıdı: güneşler, jaguarlar, basamaklı piramitler; büyük, yassı burunlu yüzler...

İçerisi çok kötü kokuyordu. Kokuyu tanıyordum. Bir de beynim bağlantıyı kurabilseydi...

Kapıya tekrar bakınca, diğerlerinin bir araya toplandığını ve yiyecek-içecek bir şeyler bulmu-şuzdur umuduyla içeri baktıklarını gördüm. Bello ile Aramovsky'nin beyaz gömlekleri, Latu'nun, Ingolfsson'un, Beckett'ın ve diğerlerinin beyaz gömleklerine karışmıştı. Benim grubumla Bishop'ınki arasında hiçbir fark yoktu, bu işte hep birlikteydik.

Daire-yıldızlar hariç, diye hatırlattım kendime. Onlar farklıydı.

Odanın karanlığı canlanmış gibiydi. Etrafımda dönüyor, her yanımı sarmalıyordu. Daire-yıldız... Yong... Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki. Gözleri kocaman açılmıştı. Öleceğini biliyordu, biliyordu ama elinden ölümü beklemekten, annesine seslenmekten başka bir şey gelmiyordu.

Omzumda bir el hissedince çığlığı kopardım.

Şaşkınlıkla geri çekilen Bishop, avuçları bana dönük şekilde ellerini havaya kaldırdı.

"Kusura bakma, Em," dedi. "Sana seslendim ama beni duymadın. İyi misin?"

Hızlıca başımı salladım. El-Saffani'nin bana baktığını gördüm. Kaşlarını çattığını desem, daha doğru olurdu belki. Beni zayıf mı buluyorlardı?

"İyiyim," dedim. "Ne istemiştin?"

Yukarıdaki bez afişleri işaret etti.

"Üzerlerinde ne var, gördün mü?"

Afişlere baktım. İlk bakışta, kül grisi renkleriyle, karanlığın ve gölgenin bir varyasyonu gibiydiler ama birkaç saniye sonra, gözümün önünde desenler belirmeye başladı. Afişler... Hayır, bayraklar... Kemerli kapının üstündeki

duvardan çıkan direklere asılmıştı. Hepsi beyaz ya da belki açık gri, bir düzine kadar bayrak vardı, hepsinin üstünde de aynı sembol: boş bir daire.

“Seninki ve Okereke’ninki gibi,” dedi Bishop.

Sembollerimizin ne anlama geldiğini öğrenmek için her şeyimi verirdim. Halkımın kimliğini mi açıklıyorlardı? Bishop’ın deyimiyle, kabilem mi demeliydim yoksa? Bu oda benim kabilemin miydi?

Çatlamış kapıyı arkamda bırakarak tek başıma odanın derinliklerine doğru ilerledim. Bacaklarımda hâlâ hafif bir kasılma hissediyordum. Yokuş yukarı çıkıyordum. Kasılma en başından beri çok hafifti, hatta o kadar hafifti ki zar zor fark ediliyordu ama adım üstüne adım attıkça, dakikalar, saatler geçtikçe asabımı bozuyor, beni deli ediyordu.

Bizi buraya getirmiştim. Bizi hiçbir yere çıkaramamıştım. Öyle büyük bir umutla, o kapıların yeryüzüne açılacağını ve dışarı çıkacağımızı sanmıştım ki. Bu kadarı fazlaydı... Kararlarım iyi bir sonuç vermemişti.

Denedin, Em, ama başaramadın.

“Kes sesini, Yong,” diye fısıldadım. “Lütfen, kes sesini.”

Ağlamak istiyordum ama tıpkı daha önceki gibi, gözümden yaş gelmiyordu. Ağlamak hiçbir şeyi çözmez, kafamdaki ses böyle demiyor muydu?

Odaklanmam gerekiyordu. Herkes, onları güvenli bir yere götüreceğime inanıyordu.

Sol ayağımın orada, duvarın kenarında bir şey vardı. Birkaç adımda yanına gittim. Beyaz taştan bir sütuna benziyordu. Tam ortadan çatlamıştı, üst yarısı paramparça bir hâlde yağlı zeminde yatıyordu. Gördüğüm şeyi Gaston’un perili oda hikâyesinden tanımıştım: Bahsettiği, göğüs hizasındaki kaidelerden biriydi.

Acaba un ufak edilmeden önce üstünde ne vardı?

Biri yanıma geldi. Görmeden, kimin geldiğini sezdim: O’Malley. Karanlıkta yanımdaydı.

“Em, diğerleri huzursuzlanıyor,” dedi alçak sesle. “İçeri mi gireceğiz, geri mi döneceğiz, bilmek istiyorlar.”

Ben de huzursuzlanıyordum ama beni takan kimdi?

“Nereye döneceğiz?” dedim, sesime karışan usancı saklayamadan. “Kemiklerle dolu koridorumuza mı, yoksa Bishop’ın perili odasına mı?”

O’Malley’nin yüzünü tam göremiyordum.

“İyi de, daha ileri gidemeyiz,” dedi. “Çok karanlık.”

Hayır, geri dönmeyecektik. Ben lider olduğum sürece geri dönmeyecektik. Onca çaba boş yere harcanmış

olamazdı. Er ya da geç, yokuş yukarı gitmek bizi dışarı çıkaracaktı.

“Düz gidiyoruz.”

O’Malley duraksadı, herhâlde doğru sözcükleri seçmeye çalışıyordu.

“Bu diğerlerinin hoşuna gitmeyecek,” dedi.

Güldüm: Öyle kötücül, öyle karanlık bir kahkaha attım ki aynı kahkahayı başkasından duysam liderliğinden kuşkuya düşerdim.

“O’Malley, benim de hoşuma gitmiyor. Ama başka seçeneğimiz yok.”

Arkamızda, kırık kemerli kapının orada bir şamata koptu.

“Em! Buraya gel!” Koridorun ışığında Spingate’in silüeti görünüyordu

Gaston da yanındaydı. Elinde asayı tutuyordu ama başka bir şeye bakıyordu.

“Hey,” dedi O’Malley. “Şu ufaklık Spingate’in şeyine mi bakıyor...”

O’Malley’i kolundan tutup peşimden sürükledim. “Ne istiyormuş, gidip bakalım.”

Yağlı zeminde dikkatli adımlar atarak yanlarına vardık. Spingate'in yüzü neşeyle canlanmıştı. Onun heyecanını ışığa çevirebilseydik odada tek bir gölge bile kalmazdı.

"Bakın, Gaston ile birlikte ne bulduk," dedi. "Gaston, göstersene!"

Gaston asayı ters çevirerek bir sıra mücevhere dokundu. Ucundan aniden külah biçimli, minicik bir alev çıkıverdi. Öyle parlaktı ki güçlü ışıktan korunmak için bir elimi kaldırdım.

Gaston alevi kapattı. Gözümün önünde hayalet görüntüler dans ediyordu. Oda yeniden zifirî karanlığa büründü.

"Meşale," dedi Gaston. "Kaynak yapmaya yanyor-dur, herhâlde."

Spingate yeniden zıplayıp ellerini çırptı. Onunla bu konuda konuşmam gerekecekti. Zıplayınca şeylerinin... organlarının, sallanması, benim bile dikkatimi dağıtırken, oğlanların üstünde nasıl bir etki yapıyordu kim bilir.

"Yani, asayı yolu aydınlatmak için kullanabiliriz," dedim. "Harika."

Gaston yüzünü buruşturarak hafifçe omuzlarını silkti. "Yani, bu iyi bir fikir mi, bilemiyorum. Ateş için yakıt gerekir ama asanın içinde ne kadar yakıt kaldığını bilmiyoruz. Asayı ışık olarak kullanamayız. Yakıtı biterse en ihtiyaç duyduğumuz anda ışıksız kalırız."

İçimi çektim. Ne can sıkıcı bir durumdu.

"O hâlde asayı ne olarak kullanacağız, Gaston?" Dudaklarını büzdü. "Bir şeyleri yakmak için? Belki yerdeki yağ yakıt işlevi görür. Giysilerimizi yağa

bularsak, bir de çubuk falan bulursak, belki meşale yapabiliriz."

Spingate kollarını kavuşturdu. "Ne yani, çıplak mı dolaşacağız?"

Gaston sırıttı. "Tek yol buysa, yapacak bir şey yok." Elini odada gezdirdi. "Çevrende başka kumaş görüyor musun?"

Kısa bir sessizlikten sonra başımı yukarı kaldırdım. Bishop ile O'Malley de

aynını yaptı.

Bayraklar.

“Bishop,” dedim. “Sence şunları aşağı indirebilir misin?”

Başını salladı.

“Kabilendeki şu uzun boylu çocuk,” dedi. “Adı neydi?”

“Aramovsky?”

“Aramovsky,” diye tekrarladı Bishop. “Visca ile ikimizin, onu yukarı kaldırmamıza izin verir mi? Ellerimizi ayaklarının altına koyarız. Birkaç kez düşebilir ama herhâlde çok kötü yaralanmaz.”

Aramovsky adını duymuştu. Başını uzatıp merakla odaya baktı.

Yere baktım. Koridordan gelen ışık yerdeki pislik bulamacına vuruyordu. Gülümsedim. Aramovsky’nin hiç hoşuna gitmeyecekti ama ona seçme şansı tanımayacaktım.

“Aramovsky, buraya gel!” diye seslendim. “Üstünü kirletme vaktin geldi.”

ON YEDİ

Yokuş yukan yürüyorduk. Elimizde meşaleler vardı.

Aramovsky’nin üstü başı kirlenmemişti. İşe bakın ki bir kez bile düşmemişti. Bishop ile Visca’mn yardımıyla, bayrak direklerini koparmıştı. Kabullenmek hiç hoşuma gitmese de Aramovsky iyi iş çıkarmıştı.

Spingate ile Gaston bıçağı kullanarak bayrakları uzun şeritler hâlinde kesmişler, ardından da yerdeki yağa bulayıp, sıkıca bayrak direklerinin ucuna bağlamışlardı. Gaston da asayı kullanarak kumaşlan tutuşturmuştu. Alevler kumaşı öyle yumuşak, öyle ritmik dalgalar hâlinde yalıyordu ki uzun süre baksanız hipnotize olabilirdiniz.

Bello akıllılık edip bir bayrağı bütün hâlinde saklamıştı. Bayrağın köşelerini

birleştirerek, fazladan yağlı

şeritleri taşımak için bir çanta yapmıştı. Okereke çantayı taşımaya gönüllü olmuştu. Bishop'ın grubundaki tüm daireler arasında en çok Okereke'yi seviyordum çünkü görünüşe göre en çalışkanları oydu.

Uzun odada üç sıra hâlinde yürüyorduk. Meşale ışığı kırpışan, seğiren gölgeler oluşturuyordu. Karanlık, üstümüze atılıp bizi canlı canlı yutmaya hazır, yaşayan bir varlığa benziyordu.

Odanın bitiminde taş duvarlı, daracık bir koridor vardı. Bishop ve El-Saffani önden gidiyordu. Bishop'ın elinde bir meşale vardı. Ben birkaç adım arkalarında, ikinci sıradaydım. Solumda elinde bıçağıyla O'Malley, sağımda ise başka bir meşale taşıyan Latu vardı. Grubun geri kalanı arkadan geliyordu. Korku dolu yüzleri aydınlatan titrek alevler, uzun bir tören alayı oluşturuyordu.

Eğer bir gün uyur da kâbus görürsem o kâbus buna benzer bir yerde geçecekti kesin.

Bishop o kadar ileride değildi. El-Saffani ile birlikte durup beni beklediler. Çok geçmeden nedenini anladım: Solda da sağda da kemerli birer giriş kapısı vardı. Onları geçince her iki yanda birer kapı daha göründü. Titreşen meşaleler kemerli girişleri, kana susamış dev canavarların seğiren ağızlarına benzetiyordu.

"Bence şu odalara bakmalıyız, Em," dedi Bishop alçak sesle. "Arkamızda kontrol edilmedik yer bırakmak iyi bir fikir değil."

O'Malley başını iki yana salladı. "Eğer bulduğumuz her odaya bakarsak meşalelerimiz tükenir, biz de karanlıkta kalırız. En iyisi olanca hızımızla dümdüz yürümeye devam etmek."

Aramovsky arkamdaki sıradaydı. Kararlar veren grubun bir parçası olma hevesiyle yanımıza yanaştı.

"O'Malley haklı," dedi. "Hem yorulduk hem acıktık hem de susadık." Sesini arkamızdakilere de duyurabilmek için yan yanya döndü. "Zamanımızı oyun

oynayarak harcamak istemiyoruz, Em. Biz yiyecek istiyoruz.” Diğerlerinin onaylarcasına homurdandığını duydum, birçoğu kaşlarını çatmıştı. Sabırları tükeniyordu. Beni lider seçerken mızrakla yemek ve su mu yaratacağımı düşünmüşlerdi acaba?

“Sabırlı olun,” dedim herkese. “Buradan çıkacağız ama sabretmeniz gerek.”

Bizi buradan çıkartacaktım ha? Ne kadar ikna edici konuştuğumu duyunca şaşırdım.

Bishop’ın da, O’Malley’nin de hakkı vardı. Ama karanlık ve gölgeler bu alana tehlikeli bir hava katıyordu. Ayrıca içgüdülerim tehlike söz konusu olduğunda Bishop’a güvenmem gerektiğini söylüyordu.

“Odaları kontrol edeceğiz,” dedim. “Belki su bulabiliriz. Ama elimizi çabuk tutmamız gerek ki ilerlemeye devam edebilelim.”

Bishop başıyla onayladı. “Ben bu işi El-Saffani ile birlikte hemen hallederim. Herkes burada kalsın.”

Ben yanıt veremeden Latu konuştu.

“Siz soldakilere bakın, biz de sağdakilere,” dedi Bishop’a. “Böylesi daha hızlı olur.”

Bishop ona bakakaldı. Yüzünde oynaşan gölgeler onu olduğundan büyük gösteriyordu. Neredeyse yetişkin gibiydi. Konuşmaya yeltendi ama sonra vazgeçti; artık yetki onda değildi. Bana bakıp kararımı bekledi. “Biz sağdakilere bakarız,” dedim.

Bishop dudaklarını büzdü, ardından başını salladı. “Tamamdır.”

Eliyle birine gelmesini işaret etti. Neredeyse Aramovsky kadar koyu tenli, daire-yıldız sembollü bir çocuk geldi. Adı Farrar’dı sanırım. Bishop olmasaydı, grubumuzun en iri yarısı Farrar olurdu. Çocuğun omuzlarından ve göğsünden kafasına kadar her şeyi, hatta kısa ve yassı burnu bile, kocamandı.

“Buradakilere göz kulak ol,” dedi Bishop ona. “Biz odalara bakacağız.”

Farrar başını bir kez salladı. Tüm endamıyla dimdik durarak, yuvarlak omuzlarını geri atıp göğsünü dışarı çıkardı. Koridoru kapatan bir duvar olabilirdi pekâlâ. Bishop'm emirlerini kabul etti ama bana bakmadı bile. Öfkem tekrar kabardı. Bishop ile işlerin nasıl yürüdüğünü anlamam biraz zaman alacaktı herhâlde ama konu daire-yıldızlara gelince emirleri Bishop veriyor, daire-yıldızlar da emirlere uyuyordu. Latu hariç. Latu benim tarafımda görünüyordu.

Ama ortada taraf falan olmamalıydı. Bunu sürekli kendime hatırlatmak zorunda kalıyordum. Bishop boş eliyle omzumu kavradı. "Dikkatli ol, Em. Yardıma ihtiyaç duyarsan bağırman yeterli. Ya Farrar gelir ya ben gelirim."

Böyle deyip arkasını döndü ve soldaki odaya girdi, El-Saffani de peşinden.

O'Malley ofladı. "Sanki onun yardımına ihtiyacımız var da."

Yoktur diye umuyordum ama ihtiyaç duyarsak yardımını alacağımıza da seviniyordum.

Latu, O'Malley ve ben, sağdaki ilk odaya girdik. Dekor tanıdıktı. Tepemizde, meşalenin ışığında titreşip yer değiştiren oymalarla süslü, kemerli bir tavan vardı. Odanın tam ortasında, bizim tabut odasındaki gibi bir aralık, aralığın iki yanında da, tabuta benzer bir şeyler vardı ama bizimkilerden farklıydı. Bizim odada iki sıra hâlindeki detaylı ahşap tabutlar, uç uca ve aralarında boşluk kalacak şekilde dizilmişken, buradakiler sade ve beyazdı. Üstelik yan yana, dip dibe dizilmişlerdi. Dip kısımları duvara dayanıyordu. Koridorun sonunda o beyaz taş kaidelerden bir tane vardı. Paramparça olmuştu.

Tabutların kapağı yoktu. Odanın diğer ucundakilerin içini göremiyordum ama yakınımızdaki tabutların içi boştu. Tabutlarda oyma, mücevher ya da isim levhası yoktu. Üzerlerindeki tek şey, her biri yumruk büyüklüğünde, iki yassı metal diskti. Disklerin hepsi ezilip çizilmişti; sanki biri çizmeleriyle diskleri tekmelemişti.

Latu odanın diğer ucuna yürüyerek meşalesini havaya kaldırdı. Bakışları yerde, tekrar tekrar, bir sola bir sağa baktı. Duvara kadar gitti, sonra koşarak döndü.

“Hepsi boş,” dedi.

O’Malley diz çökerek elini bir tabutun ucunda gezdirdi. Bıçağın ucuyla tabuta vurdu.

“Latu, şuraya biraz ışık tut,” dedi.

Latu meşaleyi O’Malley’ye yaklaştırdı. Işığın azalmaya başladığını fark ettim: Alev yavaş yavaş sönüyordu.

O’Malley parmağını derin bir oyuğun üstüne koydu.

“Şu çiziğe bakın,” dedi, parmağını çizikte gezdirerek. Beyaz malzeme lime lime olmuş, kıymıkları çıkmıştı. Ahşap da değildi, metal de. Bilmem gereken bir şeydi ama hemen her şey gibi bunu da hatırlayamıyordum.

O’Malley ayağa kalktı. Latu meşaleyi tabutun üstüne tuttu. Hem yatılacak yerde hem de kenarlarda daha çok çizik vardı. Yassı yatakta, metal kopçalar vardı ama hiçbir şeyi tutmuyorlardı. Kopçalar aşınıp paslanmıştı.

Çatlaklar, kırıklar, lime lime parçalar... Bunca hasar...

“Anlaşılan biri bu tabuta çok kızmış,” dedi O’Malley. “Tabutların hepsine çok kızmış.”

“Kumaş kaplı değiller,” dedi Latu. “Bizimkilerin içi kumaş kaplıydı. İnsanlar bu sert zeminde mi yatmışlar?”

O’Malley omuzlarını silkti. “Bunlar gerçekten tabut mu, orasını bile bilmiyoruz.”

Ama aslında biliyorduk.

Neden bizimkilerden farklıydılar? Neden böyle tıklım tıkış yerleştirilmişlerdi?

Latu bir şey gördü. Tabutun içine uzanarak kopçalardan birini çekiştirdi. Kopça şikâyet edercesine tıngırdadı. Derken Latu ayağa kalktı. Görelim diye elini bize uzattı.

Elinde kirli, küçük, beyaz bir kumaş parçası vardı.

O’Malley kumaşı onun elinden alıp, yüzüne yaklaştırarak, azalan meşale ışığında iyice görebilmek için gözlerini kıstı.

“Bizim tabutlarımızdaki astarın aynısına benziyor,” dedi.

Kumaşı bana uzattı, ben de aldım. Küçük bir parçadan anlamak zordu ama sanınm haklıydı.

Tabuttaki anılarım bir anda gözümde canlandı. Karanlıkta uyanışım. Kanımla lekelenen beyaz kumaş. Uyanmamdan öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyordum ama sonrasına ait her şeyi, bana kalsa unutmayı tercih edeceğim şeyler dâhil, hatırlıyordum.

Latu eğilerek elini tabutun sert zemininde gezdirdi.

“Peki, kumaşın gerisi nerede?” diye sordu. “Kaplama nerede? Sökmüşler mi?”

Sorusunun yanıtı bende değildi. O’Malley’de de değildi.

“Öteki odalara bakalım,” dedim.

Gitmek üzere döndük ama tam çıkacakken Latu bir şey daha gördü. Başka bir tabuta uzanıp içinden aldığı şeyi meşaleye yaklaştırdı.

İncecik bir parça, açık san bir kıymık. Rengi yüzünden, tabuttan kopmuş olamazdı. Ama bu malzemeyi daha önce gördüğümü biliyordum, hem de kısa bir süre önce.

Latu’nun elinden aldığım parçayı, başparmağım ve işaret parmağımın arasında tutarak, inceledim.

Ne olduğunu anlayınca kanım dondu.

“Kemik bu,” dedim. “Küçük bir kemik parçası.”

Cesetleri gözden kaçırmış olabilirmişim gibi, tekrar tabutların içine baktım

ama hiçbirinin içinde bir şey yoktu.

O’Malley elimdeki parçayı alıp baktı.

“Haklısın,” dedi. “Peki, bunun geri kalanı nerede?”

Bilmediğimiz bir şey daha...

Parçayı ondan geri alıp tabutlardan birinin içine attım.

“Bir sonraki oda,” dedim. “Haydi.”

ON SEKİZ

Bishop ve El-Saffani, bizim bulduğumuzun aynısını bulmuştu: iki uzun sıra hâlinde, hırpalanmış, boş tabutlar.

Latu’nun alevi can çekişiyordu. Bello çubuğun etrafına başka bir kumaş sararken Okereke de meşalesini tutarak onu izliyordu. Çocuk meşalesiyle bizimkileri yakarken Bello, Bishop’ın bayrak direğine yeni bir şerit sarıyordu.

Latu, O’Malley ve ben, sağdaki ikinci odaya girdik.

Burası da pek farklı değildi. Birkaç kumaş ve kemik parçası... Bu kez tabutları saydık: İki sırada yirmi dörder tabut vardı. Eğer altı odanın hepsi böyleyse demek ki burada yaklaşık üç yüz kişi vardı.

Peki neredeydiler? Hiç değilse kemikleri neredeydi?

Ben odanın ortasında durup mızrağımı kaldırırken O’Malley ile Latu tabutların arasında dolaştılar. O’Malley sağdaki tabutları, Latu da soldakileri kontrol ediyordu. Burada da bir zamanlar bir kaide vardı ama şimdi yüzlerce beyaz parçaya aynlmış hâldeydi. Bir tek yassı üst kısmı bütün kalmıştı. En azından büyük ölçüde...

“Hey, Latu,” dedi O’Malley. “Yanağındaki o morluk var ya, Bishop mı yaptı?”

Latu başıyla onaylayarak birbiri ardına tabutlara baktı. “Evet, ama önce ben vurdum.”

O’Malley tabutlara bakmayı bıraktı. “Ne? O nasıl oldu?”

“Johnson ve Cabral ile aynı odada uyandım,” dedi Latu. “Öteki beşiklerin içinde ölü küçük çocuklar vardı.” Meşale ışığında bile kızın kolundaki sert kasları görebiliyordum.

“Bahse girerim, önce sen beşiğini kırıp dışarı çık-mışsındır,” dedim kızın tabut yerine kullandığı sözcüğü kullanarak. “Sonra da diğer ikisini kırmışsındır. Haksız mıyım?”

Latu bana baktı.

“Ben uyandığımda, beşiğim zaten açıktı,” dedi. “Johnson ve Cabral’ınki de öyle. Odamızın kapısı da açıktı.”

Onların tabutu açıktı da bizimki neden kapalıydı? Hem biz dışarı çıkmak için asayı kullanmak zorunda kalmışken onlann kapısı nasıl açık olabilirdi ki?

“Bir süre koridorda dolandık,” diye devam etti. “Derken Bishop bizi buldu.” Hatırlayınca gözleri kısıldı. “Diğerleri de yanındaydı. Size yaptığı gibi, bizim de üstümüze koştu. Johnson ile Cabral kaçtılar, ben kaçmadım.” Acaba benim gibi, hareket edemeyecek kadar korktuğundan mı geri çekilmemişti yoksa gerçekten cesur muydu?

“Üstünüze koştu demek,” dedi O’Malley. Anlattıklarından etkilenmişti. “Bishop’a o zaman mı vurdun? Eline düşmemek için mi?”

Latu başını iki yana salladı. “Hayır, yanıma gelmeden durdu. Tıpkı Em’e yaptığı gibi. Onun kabilesine katılmam gerektiğini söyledi. Konuşma biçiminden hoşlanmamıştım. O aptal kabilesine katılmak da istemiyordum. O yüzden yumruğu geçirdim.

Cesur falan değildi, aklını kaçırmıştı.

O’Malley gülmeye başladı. “Çenesindeki o morluğu sen mi yaptın?”

Latu başıyla onayladı. “Yapmamalıydım. Düşünmemiştim. Ona vurdum, o da bana öyle sert vurdu ki yere düştüm. Canımın daha önce hiç bu kadar yandığını hatırlamıyorum. Bana kavga faslını kapattık mı diye sordu. Ben de evet deyince kalkmama yardım etti.”

O’Malley tekrardan tabutların içine bakmaya koyuldu. Arada sırada elini içeri sokup bir şey var mı yok mu diye yokluyordu.

“Sonra ne oldu?” diye sordu.

Latu da tabutları araştırmaya dönmüştü.

“Sonra bir şey olmadı,” dedi. “Kavga ettik ve o kazandı, sanırım. Sonra da Johnson ve Cabral ile birlikte onların kabilesine katıldık. Sonra da bilmem ne kadar zaman bu aptal yerde dolaşıp durduk.”

Kuru dudaklarını yalarken, meşalenin ışığı diline vurunca ne kadar susadığımı hatırladım. İçerisi o kadar nemliydi ki gömleğim vücuduma yapışmıştı. Bir yerlerde su olmalıydı.

Bishop ona vurmuştu, doğruya doğru, ama önce kız ona vurmuştu. Bishop bana ya da O’Malley’ye vurmamıştı. Bishop kendini Yong’dan daha mı iyi kontrol ediyordu? O açıdan bakarsak Latu, Bishop’a vurmuştu; o hâlde Latu kendini Bishop kadar kontrol edemiyor muydu? Şimdiden kızla aramda bir bağ kurulduğunu hissediyordum, sanki tabutlardan önce yakın arkadaşmışız da, hatırlayamıyor-muşuz gibi geliyordu ama böyle sağı solu belli olmayan biriyse, ona güvenmek akıllıca olur muydu?

O’Malley kendi sırasını bitirip yanıma geldi. Latu da aynısını yaptı. O’Malley sırıtarak ona baktı.

“Morluğuna bakılırsa canın acımış belli ki,” dedi. “Ama bahse girerim, o hıyara yumruk atmaya değmiştir.” O da O’Malley’ye gülümsedi. “Evet, değdi.”

Biz tekrar koridora çıktığımızda, Bishop ile El-Saffani’nin soldaki son odaya girdiklerini gördük.

Latu’nun meşalesi şimdiden biraz zayıflamıştı ama yağlı kumaşlardan bir tane daha bağlamak zorunda kalmadan, sağdaki son odayı görmemize yetecek kadar alevi vardı.

Arkama dönüp koridora baktım. Farrar hâlâ yolu kapatıyordu. Titreşen meşalelerse arkasındaki korkulu yüzleri, beyaz gömlekleri aydınlatıyordu.

O’Malley ve Latu ile birlikte son odaya girdik. Burası da koridor ve baktığımız öteki odalar gibi, kötü kokuyordu. Tek laf etmeden Latu sola, O’Malley de sağa seğirterek kendi sıralarındaki tabutları kontrol etmeye koyuldular. Belki suyun bulunduğu oda burasıydı ya da belki içeride başka silahlar vardı.

Bir şey duydum.

O’Malley ile Latu da duyup durdular. Kulak kesildik. Bir kazıma sesi, bir homurtu, tabutun içinden gelen tangır tungur çarpma sesleri...

Soldaki son tabuttan geliyordu.

İçinde bizim gibi bir çocuk mu vardı? Yoksa başka bir şey mi?

Ne yapacağımı bilmiyordum. Bir kez daha donup kalmıştım. O’Malley de öyle, meşalenin ışığı iri gözlerinin aklarını parlatıyordu.

Latu ağır ağır, sese doğru emekledi.

Gidip Bishop’ı çağırmalıydık, diğer daire-yıldızları çağırmalıydık. Bir şey söylemeliydim ama ağzım da ayaklarım gibi çalışmak istemiyordu.

Latu’nun sonuncuya varmasına beş tabut vardı. Derken dört...

O’Malley yanıma geçip uzun bıçağını önünde tuttu.

Üç tabut... Derken iki...

Boğuk bir homurtu.

Bu ses... Bizim gibi bir çocuktan gelmiyordu. Bir yetişkinden de gelmiyordu.

Bu ses insan sesi değildi.

Sonuncu tabuttan bir şey fırladı; meşalenin ışığını yansıtan kara, yağlı kıllarla kaplı, parlak gözlü bir şeydi bu. Artık canavarların gerçek olduğunu biliyordum çünkü karşımızdaki bir canavardı.

Bir adım geriledim. O'Malley ise iki. Latu, meşalesini bu ani tehdide doğru tutarak yavaş adımlarla geri geri yürüdü.

Biz canavara baktık. Canavar bize baktı.

Gözümün önünde eski bir anı canlandı ama sırf gördüğüm şey değil, koku da tanıdıktı. Tanımlayamadığım o berbat koku. Küçüklüğümden kalma, bir okul gününden... Hayır hayır, bir okul gününden değil, okuldakiler-le birlikte gittiğimiz bir okul gezisinden, özel bir yere yaptığımız ziyaretten kalma.

Bir... Bir çiftliğe.

Bu berbat koku hayvan pisliğinden geliyordu.

Tabutun içinde duran siyah kıllı şey, canavar mana-var değildi.

Bir domuzdu.

ON DOKUZ

Domuz, kafasını tabutun kenarından sarkıtabilecek uzunluktaydı. Çok büyük değildi. Siyahtı, en azından kafası siyahtı, çünkü bir tek kafasını görebiliyorduk. Kürkü mü siyahtı, yoksa tamamen yağa ve çamura mı bulanmıştı? Meşalenin titrek ışığında kestirmek zordu. Işık, hayvanın kara gözlerini parlak yansımalarla dalgalandırıyordu.

"İnanamıyorum," dedi O'Malley. "Domuz bu. Sanırım daha önce görmüştüm."

Latu, geri geri yürüyerek yanımıza geldi. "Em, ne yapacağız?"

Hiçbir fikrim yoktu. Domuzun burada ne işi vardı?

Kalbim öyle fena çarpıyordu ki boğazımda hissediyordum. O siyah kafa bir anda göründüğünde, Spingate'in

yanıldığına, Aramovsky'nin haklı çıktığına karar vermiş, canavarların gerçek olduğuna, üstelik az sonra bir tanesinin üstümüze saldıracağına kesin gözüyle bakmıştım.

"Çiftlik," dedi O'Malley. "Bir çiftlikte görmüştüm."

Konuşması hülyalı ve uçarıydı, sanki çiftlik sözcüğünü yeni keşfetmiş de o sözcükle mutlu bir anısı canlanmıştı.

Latu, gözlerini hâlâ bize bakan domuzdan ayırmadan, O'Malley'e sokuldu.

"Çiftlik nedir?" diye sordu.

"Yiyecek yetiştirilen yer," dedi O'Malley.

Aniden her zamankinden de yoğun bir şekilde bastıran açlığımı hissettim.

"Yiyecek," dedi Latu. Meşaleyi domuza doğru salladı. "Bu yiyecek bir şey mi?"

Ses tonu arzu ve istek doluydu.

"Evet," dedi O'Malley. Sesi artık hülyalı değil açmış gibi çıkıyordu. "Evet. Domuzlar kesinlikle yiyecektir."

Domuz homurdandı. Sağ kulağı seğirdi. Bana bakıyordu. Domuz bir yiyecek maddesiydi ama henüz canlı bir yiyecekti. Bu hayvanın burada ne işi vardı, bilmiyordum ama bize bir zararı yoktu. Eğer domuzu yiyeceksek, ölmek zorundaydı. Burası zaten yeterince ölüm görmemiş miydi?

Ama başka bir yerde yiyecek bulup bulamayacağımızı bilmiyorduk. Yirmi dört kişiydik, beslenecek çok boğaz vardı. Hoşumuza gitsin veya gitmesin gerçek şuydu: Açlıktan ölüyorduk.

Bu domuzu yememiz için birinin onu öldürmesi gerekiyordu.

“O’Malley,” dedim. “Git, Bishop’ı getir.”

O’Malley sessizce arkasını dönüp çıktı.

Latu beni dürttü. “Em, mızrağı bana ver. Şunu hemen öldüreyim.”

“Domuz öldürmeyi biliyor musun?”

“Hayır,” dedi. “Mızrağı... o hareketsiz kalana kadar saplarım.”

Domuzu öldürmek istemiyordu, bunu sesinden anlayabiliyordum ama ne yapılması gerektiğini biliyor, yapmayı göze alıyordu.

“Bishop’ı bekle,” dedim.

“Em, şu şey kaçmadan mızrağı bana ver!”

Latu’nun bağırışı domuzu ürküttü. Tabutun kenarlarına vuran toynaklar odayı kulakları sağır eden bir tak-tuk-tak sesiyle doldurdu.

Arkamdan birilerinin koşarak odaya girdiğini duydum. Gelen Bishop’tı. Neler olup bittiğini görünce bana bağırdı:

“Em, mızrağı bana ver!”

Domuz bir sıçrayışta tabuttan fırladı. Koşa koşa üstüme hücum ederek kulağımı acıtacak kadar yüksek sesle ciyakladı. Mızrağı önüme doğrulttum, hayvanı bıçaklamaktan çok kendimi korumayı düşünüyordum. Küçük kafası sola kalkarken sağa doğru koşmaya başladı. Sol ayağıma sürtünerek yanımdan geçip giderken o kadar hızlıydı ki vaktinde karşılık veremedim.

Takip etmek için dönünce, mızrağın ucunu az kalsın Bishop’ın göğsüne saplayacaktım. Bishop son dakikada eğilerek öyle bir hızla mızrağın ucunu kavradı ki vın diye havayı yaran bıçak, bir saniye geç kalsa kalbine saplanacaktı.

O’Malley ve El-Saffani’nin domuzla bir şansı vardı ama hayvanın üstüne atılacakları yerde, yolundan çekildiler, domuz da sıvışıp odadan çıktı.

Bishop mızrağı ellerimden kaptı. İki adımda koridora çıktı. Hemen peşinden gittim, bacaklarım sonunda yine benim kontrolümdeydi.

Bishop'ın mızrağı atmaya hazırlandığını gördüm; gördüklerim gözlerimi, beynimi yaktı, sonsuza dek anılarıma kazındı: arkaya yatmış sağ kolu, gömleğini geren kasları, elinde dengede duran mızrak sapı, boynunun hizasındaki bıçak ucu... Uzanmış sol eli, koridoru gösteren parmak uçlan, mızrağın kusursuz bir devamı gibi uzanan dümdüz kolu... Meşale ışığında terli terli parlayan çıplak göğsü, en ufak lifine kadar kasılmış, gergin kasları... O gelmiş geçmiş bütün hareketlerin bir toplamıydı. İnsan suretinde yontulmuş bir mücevherdi: Sert, kalıcı ve kusursuzdu.

Omuzlarının ve kalçasının bir dönüşüyle sağ kolu öne fırladı. Koridoru kateden mızrağı izledim. Hızlıca, dümdüz uzağa uçtu. Oraya kadar uzanan minicik meşale ışığında siyah kürklü bacağı bir anlığına gördüm, derken gölgelere karıştı.

Bacağın peşinden giden mızrak, görüş alanımdan çıktı.

Karanlıkta acı bir ciyaklama yankılandı.

Bishop, Bello'dan bir meşale kaptı ve koşarak domuzun peşinden gitti. Bello'nun orada durduğunu bile fark etmemiştim. Ne onun ne Okereke'nin ne de çocuğun yağlı kumaşlarla dolu olan çantasının farkındaydım. El-Saffani Bishop'ı izledi, Latu da öyle.

Arkamdaki koridora şöyle bir bakınca, Farrar'ın sönmeye yüz tutan meşalelerin önünde, kıpırdamadan, kararlı bir şekilde durduğunu, arkasında da çocukların bekleştiğini gördüm. Dört bir yana dağılmıştık. Her şey o kadar çabuk gelişiyordu ki.

Bir domuz bulmuştuk. Başka ne bulacaktık acaba?

"Bishop, DUR!"

Şaşkınlıkla yalpaladı, sonra dönüp bana baktı. El-Saffani ile Latu da durmuştu; hâllerinden anlaşılan, beyinleri ne söylerse söylesin, bedenleri domuzun peşinden koşmak için yanıp tutuşuyordu.

“Em, vurdum onu,” dedi Bishop. “Öldü! Haydi ama!”

Çok heyecanlıydı. O on ikinci yaşını kutlayan, parlak gözlü bir oğlandı, bu oyun da onun hediyesiydi, hem de hayal edebileceği hediyelerin en güzeli.

Taş duvarlarda acı dolu bir ciyaklama daha yankılandı. Domuzun sesi uzaktan geliyordu. Demek ki öl-memişti.

Bishop aynı anda hem hırlayıp hem de gülümsedi.

“Yaralanmış,” dedi.

Hayal edebileceği en güzel oyun, şimdi iyice güzelleşmişti.

Kendini öyle bir kasmıştı ki gerilimden titriyordu. İçgüdüsel olarak geri çekilmek, kendimi savunmak için mızrağı domuza doğrulttuğum gibi, ona da doğrultmak istiyordum. Ödün vermemek için kendimi zorladım.

“Em, haydi ama,” dedi. “Peşinden gidelim!”

Onunla gitmemi istiyordu. Mızrağı ellerimden çekip almıştı ama bunu liderlik için yapmamıştı. O saniyede, silahın neyi simgelediğini umursamamıştı; mızrağı asıl amacı için kullanmıştı.

Mızrağın amacı öldürmekti.

Bishop’a ne dersem diyeyim, o domuzun peşinden gideceğini biliyordum. Kal desem de gidecekti, böyle-ce herkes liderliğimi rahatça hiçe sayabileceğini anlayacaktı. Bu bize susuzluktan veya açlıktan daha fazla zarar verirdi. Kontrolü elimde tutmalı, birlik ve beraberliğimizi korumalıydım.

Eğer bana duydukları inancı yitirirlerse hepimiz kaybederdik.

“Bello, meşale kumaşlarının yansını El-Saffani’ye ver,” dedim. “Sonra Okereke ile birlikte, kalanları Farrar ve diğerlerine götürün. Beni bekleyin.”

O’Malley başını iki yana salladı. “Em, herkesin bir arada kalması gerekiyor. Karanlıkta kovalamaca oynayamayız, birbirimizden ayrılmamayız. Diğerleri bundan hoşlanmayacak.”

Haklıydı. İnsanlar çoktan huzursuzlanmaya başlamıştı. Onlan Aramovsky ile bırakırsam...

“O’Malley, sen Bello ile birlikte geri dön,” dedim. “İnsanlara, yiyecek bulmaya çalıştığımızı söyle.” Elimi ona uzattım. “Bıçağı ver.”

Elime baktı, ardından kuşkuyla Bishop’a baktı.

“Ben de seninle geleyim,” dedi O’Malley.

“Bıçağı ver,” diye yineledim. “Diğerlerini sakinleştir.” O’Malley ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. “Domuzun peşinden gitmek tehlikeli,” dedi. “O’Malley, bıçak.”

O’Malley, kaşlannı çatarak Bishop’la ikimize baktıktan sonra bıçağı önce sapını uzatarak bana verdi. Latu’ya döndüm.

“O’Malley ile birlikte git. Biz hemen döneriz.”

Latu başını iki yana salladı. “Hayır, ben de sizinle geliyorum. Avın bir parçası olmak istiyorum.”

Karşımda Bishop’ın suratına yumruğu geçiren kız vardı. Bishop’m gözlerindeki bakışın aynısını Latu’nun gözlerinde görüyordum: Ben ne dersem diyeyim gidecekti. Usanmaya başlamıştım: Daire-yıldızlan nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum, kızla tartışacak vaktim yoktu ve herkesin gözü önünde bu tartışmayı kay-bedemezdim. Eğer Bishop ve Latu beni hiçe sayarsa, Visca’yı, El-Saffani’yi ve diğer daire-yıldızlan, bildiklerini okumaktan ne alıkoyacaktı?

“Benim yanımda dur,” dedim ona. “Beni korursun, anlaştık mı?”

Latu başını öyle sert salladı ki kıvırcık saçlan bir öne bir arkaya savruldu.

O’Malley’nin yüzü öfkeyle buruştu. “Ne? O neden geliyor?”

Çünkü Latu laf dinlemez ama sen dinlersin.

“Sen diğerlerini sakinleştir,” dedim.

Bello erkek El-Saffani'ye bir kucak dolusu kumaş verdi. Latu bir tane alıp hâlâ yanmakta olan meşalesine sardı. Öyle hızlı sarmıştı ki kumaş tamamen alev almadan işini bitirmişti. Bishop da hızlıca aynı hareketi yapmayı denedi ama ateş tenini yalayınca acıyla tısladı.

Yanan parmağını emerek hevesli gözlerle bana bakıp başını salladı.

Hazırdık.

Başımı salladım.

Meşaleyi tutan Bishop koridora daldı, El-Saffani de peşinden.

Ben de Latu ile birlikte peşlerinden koştum.

Dönüp baksaydım, O'Malley'nin bana ters ters baktığını görecektim, biliyordum. O yüzden gözlerimi önüme diktim.

Verdiğim karar doğru muydu, değil miydi, bilmiyordum ama karar verilmişti.

Av başlamıştı.

YİRMİ

A vlanıyorduk.

• mDaire-yıldızlarla birlikte koşuyordum. Meşale ışığı sıra sıra oymalı ve desenli koridor duvarlarına vuruyordu. Oymalardaki semboller her zamanki sembollerdi ama yenileri de vardı: kürekli insanlar, ekin biçenler, eşya taşıyanlar, birlikte çalışarak bir şeyler inşa eden ve yaratan insanlar... Biz yanlarından koşarak geçerken duvarlardaki minicik resimler de son sürat ters yöne koşuyormuş gibi görünüyordu.

Bishop en öndeydi, hiç değilse bu durumda liderin kim olduğu su götürmezdi. Bishop yavaşlayarak durdu. Biz de durup onun her hareketini izledik.

Mızrak yerdeydi.

Bishop mızrağı aldı. Bir elinde meşaleyi, ötekinde mızrağı tutuyordu. Mızrakta kan vardı.

Bishop mızrağı bana uzattı. Almak için uzandım ama zaten bıçak bendeydi. İki silahı birden taşıyamazdım, ayrıca şu anda Bishop'm mızrak kullanma becerisi en önemli şeydi.

"Şimdilik sen al," dedim. "İşimiz bitince geri verirsin."

Başını salladı. Yetkinin kimde olduğu umurunda değildi, ava odaklanmıştı, gözü başka bir şey görmüyordu.

Bishop meşalesini erkek El-Saffani'ye verdi, ardından diz çöküp iki parmağını yere koydu. Parmaklarını kaldırıp bakınca parmak uçlarındakini hepimiz gördük.

Toprağa bulanmış kan.

"İzini sürebiliriz," dedi.

Koridorda ilerlerdi. Yakın mesafeden takip ettik.

Yaşananlar heyecan vericiydi, buna şaşırmıştım. Bir kontrol illüzyonu yaratmak için onlarla birlikte gelmiştim ama tenim elektriği alıyor, duyularım keskinleşiyordu. Kim veya ne olduğumu hatırlamıyordum ama ta içimde biliyordum ki ömrüm boyunca yaptığım hiçbir şey, bana kendimi bu kadar canlı hissettirmiş olamazdı.

Nasıl böyle hissedebiliyordum? Bishop bu hayvanı bulup öldürecekti. Sonra o hayvanı kesip... yiyecektik. Düşüncesi bile midemi bulandırıyordu ama domuzu öldürmek, hayatta kalmak için yapmamız gereken bir şeydi.

Bishop, gözleri koridorun zeminine sabitlenmiş bir hâlde, yarı yarıya çömelerek koşuyordu. Domuzun kanından izini sürmek kolaydı, birkaç adımda bir yere fışkırmış yeni bir kan izi görüyorduk. Zavallı şey kim bilir ne kadar korkmuştu.

Hızlı hareket ettik. Daire-yıldızlar resmen çıt çıkarmıyordu. Onların yanında benim adımlarım gürültülü ve hantal kalıyordu. Kız El-Saffani bu yüzden

bana kötü kötü bakıp duruyordu. Latu da benden pek hoşnut değildi. Sessiz kalmak için özel bir çaba sarf ettiklerini sanmıyordum, daire-yıldızların doğal hâli böyleydi.

Koridor geniş, yuvarlak bir alana açıldı. Duvarın kavislerinde kemerli geçitler sıralanmıştı. On-on iki tane vardı. Odanın öbür ucunda, meşale ışığının izin verdiği ölçüde, koridorun devam ettiğini gördüm. Yokuş yukan sonsuza kadar sürmeyebilirdi belki ama hâlâ yakınlarda biteceğine dair bir işaret yoktu.

Şimdi ne yapacaktık? Yalnızca beş kişiydik, odaların hepsine bakmak uzun sürerdi. Üstelik domuz koridorda ilerlemeye devam ettiyse, odalardan birine bile bakmak için durmamız, hayvanın izini kaybetmemize yol açardı.

Ne düşündüğünü anlamak için Bishop'a baktım ama o hâlâ pürdikkat yere bakıyordu.

"Yerini biliyorum," dedi, ardından sağımızdaki kemerli girişe seğirtti.

Peşinden koştuk. Koşarken, yere bakınca, Latu'nun meşalesinin ışığının yerdeki incecik bir kan izine vurduğunu gördüm. Birisi, işte, o tarafa gitti! diye bağırarak, eliyle gösteriyormuş gibi açık bir şekilde domuzun gittiği yönü gösteriyordu.

Bir hayvan homurtusu duyunca olduğum yerde durdum. Bishop'ın gittiği yönden gelmiyordu. Kocaman odada kestirmek zordu ama sol taraftan bir yerden mi gelmişti?

"Bishop, dur!"

Latu durdu ama Bishop ile El-Saffani ya emrimi duymadılar ya da duymazdan geldiler. Latu, elinde meşale, dönüp bana baktı. Yüzü, Bishop bizi geride bırakmadan yola devam edelim diye yalvarıyordu.

Yetişmek için koştum.

Bishop kemerli girişte durdu. Taş kapılar kısmen açıktı. Sanki kırılmışlar da bir daha hiç kapanmayacaklarmış gibi, tuhaf bir açıyla duruyorlardı.

Kapıların arasında geçebileceğimiz kadar boşluk vardı.

Girdik.

Meşalelerimiz, taştan bir kubbeyi ve şu ana kadar girdiğimiz en büyük odayı aydınlattı. Eğer Ben Latu'nun omzuna çıksam, Latu da Bishop'ın omzuna çıksa, büyük olasılıkla parmak uçlarımla tavana dokunabilirdim. Odanın tam ortasında silindirik bir taş vardı, yassı yüzeyi bel hizasındaydı. Öyle genişti ki üstüne uzanıp kollarımı bacaklarımı açsam kenarlarına zar zor yetişirdim.

Bir homurtu ile bir ciyaklama duyuldu. Bu kez şüpheye yer yoktu, ses odanın içinden geliyordu. Yaralı domuz duvarın karşısında, silindirik taşın öteki tarafınday-dı. Bizi görünce deliler gibi kaçmaya başladı.

Bishop bir sıçrayışta domuza yanaştı, kalçalarını ve omuzlarını döndürdü: Ve mızrak yeniden havada süzüldü.

Iskaladı.

Bıçak, kaçan domuzun hemen arkasındaki taş zemine sürtününce kıvılcımlar çıktı. Mızrak tangır tungur duvara çarptı.

Bishop kükreyerek domuza doğru koştu. El-Saffani sola dönüp hayvanın önünü kesmeye çalışırken Latu da odadan çıkışı engellemek için daracık açıklığın önünde pozisyon aldı. Daire-yıldızlar birbirleriyle iletişim kurmadan bir kişiymiş gibi harekete ediyordu. Dört kişi, sanki aynı şeyi daha önce yüzlerce kez yapmışlar gibi, bir anda iş birliğine girmişti. Ben ne yapacağımı bilmediğimden Latu'nun yanında kaldım.

Domuz durdu, nereye kaçacağını kestirmeye çalı-şıyormuşçasına başını bir o yana bir bu yana çevirdi. Bishop hayvanın üstüne atladı ama domuz kollarının üstünden atlayıp kaçınca taş zemine çarpan Bishop, acıyla homurdandı.

İkizler aynı anda domuzun üstüne doğru koştular ama onlar da havayı kucakladı. Dayanıklı havyan bir sola bir sağa giderek erkek El-Saffani'nin elinden kaçtı.

Kız El-Saffani domuzu arka ayaklarından yakalamaya çalıştı, sağ ayağını tuttu ama domuz tüm gücünü kalan üç bacağına verince kız dengesini kaybetti. Yalpaladı, ayağı dolaştı ve omzunun üstüne sert bir şekilde düştü.

Domuz doğruca Latu ile ikimize doğru koşmaya başladı.

Latu hâlâ çıkışı kapatıyordu. Meşalesini ileri geri salladı; dalgalanan alev, gölgeleri bir uzattı bir kısalttı, bir uzattı bir kısalttı.

Ateşten kafası karışan domuz, durdu.

“Em, sapla!” diye bağırdı Latu. “Hemen sapla!”

Uzun bıçağı elimde tuttuğumu unutmuştum. Hayvanı öldürmek zorundaydım. Yemek yemek zorundaydık. Seçme şansımız yoktu...

Domuz arkasına dönüp ayağa kalkmaya çalışan Bishop’a baktı, ardından giderek yaklaşan erkek El-Saffani’ye, sonra da Latu’ya baktı. Domuzun bir karar verdiğini görebiliyordum: Bu odada kapana kısıl-maktansa ateşle yüzleşmeyi tercih ediyordu.

Latu’ya doğru koştu. Aralarına girip bıçağı salladım. Saldırımı gören domuz, son sürat sola kaçtı. Bıçağı yana savurunca derine saplandığını hissettim ama bıçak elimden kurtularak havada dönüp taş zemine çarptı.

Acı ve korkuyla ciyaklayan domuz, Latu’nun üstüne atıldı ve elindeki meşaleyi devirerek onu yere yapıştırdı. Latu sırtüstü devrilirken iki koluyla domuzu kavradı.

Domuzun çırpınan bacakları, basacak bir yer arıyordu ama Latu kollarını hayvanın kalın beline sıkıca doladı.

“Em! Şunu tutmama yardım et!”

Hayvanı tutmaya davrandım ama hayvan benden hızlı davrandı.

Boynunu döndürüp Latu’nun omzunu sertçe ısırdı. Kızın çığlığı kubbede yankılandı. Domuz başını bir o yana bir bu yana savurdu. Latu tekmeleyerek domuzu itmeye çalışıyordu ama hayvan gitmiyordu.

Ne oluyor demeye kalmadan hayvanın üstündeydim; bağıra çağıra, domuza vuruyordum.

Domuz, toynaklarıyla taş zeminde takır tukur sesle çıkararak kaçmaya çalıştı. Keşfedilmemiş bölgelere çıkan koridora doğru koştu ve saniyeler içinde de gölgelerin arasında kayboldu.

Gitmişti.

Latu inliyordu. Sağ eliyle sol omzunu kavradı. Parmaklarının arasından sızan kan, beyaz gömleğine yayılıyordu. Onu tutup oturtmaya çalıştım.

“Latu! İyi misin?”

Aptalca bir soruydu ama ne yapacağımı bilemiyordum. Her yerde kan vardı. Yüzü ıstırapla buruşmuştu. Dişlerini sıkarak zorlukla konuştu.

“Git... yakala şunu,” dedi. “Öldür.”

Yarasının durumuna bakmaya çalıştım.

“Yanında kalacağım.”

Gözleri öfkeyle fal taşı gibi açıldı.

“Em, kaçmadan öldür şunu!”

Bishop sendeleyerek yanımızdan geçti. Sağ dizi yüzünden topallıyordu.

Bıçak elindeydi.

Dönüp kemerli girişin kırık kapılarına baktım. Yerde sönmeye yüz tutmuş bir meşale vardı. Alevin titrek ışığında, erkek El-Saffani’nin kız El-Saffani’yi ayağa kaldırmaya çalıştığını gördüm. Kız ayağa kalkmaya çalışıyordu ama güçsüz kollarıyla bacakları iş birliğine yanaşmıyor gibiydi.

Bishop topallaya topallaya domuzun peşinden gitti. Meşalesi yoktu. Karanlıkta kaybolacaktı.

Latu’nun kanlı eli bileğimi kavradı.

“Em, ben iyiyim, sen git.”

Yerdeki meşaleyi alıp ayağa kalktım ve Bishop’ın peşine düştüm.

Nereye gittiğini anlamam zor olmadı: Domuzun kan izi yolu gösteriyordu. Parlak sıvı meşalemin ışıltısı altında kırmızıdan çok siyah görünüyordu. Bishop’ı az ileride gördüm, topallayarak gidiyordu.

“Bishop, dur! Geri dön, Latu yaralandı.”

Yürümeye devam eden Bishop, sağ ayağıyla attığı her bir adıma karşılık, sol ayağıyla iki adım atıyordu. Kanla kaplı taş zemine vuran çıplak ayakları, gittiği yolu gösteren, kırmızı-siyah izler bırakıyordu. Tam ne zaman bilmiyordum ama son birkaç saatlik zaman dilimi içinde, Bishop çoraplarını çıkarmış ve çıkardığı yerde bırakmıştı.

“Bishop! Dur!”

Durdu ve hızla bana doğru döndü. Pek tanımadığım bir hâl alan yüzü, doyumsuz bir öfke maskesiydi.

“Kaçıyor,” dedi. “Ya benimle gel ya da meşaleyi bana ver, tek başıma gideyim.”

Yalnız mı? Net düşünemiyordu. Av hevesi ve öfke onu yiyip bitirmişti. Şu an Bishop için önemli olan tek bir şey vardı: Avını yakalamak. Avını yakalamak, grupla birlikte kalmaktan, Latu’dan daha önemliydi. Benden daha önemliydi.

Bıçağı sağ elinde tutuyordu. Sol elini, parmaklan açık şekilde bana uzattı; meşaleyi istiyordu.

“Gerekirse karanlıkta giderim,” dedi.

Delirmişti.

Latu’nun yanına dönmem gerektiğini biliyordum, onu diğerlerinin yanına

götürmeliydim ama şimdi Bishop'ı bırakamazdım. Bırakamazdım. Tek başına gider de başına bir şey gelirse, ölürdüm.

"Seninle geliyorum."

Koridorda koşarak önüne geçtim. Topallayan Bishop'm hedefe kilitlenmiş yüzü, hırlayan bir ağız ve çatık kaşlardan ibaretti.

Onu vazgeçiremiyorsam hiç değilse güvenliğini sağlayabilirdim.

Koridor az öncekinin aynısıydı, duvarda sıra sıra oymalar vardı. Kah açık, kah kapalı kemerli girişlerin önünden geçtik ama kan izi hiçbirine girmiyordu.

Bishop bana bakmıyordu bile. Kafayı domuzun izini bulmaya takmıştı. Bishop'ın beni heyecanlandıran, ruhumu sarsan bir basitliği vardı. Okul günlerimden bir sözcük anımsadım.

İlkel.

İşte Bishop böyleydi: ilkel.

Bacağındaki rahatsızlık her neyse, artık düzeliyordu. Sol sağ, sol sağ koşmaya başladı ama sağ ayağı yere her vurduğunda yüzünü buruşturup biraz topallıyordu. Hızlandı. Ona yetişmek için neredeyse depar atmam gerekecekti.

Kan izi gittikçe inceliyordu.

"Hayır," dedi Bishop, sesi yenilmişlik doluydu. "Eğer şimdi izini kaybedersek bir daha hiç bulamayabiliriz."

Meşalemin ışığı titremeye başladı, bitmek üzereydi. Çok geçmeden karanlıkta kalacaktık. Bishop ya farkında değildi ya da umursamıyordu.

"O kadar geride kalmış olamayız," dedi. "Epey kan kaybetti, yakında yavaşlar, sonra da sürüne sürüne bir köşeye çekilip ölümü bekler."

Sesinde hiç kuşku yoktu, ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ama Bishop

gerçekten benim gibiyse, Bello ve diğerleri gibiyse, henüz on iki yaşındaydı. Nasıl böyle uzman kesilebilirdi?

“Bishop, ben daha domuzun ne olduğunu bile zar zor hatırlarken, sen domuz avlamayı nereden biliyorsun?”

Yerdeki kan izlerinden kafasını kaldırıp adımlarını aksatmadan bana baktı. “Domuz nedir?”

“Takip ettiğimiz hayvan.”

Omuzlarını silkip yere baktı.

Gerçeği anlayınca içim ürperdi: Bishop domuz avlamayı bilmiyordu, avlanmayı biliyordu. Sanırım neyin peşine düştüğü umurunda değildi: Yakalasın, yeterdi.

izler kesildi.

Bishop deliler gibi çevresine bakındı. “Em, kanı bulmama yardım et! Buralarda bir yerlerde daha çok kan olmalı.”

Dizlerimin üstüne çöküp sönmeye yüz tutan meşaleyi yere yaklaştırdım. Artık alevden çok, kor hâlindeydi. Yine karanlıkta kalacaktım.

İleride sağda bir şey gözüme ilişti. Kemerli bir giriş vardı. Taş kapıları sımsıkı kapalıydı ama alt kısmında kara bir nokta gördüm.

“Bishop, bak!”

Dört ayak üstünde ilerleyerek meşalemi karanlığa daldırdım. Evet, bir delik vardı.

Kan izleriyle dolu bir delik.

Bishop yere atılıp emeklemeye başladı. Homurdanıp hırıldayarak delikten içeri girmeye çalıştı. Gözlerimi kapatıp dinleseydim Bishop ile domuzu birbirinden ayırabilir miydim, bilmiyordum.

“Bishop, dur. Sen oraya sığmazsın.”

Kafasını göremiyordum artık. Omuzları sıkışmış gibiydi. Çıplak, kanlı ayakları yeri dövüyordu. Derken omuzları delikten geçiverdi. Ve Bishop gözden kayboldu.

“Em, içeri gel!”

Meşaleyi delikten içeri soktum, ardından ışığı izledim. Emekleyerek delikten kolayca geçtikten sonra meşaleyi alıp ayağa kalktım.

Bishop’ın beyaz gömleği lime limeydi. Gömleğini geniş omuzlarından çıkarıp bir kenara attı. Terli, tüysüz göğsü meşalenin ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Elimi uzatıp tenine dokunma isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Kasları gerçekten göründüğü kadar sert mi, anlamak istiyordum. Sonra parmağımı köprücük kemiğinde gezdirmek...

Başımı iki yana sallayarak düşüncelerimden kurtulmaya çalıştım. Neyim vardı benim? Böyle utanç verici bir şeyi neden isteyecektim ki? Şimdi domuza ve Bishop’ın domuz takıntısına odaklanmam gerekiyordu.

Meşale sönecek gibi titredi.

Bishop ile birlikte, çaresizce, ışığın pır pır ederek tamamen sönmesini seyrettik.

Her yer karardı.

Tıpkı tabut gibiydi; tıpkı tabutun içinde kapana kısıldığım, o şeyin beni ısırdığı zamanki gibiydi. Burada karanlıkta ölecektik. Kendi nefes alış verişlerimi duyuyordum, çok hızlıydı ama hiç nefes almıyormuşum gibi hissediyordum; göğsüm sıkışmıştı, hava içeri girmiyordu. Haksızlıktı bu, zaten bir kere bileğimin hakkıyla karanlıktan çıkmıştım. Işıksız devam edemezdim, yapamazdım.

“Em, gözlerini aç.”

Nefes alamıyordum, nefes alamıyordum, nefes alamıyordum. Karanlık bir tabutta kapana kısılmıştım. Kimse gelip bizi kurtarmayacaktı. Annemle

babam bizi yüzüstü bırakmıştı, tek başımıza ölüme terk etmişti. Yapmam gereken...

Güçlü eller omuzlarımı kavradı. Eller sıcaktı, toz topraktan pütür pütür, terden yapış yapıştı.

“Em, sakinleş.”

Benimle konuşan, beni tutan Bishop’tı. Ağır ağır, derin bir nefes aldım. Bu kez havanın derinlere indiğini hissettim.

“Böyle daha iyi,” dedi. “Şimdi gözlerini aç.”

Gözlerimi kapattığımın farkında bile değildim. Uçsuz bucaksız, bezdirici bir karanlık görmeyi umarak gözlerimi açtım. Açınca da şaşkınlığa uğradım. Bishop’ın yüzünü seçebileceğim kadar ışık vardı. Çok yakınımdaydı. Öpüşecek kadar yakınımda.

Omuzlarımı bırakıp sağını işaret etti.

Başta ne gördüğümü anlamadım. Bir duvara benziyordu, üstünde de ışıldayan minicik mücevherler gibi, yüzlerce küçük parlak nokta vardı. Ama duvar değildi. Birbirine dolanmış çubuklardı bunlar. Derinliği vardı. Parlak noktalar mücevher değil, öbür taraftaki ışığı gösteren boşluklardı.

Bishop bu tuhaf duvara doğru yürüdü. Ben de peşinden gittim.

Çubuklar... çubuk değil, bitkiydi. Her biri bileğim kalınlığında, kabuklan pütür pütür, ölü bitki saplarıydı bunlar. Orada burada birkaç kurumuş, kahverengi yaprak vardı. Solmuş saplardan bazıları uzamış, güneş ışığını arar gibi, odanın içlerine kadar uzanmıştı ama aradıklarını bulamadıklarından ölüvermişlerdi.

Eğri büğrü bitkilerden birini tutunca elime değen pütürlü kabuğunu hissettim. Denemek için salladım. Pek hareket etmedi. Birlikte büyüyen saplar, öyle iç içe geçmişti ki pekâlâ kafes işlevi görebilecek, geçit vermez bir doku oluşmuştu. Doku öyle kalındı ki öbür tarafı tam göremiyordum; arkasındaki şey, parlak ışıklarla aydınlatılmış, büyük bir alana benziyordu.

“Bishop, nedir bu?”

Başını iki yana salladı. “Emin değilim. Aklıma çalılık diye bir sözcük geliyor. Sen bu sözcüğü biliyor musun?”

Bilmiyordum. Domuz Bishop için nasıl bir şey ifade etmiyorsa bu sözcük de benim için bir şey ifade etmiyordu.

Bishop diz çökerek elleriyle sapları inceledi. Kahverenginin arasında beyaz noktalar gördüm. Ben de yanma diz çöküp yakından baktım. Sapların bazıları kesilmişti: O noktalar kabuğun altındaki açık renkli kısımlardı.

Bishop kopmuş bir dala dokundu.

“Anlamıyorum,” dedi. “Biri bu sapı kestiyse, neden bu kadar aşağıdan kesmiş ki?”

Çiftlik gezisi... O geziye dair bir anım canlandı. Bir adam... Yaşlı bir adam, komik bir şapka takmıştı, bana bir şeyler anlatıyordu. Hayır, bize, sınıfa anlatıyordu. Domuzların neler yiyebileceği hakkında bir şeyler...

“Kesilmemiş,” dedim. “Yenmiş. Domuz yemiş, Bishop.”

Bishop, söylediğimi doğrulamak istercesine, elini biraz ileriye uzatıp yenmiş başka bir beyaz sap parçasına dokundu. Elini geri çektiğinde parmaklarında kan vardı.

îkimiz de aynı anda gördük. Yenmiş dallar yarım daire biçimindeki boş bir alanı çevreliyordu, çalılığın derinlerine giden bir tüneldi bu.

Bishop bana baktı.

“Domuz geçtiyse, biz de geçebiliriz,” dedi.

îzin istemedi, düşüncemi duymayı beklemedi. Yere yatıp tünele girmeye koyuldu.

YİRMİ BİR

Toprağın üstünde emekledik.

Küçük tüneldeki dallar kollarımı, omuzlarımı çizdi, gömleğime takıldı, saçıma girdi. Atkuyruğumun çözüldüğünü fark etmemiştim. Saçlarımın yüzüme düşmesini engellemek zordu. Düşündüğümden çok daha pasaklı görünüyordum herhâlde.

Bishop güçlükle emekliyordu. Benden çok daha iriydi. Keskin kenarlar çıplak tenini çiziyordu. Hemen arka-sındaydım, ayakları yüzümden çok uzak değildi. îkimiz de yüzüstü yatmıştık. îki kez Bishop'ın çalılığa takılıp kaldığını, yenmiş sapların tenine saplandığını görünce acıdan geri döneceğini sandım ama Bishop homurda-na homurdana, ya kas gücüyle zorlayarak ya da bıçakla dallan keserek, yoluna devam etti.

İriydi, hızlıydı ve güçlüydü ama aynı zamanda dişliydi de. Katlanabildiği sürece, acıyı görmezden geliyordu. Vazgeçmeyecekti. On iki yaşındaki hâlim, Bishop'a hayranlıkla bakıyor, bu açıdan ona benzemek istiyordu.

Oylamadan sonra mızrağı elimden alıp liderliğini ilan edebilirdi. Karşı koyamazdım ama böyle yapmamıştı. Sözüne sadık kalmıştı.

Bishop benim arkadaşım mıydı? Arkadaşım olduğunu hissediyordum. Bunun için minnettardım.

Meşalemiz söndüğünde karanlığın beni yiyip yutacağını sanmıştım. Ama şimdi karşıdan, çalılığın arasından ışık geliyordu. Hayır, sadece karşıdan değil, yukarıdan da ışık süzülüyordu.

Emeklemeyi bıraktım.

Bitkiler. Işık.

Işık gün ışığı mıydı?

O berbat koku, domuz pisliği kokusu gitmişti. Buradaki hava taze ve temizdi.

Başarmış mıydık? Dışarı çıkış yolu bu muydu?

Bishop'a yetişmeye çalıştım. Homurdana homurda-na, takıldığı dallardan

kurtulmaya uğraşıyordu. Yoluna devam etmeyi öyle çok istiyordu ki karşılığını seve seve acıyla ve kanla öderdi.

Acaba her şeyin gerçek bedeli kan mıydı?

Bishop dallardan kurtularak ayağa kalktı. Kendimi kontrol edemeyerek hızlanınca, soğuk toprağın kamımı ve uyluklarımı çizdiğini hissettim. Vaktinden önce ayağa kalkmaya çalışınca omzuma saplanan, sivri uçlu, küçük bir dalla ödüllendirildim.

“Ah, ah!”

“Bir saniye kıpırdamadan dur,” dedi Bishop. Dalı çalılıktan ayırdı, sonra da omzuma giren parçayı nazikçe çekti.

“İyi misin?”

Yüz ifadesi o kadar ciddi olmasa, benimle dalga geçtiğini sanırdım: Omuzları, kolları ve yüzü kanlı çiziklerle kaplıydı.

“İyiyim,” dedim. “Teşekkür ederim.”

Gülümsedi.

Önümdeki yeşillik denizine baktım. Çimenler, ağaçlar; arkadaşlarım ve domuzdan sonra gördüğüm ilk canlılar. Derken yukarıya bakınca, içime bir keder çöktü. Kalbim yalvar yakar, birinin her şeye bir son vermesini, artık bizi serbest bırakmasını istiyordu.

Burası da bir odaydı. Çok büyük, farklı bir odaydı ama yine de bir odaydı: Dışarıya çıkmamıştık.

Tavan pırıl pırıl parlıyordu. Bakmak için gözlerimi korumam gerekti. Koridorların aksine, buradaki tavan kemerliydi. Uzun, geniş bir borunun içindeydik sanki. Kavisi çok yüksekti. Yirmimiz birbirimizin omzuna çıksak bile, tepeye dokunabileceğimizden şüpheliydim.

Kenarlarda sık ağaçlıklar vardı. O ağaçlardan bazılarında, farklı biçimlerde renkler gördüm.

O renkler... meyve olmalıydı.

Yiyecek.

Bir şeyler yiyebilirsek kurtulurduk.

Önümüzdeki diz boyu yeşilliklerden oluşan, geniş meydan, meyve kadar güzel bir şeye çıkıyordu: suya. Yerden fışkıran bir kaynaktı bu. Mücevherler gibi göz kamaştırıcı, köpüklü sular yüzüme kadar yükseldikten sonra uzun sazların arasına iniyordu. Odanın ortasındaki sazlar, tuhaf bir dikdörtgene benzeyen, geniş bir alan oluşturmuştu. O dikdörtgenin uzaktaki ucunda daha çok çimenlik vardı; çimenliğin ötesinde de, sıra sıra uzun ağaçlar. Ağaçlar o kadar uzundu ki arkalarını göremediğimden, kemerli tavanın ne kadar uzağa gittiğini kesti-remiyordum.

“Yiyecek ve su,” dedi Bishop. Hayranlıkla bana baktı. “Savage... başardın.”

Başımı yavaşça iki yana salladım. “Ama bizi dışarı çıkaramadım.”

“Çıkaracaksın,” dedi Bishop. “Çıkaracağım biliyorum.” Arkamıza baktım. Buradaki çalılık, karanlık odada-kinden çok farklıydı. Üstünü kaplayan yapraklar yüzünden, meyve ağaçlarının gölgesine serilmiş, koyu yeşil bir battaniye gibi gözüküyordu. Çalılık sağda ve solda, kocaman odanın iki yanında sıralanan sık ağaçlıklara uzanıyordu. Bazı yerlerde arkadaki taş duvarı seçebiliyordum.

O duvardaki bir delikten geçmiştik demek.

Bishop gülümseyerek kocaman açılmış gözlerini yeşilliklere dikmişti.

“Savage... Burası bizi hayatta tutacak. Dinlenebileceğiz.”

Dinlenmek sözcüğü içimde bir şeyi tetikledi. Aç, susuz ve çok yorgundum. Tabuttan çıktığımdan beri uyu-mamıştım.

Ama henüz dinlenemezdim.

“Spingate’i bulmamız gerek,” dedim. “Belki meyveleri yemenin güvenli olup olmadığını anlayabilir.”

Bishop omuzlarını silkti. “Güvenli olup olmaması gerçekten önemli mi?”

Yakındaki bir ağaca doğru yürüdü. Ağaçta yumruk büyüklüğünde, mavi meyv eler vardı. Elini uzatıp bir tane kopardı. Dal bir anlığına büküldü, ardından bir sapı kopunca yapraklarını hışırdatarak yay gibi yerine döndü.

Konuşmaya, beklemesini söylemeye hazırlandım ama bir şey demedim. Bishop haklıydı: Zehir yüzünden ölmemizle açlıktan veya susuzluktan ölmemiz arasında ne fark vardı ki? Bitmiş tükenmiştim, takatim kalmamıştı. Bishop da aynı durumdaydı, grubumuzun geri kalanı da. Geri dönüp onları buraya getirecek gücümün kaldığından bile emin değildim. Karşımızda gördüklerimizi yiyip içmezsek zaten bitmiştik.

Bishop mavi meyveyi ağzına götürdü. Isırdı, seslerden anlaşılan kütür kütürdü. Çiğnedi. Ağzından sızan bir parça berrak meyve suyu, çenesine süzüldü. Uzanıp bir parça daha meyve kopardı. Islak bir gülümsemeyle meyveyi bana uzattı.

Aldım. Sert ve hafif bir meyveydi, kabuğu soğuktu.

Belki beni öldürürdü. Umurumda değildi.

Bir ısırık aldım.

Tatlar dilimi istila etti: tatlı, mayhoş, ekşi. Böyle güzel bir şeyi hayatımda tatmadığıma emindim. Deliler gibi çiğneyerek ikinci bir ısırık aldım, sonra üçüncü.

Bishop mavi meyvesinin sonuncusunu ağzına attı. Daha dişleriyle sert çekirdekleri ezerken, başka bir ağacın, başka bir meyvesine uzandı. Bu seferki uzun ve mordu. Derken durdu. Bir şey dikkatini çekmişti.

Elinde bıçak, dizine kadar gelen çimenlerin arasında yürüdü. Sırtındaki derin çizikleri gördüm, çapraz çizgilerden kan sızıyordu. Pantolonunda yırtıklar vardı. Yer yer bacakları görünüyordu.

Yüzüme ateş bastı, gözlerimi kaçırdım. Üstünde kalan tek giysi pantolonuydu. O da giderse çıplak kalacaktı. Yetişkin bir erkek. Çıplak.

Midem altüst oldu ama meyveden değildi sanırım.

Çimenlik arkasından kapanmış gibiydi. Bishop eğilip bir şeye dokunduktan sonra doğruldu ve başparmağı ile işaret parmağını birbirine sürttü.

Parmak uçlarında kırmızılık gördüm.

Yürümeye devam ederek köpüklü su sütununa yanaştı. Topallaması neredeyse geçmişti.

Sonunda durdu. Gözlerini yere dikti. Bana seslenmesine gerek yoktu, orada ne bulduğunu biliyordum.

Yanma gittim. Sert çimenler bacaklarıma batıyordu.

Bishop'ın ayaklarının dibinde, yan dönmüş domuz yatıyordu. Çevresindeki çimenler, gövdesinin ağırlığı altında ezilmiş, yassılaşmıştı. Bu parlak, aydınlık ışık altında, bambaşka bir hayvan gibi görünüyordu. Siyah kürkü parlıyordu. Seğiren kulakları, birinin yardıma geldiğini duymayı umuyormuş gibi, bir o yana bir bu yana çevriliyordu.

Zavallıcık... Burada yardım eli yoktu, ben bunu çoktan öğrenmiştim.

Bishop'ın mızrağı hayvanın kalçasını yarmıştı. Yarası öyle berbattı ki o hâlde nasıl koşabilmişti acaba? Üst kısmında da bir kesik vardı, boynundan başlayan düz çizgi, omzunu geçince bitiyordu.

O kesik benimkiydi.

Toprağa, dal parçalarına bulanmış kan, siyah kürke yayılıyordu.

Evet, gerçekten de her şeyin bedeli kandı.

Domuzun göğüs kafesi ve kamı aksak bir ritimle kalkıp indi. Aldığı her nefes içe çekilen bir horultu, verdiği her nefes incecik bir iniltiydi. Bacakları seğirdi, ayağa kalkacak gücü bir bulsa kaçacaktı sanki.

En kötüsü gözleriydi. Kahverengi gözlerinin, kocaman kara göz bebekleri vardı. Bir bana, bir Bishop'a, sonra tekrar bana, sonra tekrar Bishop'a

çevrilip duruyorlardı. İrileşmiş gözlerinde bariz bir korku vardı, neredeyse insan gözleri gibi bakıyordu.

Bishop bir süre hayvana baktı.

“Benim bir köpeğim vardı,” dedi sonunda. “Dişiydi, adını hatırlamıyorum.”

Ne diyeceğimi bilemediğimden başımı sallamakla yetindim.

“Domuz ölüyor,” dedi. Alçak perdeden çıkan, cılız sesi, Bishop’ınki gibi bir bedene uymuyordu. Nedenini anlıyordum. Başlangıçta Bishop için her şey bir oyundu. Şimdiyse korkmuş, bitap düşmüş, kan kaybeden bir hayvana bakıyordu.

Oyun, oyunluktan çıkmıştı.

Yaralarına ve kürkünü kaplayan pisliğe rağmen domuz bu ışıkta gözüme güzel gözüktü. Islak burnu, kocaman gözleri... Onu burada, bu açıklıkta hayat dolu bir şekilde koşuştururken görseydik, öldürmeye kalkar mıydık?

Bir yanım elbette hayır, demek istiyordu ama o yanımın on iki yaşındaki o küçük kıza ait olduğunu biliyordum. On iki yaşındaki Em, iyi beslenmiş, iyi dinlenmiş, güven içinde yaşayan Em, bu domuzu evinde beslemek isterdi.

Bu avın nasıl sonlanacağını baştan bilseydim engel olurdum. Çok acıkmıştık. Oysa şimdi bu hayvan, bitiremeyeceğimiz kadar çok yiyeceğin olduğu bir yerde ölüyordu. Korkunç bir şeydi bu. Domuz bize hiçbir şey yapmamıştı.

“Acı çekiyor,” dedim. “Yardım etmemiz gerek.”

Bishop’ın beti benzi attı. Avlanmayı biliyordu ama av bittiğinde ne yapması gerekeceğinin farkına varmamıştı.

“Yardım edemeyiz,” dedi. “Gerçekten kötü yaralanmış. Çok geçmeden ölecek. Belki bir saat, belki biraz fazla yaşar.”

Başımı iki yana salladım. “Yardım etmek derken onu kastetmedim, Bishop. Çektiği acıya son vermelisin.”

Bishop azap dolu bir ifadeyle bana baktı.

“Yani, şimdi öldürelim mi diyorsun? Neden? Zaten ölecek. Neden kendi kendine ölmesine izin vermiyoruz?”

Neden mi? Doğruyu yanlıştan ayırabilmek için anılara ihtiyacım yoktu. Çünkü Bishop ısrarla bu hayvanı avlamak istemişti. Çünkü ben daha iyi bir lider olsaydım, en başından Bishop’ın domuzu avlamasını engellerdim. Çünkü Latu yaralanmıştı ve bizim onun yanında kalmamız gerekirdi. Bunlar ve başka yüzlerce neden vardı ama tek bir neden hepsinin önüne geçiyordu.

“Çünkü bu insanca bir şey değil,” dedim.

Domuz tiz perdeden bir inilti kopardı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama kalkamadı.

Yanaklarımda serin bir karıncalanma hissettim. Dokunup parmaklanma baktım. Gözyaşlan. Yong için ağ-layamamıştım ama bir domuz için ağlayabiliyordum, öyle mi?

Göğsümde bir şey düğümlendi, emekleyerek arasından geçtiğimiz dallar kadar dolaşık ve sertti bu düğüm. Onlar kadar keskin, onlar kadar sivri uçlu...

Kafamda dönüp duran, ağlamak hiçbir şeyi çözmez, diyen, bana her zaman saldır diyen o ses, gizli anılarımın bir yerinden döne döne yükselen bir erkek sesiydi.

Şimdiyse, seçimlerin sonuçları vardır, diyordu.

O ses haklıydı.

“Avlanmak isteyen şendin,” dedim Bishop’a. “Avın sonunu getir.”

Hiçbir şey söylemedi. Domuz inlemeye devam etti, çıkardığı her ses ruhuma saplanan sivri uçlu bir sopaydı.

Bishop, domuzun yanma diz çöktü. Elindeki bıçak titriyordu. Hayvan başını kaldırmaya çalıştı. Toynakları seğirdi, başına gelecekleri bildiği için kaçmak istiyordu

ama karşı koyacak takati kalmamıştı. Şimdi bile, kanı çimenlere akarken bile, yaşamak istiyordu.

Bu açıdan bizden hiçbir farkı yoktu.

Domuzun ısırabildiğim biliyorduk. Bishop işini şansa bırakmıyordu. Boştaki elini uzatıp siyah kürklü kafayı yere mıhladı. Öne eğilerek hayvanı sabit tutmak için ağırlığını kullandı. Domuz ciyakladı, homurdandı, kesik kesik nefesler alıp verdi. Birkaç tekme daha savurdu, derken mücadeleyi bıraktı.

Bishop bıçağın kenarını domuzun kalın boynuna bastırdı.

Bekledim.

Biraz daha bekledim.

Domuzun gözü bana çevrildi.

“Çok korkmuş,” dedim usulca. “Canı acıyor. Lütfen, bitir şu işi.”

Bıçaklı el titredi.

Bishop’ın omuzlarındaki kasların seğirdiğini, kasıldığını gördüm. Kesmeye çalışıyordu ama eli itaat etmiyordu.

Usulca bir inilti kopardı.

Avlanmayı biliyordu. Mızrak atmayı biliyordu. İnsanlara vurmayı, bağırmayı, çığlık atmayı biliyordu.

Ama öldürmeyi bilmiyordu.

Domuzun başını bırakıp topuklarının üstüne oturdu.

Hayvan hâlâ nefes alıyordu. Her nefesi bir işkenceydi. Acı çekmesine göz yumamazdım.

“Bıçağı bana ver.”

Bishop’ın başı yukan kalktı. Bana yabancı biriymişim gibi baktı. “Bırakalım, kendi başına ölsün işte.”

Avucum açık, elimi uzattım. “Ver şunu. Sen daha önce hiçbir şey öldürmemişsin.”

Bishop ayağa kalktı. Üstüne gözle görülür bir öfke dalgası yayıldı. Yaptığının farkında mıydı, değil miydi bilmiyorum ama gözümü korkutmak istercesine, bana doğru meyletti. Fakat öfkesinin nedeni ben değildim, kendine kızmış, kendine öfkelenmişti ve bunun acısını herhangi birinden, herhangi bir şeyden çıkaracaktı.

“Evet, ben daha önce hiçbir şey öldürmedim,” dedi. Alaycı alaycı güldü. “Ya sen?”

Gözlerinin içine bakarak başımla onayladım.

Bir an inanmadı, derken öfkesi dindi.

“Ne öldürdün?”

“Bir oğlan,” dedim. Sesim başka birine aitmiş gibi çıkıyordu, duygusuz birine. “Adı Yong’du. Bana saldırdı.”

Kazaydı, öldürmek istememiştim, bana başka çare bırakmadı.

Bishop taş kesilmişti. En irimiz, en güçlümüz, en gürültücümüz oydu. Bense, ufacık tefecik hâlimle, şu çocuğun yaralı bir hayvana bile yapamadığı bir şeyi başka bir insana yapmıştım.

“Demek öldürdün,” dedi. “Birini. Birini öldürdün ha? Olamaz... Anlamıyorum. Ama... nasıl?

Bishop kekelerken, domuz acı çekiyordu. Yeterince konuşmuştuk.

Elimi tekrar uzattım.

“Çocuğu o bıçakla öldürdüm,” dedim. “Nasıl diye sordun ya. Şimdi ver şunu bana.”

Bıçağı bana uzattı. Uzatırken sapını bana doğru çevirmeyi unuttuğundan, elimi bıçak ağzının etrafından geçirerek bıçağı ondan aldım.

Domuzun yanma diz çöktüm.

“Hayvanı yerde tut,” dedim.

Bishop diz çöküp domuzun kocaman başını tekrar çimene bastırdı.

Elimi domuzun omzuna koydum. Sıcaktı. Paniğe kapılmış kalbinin küt küt attığını hissedebiliyordum. Yong, kamından bıçakladığım için ölmüştü ama ölmesi uzun sürmüştü. Aynısını bu hayvana yapamazdım, yeterince acı çekmişti.

Elimi kalın boynuna kaydırdım. Oradaki kasları çok sertti, neredeyse odun gibi sağlamdı.

İçimden bir ses, burayı kesmem gerektiğini söylüyordu.

Bıçağın kenarını boynuna dayadım.

“Em, yapma,” dedi Bishop, sesi öyle alçak perdeden çıkmıştı ki, yanı başımda durmasına karşın, zar zor duyuyordum.

Domuzun acı çekerek, yavaş yavaş ölmesine göz yummak daha kolay olurdu. Ama kolay şeyi değil, doğru şeyi yapacaktım.

Domuz bana baktı.

“Özür dilerim,” dedim.

Öne eğilerek bıçağı geçirdim.

Kirli siyah kürk ve altındaki kaslar, hiçbir direniş göstermeden yarıldı. Zaman dondu, derin kesik bir an bomboş kalakaldı, derken kanla doldu. Bıçağı iyice bastırarak geri çektim.

Çimenlere fışkıran kan, yüzüme, kollarıma sıçradı. Domuz, iş işten geçtikten sonra, sonunun geldiğini anlamış gibi tekmeler savurdu. Bishop üstüne atılıp

onu yere bastırdı. Domuz dönerek ısırmaya çalıştı. Bishop'ın eli hayvanın ağzını sıkıca kapattı.

Domuz iyice yüksek perdeden ciyaklamaya başladı, hiç ciyaklamadığı kadar ciyakladı. Ölmesini istiyordum, lütfen öl, diyordum, bu sesin kesilmesini istiyordum.

Bishop ağlamaya başladı, kocaman gövdesi kocaman hıçkırıklarla sarsıldı.

Ben de ağlıyordum.

Bıçağı yeniden geçirdim, sonra bir kez daha, tüm gücümle bastırdım.

Domuzun ciyaklaması zayıfladı, yerini hafif homurtulara bıraktı.

Bir süre sonra, hayvanın sesi kesildi.

Domuzun bir gözü hâlâ bana bakıyordu ama artık bakışında hayat belirtisi yoktu.

Donakaldım. Böyle olacağını düşünmemiştim. Ne düşündüğümü bilmiyordum, bir şey düşündüğümden de emin değildim... Ama böyle olacağını düşünmemiştim.

Bilmem ne kadar zaman geçtikten sonra, Bishop hayvanın üstünden kalkıp yanıma oturdu. Beni kanlı kollarına alıp sıkıca sarıldı. Alnını boynuma bastırdı. Bıçağı bırakıp ona sarıldım.

Yaklaşan ayak sesleri duydum. İkimiz de kafamızı kaldırıp baktık: El-Saffani gelmişti. İkizler gözlerini önce yerde yatan domuza sonra da üstü başı kan içinde kalmış olan bize dikti.

Bishop ile birlikte ayağa kalktık.

İkizler birlikte konuşuyordu: önce oğlan, sonra kız. "İzleri takip ettik..."

"... kanlı ayak izleri işimizi kolaylaştırdı..."

"... ve kapıdaki deliği bulduk."

Başları aynı anda aşağı eğildi. Önce domuza, sonra Bishop'a baktılar. Gözleri şaşkın bir hayranlıkla parlıyordu.

"Ölmüş..."

"... onu öldürmüşsün, Bishop..."

"... çok cesursun."

Bishop başını iki yana salladı.

"Denedim ama yapamadım," dedi. "Em halletti."

İkizler bakışlarını bana çevirdi. Hâlâ sert sert bakıyorlardı ama şimdi bakışları değişmişti. Artık düşmanları değildim.

Bishop yalan söyleyebilirdi, domuzu kendisinin öldürdüğünü söylese ona inanırlardı ama söylemedi. Gerçeği söyledi, hem de hiç tereddüt etmeden, anında.

Domuz ölmüştü ama o korkunç ciyaklamaları, Yong'un annesini isteyen haykırışlarıyla birlikte, hâlâ kafamda yankılanıyordu.

Bedenim, zihnim, ruhum, hepsi tükenmişti. Düşünemiyordum. Hissedemiyordum bile. Bir daha hissedebileceğimden de emin değildim.

Yiyeceğimiz vardı. Suyumuz da vardı herhâlde ama bir şey içimi kemiriyordu. Bir terslik vardı.

İkizlere bakarak içimi neyin kemirdiğini çözmeye çalıştım.

Derken kafama dank etti.

"Latu nerede?"

"Domuzun ısırdığı yerde..."

"... ben iyiyim dedi..."

sizin peşinizden gitmemizi söyledi.”

Aniden yumruklarım sıkıldı, hem de öyle bir sıkıldı ki tırnaklarım hançer gibi avuçlarıma battı.

“Onu bıraktınız mı?”

İkizler birbirine baktı. Yeniden küçük birer çocuk oldular, aniden kötü bir şey yaptığını fark eden çocuklar. “Domuzu yakalamanıza yardım etmemizi istedi!”

“Çünkü herkes çok acıktı!”

“Meşalesi vardı...”

“... fazladan çaputu da...”

gitmemiz gerektiğini o söyledi!”

Kızı tek başına, yaralı bir hâlde bırakmışlardı.

Bir hayvan homurtusu duydum. Ses ödümü kopardı. Domuz aniden dirildi mi diye yere baktım. Hayır, hiç yaşam belirtisi yoktu, bir daha da olmayacaktı.

İkinci bir homurtu duyuldu. Gözlerim sesin geldiği yöne seğirdi: sol tarafta, uzun çimenlerin hemen ötesinde, kırmızı meyve yüklü bir grup ağacın orada...

Bir domuz vardı.

Başka domuzlar mı vardı?

İkinci bir domuz kafası belirdi.

Derken bir üçüncü.

İçim ürperdi, buz kestim. Kaç tane domuz vardı?

Üçüncü domuz homurdandı.

O homurtu yorgunluktan tükenmiş beynimde yankılanarak bir bağlantı aradı. Koridorda domuzu kovalarken de böyle bir homurtu duymuştum; o homurtu bizim avdan gelmiyordu.

O çiftlik gezisinde, komik şapkalı adam ne demişti? Adamın söylediği başka şeyler de kafamda belirince o tabutların neden boş olduğunu anladım.

“Latu,” dedim.

Çimenlerin üstündeki bıçağı kaptığım gibi, çalılığa koştum.

YİRMİ İKİ

Keskin dallar yüzümü, kollarımı, bacaklarımı çizdi; saçıma takıldı. Acı önemli değildi. Bir an önce Latu'nun yanma varmalıydım.

Çalılıktan geçip duvarın öbür tarafındaki odaya girince, yanıma meşale almadığımı fark ettim. O da önemli değildi, geri dönmeyecektim.

Taş kapıdaki delikten emekleyerek çıkınca, zifirî karanlığa gömüldüm. O berbat koku hâlâ geçmemişti ama pek fark etmiyordum. Sol elim duvarda, sağ elim bıçakta, koştum. Koridor dümdüz gidiyordu, daha önce geçmiştim; domuzun kanından başka, yerde takılıp düşebileceğim bir şey yoktu.

Latu'nun meşalesi hâlâ yanıyor muydu? El-Saffani ona yeterince yağlı çaput bırakmış mıydı? O meşalenin ışığım görmek için, onu görmek için yanıp tutuşuyordum, isteğim gerçekleşsin diye dilek tutmayı bile denedim.

Daha hızlı... Daha hızlı koşmalıydım. Depar atmaya kalktım ama sanki yeni veya ilk geçişimde görmediğim bir şeye çarpabilirmişim gibi, bedenim mutlak karanlıkta son sürat koşmama izin vermiyordu.

İkizler onu nasıl tek başına bırakabilmişti?

Ama suç El-Saffani'de değildi. Onu ben de bırakmıştım. Yaralı arkadaşımla kalmak yerinde, Bishop'la gitmeyi tercih etmiştim. Hayvan onu ısırmıştı; omzu yarılmış kanıyordu. Neden Bishop'la gitmiştim ki? Keşke o kararımı geri alabilseydim.

Işıksız mekânda, yalnızca ses vardı: yere çarpan ıslak, pis çoraplarım; duvara sürtünen parmak uçlarım; havayı, yanan ciğerlerime ve bağıran kaslarıma ulaştıracak kadar hızlı emememyen. seri nefes alış verişlerim...

Latu iyileşecekti. İyileşmek zorundaydı. Gitmemi o söylemişti. İyiyim, demişti.

İlerde, toplu iğne başı kadar, titrek bir ışık, gece göğünün en parlak yıldızı gibi ufukta belirdi. Uzun, düz koridorun bir hayli ilerisindeydi ama varmak üzereydim.

Işık parlaklaştı, büyüdü. Bir meşaleden geliyordu, yerde yan yatan bir meşaleden. Meşalenin yanındaki... Latu muydu? Omzunun üstünde yatıyordu belki de.

Biraz hareket ettiğini görünce içime sular serpildi. Hâlâ zor durumda olabilirdi ama hareket ediyorsa ölmemiş demekti.

Yanma varmak üzereydim. Bir parça kıpırdadı. Yaşıyordu.

“Latu! İyi misin?”

Sesimi duyunca hareketi kesildi.

Bacaklarının yanında bir şey kıpırdadı. Siyah bir şey.

Işıl ışıl altı nokta, bir anda canlanarak, meşalenin ışığında dans etti.

Gözler.

Domuz gözleri.

Latu hareket falan etmiyordu. Onu domuzlar hareket ettiriyordu.

Hayır... Bu gerçek olamazdı. Çiftlik gezisinden kalma anım iyice berraklaştı. Komik şapkalı adam bize domuzların her şeyi yediğini anlatıyordu; çimen, toprak, böcek, ekin, et, elbise, odun...

Hatta kemik.

Tabutlar o yüzden boştu, o domuz bu yüzden tabutun içindeydi. Yiyecek arıyordu.

Yeni bir güçle doldum. Öfke, hiddet ve nefret dolu bir çığlık attım. Çığlığım Bishop’ı bile kaçırırdı. Bıçağımı sallayarak, son sürat hayvanlara, Latu’ya, meşaleye doğru koştum. Kaçışan domuzlar, homurdanarak karanlıkta gözden kayboldu.

Latu’nun yanma varınca durdum.

Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı. Latu'yu tek başına bırakmamalıydım. O anı geri almak istiyordum, lütfen geri alayım, diye yalvardım, lütfen bu gerçek olmasın dedim.

Dilemek bir işe yaramıyordu, ağlamak da hiçbir şeyi çözmüyordu çünkü gerçek neyse, oydu.

Latu'nun cansız yüzü boş boş yukarıya bakıyordu.

Kanından oluşan bir gölde duruyordum.

Domuzlar onu parça parça etmişlerdi. Gömleği, yani gömleğinden geriye kalanlar, kanla sırılsıklam olmuştu.

Kamını deşmişlerdi.

Işınlan omzunu didik didik etmiş, kaslarını öyle bir yemişlerdi ki kolu hâlâ omzuna bağlı mıydı, yoksa yalnızca doğru pozisyonda durduğu için mi öyle gözüküyordu, bilmiyordum.

Koridora saçılan parçaları, katillerinin kanlı toynak izlerinin arasında yatıyordu.

Domuzlar onu öldürmüştü.

Domuzlar onu mideye indirmişti.

Domuzlar bizim yiyeceğimizdi. Biz domuzların yiyeceğiydik.

Latu bağırmış mıydı? Mücadele etmiş miydi? Asla öğrenemeyecektim.

Duvara yaslandım. Omzum buğday eken bir adam oymasına dayandı. Gözlerimi kapattım.

Uyumak istiyordum. Okula gitmek istiyordum. Banyoya girmek, temiz giysiler giymek istiyordum. Babamın bana yemek yapmasını istiyordum. O'Malley'nin sandviçini, Yong'un peynirli makarnasını, Aramovsky'nin top keklerini istiyordum.

Neden kimse bizi almaya gelmiyordu?

Çünkü... Çünkü sevenimiz yoktu. Nedeni bu olmalıydı. Biz evden atılan, istenmeyen çocuklardık. Ailelerimiz bizi bu kâbusa terk etmişti. Bizi tek başımıza bırakmıştı.

İçerisi leş gibi kokuyordu. Domuz pisliği ve ölüm kokuyordu.

Ellerimin tersiyle gözyaşlarımı sildim.

Latu'nun cansız gözleri bana bakıyordu. Baktığını biliyordum. Suçlarcasına bana bakıyordu.

Gözyaşlarını hızlanıp, şiddetlenince, görüşüm bulanıklaştı, Latu dalgalandı. Yüzü değişti.

Şimdi karşımda Yong vardı.

Daha kaç kişi ölecek, Em? diye soruyordu. Latu ve benim gibi kaç kişi daha ölecek?

"Bilmiyorum," dedim. "Kaç kişi, bilmiyorum."

Gözyaşlarımı tekrar, bu kez sertçe sildim ve cesede baktım. Yong değildi. Latu'ydu. Benimle konuşamazdı, çünkü ölmüştü.

Her şey farklı olabilirdi. Okulumu hatırlayamıyordum ama bir okula gittiğimi biliyordum. Ya Latu ile okulda tanışsaydım? Öğlen aynı masada oturabilirdik. Teneffüste birlikte oynayabilirdik.

Latu'yu doğum günüme çağırırdım.

O beni kendi doğum gününe çağırırdı.

Bugün hâlâ doğum günümüz müydü? Bilmiyordum. Burada gün kavramı yoktu. Gece yoktu.

Latu ile arkadaşlık ederdik. Birbirimizin en iyi arkadaşı olurduk.

Çocuk olurduk.

Ama çocuk değildik. Bu büyümüş versiyonlarımıza hapsedilmiştik. Bu bedende farklıydım. Ayrıntıları hatırlamıyordum ama daha önce hiç bu kadar ağlama-mıştım. Ağlamadığımı biliyordum. Bir oğlanın göğsüne dokunmak istememiştim hiç. Yong'a zarar vermek istediğim gibi, birine zarar vermek isteyecek kadar öfkelen-memiştim hiç.

Latu'nun ölmesi benim suçum muydu? Evet. Bishop'ın suçu muydu? El-Saffani'nin suçu muydu? Evet. Hatta Latu'nun da suçuydu çünkü O'Malley ile gitmesini söylememe karşın o ısrarla gelmek istemişti. Seçimlerin sonuçlan vardır. Suçtan hepimize pay düşüyordu ama yalnızca küçük bir pay çünkü en başında biri bizi buraya kapatmış olmasaydı o kötü kararlan vermeyecektik.

Asıl sorumlu bize bunu yapan insanlardı. Latu onlar yüzünden ölmüştü. Yong da öyle. Onca acı, açlık, susuzluk, onca kan, onların suçuydu.

Bizi buraya kimin kapattığını öğrenmek istiyordum. Yaptıklarının bedelini onlara ödetmek istiyordum.

Koridorda ayak sesleri yankılandı. İnsanlara ait ayak sesleri.

Saniyeler sonra, Bishop ile El-Saffani'nin meşaleyle aydınlanmış yüzlerini gördüm. Orada şoka uğramış bir hâlde, Latu'nun parçalanmış cesedine bakıyorlardı.

Bishop bana baktı. "Domuzlar mı?"

Başımı salladım.

"Çok korkunç. Kim bilir..."

"... ne çok bağırmıştır."

Latu'yu yalnız bıraktıkları için El-Saffani'yi azarlamam, bir şeyi değiştirmeyecekti. Giden geri gelmeyecekti. O yüzden sustum.

Topuklarımın üstüne çömeldim. Diz çökmedim çünkü Latu'nun kanının

tenime değmesini istemiyordum. Uzanıp sol elini tuttum. Kansız kalmış eli her nasılsa hâlâ sıcaktı.

“Özür dilerim,” dedim ona.

Aynı sözcükleri domuzun boğazını keserken de söylediğimi fark edince tepem attı. Bizi buraya kapatanların... onların boğazını kesmek istiyordum. Hepsini öldürmek istiyordum.

Latu’nun elini göğsünün üstüne koydum. Sağ eline dokunmadım çünkü parmaklarının ikisi yenmişti.

Ayağa kalkınca bakışlarımı kaçırdım. Cesedine bir daha bakmayacaktım. Latu’yu, teneffüste güneşin altında, yana yana salıncaklarda sallanıp kahkahalar eşliğinde kim daha yükseğe çıkacak diye birbirimize meydan okurken, uçuşan kıvırcık saçlarıyla hatırlamak istiyordum.

“Bishop, Latu’yu kubbeli odaya götür,” dedim. “O silindirik taşın üstüne koy. Mızrağı da bana getir.” Bishop bir an durakladıktan sonra eğilip arkadaşımı kucağına aldı. İzlemedim.

“El-Saffani, Latu’nun meşalesine yeni bir bez sarıp Bishop’a verin,” dedim ikizlere. “İşiniz biter bitmez kendi meşalenizi de düzeltin. Kalan bezleri ikiye ayırın. Yarısını Bishop ile biz alırız, gerisi sizde kalır.”

İkizler korkuyla, kuşkuyla bakıştılar.

“Biz burada mı kalıyoruz...”

“... bizi burada mı bırakıyorsunuz?”

“Öyle. Bishop ile birlikte diğerlerinin yanma gideceğiz. Siz kapıyı bekleyin, domuzların Latu’nun cesedine yaklaşmasına izin vermeyin.”

Bishop geldi. Mızrağı bana verdi. Ben de mızrağı alıp ikizlere uzattım.

“Domuzlar yanınıza gelirlerse onları öldürün,” dedim. “Mızrak uzun, yani kapıdan dışarı çıkmadan, belirli bir mesafeden saplayabilirsiniz. Kapılar dar olduğu için, içeri ancak birer birer girebilirler. Yüz tane domuz bile gelse, biz

ötekileri getirene kadar, onları dışarıda tutabilmeniz gerekir. Sonra hep birlikte bahçeye gideceğiz.”

Bahçe. Bahçe adı diğer adlardan farksızdı, üstelik uygundu da.

Kız El-Safîani, Latu’nun meşalesini düzeltmeye koyularak, mızrağı almayı erkek El-Saffani’ye bıraktı. Titreyen elle silahı alan çocuk, mızrağı elinde tuttuğuna inanamıyormuş gibi bakıyordu.

“Bir arada kalmamız gerekmez mi?” diye sordu.

Gerekirdi. Gerektiğini biliyordum. Birlikten kuvvet doğardı. Ama Latu’yu bıraksak domuzlar onu yer bitirirdi. Böyle bir şeye izin veremezdim.

“Burada kaim,” dedim. Bu kez sesim daha kararlıydı. “Dönünce, Latu’nun cesedini yanımıza alacağız. Bir yere gömeceğiz.”

Arkadaşım Latu tozlu bir kemik yığınına dönüşme-yecekti.

Bu üç daire-yıldızdan herhangi biri, emirlerimi hiçe sayabilirdi ama saymadılar. Bana farklı biriymişim gibi bakıyorlardı. Yani, aslında farklıydım: Öldürebilen biriydim.

Kız El-Saffani Latu’nun meşalesini halletti. Meşale tutuştu. Meşaleler en fazla yandıkları ilk an parlaktır.

Bıçağı elimde döndürerek sapını Bishop’a uzattım. Benden güçlü, benden hızlıydı; silahı onun taşıması mantıklıydı.

Bıçağı taşımaya layık değilmiş gibi, başını iki yana salladı. Utanıyordu.

“O hâlde ben taşırım,” dedim. “Sen meşaleyi al.” Aldı.

Bishop ile birlikte, koşar adım koridorda ilerledik. İnsanlarımızı almaya gidiyorduk.

YİRMİ ÜÇ

Dinleniyorduk.

Her şey farklıydı.

Bishop ile birlikte, başka bir sorun yaşamadan ötekilerin yanına vardık. Yolda hiç domuz görmedik.

O'Malley herkesi sakinleştirmişti. İnsanlar, onlara yiyecek ve sudan söz etmemle birlikte istediğim her şeyi yapmaya hazırdı.

Latu'nun başına gelenleri anlatmıştım. Sanırım Bishop'ın yürüyüşçülerinden bazıları anlattıklarıma, yani onun öldüğüne inanmamıştı. Belki de ölümün ne demek olduğunu anlamamışlardı.

El-Saffani'nin yanına dönünce, buranın ne kadar tehlikeli bir yer olduğunu açıkça anlamalarını istediğimden, herkesi kubbeli odaya gönderip Latu'nun cesedine baktırtmıştım. O zaman herkes ölümü gayet güzel anlamıştı.

Bizim yokluğumuzda, El-Saffani karanlıkta homurtular ve nefes sesleri duymuştu ama domuzlar içeri girmeye çalışmamıştı. Biraz hayal kırıklığına uğramıştım, başka domuzların da ölmüş olmasını umuyordum.

Bishop, Bello ile Okereke'nin yağlı çaputları saklamak için kullandığı son bayrağı Latu'nın cesedine sarmıştı. Onu hiç ağırlığı yokmuş gibi, omzunda taşımıştı.

Bahçe'ye göz açıp kapayıncaya kadar varmıştık sanki. Bizimkiler birer birer, dikkatlice emekleyerek, dikenli tünelden geçmişti. Herkese çalılığa yakın durmasını söylemiştim. Ya Bishop ya da El-Saffani yolda daire-yıldızlara bir şey söylemiş olacaktı ki, Visca, Farrar, Bawden ve Coyotl, kimsenin emirlerimi hiçe saymasına meydan vermemişti.

Bahçe'de gezinen insanlar, bir şeyler yiyip yüzlerini köpüklü su fıskiyesine sokarken veya Bahçe'nin büyüklüğü karşısında şaşkın şaşkın bakınırlarken, ben de Bishop'ın bana mavi meyveyi verdiği ağacın altında oturmuştum. O zamandan beri de ayağa kalkamamış-tım. Kalkmak istemiyordum.

Bishop ile El-Saffani, Latu'yu başka bir ağacın altına gömmüştü. Elleriyle bir çukur kazmışlar, kimsenin yardım etmesine de izin vermemişlerdi.

Aramovsky birkaç söz söylemişti ama Latu'nun mezarı mavi meyve ağacından bir hayli uzakta bulunduğundan söylediklerini tam duyamamıştım. Söylediklerinin bir anlamı var mıydı, yoksa Yong'un ölümündeki gibi, gelişigüzel düşüncelerden mi ibaretti, bilmiyordum. Önemli de değildi gerçi. Spingate'in dediği gibi, ölüler söylediklerimizle ilgilenmezdi. Ben de ilgilenmiyordum.

Ben domuzu da gömmek istemiştim ama Spingate ile Gaston hemen beni vazgeçilmişlerdi. Meyve kadar, ete de ihtiyaç duyduğumuzu söylemişlerdi. Gaston bir ateş yakmıştı. Domuzu pişiriyorlardı. Harika kokuyordu.

O aptal hayvanın boğazını keserken ağladığıma inanmakta zorlanıyordum. Pişince yiyecektim, üstelik bundan da keyif alacaktım.

Bütün domuzları öldürmek istiyordum. Ciyaklamaları ve insan gibi bakan gözleri bir daha hiç canımı sıkmayacaktı. Arkadaşımı öldürmüşlerdi. Fırsatını bulurlarsa aramızdan başkalarını da öldürürlerdi. Demek ki, tehlikeden kurtulmak için, domuzların kökünü kazı-malıydık.

Ya biz, ya onlarsa, onların ölmesini tercih ederdim.

Spingate bana su getirmişti. Kap kaçağımız olmadığı için, ıslattığı bir gömleği ağzımın üstünde sıkmıştı. Su dilimi serinletmişti. Boğazım bayram etmişti. Su boğazımdan geçtikçe bedenim gevşemişti.

Umarım ıslattığı gömleğin üstünde kan yoktu.

Gözlerim ağırlaşmıştı. Uyumuyordum ama uyanık da değildim. Ömrümde hiç bu kadar yorulmamıştım.

Birinin yanıma oturduğunu hayal meyal fark ettim.

"Em, sen iyi misin?"

Gelen O'Malley'di. Sesi hoşuma gidiyordu.

"İyi," dedim. "İyiyim."

Sesim iyi çıkmıyordu. Çok geçmeden öleceğim için, Yong ile yaptığım

hayali konuşma yakında gerçekleşecekmiş gibi konuşuyordum.

Titreşen göz kapaklarım yarı yarıya açıldı. Sağda turuncu meyveli bir ağaç gördüm. O'Malley'nin yüzünü görmek için bile olsa, gözlerimi ağaçtan ayıramadım. O'Malley'ye bakmak çok güzeldi ama bu turuncu meyveler de çok güzeldi.

"Farrar yakın çevremizde savunma hattı kuralım diyor," dedi O'Malley. "Domuzlar için. Her ihtimale karşı. Bishop, Latu'yu gömerken, ben de o işi hallettim. Farrar, Bawden ve Coyotl'ı gözcü diktim. Öbürleri dinlenirken onlar bekleyecek. Sonra da yerlerine başkasını koyacağım. Güvendeyiz, Em."

"Tamamdır," dedim.

Alnımda sıcak bir el hissettim, saçımı okşuyordu. Çok güzeldi.

"Artık uyuyabilirsin," dedi O'Malley. "Uykuya ihtiyacın var. Sonra her şeyi hallederiz."

Sesi hırıltılı ve yorgun çıkıyordu. Kendisi de benden pek iyi durumda değil gibiydi.

O'Malley gitti. Uyursam, yetkiyi O'Malley mi devralacaktı? Öyle yapacaktı sanırım. Umarım işleri karış-tırmazdı. Ama bir dakika, ya kimse ölmezse? O zaman benden daha iyi iş çıkarmış olacaktı.

Gözlerim kapandı. Kendimi zorlayarak gözlerimi bir kez daha açtım. Ama pek bir şey göremiyordum. Her şey bulanıktı.

Bir daha hiç duyamayacağımı sandığım bir ses duydum: gülüşen insanlar.

Kimse Latu'ya saygısızlık etmiyordu ama artık yiyeceğimiz vardı, suyumuz vardı. Güvendeydik.

Kahkahalar. Kulağa güzel geliyordu.

Gözlerim kapandı.

ÜÇÜNCÜ KISIM

YİYECEK VE BARINAK

YİRMİ DÖRT

Kulakları sağır eden bir çığlıkla uyandım.

Ortalık o kadar aydınlıktı ki görmekte zorlandım. El yordamıyla yerde mızrağı arandım ama elime serin topraktan ve yumuşak bitkilerden başka bir şey gelmedi. Mızrak burada değildi. Neredeydi. Neredeydi? Domuzlar, beni bulmaya geliyordu. İçimi dışıma çıkaracaklar, kemiklerimi yiyeceklerdi. Domuzlar hepimizi yemeye geliyordu.

Yeniden o çığlık duyuldu. Ardından da bir kahkaha.

Gözlerim ışığa alıştı. Çevreme bakındım. Arkadaşlarımın kimisi ağaçların altında oturuyor kimisi sazlıkların yanında uzanıyordu. Bir şeyler yiyor, konuşuyor, uyuyorlardı. Herkes sakindi.

Tehlike yoktu.

Çığlık Spingate'ten geliyordu. Uzun çimenlerin üstünde Gaston ile güreşiyordu. İkisi de gülüyordu.

Sağımdaki bir ağacın altında ayakta duran Aramovsky, çevresine oturmuş bir grup insana bir şeyler anlatıyordu. Adlarını yanlış hatırlamıyorsam, oturanlar Opkick, Johnson ve Cabral'di. Köpüklü kaynağın orada, Bello ile Ingolfsson meyveleri istifliyorlardı. O'Malley, Borjigin ile konuşuyordu. Oğlandan çok kız gibi davranan bu çocuk, bir yarım-daireydi.

En uçta, dikdörtgen biçimli uzun sazların ötesinde, üç kaslı sırt gördüm. Üçünün de üstünde gömlek yoktu. Kim olduklarını bilmek için, yüzlerini görmeme gerek yoktu: Farrar'ın koyu tenini ve kalın ensesini, Visca'nın beyaz saçlarını ve pembe tenini hemen tanıdım. Geniş omuzlar ve çapraz çizikler ise, Bishop'tan başkasının olamazdı. Orada uzun çayırda durmuş, bu uzun odanın ötesine uzanan ağaçlığa bakıyorlardı.

Bizi domuzlardan, karşımıza çıkabilecek bir sonraki tehlikeden koruyorlardı.

Diğer birkaç kişinin de gömleğini çıkardığını fark ettim. Coyotl, Bavvden,

El-Saffani... Bütün daire-yıldız-lar. Kız El-Saffani ile Bavvden, göğüslerini sergilemekte bir sakınca görmüyordu anlaşılan ama beni çok rahatsız etmişti. Diğer bütün kızlar gibi, üstlerini örtmeleri gerekirdi. Daire-yıldız olmanın, onları farklı kıldığını mı sanıyorlardı? Sanırım sorumun yanıtı şuydu: Evet, daire-yıldızlar farklıydı. Gömlekleri yokken, bütün dai-re-yıldızlar, bizlerden ayrı bir grup oluşturuyordu.

Bu beni endişelendiriyordu.

Beni gören Bello'nun yüzü aydınlandı. Ayağa fırlayıp koşarak yanıma geldi. Kemerli tavanın ışığı Bello'nun sarı saçlarına öyle bir vuruyordu ki kız için için parlıyor gibi görünüyordu.

"Em! Uyanmışsın. Seni merak ettim. Epeydir uyuyorsun."

"Öyle mi? Ne kadar süredir?"

Kaşlarını çatarak omuzlarını silkti. "Kim bilir?" Gömleğimi işaret etti. "Öyle kendinden geçmiştin ki şunu çıkartırken bile uyanmadın."

Gömleğim. Kanın büyük kısmı gitmişti. Çamur da öyle. Soluk lekeler kalmıştı gerçi; kandan geriye pembe, topraktan geriye açık kahverengi, çimenlerden de soluk yeşil lekeler. Gömleğim, tıpkı eteğim gibi, biraz katılaşmıştı sanki.

Giysilerim temizlenmiş gibiydi. Tenim de öyle. Şaşkın şaşkın Bello'ya baktım.

"Seni yıkadık," dedi. "D'souza ile birlikte. O da bizim gibi, bir daire."

Ellerim otomatikman göğüslerimi örttü, oysa bütün düğmelerim ilikliydi.

"Giysilerimi mi çıkardınız?"

Bello omzumu okşadı. "Sorun yok, oğlanlar görmesin diye, öteki kızlar senin önüne oturdu. Giysilerini yıkadık, vücudundaki tüm pisliği temizledik. Bir sürü çiziğin vardı. Yaralarını Smith temizledi, başkasının el sürmesine izin vermedi. Bishop'ınkileri de o temizledi." Smith. Uzun, sıska kız. Daire-haç.

Saçım farklı geliyordu. Örgümü önüme çektim: Saçım yeniden örülmüştü. Ucunu da beyaz bir kumaş parçasıyla bağlamışlardı. Oğlanlardan birinin gömleğinden koparılmıştı kesin.

“Saçını yaptık,” dedi Bello. “O zaman bile uyanmadın. Gerçekten yorulmuşsun demek ki.”

Üstümü değiştirmeleri, beni temizlemeleri, saçımı örmeleri beni uyandırmamıştı.

“Belki yorgun doğru sözcük değildir,” dedim.

Bello başını salladı. Rahatlamış gibi bir hâli vardı, herhâlde öleceğimi falan sanıyordu. Yaklaşıp bana sarıldı. Ben de ona sarıldım. Çok iyi gelmişti.

İnsanlar beni çıplak görmüştü. Bu işten hoşlanma-mıştım. Yaşadığımız onca şey düşünülünce böyle hissetmem aptallıktı belki ama kimse kimsenin giysisini izinsiz çıkarmamalıydı. Çok rahatsız edici bir şeydi bu. Bello ve diğerlerinin iyi bir şey yapmaya çalıştığını biliyordum gerçi. Kendimi yeniden temiz hissetmek de iyi gelmişti. O yüzden belki şimdi bir şey söylemenin zamanı değildi.

Bello geri çekildi.

Of, anlamam gerekirdi. Ağlamaya başlıyordu.

“Ah, Em, şimdi çok daha iyi görünüyorsun,” dedi. Mutluluktan ağlıyordu, anlaşılan. “Aç mısın?”

Tabutumdan çıkmayı başardığımdan beri ne yemiştim? Yalnızca bir tane mavi meyve, sanırım.

“Açlıktan ölüyorum,” dedim.

“Sana bir şeyler getireyim,” dedikten sonra koşarak uzaklaştı.

Güçsüz bacaklarımla ayağa kalktım. Dengemi sağlamak için bir ağaç gövdesine yaslandım. Vücudumdaki bütün kaslarım ağrıyordu.

O’Malley, kontrol ediyormuş gibi, benden tarafa şöyle bir baktı. Ayağa kalktığımı görünce yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Onu daha önce böyle gülümserken gördüğümü sanmıyordum. Öyle yakışıklıydı ki... Mavi gözleri, uzaktan bile, mücevher gibi parlıyordu.

Mızrağı elinde tuttuğunu fark ettim.

Koşar adım yanıma geldi. Spingate ile Gaston da beni gördü. Güreş oyununu bırakıp ayağa kalktılar.

Aramovsky önce kopan şamatayı, ardından beni fark etti. Bana tuhaf tuhaf baktıktan sonra çevresine oturan insanlarla konuşmaya devam etti. Acaba ne anlatıyordu?

O’Malley, yanıma vardığında hâlâ gülümsüyordu.

“Em, uyanmana çok sevindim,” dedi. “Endişelenmeye başlamıştık.”

Spingate koşarak geldi. Boynunun solundan sarkan, beyaz kumaştan bir ilmiğe tutturulmuş asa, sağ kalçasına çarpıyordu. Bu da bir daire-yıldızm gömleğinden yapılmıştı herhâlde.

Kollarını boynuma dolayarak bana sıkıca sarıldı. Beklenmedik bir acı duyunca irkildim.

Spingate beni hemen bıraktı. “Ah, özür dilerim! Çiziklerine mi çarptım?”

Biraz mahcup gülümsedim. “Hayır, her yanım ağrıyor.”

Gaston ağzı kulaklarında güldü. Uzattığı bir parmağını, yavaşça bana yönelterek, sağ omzumu sertçe dürttü. Oradaki ağrıyan kaslarım hafif bir acıyla inledi. Omzumu kaçırdım.

“Canım yandı,” dedim. “Bunu neden yaptın?” Güldü. “Acıyacak mı diye merak ettim, herhâlde.” Spingate ona kötü kötü baktı. “İnsanların canını yakmak komik değildir, Gaston.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi. “Kusura bakma, Em.” Gaston tuhaftı. Sevimli ama tuhaf biriydi. Giysilerinin hâlâ pis olduğunu fark ettim. Spingate’in-kiler

de hâlâ pisti. Hayır, değildi, gömleğindeki tüm kan temizlenmişti. Demek ki gömleğini yıkamıştı ama sonra yeniden mi kirletmişti? Çoğunlukla toz toprak lekesi

vardı ama yağ izleri, birkaç tane de pas lekesi vardı. O lekeler yalnızca çimenlerde oynamakla olmazdı. Diğerleri uyurken veya temizlenirken Spingate ile Gaston başka bir şey yapıyordu demek ki.

Elimi uzatıp gömleğinin kolundaki pas lekelerini biraz sildim.

“Siz ikiniz nereye gittiniz?”

Gözleri kocaman açıldı. Yüzü kızardı.

“Ee...” diyebildi sadece.

Gaston sırıttı. “Bir meşale alıp düz koridoru keşfe çıktık.”

Bu haber O’Malley’yi gafil avlamıştı.

“Ne yaptınız?”

Gaston bir aptalla konuşuyormuş gibi, sözcüğü uzatarak, “Keeş-fee çıktık,” dedi. “Nereye gittiğini görmek için koridoru takip ettik. Soruna yanıt alabildin mi, O’Malley, yoksa keşfe çıkmanın ne anlama geldiğini başka bir şekilde mi açıklamalıyım?”

“Ne anlama geldiğini biliyorum,” dedi O’Malley ters ters. “Bu durumda, sinsice sıvışıp, izin almadan kendi başınıza iş yaptığınız anlamına geliyor.”

Gaston gözlerini devirdi. “Ha, anladım, izin almadan. Hey, millet, babamı buldum! Adı O’Malley’ymiş meğer. Hani, şimdi düşündüm de, o kadar meyve yemek bende gaz yapıyor. Kakam gelince, kafama göre gidebilir miyim, yoksa önce senden izin almam mı gerekir?”

O’Malley gittikçe kızıyordu, bu da Gaston’u mutlu ediyordu belli ki. Neden insanlarla uğraşıp duruyordu ki böyle?

“İzin alma meselesi değil,” dedim. “Güvenlik meselesi. Birbirimizden

ayrılmamalıyız. Latu’nun cesedini görmedin mi?”

Gaston bir an bana baktıktan sonra bakışlarını yere indirdi. Evet, Latu’nun cesedini görmüştü ve evet, o görüntü gözlerinin önünden gitmiyordu.

“Belki başımızı alıp gitmemeliydik,” dedi. “Ama burada sonsuza dek kalamayız. Koridorun nereye kadar gittiğini görmek istedim, bir tehlikeyle karşılaşırsak ne kadar karanlıkta kalacağımızı bilelim dedim. Sen uyurken işlerin bir kısmını halledersem, sen her şeyi yapmak zorunda kalmazsın diye düşündüm.”

Sözlerinde hiçbir küstahlık yoktu, kendinden iri yapılı oğlanlarla konuşurken takındığı o küçümseyici ses tonundan eser yoktu. Bana saygı duyuyordu. Bu düşünce kalbimi ısıttı. Açıklayamadığım nedenlerden ötürü, Gaston’un düşüncesi benim için önemliydi.

O’Malley burnundan soluyordu. “Buradan ayrılmayacaktınız, Gaston. Sen de Spingate de.”

“Ama ayrıldık,” dedi Gaston. Spingate’e bakıp sırıttı. “Üstelik her türlü harikalar keşfettik.”

Spingate iyice kızardı. Onun daha da kızarabileceğini hiç düşünmemiştim. Gaston’a, onu boğmak istiyormuş gibi, dik dik bakıyordu. Ona bağıracağımı falan mı sanıyordu?

“Spingate, rahat ol,” dedim. “Keşfe çıkmışsınız, tamam, dünyanın sonu değil. Ama bir daha başınızı alıp gitmeyeceğinize söz verin, tamam mı?”

Spingate hemen kafasını salladı. “Söz veriyorum. Gaston da veriyor.”

Gaston alaycı alaycı gülümsedi. “Ben hiçbir şeye söz vermiyorum, yani...”

Spingate ona dönerek, “GastoP’diye bağırdı. “Em’e söz veriyorsun, hem de hemen, şimdi!”

Gaston tekrar gözlerini devirdi ama yüzünde O’Malley’ye gösterdiği isyankârlık yoktu.

“İyi, neyse ne,” dedi. “Söz veriyorum.”

Spingate neden bu kadar telaşlanmıştı? Bir şeyler kaçırdığımı hissediyordum ama sorun her neyse, halletmişlerdi.

“Bir şeyler bulduk dedin,” dedim. “Neymiş?”

“Işık,” dedi Gaston. “Bahçe’den belki bir on dakika sonra, koridor yine kemerli bir geçitle bitiyor. Spingate asa ile kapıyı açtı. Kapının arkasında, sizlerle ilk karşılaştığımız koridorun aynısından var. Beyaz duvarlar, parlak tavanlar falan, her şeyiyle aynısı.”

Bu konuda hislerim karışmıştı. Dümdüz gitmeye devam edersek, ışıkla karşılaşacağımızı bilmek güzeldi çünkü fazla meşalemiz kalmamıştı. Ama onun başka bir şey bulduğunu ummuştum.

“Yine koridor demek,” dedim. “Zindandan çıkış yok mu yani? Emin misin?”

Başını iki yana salladı. “Görebildiğimiz kadarıyla yok ama kemerli kapıdan içeri girmedik. Yeniden kapatıp buraya döndük.” Sırıttı. “Evet, doğruca geri döndük. Yolda başka bir şey yapmak için durmadık. Hiçbir şey yapmadık.”

Spingate biraz daha kızarırsa insanlar kızı Coyotl sanabilirdi. Neyi vardı bu kızın böyle? Belki de yorulmuştu. Hiç uyumamış gibi bir hâli vardı.

“Her neyse,” dedi Gaston. “Koridor dümdüz ve yokuş yukarı gidiyor, hepimizin bildiği üzere tam da Em’in sevdiğinden. Hepimiz bir güzel dinlendikten sonra yeniden yola koyulabiliriz. Çünkü burada kalamayız.” O’Malley ofladı. “Onu zaten söyledin, Gaston.”

Ufak tefek oğlan başını salladı. “O zaman üçüncü kez söyleyişimi izle.” Ağzını işaret etti. “Burada kalamayız. Duymakla yetinme, O’Malley, anla.”

Gaston bu konuda neden böylesine sinir bozucu davranıyordu ki?

“Elbette kalamayız,” dedim. “Herkes farkında.” Gaston gülümseyerek kollarını kavuşturdu. Spingate başını iki yana salladı. O’Malley’ye baktım. “İnsanlar ciddi ciddi burada kalmak mı istiyor?”

Omuzlarını silkti. “Bazıları.”

“Kalamayacağımızı söyledin, değil mi?”

“Em, herkes çok yorgun,” dedi. “Sonunda dinlenebildikleri için mutlular. Bazıları bol bol yiyeceği ve suyu görüp burada bir süre kalacağımızı düşünürse, bundan mutluluk duyarlar. Bazen insanların istedikleri şeyi düşünmesine izin vermek daha iyidir.”

Hiç aklım almıyordu.

“Gerçeği söylemek her zaman daha iyidir,” dedim.

O’Malley, Spingate ile Gaston’a şöyle bir baktı. Sanki bir şey söylemek istiyordu da onlar varken söyleyemiyordu.

“Tabii, Em,” dedi ifadesiz bir ses tonuyla. “Eminim, haklısındır.”

Ne demek istiyordu? O’Malley’yi okumak zordu. Bu bakımdan, Bishop’ın zıddıydı. Bishop’a bir kere bakmam, ne düşündüğünü anlamama yeterdi. Ya O’Malley? O’Malley’nin kendine özgü düşünceleri vardı.

Mızrağı bana uzattı. “Al bakalım,” dedi.

Aldım. Mızrağın bir anlamı kalmış mıydı acaba? Da-ire-yıldızlar beni mızraklı veya mızraksız, lider kabul ettiklerine göre, sembollere gerek duyduğumuz noktayı geçmiştik belki de.

Burada kalamazdık ama şu anda buradan gitmemize de gerek yoktu. Çevremdeki herkese baktım. Gülümsemeler gördüm, kahkahalar işittim. Spingate ile Gaston az önce oyun oynuyorlardı, tanrı aşkına.

Burası çok güzeldi. Hepimizin biraz güzelliğe ihtiyacı vardı.

Kimse hiçbir şey yaşanmamış ve normalimiz buymuş gibi davranmıyordu. Herkes değişmişti. Uyandığımızda, Spingate ile O’Malley’yi yetişkin bedeninde birer çocuk olarak görebiliyordum ama durum değişmişti. Yaşanan zorluklar onları etkilemişti. Yüzlerinden okunuyordu. Kimse yaşadıklarımızı unutmamıştı ama Bahçe’de, her şey daha iyi gözüküyordu.

Sanki en zor zamanları atlamışız gibi geliyordu.

Bello dumanı tüten bir avuç etle çıkageldi, öyle sıcaktı ki acıdan kıkırdayıp eti sol elinden sağ eline atıyordu. Geldiği yöne bakınca yükselen dumanı gördüm. Okereke ile Ingolfsson domuzun kararmış, çıtır çıtır kalıntılarını didikliyordu. Tepelerindeki hava yükselen ısıyla bulanıklaşmıştı.

Bello bana ıslak, yağlı bir et parçası uzattı. Kokusu harikuladeydi. Mızrağı ağaca dayayıp, eti aldım. Şimdi de ben eti bir elimden ötekine geçiriyor, sımsıcak et tenimi yakarken gülüyordum.

“Haydi,” dedi Bello. “Denesene.”

Bir ısırık almak için ağzımı açtım, sonra durdum. Bu domuz tabutları eşeliyordu. Demek ki, büyük olasılıkla kemiklerle, insan kemikleriyle beslenmişti. Bu işleri pek bilmezdim ama bu durumda, yemeğe kalktığım et, hiç değilse kısmen, insandan gelmiş olmuyor muydu?

Olabilirdi. Belki de pek umurumda değildi.

Büyük bir ısırık aldım. Etin sıcak suyu dilime sızdı. Yüzümü ekşiterek, dolu ağzımla güldüm. Et dolgun ve lezzetliydi. Tadı harikaydı ama mesele sırf bu değildi. Asıl önemlisi hayvanı Bishop ile birlikte avlayıp öldürmüş olmamızdı. Herkese yiyecek sağlamak için bu hayvanı öldürmüştük. Açıklayamayacağım nedenlerden ötürü, bunu bilmek, daha önce hissetmediğim bir huzurla dolduruyordu içimi.

Et... Domuz... Domuz pirzolası. Babam eskiden domuz pirzolası yapardı, bölük pörçük anılarımdan bu kadarını hatırlayabiliyordum. Beni buraya babam mı bırakmıştı, yoksa biri beni babamdan mı ayırmıştı?

Babamın neye benzediğini öğrenmek için her şeyimi verirdim.

Bello koşarak meyve yığınlarının yanma gitti. İlk lokmamı yutmadan, domuzdan ikinci bir ısırık aldım. Bello iki avuç dolusu meyveyle geri geldi: o turuncu, yuvarlak meyvelerden bir tane, uzun yeşillerden bir tane, bir tane de C harfine benzeyen mor meyve. Hepsini yemek için sabırsızlanıyordum.

“En güzeli mor olan,” dedi Bello. “Çok tatlı.”

Herkes onaylarcasına başını salladı.

“Bunlar çok güzel,” dedi Spingate. “Dondurmayı anımsatıyorlar.”

Dondurma mı? Ne olduğunu hatırlıyordum. Ağız dolusu eti mideye indirdikten sonra mor meyveden kocaman bir ısırık aldım. Serin ve yumuşaktı, şekerli ve tatlıydı. Öyle lezzetliydi ki, gözlerimi kapatıp tüm dikkatimi meyvenin ağzımda bıraktığı tada vermem gerekti.

“Gördün mü?” dedi Spingate keyifli keyifli. “Çok iyi, değil mi?”

İkinci ısırığı alırken başımı salladım. Kafamı arkaya atıp meyveyi çiğneyerek anın tadını çıkardım.

Sıra yeşil meyvedeydi. Oldukça baharatlıydı, dilimi yaktı ama aroması inanılmazdı.

O’Malley hâlâ elimde duran et parçasını işaret etti.

“Ete şu yeşil şeyden sıksana biraz,” dedi.

Dediğini yaparak, bir ısırık daha almadan önce, yeşil meyveyi etin üstüne sıktım. Bu meyvelerin her biri kendi başına harikuladeydi ama bir araya gelince, mükemmel oluyorlardı.

Spingate benim için turuncu meyvenin kabuğunu soydu. İçinde kalın, yumuşak bir zar, altında da ağzıma bir seferde bir tane atabileceğim, turuncu dilimler vardı. Serin ve parlak dilimlerin tadı gün ışığı gibiydi.

Diğerleri benim yiyişimi izlemekten hoşnut görünüyordu, ben de kamımı tıka basa doldurup, rahat rahat nefes almakta zorlanana kadar yedim.

Mutluydum. Ta ki bir çocuğun konuşmasını duyana kadar.

“Ya, ne iyi değil mi?”

Konuşan Aramovsky’ydi. Ben yemek yerken yanımıza sokulmuş olacaktı.

Aramovsky’nin de herkes gibi gömleğini yıkayıp yıkamadığını merak ettim. Anlamam mümkün değildi, bu çocuk hiç kirlenmemiş gibiydi.

“Uyandığını görmek güzel, Em,” dedi. “Daha Latu’nun mezarındaki toprak kurumamışken gülüp eğ-lenebilmen çok iyi.”

Herkes şaşkın şaşkın ona baktı. Ben hariç. Ben gözlerimi yere eğdim çünkü haklıydı. Latu ölmüşken ben nasıl keyfime bakabilirdim?

“Aramovsky, sen tam bir malsın,” dedi Gaston. “Em sonunda biraz rahatladı diye, ettiğin lafa bak.”

Uzun boylu çocuk, duyduklarını tam anlamamış gibi, başını yana eğdi.

“Kırıcı konuşmak istemedim, Gaston,” dedi. “Em’in liderliği süresince iki insan öldü. Lider ben olsaydım, o ölümler beni öyle sarsardı ki tahminimce hayati görevlerimi bile zar zor yerine getirirdim. Oysa Em, gülüyor, yemek yiyor, hiçbir şey yaşanmamış gibi hayatına devam ediyor.” Omuzlarını silkti. “Belki de bir liderin zayıf bir belleği olması, iyi bir şeydir.”

Artık aç değildim. Meyve ile etin elimden düşmesine karşı koymadım.

Spingate yere düşen yiyeceğe baktı. Alaycı bir gülümsemeyle, Aramovsky’nin yanında bitip, parmağını çocuğun göğsüne dayadı.

“Sen etini tıka basa yedin, Aramovsky. Meyveni yedin, bol bol su da içtin. Neden biliyor musun? Çünkü Em burayı buldu.” Soldan sağa kayan eliyle, boydan boya Bahçe’yi gösterdi. “Bizden iki kişinin öldüğünü söylüyorsun. Sayıları seviyorsun demek. Ben de severim. Peki, yirmi üç sayısına ne dersin? Hâlâ yaşayanlarımızın sayısı yirmi üç, nankör ahmak seni. Em harika bir iş çıkardı.”

“Hayır... Çıkarmadım.”

Sesim ifadesiz ve duygusuzdu. İçimin yeniden uyuştuğunu hissediyordum. Spingate yanılıyordu. Eğer daha iyi bir lider olsaydım Latu şimdi burada olur, tadı dondurmaya benzeyen meyvelerden yerdi. Yong da burada olurdu. Sıkılmış gibi yapar, sürekli öfleyip pöflerdi ama en azından hayatta olurdu.

Meyve ağaçlarının arasında, buradan pek uzakta bulunmayan bir noktada, Bishop ile El-Saffani'nin Latu'yu gömdüğü yeri gördüm.

"Latu cesurdu," dedim. "Benden çok daha cesurdu." Diğerlerinin bakıştığını gördüm. Beni cesur sanıyorlardı. Nasıl numara yaptığımdan haberleri bile yoktu.

Aramovsky gülümsedi. "Henüz mezarını ziyaret etmedin, değil mi?"

Başımı iki yana salladım.

"O zaman benimle gel," dedi. "Saygını göster ve hataların bedelini gör."

Tüm konuşma boyunca, O'Malley sessizliğini bozmamış, yerinden kıpırdamamıştı ama bu iğneleyici sözler herhâlde fazla gelmişti. Öne çıkarak Aramovksy'yle burun buruna geldi.

"Kapa çeneni," dedi. "Em'le böyle konuşamazsın." Aramovsky avucu açık elini havaya kaldırdı. Bedeni kavga etmek istemediğini söylüyordu ama gözleri parlıyordu.

"Amma öfkeli," dedi. "Hata Em'in demedim ki. Acaba neden bunu kastettiğimi düşündün?"

O'Malley'nin yumrukları sıkıldı. Aramovsky söz oyunları yapmaya devam ederse canı yanacaktı.

"Bu kadar yeter," dedim. "Herkes burada kalsın, lütfen. Ben Aramovsky ile birlikte Latu'nun mezarına bakmaya gideceğim."

O'Malley şaşkın şaşkın bana baktı. "Em, o neden söz ettiğini bilmiyor. Sen hata yapmadın. Latu'nun ölümü senin suçun değildi."

Bu konuda, tıpkı Spingate gibi, O'Malley de yanılıyordu.

"Haydi, Aramovsky," dedim. "Gidelim."

Birlikte, Latu'nun mezarına gittik.

YİRMİ BEŞ

Toprak yığını yaklaşık benim boyumda, benim enim-deydi çünkü Latu hemen hemen benim ölçülerimdey-di. Orada ben yatıyor olabilirdim. Hâlâ da yatabilirdim, bu binada veya zindanda, artık her neyse işte, kapana kısılmıştık; sonsuza dek bu ölüm evine hapsolmuştuk. Geleceğimde beni de sığ bir mezar bekliyor olabilirdi pekâlâ.

Latu'nun mezarı bir meyve ağacının gölgesindeydi, böylesi iyiydi. Latu'nun gölgede yatmaktan hoşlanacağını düşündüm.

Biri ince dallardan daire içinde bir yıldız örüp toprağın üstüne koymuştu. Çok güzeldi.

"Bunu kim yaptı?"

"Bello," dedi Aramovsky. "Ingolfsson ile birlikte, saatlerce uğraştılar. Bu ağaçların yumuşak dallan var.

O dallardan etkili silahlar yapılamaz, hâliyle, çünkü kolayca bükülürler. Ama demek ki sembol yapmak için birebirler."

Bir süre toprak yığınına baktık. Bir şey söylerdim ama sözler ne işe yarayacaktı ki? Spingate ölüler senin söylediklerinle ilgilenmez, demişti ama mezar başında söylenilen sözler ölüler için değildi belki. Belki o sözler yaşayanlar içindi.

Aramovsky içini çekti. "Ne büyük kayıp. En azından gömebildik. Yong'un cesedini almak için geri dönecek miyiz? Böylece onu da adam akıllı gömerdik."

Sorusu aniden tepemi attırdı.

"Elbette dönmeyeceğiz. Şimdi geri dönemeyiz." "Sen nasıl diyorsan. Lider sensin, sonuçta."

Hiçbir seçim şansımızın bulunmamasına karşın, Yong'un cesedini arkamızda bırakmak benim seçimimmiş gibi konuşuyordu. Aramovsky, bir şey söylerken, başka bir şey kastetmekle kalmıyordu, yanıtlarını bildiği sorular da

soruyordu.

Bakışlarımı Latu'nun mezarına eğdim. Toprak, et, kemik, bir de yumuşak dallardan yapılmış bir nişan. Latu'dan geriye kalan bu kadardı.

"Hata yapmanın bedelini gör dedin," dedim. "Sonra da benim hatamdan söz etmediğini söyledin. Latu'nun hata yaptığını mı kastediyorsun?"

Gözleri mızrağıma kaydı. Sesimin ne kadar tehditkâr çıktığını fark ettim. Niyetim bu değildi ama ses tonumdaki o tehdidi duymasını umdum; eğer arkadaşım hakkında kötü şeyler konuşmaya niyetleniyorsa, sözlerini dikkatli seçmeliydi.

"Hatayı hepimiz yaptık," dedi. "Tanrılara övgümüzü ve şükranlarımızı sunmayı ihmal ettik." Mezarı işaret etti. "O hatanın bedeli de bu oldu."

Neden söz ettiğini anlamıyordum. Tanrılar mı? Belki de kafası karışmıştı.

"Latu'yu domuzlar öldürdü," dedim.

Ağır ağır başını salladı. "Evet, domuzlar öldürdü. Domuzları kim gönderdi sanıyorsun?"

Yanıt verecek oldum, sonra vazgeçtim. Tanrılar sözcüğü, tıpkı Yetişkinler, kurtarma ve kabile gibi güçlü bir sözcüktü. Hafızamı örten çamur tabakasını zorluyordu. Tanrılar sözcüğünün öğretmenlerden, hatta ebeveynlerden bile güçlü bir anlamı vardı.

Aramovsky tuhaf davranıyordu ama söylediklerinde doğruluk payı vardı. Tanrılar bu işe karışmamıştı eminim ki ama Latu'nun "katilleri" tesadüfen burada değildi. Biri bizi bu zindana kapatmıştı, demek ki o domuzları da biri buraya koymuştu.

"Bu düşüncenin seni tedirgin ettiğini görüyorum," dedi Aramovsky.

"Tedirgin falan olmadım. Yalnızca düşünüyorum."

Uysalca gülümsedi.

“Tanrıları onurlandırmalıyız, Em. Şimdi emir vermenin zamandır. Sen herkesi bir araya toplarsan ben de duaya yönlendirebilirim.”

Yüzündeki şu ifade. Öyle kendini beğenmişti ki. Her şeyi bildiğini sanıyordu.

“Gerçekten bir şeyler hatırlıyor musun, Aramovsky? Nereden geldiğimizi, neden burada olduğumuzu hatırlıyor musun?”

Gülümsemesi silindi. Gözlerinde şefkat yoktu. Ne yapılması gerektiğini bildiğine inanmamı istemişti, inanmadığımı görünce de kızmıştı.

Herkesten üstünmüş gibi davranıyordu ama aslında hiçbir şey yapmamıştı. Kavga etmemişti. Avlanmamıştı. Kan kaybetmemişti.

“Ee?” dedim. “Hatırlıyor musun, yoksa önemli şeyler söylediğin düşünülsün diye, onca şeyi uyduruyor musun?”

Dudakları hırlayacakmış gibi kıvrıldı.

“Her şeyi hatırlıyormuş gibi davranmıyorum,” dedi. “Ama zayıf olduğumuzu biliyorum. Bu ihtiyaç anında, dinden destek almalıyız.”

Din... Bilgimin sınırlarında dolaşan sözcük, önemiyle beni alaya alıyordu. Din olculun bir parçasıydı, aile yaşamımın bir parçasıydı. Bunu biliyordum, hissediyordum ama dinimizin ne olduğuna veya neden önemli olduğuna dair hiçbir detay anımsamıyordum.

Ama bir duygu hatırlıyordum: nefret. Dinden nefret ediyordum. Nedenini bilmiyordum ama nefret ettiğimi biliyordum işte. Şu anda, bilmem gereken tek şey de buydu.

“Dua etmeyeceğiz,” dedim. “Bir güzel dinleneceğiz, sonra da buradan çıkıp gideceğiz.”

Aramovsky başını üzgün üzgün iki yana salladı. Bu hareketiyle, o bir yetişkin, bense hâlâ on iki yaşında bir çocukmuşum gibi hissettim.

“Tanrılar bize kızgın,” dedi. “Biri daha ölmeden beni dinlemen gerek.”

“Beni bu yüzden mi Latu’nun mezarına getirdin? Bu saçmalıkları söyleyebilmek için mi?”

Gözlerini kıstı. Bahse girerim, beni bir kaşık suda boğardı ama yapamıyordu çünkü mızrak bendeydi. Hem belki de benden korkuyordu. Yong’a yaptığım şey yüzünden benden korkuyordu.

“Dikkatli ol, Em,” dedi. “Tanrılara saçmalık derken, çok dikkatli ol.”

“Yoksa ne olur, Aramovsky?” Ona bir adım yaklaştım.

Anında bir adım geriledi. Korkusu beni besliyordu. Yiyecekle beslenmekten farklı bir şeydi bu ama yine de aynı derecede önemli, aynı derecede gerekli görünüyordu. Böyle hissetmek kötü bir şeydi, biliyordum ama kendimi tutamıyordum.

“Ben dikkatli değilim, Aramovsky, bu konuda ne yapacaksın?”

Yüzü korkuyla dalgalandı, ardından korkusunu kontrol altına aldı. O kendini beğenmiş gülümsemesi geri geldi.

“Endişelenmen gereken, benim hareketlerim değil.” Toprak yığınına şöyle bir baktı. “Umalım ki, tanrılar anlasın. Umalım ki, tanrılar sana, Latu’ya davrandıklarından daha bağışlayıcı davransınlar.”

Onun korkusuna duyduğum açlık, göğsümde bir sancıya dönüştükten sonra yerini dehşete bıraktı.

Ya Aramovsky haklıysa?

Ya gerçekten de dua etmemiz gerekiyorsa?

Hayır. Canavarlar konusunda haksız çıktığı gibi, bu konuda da haksızdı. Beni kontrol altına almaya çalışıyor, bunun için de dini kullanmak istiyordu. Din yalnızca bir güç sözcüğü değildi, sözcüğün kendisi güç demekti.

Midemde bir kıpırdanma hissettim. Önce yaptığımız konuşma yüzünden olduğunu sandım ama değildi. Karnım tuhaf bir şekilde şişmişti.

“Bu konuşma bitmiştir,” dedim. “Seni bir daha Latu’nun ölümünü kullanarak tanrılar hakkındaki palavralarını yayarken yakalamayayım.”

Benim sözlerimi taklit ederek, “Yoksa ne olur,

Savage?” diye sordu. “Tanrılar, haklarında konuştuğum için beni öldürürler mi sanıyorsun?”

Şimdi, bilmiş bilmiş sırıtma, onu taklit etme sırası bendeydi.

“Endişelenmen gereken, tanrılar değil, Aramovsky.” Yüzü ifadesizleşti. O sevgili korku, yine kendini gösterdi.

Onu Latu’nun mezarı başında bırakarak yanından ayrıldım.

YİRMİ ALTI

Ah, yediğim onca meyve... Kamım durumdan hiç hoşnut değildi. îç organlarımda tuhaf bir baskı hissediyordum. Bunun ne olduğunu anlayınca, ağzımı kapatarak güldüm: Çişim gelmişti.

Bello’yu yakınlarda buldum, sazların orada, köpüklü su kaynağının yanında oturuyordu. Bir şeyin üstündeydi. Alçak bir duvar mıydı o? Evet, sazları çimenden ayıran bir taş duvar vardı. Çimenler uzundu, o yüzden daha önce görmemiştim.

Diğer iki daireyle birlikte gülüyordu: D’souza siyah saçlı, kumral bir kızdı, Ingolfsson ise uzun boylu olduğu kadar iri, kaslı, sarışın bir oğlandı.

Üçü de bana gülümsedi. Tavanın ışıklan, temizlenmiş gömleklerine vuruyordu. Kravatlan bile doğru dürüst bağlanmıştı.

Benim kravatım kaybolmuştu. Şimdiye dek fark etmemiştim. Acaba ne zaman kaybetmiştim?

Bana önemli bir şey söyleyecekmişim gibi baktılar. Çok utanç vericiydi. Bello’ya yanaşarak fısıldadım:

“Sıkıştım.”

Kaşlarını kaldırdı, sonra güldü.

“Ha, tabii ya. Kusura bakma, Em. Düşünemedim.”

Ayağa kalkıp eteğini silkeledi.

“Ben Em’e etrafi göstereceğim,” dedi D’souza ile Ingolfsson’a. “Siz meyveleri yıkamaya devam edin, e mi?”

Onlar da başlanın sallayıp meyveleri kabuklan parlayana kadar nazikçe silmeye devam ettiler. Meyveler ağaçtayken de bana yeterince temiz gelmişti. Giderken yanımıza meyve almanın bir yolunu bulmamız gerekecekti.

Bello koluma girerek beni dizimize kadar gelen çimenlerden geçirdi.

Yürürken kulağıma eğilerek, “Benim de yapmam gerek,” diye fısıldadı. “Şu mor meyvelerden yedikçe yiye-sim geliyor. Sana söylemem gerekirdi, insanın kakasını getiriyor.”

Bello beni, bizimkilerin çoğunun takıldığı çalılıktan uzağa götürdü. Sağımda uzun sazlar vardı. Bello’nun oturduğu taş duvar burada da devam ediyor, sazlan çimenden ayınyordu. Sazlann neden dikdörtgen biçiminde olduğunu şimdi anlıyordum: Taş duvarın bir tarafında onlar vardı, diğerinde de çimen.

Duvarı işaret ettim. “Bu ne için?”

Bello omuzlarını silkti. “Spingate’in demesine bakılırsa eskiden bir havuz kenarı falanmış. Duvarın içinde su varmış. Ama kimse ilgilenmeyince havuz bitkilerle falan dolmuş.”

Solumuzda orman vardı. Sazların öteki tarafında daha çok çimen, çimenlerden sonra da sıra sıra ağaçlar.

Odanın bir ucundan diğerine yürüyecek olsam, sanırım iki yüz adım ederdi. Genişliği bu kadardı. Uzunluğunu kestiremiyordum çünkü havuzun bitimindeki çimenliğin ötesinde, iki taraftan gelen orman, tam ortada birleşiyordu. Ağaçlar sık ve uzundu, arkalarını göremi-yordum. Ama görünüşe göre, kemerli tavan ağaç hattını geçtikten sonra epey devam ediyordu. Bu odanın uzunluğu beş yüz adım da olabilirdi, bin adım da. Belki

de sonsuza kadar gidiyordu.

Visca'nın, Farrar'ın ve Bishop'ın, yüzleri ağaçlara dönük vaziyette, çimenlikte durduğunu gördüm. O'Malley'nin sözünü ettiği "savunma hattı" onlardı. Onlara, Bishop*ın sırtındaki çizikleri görecek kadar yaklaşmıştım. Yaralan hâlâ kırmızı ve hassastı ama kanama durmuştu. Konu yaralar olunca Smith ne yaptığını biliyordu.

Üçü de, ormanın bize saldıracak yeni bir kötülüğü püskürtmesini önleyecek bir duvar gibi, ışığın altında ayakta duruyordu. Tepemizdeki tavanın kör edici ışıklarına karşın, ormanın koyu gölgeleri sayısız tehlikeyi gizliyor olabilirdi.

"Bello, domuz gören oldu mu?"

"Birkaç tane," dedi. Bishop, Farrar ve Visca'mn ilerisindeki ağaçlığı işaret etti. "Orada. Ama ortalığa çıkmadılar. Sayıca fazlayız diyedir."

Sayıca fazlaydık. Üstelik yaralı falan da değildik. Kendimizi savunabilirdik.

Bahçe'de uzun süre kalmayacaktık, biliyordum ama belki av partileri düzenleyecek kadar kalırdık. Ağaçlara girip domuzların izini sürebilirdik. Sayılarını bilmiyordum. Yüzlerce olabilirdi. Ama bir tane domuz kalmayana kadar hepsini kesersek Latu'yu yiyenleri de hallettiğimizi bilirdim.

Hepsini öldürmek... Köklerini kazımak...

Düşünmesi bile içimi tuhaf bir neşeyle doldurdu.

"Em? İyi misin?"

Bello'nun sesi kaygılı geliyordu. Sustuğumu fark etmemiştim. Gözlerimi ormana dikmiştim. Ormana bakarken, bir sıra ölü domuzun, bağırsakları deşilmiş bir hâlde, çimenlikte yattığını düşünüyordum. Bu düşünce beni mutlu etmişti.

"İyiyim," dedim. Ama böyle düşüncelerin ve Aramovsky'nin korkusundan zevk duymamın, hiç de iyiye işaret olmadığını biliyordum.

"Peki, gel öyleyse," dedi Bello.

Yeniden yürümeye başladık.

Tavanın üstünde birkaç karanlık nokta dikkatimi çekti. Değişik boyutlarda düzensiz daireler vardı, bazıları üst üste yığılarak, rastgele, ilginç şekiller oluşturmuştu. Küf falan mıydı acaba? Işık yüzünden gözlerimi kısarak yakından baktım, küf değildi. Tavanın üstünde hiçbir şey yoktu. O karanlık bölgeler sadece artık yanmayan ışıklardı.

Spingate'e çözülecek yeni bir gizem çıkmıştı demek.

Tavanın çoğu kısmı gün gibi ışıl ışıl parlıyordu. O ışık keşke gerçekten güneşten gelseydi de her şeyi bir yumrukta devirip dışarı çıksaydık. Özgür olsaydık. Öyle hızlı, öyle uzağa koşardım ki yetişkinlerin birbirlerini ve küçük çocukları öldürdükleri bu korkunç yere bir daha dönüp bakmazdım bile.

Dikkatimi çimenliğe çevirdim. Diz boyu yeşil yapraklar, kahverengi, kalın bir örtüden fışkırıyordu. Bu bitkiler tekrar tekrar büyümüş, ölmüş, sonra da yere düşmüştü. Belki çimenlik bir zamanlar güzel ve düzgündü. Belki Spingate haklıydı: Havuzda bir zamanlar sazlar yerine su vardı. Eğer öyleyse de o zamanlar artık çok geride kalmıştı.

Kamımın altında batma hissine benzer bir baskı peyda oldu.

"Bello, ben gerçekten çok sıkıştım," dedim.

Yüzünü ekşitti. "Biliyorum, ben de," deyip solumuzdaki ağaçların arasını işaret etti.

"Oraya yapıyoruz," dedi. "Savunma hattının içinde kalıyor ama insanların yemek yediği yerden uzak. Da-ire-yıldızlar oldukça düzenli bir şekilde devriye gezip domuzların ortalıkta dolaşmadığından emin oluyorlar. Ayrıca çalılıklar epey sık, o yüzden işimizi hallederken oğlanlar bizi göremiyor."

Oğlanlar kızları mı izliyordu? Kızmam veya kaygılanmam gerektiğini biliyordum ama acaba O'Malley bana bakmak ister mi, diye düşündüm. Acaba uyurken beni seyretmiş miydi?

Hayır, beni seyretmezdi. Belki Spingate'i veya D'souza'yı seyrederdi. En güzellerimiz onlardı bence ama beni seyretmezdi. Boyum çok kısaydı. Neye benzediğimi bilmiyordum ama onlar kadar güzel olmam mümkün değildi.

Bello beni ağaçlara doğru götürdü. Çimenlik, ağaç gölgelerinin başladığı yerde aniden biterek, yerini sarmaşıklara ve yere yakın büyüyen başka bitkilere bırakıyordu.

Çimenliği birkaç adım geçtikten sonra, yaprakların altındaki gölgelikte, düşmüş bir kütük gördüm. Kahverengi, sert kütüğün kuru dallarında hiç yaprak yoktu, koridorda gördüğümüz sıyrılmış kemiklerin ahşap bir versiyonuydu bu iskelet. Ne zamandır buradaydı? Başka kütükler de gördüm. Ufalanmaya yüz tutmuş bazıları, koyu kahverengi küçük parçalar hâlinde dökülüyordu.

Çürüyen kütüklerin yanında ve üstünde, eğri büğrü çalılar ve küçük bitkiler büyüyordu. Sarmaşıklar her şeyin üstüne çıkıyor, canlı ağaçların gövdesine bile sarılıyordu.

Burası... yabani görünüyordu. Aklım almıyordu. Hâlâ yer altındaydık, bundan emindim. Bir zindanın orta yerinde nasıl böyle yabani bir yer olabilirdi?

Ayaklarımı çimenden kaldırıp sarmaşıklara ve asmalara basarken, birinin beni izlediğini hissettim. Hızlıca döndüm. Bishop çimenlikten bana bakıyordu. Yüzünün kızarmasını bekledim çünkü onu bakarken yakalamıştım ama o gülümsedi. İçim kıpır kıpır etti. Utanması gereken oydu ama yüzü kızaran, başını çevirmek zorunda kalan ben olmuştum.

Alt kısmımdaki bir acı, bana hâlâ çişim olduğunu hatırlattı. Hem de çok fena çişim vardı. Kimsenin izleyemeyeceği bir yer bulmam gerekiyordu.

Bello'nun peşinden ağaçlığa girdim. Burası karanlık değildi çünkü yaprakların arasından bir parça ışık süzülüyordu ama bir sürü koyu gölge vardı.

Ağaç gövdelerinin çevresinde dolaşıp çalılıkların kenarından geçerek kimsenin bizi görmediğinden emin olmaya çalıştık. Dallar gömleğime takıldı.

Nazikçe kenara çekilerek dallardan kurtuldum. Ölü yaprakların oluşturduğu kalın, yumuşak örtü, kırık dal parçalarının ayağıma batmasını tamamen önlemiyordu. Ağaçların altındaki çalılıklar sıktı. Bello'nun dediği gibi,

daire-yıldızlann buralara gelmesine sevindim çünkü burası domuzların saklanması için ideal bir yer gibi görünüyordu. Bahçe'de daha uzun kalacaksak işimizi halletmek için daha iyi bir yer bulmamız gerekecekti.

Bello biraz sağa gitti, ben de biraz sola gittim.

Ağaçlık bir duvarla bitiyordu. Yemyeşil duvarda, Bishop ile birlikte buraya gelirken, emekleyerek içinden geçtiğimiz çalılığın kalın dallarından vardı. Duvarın bittiği yer, benim ulaşabileceğimden çok yüksekteydi. O noktada kemerli tavanın, önce yukarı, sonra ileriye giden geniş kavisi başlıyordu.

Elimi yavaşça çalılığa soktum. Omzum dallara dayanırken, parmak uçlarım serin, nemli taşa değdi.

Taş, tıpkı tüm o kemerli kapılardaki gibi, tıpkı o kubbeli odadaki gibi, tıpkı bizim tabut odasındaki gibi, taş. Belki duvarlar taştan yapılmamıştı, belki koridorlar ve odalar taşa oyulmuştu. Durmadan yukarı çıkıyorduk. Bu tuhaf yer belki de bir dağın içiydi.

Bir şey kafama dank etti: Havuz kenarında yürürken, bayır çıkıyormuş gibi hissetmemiştim. Eğim çok hafif seyrettiğinden hep zar zor fark ediliyordu ama Bello ile birlikte çimenlikte yürürken yol düzayak gibiydi.

Onca zaman, yokuş yukarı attığımız her adımın bizi çıkışa bir adım daha yaklaştıracağına inanmıştım ama eğer gerçekten bir dağın içindeysek çıkış yolu yanlardan geçiyor olamaz mıydı?

Düşünmek başımı ağrıttı. Çişimi yaptıktan sonra Spingate ile konuşacaktım. Yemin ederim hayatımda daha önce hiç işememişim gibi hissediyordum.

Dört bir yanımızda gölgelere gömülmüş ağaçlar ve çalılar vardı. Çevreme bakındım ama Bello'yu göremedim. Spingate tabutundan çıktığından beri ilk kez yalnızdım.

Mızrağımı bir ağaca dayadım, ekose eteğimi sıyırıp çamaşırımı indirdim. Bello'nun bunları da yıkadığını fark ettim. Kızların beni çıplak gördüğüne inanamıyor-dum! Annem görse ne derdi?

Sağımda bir kıpırtı oldu.

Oğlanlardan birinin bizi buraya kadar izlediğini düşünerek, alelacele toparlandım ama sesin Bello'dan geldiğini fark edince rahatladım. Biraz uzağımdaydı, yaptığımın aynısını yapıyordu. Dalların ve çalılıkların arasından, yüzüne, gözlerini kırıştıran, aşın beyaz yanaklarını yukan kıvıran, kocaman bir gülümseme yayıldığını gördüm, ardından başını çevirdi. Bello'nun da tıpkı benim gibi utandığını anlayabiliyordum.

Bello Bahçe'de, uçsuz bucaksız koridordaki hâlinden tamamen farklı biri olmuştu. Belki de bazı insanların öne çıkıp, tehlikeyle yüzleşmesi gerekirken, bazıları güvenli bir yerde yaşamak için yaratılmıştı.

Yine de işimi hallederken beni görmesini istemiyordum. Biraz sola çekilerek bir ağaç gövdesini aramıza aldım.

Sonunda, bir anlığına da olsa kendimle baş haşaydım. O sessizlik anında, grubumuzun çimenlikte yankılanan kahkahalarının, ağaçlığa kadar geldiğini duyabiliyordum. Mutluydular, güvendeydiler.

Bu sesi seviyordum.

Gözüme yeniden sağda bir kıpırtı takıldı ama bu kez bakmadım. Bello'nun da en az benim kadar mahremiyet istediğine emindim. Bir dalın hareket ettiğini, yaprakların hışırdadığını duydum.

Derken başka bir ses duydum: Boğuk bir çığlık.

Ağaç gövdesinin etrafından baktım. Yaprakların arasında Bello'yu gördüm. Mavi gözleri panikle kocaman açılmıştı.

Ve siyah bir şey ağzını kapatmıştı.

Biri onu geriye çekti. Bello çalılıkların arasında gözden kayboldu.

YİRMİ YEDİ

Çamaşırımı çekip mızrağımı aldım. Ona doğru koştum, koşarken de bağırıyordum.

“Bishop! Yardım et!”

Kırık dallar, keskin çalı çırpılar ayağıma battı ama acıya aldırış etmedim. Olay yerine vardım: Bello saniyeler önce buradaydı. Gür çalılığa baktım, arkasını göremiyordum. İçimden bir ses, Dur, yardım gelmesini bekle, diyordu ama Bello içerideydi, bir şey onu kaçırmıştı.

Arkadaşımı kurtarmak zorundaydım.

Doğruca karmakarışık bitkilerin arasına daldım. Dallar giysilerime takıldı, tenimi çizdi. Acı hayal meyal, uzak bir şeydi. Gür çalıları kıra kıra ilerledim. Bello’nun beyaz gömleği gözüme ilişti. Çalılık duvarı boyunca, ağaçlıklı karanlığın derinlerine çekiliyordu. Koşarak peşinden gittim. Ayağım sarmaşık kaplı bir kütüğe takılınca tökezledim. Yere düşerken Bello’nun yüzünü ve ağzını kapatan şeyi açık seçik gördüm: kemik gibi incecik, uzun, yamuk yumuk bir el, buruş buruş katran karası bir ten. Kara bir kol beline dolanmıştı.

Yüzüstü yere kapaklanınca ayaklarımdan ölü yapraklardan bir bulut yükseldi. Ayağa kalkmaya çalıştım. Bello yeniden sık dalların arasında kaybolurken gömleği tekrar gözüme ilişti. Mızrağımı kaldırıp harekete geçtim. Biri arkadaşımı almıştı. Hayır, biri değil, bir şey.

(Düşmanını öldürürsen, sonsuza dek kurtulursun.)

Yeniden Bishop’a seslendikten sonra mızrağın ucunu ileri doğrultup hücuma geçtim. O şey arkadaşımın canını acıtıyordu: Onu paramparça edecektim.

Öldürecektim.

Soldan yediğim bir darbeyle, tökezledim; bir ağaç gövdesine çarpıp, havaya dallar ve kuru yapraklar saçarak yere devrildim. Dünya döndü. Ağzıma kan tadı geldi.

“Kıza zarar verme!”

Yeni bir ses, cinayet vadeden bir ses, daha önce hiç duymadığım ama aynı zamanda yüz binlerce kez duyduğum bir ses. Bir kadın sesi, Yetişkin bir kadın sesi. Ses, geçmişimi boğan çamurla örtülü belleğimde kırbaç gibi şakladı, bir an neredeyse hatırlayacaktım ama sonra o an yitip gitti.

Mızrağım neredeydi? Göremiyordum. Ellerimle yapraklı zemini bir-iki kez yokladım ama elime gelmedi.

Silahsız bir şekilde ayağa fırlayıp karşılaştığım bu yeni tehditle yüzleşmek için döndüm.

Karşımda bir kâbus vardı.

İki kâbus, birkaç adım ötemde duruyordu. İnsanlardı ama insan değillerdi. Cılız kollarım ve bacaklarını, kömür karası, buruş buruş bir deri kaplıyordu. Kocaman, yuvarlak ve parlak kırmızı gözleri vardı ama ağızları yoktu; ağızlarının yerinde kösele gibi et katmanları sallanıyordu. Biri benim boylanmdaydı. Öteki benden uzundu; göğsünden aşağı inen, zikzak şeklinde, tırtıklı, koyu mavi bir yarası vardı.

Arkamı dönüp kaçmak istiyordum. Onları görmeyeyim diye kendi gözlerimi oymak, seslerini duymayayım diye kulaklarıma bıçak saplamak istiyordum.

Bello burada değildi. Bu şeylerden başkaları, onu sürükleyip götürmüştü herhâlde.

Kısa boylusu beni işaret etti. “Kızı al,” dedi hem tanıdığım hem tanımadığım bir sesle. “Çabuk, kızı al!”

Yara izi taşıyan, ellerini bana uzattı. Yumruklarımı sıktım. Korkuyordum, evet, çok korkuyordum ama öfkelenmiştim de. Kesin onlardı: Bizi buraya koyanlar, o küçük çocukları öldürenler, Yong’un ve Latu’nun ölmesine göz yumanlar onlardı kesin.

O şey beni sol bileğimden yakalayıp çalılık duvarına çekti. Önce tökezledim, sonra ayaklarımı yere sabitle-yip sertçe geri çekilince canavar hiçbir direniş

göstermemi beklemiyormuş gibi aniden sağa sola savruldu. Bacağına bir tekme attım. Ayağımı vurduğum yerde, bir şeyin kırıldığını hissettim.

Canavar kolumu bırakarak dengesini bulmak için tek bacağının üstünde zıpladı. Öteki bacağı dizinin altında tuhaf bir açıyla bükülmüştü.

“Seni kaltak,” dedi. Hırıltılı, nefret dolu bir erkek sesiydi bu. “Sen hep kaltağın tekiydin, Savage.”

Dudakları varsa da ağız yerindeki iğrenç, sarkık deri katmanlarının altında kalmıştı.

Titreyen kolunu kaldırdı. Dirseğinin altında kolunu saran metal bir halka vardı. Kaim bir bileziğe benziyordu. O bilezikten de kemik gibi ince, metal bir çubuk çıkıyordu. Cılız parmaklarını sıkıp yumruk yaptı: Çubuğun metal ucu tam yüzüme doğrultulmuştu. Bileziğin üstünde beyaz bir mücevher parlamaya başladı.

Kısa boylu canavar, yara izi taşıyanın bileğini yakalayarak kolunu aşağı indirdi.

“Kızı vurma,” dedi kadın. “Sadece al!”

Vurmak mı? O bilezik bir silah mıydı?

Ağır bir şey sağımdaki çalılığı yararak geldi. Bishop bir anda benimle buruşuk canavarlar arasında bitivermişti. Çıplak kollarında ve omuzlarında taze çizikler

vardı. Hırlarken çarpılan yüzü, beni bu iğrenç canavarlardan bile daha çok korkutan bir maskeye dönüşmüştü.

Mızrağım elindeydi.

Bishop kükreyerek hücum etti. Bıçak, yara izi taşıyan canavarın göğsüne saplandı.

Her şey durdu.

Bishop’ın yüzündeki öfke akıp gitti, yerini karşılaştığımız ilk anda gördüğüm o şaşkın ifadeye bıraktı. Hâlâ iki eliyle mızrağın sapını tutuyordu.

Bir yanım, kısa boylu canavarın kaçarak ağaçların arasında gözden kaybolduğunu görüyordu ama gözlerimi Bishop’ın yaptığı şeyden ayıramıyordum.

Yara izi taşıyan canavar, göğsünün tam ortasına gömülmüş olan metale bakakaldı.

“Hayır,” dedi. “Olamaz... Her şeyimi verdim.”

Bishop, savaş nidasından çok, korku iniltisine benzeyen bir ses çıkardı. Ne yaptığını fark edip dehşete düşmüştü. Geriye sıçrayarak bıçağı çekti. Metal grimsi-kır-mızı, koyu bir sıvıyla kaplıydı. Bishop bunun gerçekten yaşandığına inanmak istemiyormuş gibi otomatik bir hareketle başını hafifçe iki yana salladı.

Yaratık dizlerinin üstüne çöktü. Sağına yığıldı. Hareket etmiyordu.

Bishop kolumu kavradı.

“Haydi, Em! Bu şeylerden daha fazla olabilir!”

Elinden kurtulmaya çalıştım ama Bishop çok güç-lüydü.

“Bello’yu kaçırdılar,” dedim. “Gidemeyiz. Bello’yu bulmak zorundayız!”

Hızlıca çevresine bakındı. Gördüğü şeyi ben de gördüm: Orman o kadar sıktı ki o kara şeylerden biri, bir-iki metre ötemizde duruyor olsa da farkına varmazdık. Çevremiz sarılmış bile olabilirdi.

Bishop kendini kaybetmişti, ne yapacağını bilmiyordu. Kolumu iyice sıktı. Canım yandı. Sanırım ne kadar güçlü olduğunun farkında değildi.

“Bishop, bırak beni!”

Bıraktı, sonra da başını iki yana salladı. “Şimdi Bello’nun peşinden gidemeyiz. Diğerlerini uyarmamız gerek.”

Diğerleri... Bu uzayıp giden odada başka canavarlar var mıydı? Spingate ve Gaston, O'Malley ile Aramovsky tehlikede miydi?

Ağır bir şeylerin çalılığı yararak geldiğini duydum. Başka canavarlar bizi kaçırmaya geliyordu. Göğsüm eridi. Yerimden kıpırdayamadım.

Bishop yaklaşan gürültüyü karşılamak için hızla dönerek kanlı mızrağını önüne doğrulttu.

Karmaşık dalların arasından Farrar ile Visca çıktı. Farrar bizi görünce gözlerini kocaman açıp yumruklarını sıkarak yanımıza geldi.

"Bishop, ne oldu?"

Visca yerdeki canavarı görünce üstüne atlayacak olan bir örümcekten kaçar gibi geriye doğru bir adım attı.

Sonunda boğuk bir nefes göğsüme girebildi. Yine aynı şeyi yapmıştım: Korkuya teslim olmuş, donakalmıştım.

Visca koşarak yanıma geldi. Dört bir yana çevrilen gözleri, bir tehdit belirtisi arıyordu. "Em, Bello'nun seninle birlikte buraya geldiğini gördüm. Nerede o? Bu yerde yatan şey ne?"

O şey bir canavardı ve Bishop haklıydı: Sayılan daha fazla olabilirdi. Yüzlerce canavar, çevremizdeki gölgelerde gizlenip ağaçlann arasında pusuya yatmış olabilirdi.

Visca ile Farrar, ne yapacağını görmek için Bishop'a bakıyorlardı ama Bishop felaket bir hâldeydi. Mızrağın sapını tutan elleri seğiriyordu. Bir korkunç cesede, bir kahverengi yapraklann ve çürümüş meyvelerin üstüne akan kırmızı gri sıvıya bakıp duruyordu.

Visca ile Farrar, Bishop'tan bir yanıt alamayınca bana döndü.

Birinin ne yapacaklannı söylemesini bekliyorlardı.

Ya Bello'yu bulma umuduyla, gölgelerin ve çalılann arasına körlemesine dalacaktık ya da diğerlerinin yanına dönüp herkesi uyaracak, belki başka

daire-yıldızlan da yanımıza alıp daha makul bir sayıyla buraya geri dönecektik.

Bir karar vermek zorundaydım, hem de hemen.

“Benimle gelin,” diyerek döndüm ve gölgelerden uzaklaşarak açıklıktan gelen ışığa doğru koştum. Dai-re-yıldızlann peşimden geldiğini duyuyordum.

Ağaçlar seyreldi. Yapraklarla kaplı zemin, yerini sarmaşıklara ve asmalara, sonra da dizimize kadar gelen çimenlere bıraktı.

Yabani bitkilerle kaplı havuzun bitiminde, çalılıktan tünelimizin yakınlarında, çığlıkları duyup korkuya kapılan insanların bir araya toplandığını gördüm. O’Malley, elinde bıçağı, en önde duruyordu; bir yanında Bavvden ile Coyotl, öteki yanında El-Saffani vardı. O’Malley’nin korktuğu belliydi ama D’souza’yı, Smith’i, Beckett’ı, Boıjigin’i ve o savunma hattının arkasına sığınan herkesi korumaya hazırdı.

Havuzun çimenli kenarından koştum. Solumdaki sazlar kamçı gibi çarpıyordu. Koşarken, Bahçe’nin iki yanında sıralanan ağaçlığa bakıyordum. Ne kadar çok ağaç varsa, o canavarların saklanacağı, sinsice yanımıza sokulup bizden başkalarını da kaçırabileceği o kadar çok yer var demekti.

Ben dövüşebilirdim, daire-yıldızlar da dövüşebilirdi, peki ya diğerleri? Ya diğerlerini de, Bello’yu kaçırdıkları kadar kolay kaçırabilirlerse? Yanıma kurtarılacak başka kurbanlar değil, dövüşçüler almam gerekiyordu. Zayıflan buradan çıkarmam, ayakaltından çekmem lazımdı.

Latu’nun cesedini bulduktan sonra, bir daha kimseyi yalnız bırakmayacağıma yemin etmiştim. O’Malley ile diğerlerinin yanına varınca sözümden cayacağımı anladım. Bu yüzden kendimden nefret ediyordum ama kararımı vermiştim.

“Herkes çalılık tüneline. Hemen!”

Neler olup bittiğini bilmiyorlardı ama hemen harekete geçtiler. Hep birlikte çalılığa koşarken başka emirler de verdim.

“Farrar, El-Saffani, siz önden gidip bir bakın da o odada bir sürprizle karşılaşmayalım. Tekrar koridora çıkmadan önce hepimiz orada toplanacağız.”

Üç daire-yıldız hemen depar atarak öne geçti. Farrar kendini yere atıp emeklemeye başladı. Biz çalılığın ağzına vardığımızda ikizler çoktan yola koyulmuştu.

Meşalemiz var mıydı? Neredeyse Bello’ya seslenip soracaktım ama Bello yoktu.

“Okereke, kaç tane meşalemiz kaldı?”

“Yedi!” diye bağırdı çocuk.

O kadarı yetmek zorundaydı.

“Gaston, Spingate, şimdi siz gideceksiniz,” dedim. “Koridorda benimle birlikte önden geleceksiniz.” Spingate başını iki yana salladı.

“Yedi meşale bizi kırık kapıya kadar götürmez,” dedi. “Karanlıkta kalırız.”

“Geri dönmüyoruz. Gaston ile bulduğunuz kemerli kapıya gidiyoruz.”

“Ama orada ne var, bilmiyoruz,” dedi kız. “Sana söylemiştik, kapıdan içeri girmedik.”

“Orada ışık var, şimdilik bu kadarı yeter.”

Kendimi tutamayarak Gaston’a iyi iş çıkardığını ima eder gibi baktım; keşfe çıkma kararı hayatımızı kurtarabilirdi. Başımı salladığımı görüp hareketini onayladığımı anlayınca, o da sertçe başını sallayarak karşılık verdi. Gaston’un saygısı benim için ne kadar önemliyse benim saygım da onun için o kadar önemliydi.

Gaston emekleyerek çalılık tüneline girdi. Spingate de onun peşinden gitti.

Geriye kalan dört daire-yıldıza döndüm. “Bishop, Visca, Bawden, Coyotl, arkamızı kollayın. Kimsenin peşimizden gelmediğine emin olun. Geri kalan

herkes, çalılık tüneline girsin ve ben gelene kadar odada beklesin. Hemen!”

O’Malley, çalılıktan geçerken insanlar birbirine çarpmasın diye elini sallayarak herkese birer birer işaret verdi.

Dönüp Bishop’m yanma geçtim. İkimiz de dört bir yanımızı çeviren ağaçlara bakıyorduk. Canavarlar Bello’yu gafil avlamıştı ama burada olduklarını biliyorduk; ölebildiklerini de biliyorduk.

Bishop bana baktı. “Peşinden gidiyor muyuz?”

Gitmek istiyordum ama istemiyordum da. O ağaçlığa dönmekten korkuyordum ama Bello’yu bulmak için oraya gitmek zorundaydık, tabii eğer onu bulmamız mümkünse. Bishop’ı, Bavvden’ı ve CoyotFı yanıma alabilirdim; birlikte ağaçlığa dönerdik... Ama böyle yaparsam diğerlerini dövüşebilecek az sayıdaki kişiyle bırakmam gerekecekti.

“Önce herkesi güvenli bir yere götüreceğiz,” dedim. “Birkaç daire-yıldızın herkesi koruyabileceği, tek girişli bir oda bulacağız. Sonra Bello’yu aramaya geleceğiz.” Başıyla onayladı. Bishop da ağaçlığa dönmek istemiyordu ama döneceğini biliyordum.

O’Malley’nin elini omzumda hissettim.

“Herkes girdi. Neler oluyor? Bello’ya ne oldu?” Söylese miydim? Neler yaşandığını bilmeyen birine, söylemeli miydim? Gerçek, paniğe kapılmalarına yol açabilirdi. İnsanlar korkuyorlardı ama beni dinliyorlardı. Şu an için en önemli şey zayıfları, daha iyi korunabilecekleri bir yere götürmekti.

“Güven bana, O’Malley. Herkesin hızlı hareket etmesini ve bir arada kalmasını istiyorum. Bunu sağlamama yardımcı ol.”

Üstüme dikilen mavi gözleri, öğrenme arzusuyla yanıp tutuşuyordu ama O’Malley arzusunu bir yana itti. Emekleyerek çalılık tüneline girdi.

“Visca, Coyotl, şimdi siz gireceksiniz,” dedim. “Sonra da Bishop. En son ben gireceğim.”

Sözler daha ağzımdan henüz çıkmıştı ki omuzlarımı kavrayan Bishop, beni döndürüp nazikçe tünelin ağzına yöneltti.

“Sen şimdi git, Em. Biz hemen arkandan geliyoruz.”

En son o girecekti. Bu konuda tartışma kabul etmiyordu.

Emekleyerek çalılık tüneline girdim. Yine bir yerlerim çizilmesin diye, acele etmemeye çalıştım. Herkesi sakinleştirmek istiyorsam önce kendim sakin olmalıydım.

Yanan yedi meşale küçücük odayı aydınlatmıştı. Meşaleleri, koridora çıkana kadar yakmamalarını söylemeliydim. Çok değerli dakikalar kaybetmiştik, o kaybımızın acısını çekmeden Gaston’un kemerli kapısına varacağımızı umuyordum. İnsanlar odaya doluşmuştu. Havada yanık kumaş kokusu vardı.

Son daire-yıldızlarımızın da gelmesini bekledikten sonra koridorun temiz olup olmadığını anlamak için Farrar ile Visca’yı kapıdaki delikten dışarı gönderdim.

Temizdi.

Birer birer emekleyerek delikten geçtik. Gaston ile Spingate, benimle birlikte önden geliyordu. Yol dosdoğru gitse de yanımda kalmalarını istiyordum çünkü daha önce buradan geçmişlerdi.

Bishop’a bakmak için döndüm ama alevler ve korkulu yüzler arasında onu göremedim. Bishop en arkadan gelerek canavarların peşimize düşme ihtimaline karşı bizi koruyacaktı.

Beklediğimiz her saniye, meşalenin ışığı boşa harcanıyordu.

“Herkes bir arada kalsın!” diye bağırdım. Sesim grubun en arkasından bile duyulacak kadar yüksekti. “Hızlı hareket edeceğiz, o yüzden önünüzdeki kişiyi kaybetmeyin. El-Saffani, siz önden gidin.”

İkizler koşarak birkaç adım öne geçti. Herhangi bir tehlikeyle baş etmeye hazırdılar.

“Pekâlâ,” dedim. “Haydi, gidelim.”

Yokuş yukarı koştuk.

Neredeyse anında kuşkuya kapıldım. Ya canavarlar yalnızca Bahçe’de değilse, ya bu koridorda da canavarlar varsa, ya önünden geçeceğimiz odalarda saklanmış, bizi bekliyorlarsa ne yapardık? Meşaleler karanlığı deliyordu ama dağıtmıyordu. Canavarların geldiğini gör-meyebilirdik.

Bizimkilere ne gördüğümü söylemeliydim, böylece kendilerini savunmaya hazırlanabilirlerdi. Söylemeliydim... Ama yine de söylemedim. Bello’nun başına gelenleri anlatsam, dalgalanan her gölgede paniğe kapılırlar mıydı? Anlatmak için dursaydım, bizi Gaston’un kemerli kapısına götürecek kadar ışığımız kalır mıydı?

Habire yeni karalar vermek gerekiyordu ve cevap vermek kolay değildi.

Biz koridordan koşa koşa geçerken, meşale gölgelerinin oynaştığı oymalar, gerçekmiş gibi hareket ediyordu. Duvarlarda kemerli kapılar görüyordum, bazıları açık, bazıları kapalıydı ama içlerine bakacak zamanımız yoktu. Herkesle birlikte ilerlemeye devam etmeli, en iyisini ummalıydım.

Ağaçlıkta duyduğum korkunun yeniden göğsüme sızdığını hissettim. Herkesi tehlikeden uzaklaştırmak için mi koşuyordum, yoksa o yaratıklardan korktuğum için mi, yara izi taşıyan yaratığın bileğimi tuttuğu yerde hâlâ bir soğukluk hissettiğim için mi?

Bu düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım: Kararımı vermiştim ve sonuna kadar gidecektim.

Koridor korku kokuyordu: Canım kurtarmak için kaçan hayvanlardık biz, o yaralı domuzdan bir farkımız yoktu. Adımlarınızı hızlandırın dememe gerek yoktu çünkü zaten herkes son sürat koşuyordu. Kolektif adımlarımız koridorda gümbürdüyordu.

Çok geçmeden giderek artan bir hızla, koşmanın acısı çıkmaya başladı. Bedenim dinlenmek için, soluklanmak için yalvarıyordu. Canavarlar hemen arkamda olabilirdi. Kömür karası buruşuk tenleri, kırmızı gözleri, ağızsız

yüzleri, beni yakalayıp, karanlığın derinliklerine sürüklemeye hazırlanıyor olabilirdi.

El-Saffani durdu. Gaston'un kemerli geçidine gelmiştik. Taş kapının iki kanadı, yolumuzu tıkayan, birbirine çarpmış iki dev yumruktu. Meşalelerimiz titreşmeye başladı: Tam vaktinde varmıştık.

Spingate asasını eğreti kılıfından çıkarıp işe koyuldu. Grubun arkasına seslendim.

"Bishop, bir şey görüyor musun?"

"Yok!" diye seslendi alevler ve korku dolu yüzler arasından. "Sanırım sorun yok."

Taş kapı gıcırdayarak açıldı. Kapının ardında parlak tavanlı, beyaz bir koridor vardı.

Spingate'e sokuldum. "Herkes geçtikten sonra kapıyı kapat, sonra da öne, benim yanıma gel."

Dönüp diğerlerine baktım. Ne çok korku vardı.

O an, neden lider olduğumu sonunda anladım. Bu insanların neden bana oy verdiğini biliyordum. Kaldırabileceğimizden fazlasını yaşamıştık ama yine de mücadele ediyorduk. Her şey her an parçalanabilirdi ama parçalanmayacaktı çünkü ben buna izin vermiyordum. Bu insanlar, benim halkımdı, hayatta kalmalarına yardım edecektim.

"Eğer korkuyorsanız, eğer yorgunsanız, bana bakın! Durmayacağız. Sizi güvenli bir yere götüreceğim. Peşimden gelin, biraz daha gideceğiz. Haydi!"

Herkes yeni bir ruh hâline büründü. Yüzlerinin katılaştığını, kendilerini yapılması gerekene hazırladıklarını gördüm. Biri örnek olmalıydı. Şu an o biri bendim.

El-Saffani fırlayıp öne geçti. Taze tozları teperek koşmaya başladım. Halkım beni izledi.

Kolayca korunabilecek bir oda bulmamız gerekiyordu. Yorulmuştum ama belli edemezdim. Devam et, bacaklarım, devam et. Şu insanları güvenli bir yere götür, biraz dinlen, sonra Bello'yu aramak için geri dön. Kız tek başına, canavarların arasında.

Birazcık daha... Birazcık daha...

Kaslarım bağırıyor, ciğerlerim yanıyordu. Tam yere yığılmak üzereyken Spingate ile Gaston yanıma geldiler.

Spingate ileriyi gösterdi. Solda da sağda da kemerli geçitler vardı. Bazıları açıktı. Oraları savunabilirdik.

Başarmıştık.

Biz yaklaşırken, El-Saffani durdu. Yanlarına vardığımda öyle nefes nefese kalmıştım ki ağzım bir karış açıktı.

Çocuk yeri işaret etti.

"Tozda ayak izleri var, Em..."

"...ve ölüler var, bir sürü ölü var."

Tozlu kemik yığınları. Yetişkinler burada da savaşmıştı. Tıpkı ilk uyandığımız yerde savaştıkları gibi.

Ayak izlerini gördüm. İzler buruşuk canavarlara mı aitti, yoksa bir yerlerde bizim gibi başka çocuklar da var mıydı?

Durdum ve düşmemek için elimi duvara koydum. Bir adım daha atamadım.

"O'Malley," dedim soluk soluğa. "Bizi saysana. Tam mıyız?"

Pek nefes nefese kalmamıştı. Böylesine hızlı koşup da yorulmamayı nasıl başarıyordu? Arkasına dönüp kafasında hesap yaparak parmaklarım havada oynattı.

Arkadan öne geçen Bishop, insanları nazikçe iterek yanıma geldi. Kanlı,

çıplak göğsü inip kalkıyordu. Mızrak hâlâ elindeydi. Yorulmama ve korkmama karşın, mızrağa baktım. Bishop da, belki biraz özlemle, mızrağa baktı, sonra onu bana uzattı.

Titreyen elimle mızrağı aldım. Bıçağı hâlâ kırmı-zı-gri bulamaçla kaplıydı.

Bishop başını salladı. Ben hâlâ liderdim. En azından şimdilik...

İnsanlar yorgunluktan bitip tükenmişti. Kimi burnunu çekiyor, kimi ağlıyordu. Korkuya kapılmışlardı, üstelik henüz her şeyi bilmiyorlardı.

O'Malley sayımını bitirdi.

"Yirmi iki," dedi. "Bello dışında tamız. Em, Bello'ya ne oldu?"

Konuşmaya hazırlandım ama boğazım konuşmama izin vermeyecek kadar acıyordu. Birkaç kez nefes alarak kendimi toparlamaya çalıştım.

"Kaçırıldı," dedim.

"Kim kaçırdı?"

Gruba baktım. Yakınımda duran Aramovsky de benim gibi nefes nefese kalmıştı. O küstah suratıyla bana bakıyordu. Ben daha ağzımı açmadan, ne söyleyeceğimi bildiğinden emindim.

Belki küstahlık etmeye hakkı vardı çünkü haklı çıkmıştı.

"Canavarlar," dedim. "Ağaçların yanında canavarların saldırısına uğradık."

Sözcüğü duyan Aramovsky'nin gözleri kocaman açıldı. Bu anın geleceğini hep biliyormuş gibi, başını ciddiyetle, ağır ağır salladı.

Koridor boyunca bir sürü yüz şaşkın şaşkın bana bakıyordu. Canavarlar... Liderleri az önce canavarların gerçek olduğunu söylemişti.

O'Malley başını iki yana salladı. "Daha neler. Canavar diye bir şey yoktur."

Bishop, O'Malley'nin omzunu ittirdi. O'Malley neredeyse yere düşecekti.

“Kes sesini,” dedi Bishop. “Sen nereden bileceksin, O’Malley? Bir şey görmedin ki. Ben gördüm. Savage’ı ben kurtardım.”

O’Malley’nin bıçağın kabzasını tutan parmakları kasıldı. Hırlayarak Bishop’ın üstüne üstüne yürümeye başladı ama aralarına girdim.

“Doğru söylüyor,” dedim. “Orada canavarlar vardı. Bishop bir tanesini öldürdü, gördüm. Bir diğeri de Bello’yu kaçırdı.”

O’Malley duyduklarına inanamıyormuşçasına bana baktı. “Bir dakika... Canavarlar Bello’yu kaçırdı mı? Yani, o ölmedi mi?”

Söyleyiş biçimi, sesindeki hayret, beni canevimden vurdu. Bello’yu tek başına bırakmıştım. Onu yüzüstü bırakmıştım.

“Ben... bilmiyorum,” dedim. “Belki de ölmüştür.”

O sözler dudaklarımdan dökülür dökülmez içimi bir utanç kapladı. Bir yanım -kötü, korkunç, küçücük bir parçam- Bello’nun gerçekten ölmüş olmasını istiyordu çünkü Bello ölmüşse onu aramak için geri dönmek zorunda kalmayacaktık; Bahçe’ye dönüp, canavarlarla karşılaşmak zorunda kalmayacaktık.

O’Malley şoka uğramıştı. Bir Bishop’a, bir bana baktı. “Bello’yu kaçırdılar, siz de bize kaçmamızı söylediniz, öyle mi? Onu orada mı bıraktık?”

Sözleri canımı acıttı. Karşı çıkmak istedim ama çıkamazdım çünkü tam da söylediği gibi yapmıştık.

Bishop’ın eli O’Malley’nin göğsüne indi: O’Malley bu kez duvara çarpıp yere düştü. Bishop ona doğru bir adım atarak parmağını yerdeki O’Malley’nin yüzüne doğrulttu.

“Sen orada değildin,” dedi Bishop. “Bir şey görmedin, o yüzden çeneni kapat. Em’in yardım çığlığını duyduğunu hepimiz biliyoruz, herkes duydu, ama olduğun yerde kaldın çünkü korktun!”

O’Malley beklediğimden çok daha hızlı bir şekilde ayağa fırladı. Bishop da bu kadar hızlı kalkmasını beklemiyordu çünkü tepki verecek fırsatı

bulamadan O’Malley’nin bıçağının ucu, Bishop’ın boğazının dibine dayanmıştı.

Ellerimin mızrağa gittiğini hissettim. Ellerim benim bir parçam değilmiş de kendi başına hareket ediyormuş gibi, mızrağı oynattı. Mızrağın kanlı bıçağının, O’Malley’nin kamının bir parmak uzağında durduğunu gördüm.

“Bıçağı kaldır,” dedim. “Hemen.”

Hayretler içinde, belki biraz da ihanete uğramış gibi, bana bakakaldı. Durumun nasıl gözüktüğünü biliyordum: Bishop’u korumak için O’Malley’ye bir zarar vermeye hazırmışım gibi gözüküyordu.

O’Malley bıçağı indirdi. Yolundaki insanları ite kaka, gürültülü adımlarla arkaya gitti.

Spingate’in sesini duydum: “Hayır... Olamaz. Bu mümkün değil.”

Biraz ileride, kemiklerin ve ayak izlerinin yanında duruyordu. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Alt dudağı titriyordu.

“Mümkün değil,” dedi tekrar.

Koşarak yanına gittim. “Mümkün, Spin. Gerçekten canavarlardı. Ben gördüm.”

O kocaman, sulu yeşil gözleriyle bana baktı. Başını iki yana salladı.

“Canavarlardan söz etmiyorum.”

Yerdeki tozlu kemikleri işaret etti.

“Bunların burada olması mümkün değil, Em. Anlamıyor musun? Bunlar burada olamaz, çünkü biz dümdüz yürüdük.”

Kemiklerden biri, sanki yerden alınıp, tozu silkelendikten sonra, geri konmuş gibi, büyük ölçüde toz-suzdu. Tepesine tırtıklı, üçgen bir delik açılmış bir kafatasıydı bu.

Kemiklerden uzaklaşarak, uzun, beyaz koridorun derinliklerine giden altı çift ayak izi vardı. Ayak izleri solumdaki kemerli kapıdan başlıyordu.

Kemerli kapı açıktı.

O kapının nereye açıldığını biliyordum. İçeride tabutlar vardı. Altısı boştu, altısında da küçük cesetler vardı. Boş tabutlardan biri ise, benim uyandığımda karanlıkta kapana kısılmış bir hâlde, acıyla bağırdığım tabuttu.

Başladığımız yere geri dönmüştük.

YİRMİ SEKİZ

Aklım almıyordu.

Tabut odasına girdim. Ne göreceğimi çok iyi biliyordum ama bir şeyi kaçırıyordum herhâlde. Bir şekilde durumu yanlış anlamıştım, Spingate de öyle.

İçeri girdim, iki sıra hâlinde altışar tabut, ortalarında da ayak izleriyle dolu, toz koridoru. Sağ taraftaki sıranın sonunda, kendi tabutumun kırık kapağını gördüm, havaya dikilmişti.

İmkânsızdı... Çok uğraşmıştık...

Brewer'ın tabutuna gittim. Büyük giysiler giydirilmiş küçük ceset hâlâ tabuttaydı. Kafatasından, tam Spingate'in dokunduğu yerden, kurumuş bir et parçası dökülmüştü.

Yanımda bir çocuk belirdi: O'Malley.

"Biz dümdüz yürüdük," dedi. Sesi öfkeli çıkmıyordu artık. Sersemlemiş bir hâli vardı, gördüklerimizden o da benim kadar etkilenmiş gibiydi. "Kaybolmayalım diye, dümdüz yürüdük."

Dümdüz yürümek benim karanmdı. Benim. Neler olduğunu anlamıyordum.

Bahçe'de hissettiğimiz umut gitmişti. Hislerim yeniden uyuştu.

“Bir şeyi yanlış yaptım,” dedim. “Ben... neler olduğunu bilmiyorum. Bizi dışarı çıkarmaya çalıştım.”

Çalışmıştım. Oysa bizi çıkara çıkara aynı noktaya çıkarmıştım. Yong ölmüştü. Latu ölmüştü. Bello’yu kaybetmiştim. Hayır, Bello’yu terk etmiştim. Sonunda başladığımız yere dönelim diye mi kaçmıştım?

Buradan asla çıkamayacaktık.

Hepimiz burada ölecektik.

O’Malley elini omzuma koydu. Nazik davranmaya çalışıyordu, biliyordum ama hareketi uygunsuz geldi. Bunu o da fark edince elini geri çekti.

“Em, Bello’nun başına gelenler senin suçun değildi.”

Ona baktım. O mavi gözler, yüzünün şekli... Bello’yu düşündüğümü nereden anlamıştı? Keşke O’Malley ile ben, ikimiz baş başa, korku ve şaşkınlıktan uzak, başka bir yerde olsaydık.

“Senin suçun değildi,” dedi tekrar. “Bağırdığım için özür dilerim. Ben orada değildim, sizin gördüklerinizi görmedim. Eğer kaçmamız gerektiğini söylüyorsan, eminim, geçerli bir nedenin vardır.”

Geçerli bir neden mi? Korkmuştum. Geçerli nedenim buydu.

O’Malley içtendi ama içtenlik hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Gerçek neyse, oydu. Ben lider seçilmiştim. Herkes dediklerimi yapmıştı ve sonunda buraya çıkmıştık. O’Malley yanılıyordu: Bu aslında benim suçumdu.

Şu aptal mızrağı istemiyordum. Dibini toza dayadım. Kana bulanmış bıçağı, kavisli tavana bakıyordu. Mızrağı elimden bırakabilir, yere düşmesine göz yumabilirdim. Mızrağı bir süre bir başkası taşımalıydı.

Nazik parmak uçları şakağımı okşadı. Canım yandı ama O’Malley’nin dokunuşundan değil.

“Yaralanmışsın,” dedi.

Elimi uzatıp şakağımı yokladım. Canavarın bana vurup düşürdüğü yerde bir şişlik vardı. Yapış yapıştı, yanağımın aşağısı ve boynum da öyle. Başımı eğip omzuma baktım, beyaz kumaşın üstünde nokta nokta kan lekeleri vardı.

Artık temiz değildim.

O'Malley koluma dokundu. Temasıyla tenimdeki tüyler ürperdi.

"Kolun da yaralanmış," dedi. "Canavar kolunu mu tuttu?"

Kolumun derisinde dört paralel kırmızı çizgi vardı, sımsıkı koluma yapışan parmakların iziydi belli ki bunlar.

"Evet," diye yalan söyledim. "Canavar kolumu tuttu."

Kolumu tutan Bishop'tı, Bishop'ın ezici gücüydü ama bilerek yapmamıştı. O'Malley Bishop'tan zaten nefret ediyordu, daha fazla nefret etmesi için ona bir neden vermek istemiyordum.

O'Malley'nin yeniden uzanan parmak uçları, sıcacık bir çizgi hâlinde yanağımdan aşağı indi. Bu kez, dokunuşu uygunsuz gelmedi. Doğru geldi. Her şey silinip gitti; O'Malley'nin gözleri ve teninin tenime değişi dışında her şey.

"Neler olduğunu öğreniriz," dedi usulca. "Sen her şeyi bilemezsin. Burada yaşananlar deli saçması, biliyorum ama bizim için en iyi lider sensin. İnsanlar senin peşinden geliyor, Em."

Ona fısıltıyla yanıt verdim: "Ama neden? İnsanlar neden peşimden gelsin? Ben ne yaptığımı bilmiyorum ki."

Omuzlarını silkti. "Çünkü sende bir şey var. Ayrıca, şu ana kadar ne yaşanmış olursa olsun, Bishop'ın bize liderdik etmesindense, senin etmen daha iyi. Beni nasıl yere serdi, görmedin mi? Gaston'un gözünü, Latu'nun yanağını görmedin mi?"

Başımı salladım. İyi ki kolumu Bishop'ın morarttığını söylememiştim. O'Malley haklıydı gerçi, Bishop'ın geçmişte başkalarının canını yaktığı biliniyordu.

Derken koridorda Bishop'ın ne dediğini hatırladım: Ben yardım çağırdığımda, Bishop bilinmeyen tehlikeye balıklama atlamıştı. O'Malley atlamamıştı. O diğerleriyle kalmış, peşimden gelmemişti.

İkisi hakkındaki düşüncelerim, hangisiyle konuştuğuma bağlı olarak değişiyordu anlaşılan. İşler böyle yü-rümemeliydi.

"Belki de yanılıyorsundur," dedim. "Bishop iyi bir lider olabilirdi belki de."

O'Malley ofladı. "Zorbanın teki o. Cüssesiyle göz korkutuyor. Yetkiyi bir şekilde eline alması, hepimizi tehlikeye atar. Sen iyi bir lidersin, Em. Bishop harekete geçiyor. Sen düşünüyorsun."

Odayı işaret ettim. "İyi bir liderim çünkü düşünüyorum, öyle mi? Çevrene bir bak, O'Malley. Düşüncelerim bizi nereye getirdi, bir bak."

O'Malley'nin söylediklerine inanmak istiyordum. Zor kararlar almama yardım etmişti. O'Malley olmasaydı, oylamayı kazanamazdım. Ama başladığımız yere dönmemiz, bir şeyi açıklığa kavuşturuyordu: O'Malley liderliğim konusunda son derece yanılıyordu.

Düşüncelerimde başka bir çocuk belirdi. Bu kez Yong'un; onu bıçakladığım zaman yüzünde beliren ifadesi ve bana saldırmadan hemen önce ettiği laf, zihnimde belirdi.

Denedin, Em, ama başaramadın.

Belki de haklıydı.

Elimi açıp mızrağın düşmesine göz yumdum. Kesilen bir ağaç gibi, önce yavaşça, ardından da hız kazanarak koridora düşen mızrak, havaya kocaman bir toz bulutu kaldırdı.

"Ben sıramı savdım," dedim. "Sırayı başkasına bırakalım."

O'Malley başını iki yana salladı. "Şimdi bırakamazsın. Sana ihtiyacımız var. Ben yardım ederim. Bir konuda kuşkuya düşünce, herhangi bir konuda, beni bir kenara çekersin, birlikte bir çözüm buluruz."

Şu anda benden nefret etmeliydi. Diğerlerinin ettiğinden emindim. Hepimizi aynı yerde döndürüp durmuştum ama O'Malley suçun bende olmadığını söylüyordu. Belki de ağaçlıkta yardımıma gelmemesi için geçerli bir nedeni vardı. Belki birinin grupla birlikte kalması, herkesi bir arada tutup koruması gerektiğini düşünmüştü. Şimdi söylediği şeyler, alçak sesindeki duygu yoğunluğu... O'Malley bana inanıyordu.

Belki de bana inanan tek kişiydi.

O kadar yakınımdaydı ki kokusunu duyabiliyordum. Gözlerimi kapadım, vücudundan yayılan sıcaklığı hissettim.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Fazla bir şey hatırlayamıyordum ama hiç öpüşmediğimi biliyordum.

O'Malley'nin beni öpmesini istiyordum.

Biri koşarak tabut odasına girdi. Gelen Spingate'ti. Yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi, hemen O'Malley'den uzaklaştım.

"Em, neler olduğunu biliyorum!" Yanaklarında hâlâ yaşlar parlıyordu ama gözleri heyecanla kocaman açılmıştı. "Neden tekrar buraya çıktığımızı biliyorum! Mızrağını kaldır, Em. Herkesi içeri çağır da açıklayayım."

El değmemiş tozda bir yer buldu, diz çöküp parmağı ile çizgiler çizmeye başladı.

Ne yapıyordu? Herkese ne diyecekti?

O'Malley'ye baktım.

Mızrağı yerden aldı. Üstündeki tozu sildi, sonra bana uzattı.

"Herhangi bir lidere ihtiyacımız yok, Em," dedi. "Sana ihtiyacımız var."

Kendime hiç inancım yoktu ama belki şimdilik onun bana duyduğu inanca güvenebilirdim.

Parmaklarım mızrağa dolandı. Biraz kaldırdım, eskisinden ağır geldi.

Koridora çıktım. Tüm başlar bana çevrildi. Bazıları açık bir öfkeyle, ters ters yüzüme dikilmişti. Bazıları beklenti içinde, umutla bakıyor, hâlâ onları buradan çıkarabileceğimi düşünüyorlardı.

Mızrağı kaldırdım.

“Tabut odasına gelin,” dedim. “Ne yapacağımıza karar vereceğiz. El-Saffani, siz koridorda kalın, biri gelirse bağırın.”

El-Saffani başını salladı. İnsanlar birer ikişer odaya girdi ama Bishop arkada kaldı. Bir iskelete doğru yürüdü. Elini uzatıp yerden kalın bir uyluk kemiği aldı, iki eliyle tuttuğu kemiği, denemek için havaya savurdu.

Sonra kemiği başının üstüne kaldırıp yere indirdi. Üçgen delikli kafatasına çarpan kemik, kafatasını paramparça ederek, koridora kınk kemik parçaları saçtı. Kemik bir zamanlar bir insanın parçasıyken, şimdi bir silah olmuştu.

Bishop uyluk kemiğini El-Saffani’ye göstererek, başını bir kez, sertçe salladı. İkizler de başlarını sallayarak karşılık verdiler. Kendilerine birer uyluk kemiği kaptılar. Tek sözcük etmeden, tabut odamızın kapısının iki yanında yerlerini aldılar.

Bishop değişmişti. Canavarı öldürmek, onu etkilemişti. Çok ciddi, çok ağırbaşlı görünüyordu. O küçük oğlan çocuğu gülümsemesinin yerinde yeller esiyordu.

Yüzünde de, ilk kez, belli belirsiz sakal izleri gördüm.

Bishop artık çocuk değildi.

Tabut odasına girdim.

YİRMİ DOKUZ

Spingate toza şekiller çiziyordu.

Parmağını kullanarak bir çizgi veya kavis çiziyor, ardından düşünmek için duruyordu. Düşünürken de, yüzüne dokunduğundan, teninde toz lekeleri ve çizgiler bırakıyordu.

Hepimiz ayakta durmuş, izliyorduk. Bizi başladığımız yere geri getiren büyü hakkında kimse ne diyeceğini bilmiyordu.

Dümdüz gitmiştik. Sola sapmamıştık, sağa sapma-mıştık. Yol iki yöne de kıvrılmamıştı, hem de hiç. Kıv-rılsaydı, koridorda ileriye baktığımızda görürdük. Karanlıkta yürüdüğümüzde bile, yol dümdüz gidiyordu.

Dakikalar geçti. Odada yirmi kişi vardı, kimi yerde oturmuş, kimi tabutlara dayanmıştı. Herkes bekliyordu.

Spingate gözlerini boşluğa dikmişti. Varlığımızın farkında değil gibiydi.

Bishop ona doğru eğilip baktı ama çizdiklerine değil, yüzüne bakıyordu.

Anlık bir öfkeyle yüzüm buruştu, gözlerim kısıldı. Bishop, Spingate'i güzel mi buluyordu? Kızıl saçlarını, uzun bacaklarım, gömleğinin sımsıkı sardığı kadınsı vücudunu... Spingate kadar güzel olmam mümkün değildi.

Gözlerimi ovuşturdum. Şimdi endişelenecek şey miydi bu? Düşüncelerimin kontrolünü kaybediyordum. Bello gitmişti, canavarlar gerçekten vardı, Bishop'ın kime baktığı umurumda değildi.

Bishop işaret parmağına ve orta parmağına tükürdü. Diz çöktü, iki parmağını toza buladı. Parmak uçlarını önce yüzünün bir yanına, sonra diğer yanma sürttü.

Ayağa kalktı. İki yanağında da, yukarıdan aşağı inen, iki ıslak, koyu gri çizgi vardı. Gözleri soğuk ve sertti.

Kemiği bir sopa gibi elinde tutarak kemerli kapıya doğru yürüdü. Dışarı

uzanıp alçak sesle El-Saffani'ye bir şeyler söyledi. Bishop beni canavarların elinden kurtarmıştı, biliyordum ama şu anda sinirlerimi bozuyordu. Yüzündeki ifade, hareketlerindeki keskinlik...

Ürkütücüydü.

Spingate bir çizgi daha çizdi. Nasıl yine aynı kemik yığınına çıktığımızı bildiğini söylemiş, herkesi buraya toplamamı istemişti. Suskunluğu, odaya ağır ve tuhaf bir hava veriyordu.

Birkaç baş bana döndü. Derken birkaç tane daha. İnsanlar konuşmamı bekliyordu.

Ama en sonunda sessizliği bozan, Aramovsky oldu.

"Neler olduğunu anlat bize, Em," dedi. "Bello'nun başına gelenleri anlat. Canavarları anlat."

Artık herkes bana bakıyordu. Spingate dışında: O varlığımızı unutmuş gibiydi.

Bir nefes aldım. Paniğe kapılmalarını istemediğim için daha önce anlatmamıştım. İstediklerimi yapmışlardı. Artık bu insanlar, halkım, yaşananları öğrenmeyi hak ediyordu.

Konuşmaya başladım. Hatırlayabildiğim kadarını anlattım. Her şey, hareketlerin, seslerin, biçimlerin ve duyguların bulanıklığı içinde yaşanmıştı. Bello ile birlikte ağaçlığa girişimizi anlattım. Oraya neden gittiğimizi anlattım. Bello'nun kaçınlışını, çalılıkların içine sürüklenişini anlattım. Bello'nun peşinden gidişimi anlattım.

Ardından canavarları tarif ettim: O biri uzun, diğeri benim boylarımdaki iki canavarı, buruşuk ve kara tenlerini; koyu kahverengi, beyaz, esmer, pembe veya bu odada bulunan ten renklerinden herhangi birine benzemeyen, saçım kadar kara tenlerini.

Çürük gibi kara.

Cılız kollarını ve bacaklarını, sıska örümcekleri andıran ellerini, gözleri

olabilecek o kırmızı şeyleri, sinirlerimi ayağa kaldıran, ıslıklı seslerini anlattım ama kadının sesinin tuhaf bir şekilde tanıdık geldiğinden söz etmedim. O kısmı kendime sakladım. Neden böyle yaptığımdan emin değildim.

Silah olabilecek bilezikten söz ettim, ederken de içim ezildi: Kahretsin, o şey her ne idiyse, cesedin üstünden almalıydık. Artık iş işten geçmişti.

İnsanlara gördüklerimi anlatırken, korkularının kabardığını gördüm. Bedenlerimiz büyümüştü ama kalplerimiz ve zihinlerimiz, hâlâ on iki yaşındaki o çocuklara aitti. Karşımdakilere öcülerin gerçek olduğunu söylemekle kalmıyordum, içimizden birini kaçırdığını da söylüyordum.

Ama o öcüler ölebiliyordu. Bishop'ın birini öldürdüğünü anlattım. Cesur Bishop mızrağı canavarın kalbine sokmuştu. Sözcüklerimdeki duygu yoğunluğu, ne Bishop'a olan hayranlığımı gizliyordu ne de o yaratıklara duyduğum nefreti.

Gaston elini kaldırdı, bir sorusu vardı.

Neredeyse gülecektim. Ben burada durmuş ders verirken, yetişkin maskesi takmış çocuklar, kocaman açılmış gözlerle, öğretmenleriymişim gibi beni dinliyordu.

Gaston'a başımla onay verdim.

"Canavarların konuştuğunu söyledin," dedi. "Neler dediklerini söylesene."

Hatırlamaya çalıştım. Bir anda çok şey yaşanmıştı. Öfkelenmiştim, korkmuştum.

"Küçük olan kızı al, dedi. O kısmı hatırlıyorum ama gerisinden, özür dilerim, emin değilim."

Gaston kulağını kaşıyarak düşündü.

"Bize anlattıklarından kuşku duymuyorum," dedi. "Gördükleriniz canavar mıydı bilmiyorum ama her ne iseler, bizimle birlikte buradalar. Eğer haklarında bir şey öğrenirsek, işimize yarayabilir. O yüzden hatırlamaya

çalış, başka bir şey dediler mi? Herhangi bir şey?”

Daha çok şey hatırlamamı istiyordu ama ben hiçbir şey hatırlamak istemiyordum. Her şey bulanıktı. Bileğimdeki soğuk el, beni çekiyordu. Bello’yu kaçırmışlardı. Beni neredeyse kaçıracaklardı. Bedenim titremeye başladı. Artık bunu düşünmek istemiyordum, istemiyordum ama yine de... Bir şey daha hatırladım.

“Bishop’ın öldürdüğü yaratık. Bishop bıçağını sapladıktan sonra, her şeyimi verdim, dedi.”

Kalabalıkta bir uğultu dolaştı.

Gaston bir şeyler daha söylememi bekledi. Ben bir şey söylemeyince de canı sıkkın bir hâlde elini kaldırdı. “Bu kadar mı? O ne demek ki, Em?”

Başımı iki yana salladım. Ne anlama geldiğini ben nereden bilecektim? Bir dakika... Uzun boylusu bir şey daha demişti. Ne demişti?

Titremem durdu. Nefes alış verişlerim durdu. Belki kalbim de durmuştu.

Ne dediğini biliyordum.

Sen hep kaltağın tekiydin, Savage.

O şey, adımı biliyordu.

Kaltağın teki olduğumu düşünüyorsa, adımdan başka şeyler de biliyordu, beni tanıyordu. Tabut anılarımı benden koparmadan önce, yaşamımı silip süpürmeden önce, kim olduğumu biliyordu.

Şimdi o canavar ölmüştü.

Ama başkaları da vardı. Küçük olan vardı en azından, üstelik aslında Bello’yu kaç kişinin kaçırdığını görmemiştim. Canavarlar kim olduğumu biliyor olabilirdi. Onları bulursam konuşturabilirdim.

Bu önemli bir bilgiydi. Diğerleriyle paylaşmalıydım ama canavarın sesinin tanıdık geldiğini söylemediğim gibi bunu da söylemedim. Zihnimin çamurlu

kısımlarında pusu kurup bekleyen bir şey vardı, sıradan bir-iki anının ötesinde bir şeydi bu. Geçmişimi keşfetmeyi düşününce içimi bir duygu kaplıyordu.

Korku.

Ben aslında kimdim? Ne yapmıştım? Gerçekten de öğrenmek istiyor muydum?

Spingate sonunda ayağa kalktı. Yüzü gözü öyle toz içindeydi ki komik görünüyordu.

“Daire,” dedi, mağrur ve hoşnut bir şekilde. “Yürüyerek bir daire çizdik.”

Gelişigüzel ve sert konuşuyordu. Daire mi? Neden söz ediyordu? Biz dümdüz yürümüştük.

Aramovsky, Spingate’e bir adım yaklaştı. Kırışıklar sözlerinin yoluna çıkabilirmiş gibi, elleriyle beyaz gömleğini düzeltti.

“Biz bir yere sapmadık,” dedi. “Yürüyerek daire çizmemiz için sağa veya sola sapmamız gerekirdi. Bunu bilmiyor musun?”

Spingate tavam işaret etti. “Durmadan yokuş yukarı yürümek nasıl bir histi, hatırlıyor musun?”

Zemini gözden geçirerek, yüzlerce ayak izi arasında, el değmemiş bir toz parçası bulmaya çalıştı. İçinde N. Okadigbo adlı birinin kurumuş cesedinin olduğu tabutun yanında bir yer buldu. Spingate diz çöküp yeni bir daire çizdi. O dairenin içine çizdiği şeyi anında tanıdım: bir çöp adam.

Spingate o figürün soluna koyduğu parmağını tozda ağır ağır kaydırarak, daireyi takip etti.

“Yürüyerek bir daire çizdik,” dedi. “Daire ayaklarımızın altındaydı. Zemin durmadan yukan kavis yapıyordu ama daire çok büyük, gerçekten çok büyük. O yüzden neler olduğunu anlayamadık.”

Yeni bir çizim yaptı: Bir oval çizdi. Ovalin üstünden ve altından, sağa giden,

birbirine paralel, iki düz çizgi çekti. Sonra o çizgilerin ucunu ovale paralel giden bir kavisle birleştirdi.

Bir silindir çizmişti.

O silindirin içine, minicik bir çöp adam çizdi, bu seferki alttaki çizgide duruyordu.

Ne söylemeye çalıştığını anladım. İnsanların da anlayarak birbirleriyle fısıldaştığını duydum: Spingate'in düşüncesine göre, biz o kavisten yokuş yukan yürümüş, başladığımız yere geri gelene kadar çevresinde dönmüştük.

Gerçekten de düz yürümüştük ve buraya gelmiştik, o hâlde resmin bütünü mantıklıydı. Peki, eğer silindir duvarında yokuş yukarı gittiysek neden sırtüstü düşmemiştik? Sormaya hazırlandım, sonra kendimi tuttum: Zaten yeterince hata yapmıştım. Aptalca bir soru sorarsam insanlar liderlik edemeyecek kadar aptal olduğumu düşünebilirdi.

Spingate gömleğinin koluyla yüzünü silerek tozun bir kısmını temizledi.

"Ölçek yanlış gerçi," dedi. "Çöp adam, çizdiğim şeye göre çok ama çok büyük. Sanırım silindirin ne kadar büyük olduğunu kestirebilirim. Biraz hesap yapmam gerek. Biraz... Ah, neydi adı? Hah! Şimdi hatırladım, biraz geometri hesabı yapmam gerek."

Sözcük onu mutlu etti, belki de sadece bir şey hatırladığına sevinmişti. Belki geçmişimiz silinmemişti. Belki yalnızca bizden gizlenmişti.

Gaston, her zamanki gibi insanların arasından geçeceği yerde, yolundaki insanları ittirerek öne çıktı. Afallamış bir hâlde, gözlerini tozdaki şekillere dikti. Ardından başını kaldırıp Spingate'e baktı.

"Harika," dedi. "Sen bir harikasın."

Spingate gururla gülümsedi.

Anlamaya çalışan O'Malley, başını iki yana salladı. "Ama tepeye çıktığımızda, nasıl oldu da tepetaklak düşmedik?"

Hafifçe gülümsedim. Ben o soruyu kendime saklamıştım, oysa O'Malley'nin böyle bir sorunu yoktu.

Spingate gözlerini silindire dikti. Bıkkın bir hâli vardı. Yanıtın bütün parçalarını biliyordu ama birleştiremi-yordu sanki.

Aramovsky sessizliği doldurdu.

"Her şey ortada," dedi. "Tanrılar düşmemizi istemiyor, o yüzden ayaklarımızı yapıştırdılar."

Gülümsemem kayboldu. Yine mi zırvalayacaktı? Şu anda?

Bir sürü kişinin başını sallayarak ona hak verdiğini görünce şaşırdım. Onlara göre hiç de saçmalamıyordu. Tanrılar sözcüğünü duyan gözlerini kocaman açıp duruşunu düzeltiyordu.

Ama söylediklerini hiç düşünmeden neden reddedecektim ki? Canavarların varlığına inanmamıştık, sonra ben bir tane görmüştüm. Tanrıların varlığına da inanmamıştım. Var olmadıklarını nasıl söyleyebilirdim?

Gaston gülmeye başladı.

Herkes gözlerini onun üstüne dikti. Sağa sola bakınan Gaston, başka kimsenin söylenenleri komik bulmamasına şaştı. Kahkahası kayboldu.

"Tanrı diye bir şey yoktur," dedi. Sesi pek inançlı çıkmıyordu.

Aramovsky toza çizilenleri işaret etti. "Tanrılar yok mu? Şuna bir bak. Bizi düşmekten başka ne alıkoyabilirdi, Gaston? Ben havaya sıçrasam, tavanda duramam, değil mi? Hayır, yere düşerim. Bu işte bir büyü olmalı, tanrıların parmağı olmalı."

Gaston başını iki yana salladı. "Yanılıyorsun. Silindirin boyutuyla alakalı bir şey bu." Yerdeki çizime baktı. "Ben... tam hatırlayamıyorum ama sanırım düşmememizin nedeni şu, aslında tavanın üstünde durmuyorduk."
Aramovsky omuzlarını silkti. "Spingate'in çizimine göre, tam da tavanın üstünde duruyorduk. Spingate'e yalancı mı diyorsun?"

Gaston’un kafası tokat yemiş gibi yukarı kalktı. “Hayır, tabii ki hayır.”

“Demek ki tavanda yürüdük,” dedi Aramovsky. “Eğer tanrılar bizi düşmekten alıkoymadıysa böyle bir şey nasıl gerçekleşebildi?”

Gaston öfke dolu gözlerle ona baktı. Bishop’tan hoşlanmıyordu, O’Malley’den hoşlanmıyordu ama Aramovsky’den nefret ediyordu.

Gaston’dan daha uzun boylu olan Aramosky, kollarını kavuşturdu. “Ee, Gaston? Bekliyoruz.”

Gaston çizime şöyle bir baktıktan sonra tekrar ona döndü.

“Soruna yanıt verememem, tanrıların gerçek olduğu anlamına gelmez,” dedi.

Kendini beğenmiş gülümsemesine bakılırsa, Aramovsky aynı şeyi düşünmüyordu.

“Laflarına dikkat etmelisin, Gaston,” dedi. “Tanrıların gerçek olmadığını söylememelisin.”

Gaston öfkeyle gözlerini kıstı. “Nedenmiş o?” Aramovsky yanıt verirken, herkes yüzünü görsün ve güvenini hissetsin diye, gözlerini odada gezdirdi.

“Çünkü gerçek olmadıklarını söylemek, tanrıları kızdırır ve tanrılar kızınca, bizi cezalandırırlar. Latu’yu öldürmesi için domuzları gönderdiler. Bello’yu kaçırması için canavarları gönderdiler.”

İçimde bir öfke kabardı. Böyle konuşmamasını söylemiştim. Onu uyarmıştım.

“Aramovsky,” dedim. “Kes artık şu...”

Gümbür gümbür bir ses, lafımı kesti.

“Tanrılar kızgın değil, bizi sınıyorlar.”

Herkes kapıya baktı. Bishop, yüzü tamamen koyu gri, ıslak tozla kaplı bir hâlde, kapıda duruyordu. Artık bir insana benzemiyordu, bir canavara

benziyordu. Kocaman gözlerinin akı pırıl pırıl parlıyordu.

“Belki de bir şeyi yanlış yapmışızdır,” dedi. “Belki tanrılar, değerimizi anlamak için bizi sınıyordun Bahçe’ye dönüp, Bello’yu geri alarak, tanrılara değerimizi göstereceğiz.”

Aramovsky afalladı. Tekrar konuşurken, sesi sakin ve yumuşak çıkıyordu. Yüzü toz ve terle kaplanmış olan iri kıyım Bishop’la konuşurken, söylediklerine son derece dikkat ediyordu. Bu konuda Aramovsky’yi suçlayamazdım.

“Tanrılar Bello’yu istedi ve aldı,” dedi Aramovsky. “Onu geri almaya çalışmak bizim haddimiz değil. Bizden daha çok kişinin mi kaçırılmasını istiyorsun?” Bishop’ın üst dudağı seğirerek yukan kıvnldı. “İçlerinden birini öldürdüm,” dedi. “Canavarları tanrılar göndermiş olabilir ama onlan korumuyorlar. Biz canavarlardan güçlüyüz. Canavarlardan hızlıyız. Bizden daha çok kişiyi kaçırmaya kalkışırlarsa biz de onlardan daha çok kişiyi öldürürüz. Şimdi hemen Bello’nun peşinden gitmemiz gerek.”

Farrar sağlam göğsüne bir yumruk indirdi. Bawden, Bishop’ın sözlerini desteklercesine bir nida koyuverdi. Daire-yıldızlar Bishop’a tapıyordu, onun peşinden Bahçe’ye gitmeye hazırdılar.

Daire-yıldızlann beni lider kabul ettiğini düşünmüştüm ama belki de sırf Bishop kabul ettiği için onlar da etmişti.

O’Malley kapalı bir tabutun üstüne çıktı. Bıçağı yanında tutuyordu.

“Gücün ve hızın bir önemi yok,” dedi, sesi daire-yıl-dızlann heyecanlı homurtularını bastıracak kadar yüksekti.

Bishop alaycı alaycı güldü. “Sen ne bilirisin, korkak? Tek bir canavar bile görmedin ki.”

Hakaret onu canevinden vurmuştu. O’Malley’nin çenesi kasıldı. Bıçağı Bishop’a doğrulttu.

“Korkak olduğumu mu düşünüyorsun? Gel de bak bakalım, korkak mıyım

değil miyim!”

Bishop duraksamadı. Elindeki kemiği kaldırıp uzun adımlarla O’Malley’nin üstüne yürüdü.

Mızrağın sapını bir tabutun kapağına vurdum. Tiz perdeden taş duvarlarda yankılanan ses, herkesi yerinden sıçrattı, Bishop’ı da durdurdu. Bir şey yapmazsam birbirlerini parçalayacaklardı.

“Bu kadarı yeter! Sen,” mızrağı Gaston’a doğrulttum. “İnsanlara hakaret etmeyi keseceksin, ve sen,” mızrağı Bishop’a doğrulttum, “her hoşuna gitmeyen bir şey söylendiğinde horozlanmayı keseceksin, ve sen,” mızrağı O’Malley’ye doğrulttum. “İnsanlara bıçak çekmeyi keseceksin, yoksa o bıçağı elinden alırım, ve sen,” mızrağı Aramovsky’ye doğrulttum. “Tanrılar, büyü ve öteki saçmalıklar hakkında konuşmayı keseceksin.” Sözlerimin yankısı dindiğinde çıt çıkmıyordu. Kimse konuşmuyordu.

O’Malley sessizliğini bozmadı. Abartılı öfkem canını sıkmamıştı anlaşılan.

Bıçağı indirdi. Bishop yere baktı. Gaston da öyle. Aramovsky gözlerini yüzüme dikti, burun delikleri açılıp kapanıyordu.

“Büyülü bir zindandayız,” dedi alçak sesle. “Canavarlar Bello’yu kaçırdı. Şimdilik susacağım ama gördüklerimize saçmalık diyorsan kendi gözlerinin sana gösterdiklerine inanmıyorsun demektir.”

Spingate ve diğerleri, beşimizi izleyerek bir sonraki hamlemizi bekliyordu.

Bishop duygularıyla hareket ediyordu. Düşünmeden, plan yapmadan, alelacele harekete geçmek istiyordu. Tutkusu bulaşıcıydı ama beni etkilemesine izin veremezdim. Üç kişiyi kaybetmiştik, bir kişiyi daha kaybetmeye dayanamazdım.

O’Malley, Bishop’ın tam karşıtıydı. Görünüşe göre, her zaman enine boyuna düşünüyordu. Onun fikrini almam gerekiyordu.

“Bishop’m canavarı öldürdüğünü gördüm,” dedim. “O haklı, O’Malley; daire-yıldızlarımız hem daha hızlı, hem de daha güçlü. O hâlde sen neden

gücün ve hızın bir önemi yok diyorsun?”

“Bilezik yüzünden,” dedi. “O canavar bileziğiyle seni vurmaya kalkıştıysa, bizi uzaktan vurabilirler demektir. Şimdi biz içlerinden birini öldürdüğümüze göre, bir daha yanlarına yaklaşmamıza izin vereceklerini sanmam. Canavarlar, biz yanlarına yaklaşmadan bizi vura-biliyorsa, gücün ve hızın bir önemi yoktur.”

Hiç aklıma gelmemişti. Bileziklerin ne işe yaradığını bilmiyorduk ama o bilezikler her ne “atıyorlarsa”, bize zarar verebilir, hatta bizi öldürebilirdi. O’Malley haklıydı.

Bishop pes etmedi.

“O hâlde sessiz oluruz, gizleniriz,” dedi. “Çaktırmadan Bahçe’ye girer, gizlice ağaçlığa geçer, Bello’yu buluruz”

Bello’nun peşinden gitmek için yanıp tutuşuyordu. Onu arkada bıraktığı için utanıyordu. Ben de aynı durumdaydım ama Bishop’ın durumunun benimkinden beter olduğunu görebiliyordum. Darmadağın bir hâldeydi. Bello’yu ben de kurtarmak istiyordum, en azından öldü mü, kaldı mı, öğrenmek istiyordum ama o bilezikler gerçekten silahsa, o zaman...

Bir dakika... Gaston’un perili oda hakkındaki hikâyesi, kırılmamış o üç sütun...

“Bishop, mızrak,” dedim. “Mızrağı bulduğunda bir cesede saplıymış. Gaston cesedin kolunda bir şey var demişti. Gaston, ne var demiştin?”

“Kelepçe,” dedi Gaston. Kaşları kalktı, Bishop’a baktı. “Canavarın bileziği, o cesedin üstünde gördüğümüz şey miydi?”

Bishop düşündü, ardından başını salladı. “Evet. Aklıma gelmeliydi ama o şeyin Em’e saldırdığını görünce. Ben... Evet, aklıma gelmeliydi.”

Kafama düşünceler üşüştü ama konu bu kez oğlanlar değildi, kimin liderlik etmek istediği değildi, kimin en güzel olduğu değildi.

Konu hayatta kalmaktı.

Yürüyerek bir daire çizmiştik. Büyü sayesinde olsun, tanrılar sayesinde olsun veya Spingate'in tam açıklayamadığı başka nedenle olsun, önemli değildi. Önemli olan, başladığımız yere geri dönmemizdi. Bildiğimiz kadarıyla, dışarıya çıkış yoktu. Uzun bir süre burada kalabilirdik. Sağ kalmak istiyorsak yiyecekle suya ihtiyacımız vardı ve yiyecekle su bulabileceğimiz tek bir yer biliyorduk.

Bahçe. Orada da canavarlar vardı.

Bizde olmayan silahlara sahip canavarlar.

"Perili odaya gidiyoruz," dedim. "O bileziği bulmamız gerek. Ben giderim. Bishop, sen benimle gel. Sonra da..."

"Hayır." Sözcük bir kükreme gibi çıktı ağzından. Gri yüzü gölgelendi. "Bello'nun peşinden gidiyoruz, hem de hemen."

Oda sessizleşti. Bishop gözlerini yüzüme dikti. Bakışlarına karşılık verdim.

"O odadaki bilezik bir silah olabilir," dedim. "O bilezik önemli."

Gözlerindeki acıyı ve çatışmayı görüyordum. Kaçmamızı ben emretmiştim, evet, ama kaçma fikrini benden önce o düşünmüştü, bunu biliyordu. Kendini sorumlu hissediyordu.

"Bello daha önemli," dedi. "Şu an onu öldürüyor olabilirler. Bekleyemez. Canavarları yeneriz, Em. Bizi Bahçe'ye götür."

Bishop'ın sözlerinin, diğer herkese güçlü ve kendinden emin geldiğini biliyordum ama yüzü, gözleri bana yalvarıyordu. Kavga etmek istiyordu.

Bir anda beni liderliği bırakmaktan vazgeçirdiği için O'Malley'ye şükran duydum. Nasıl olup da tekrar buraya çıktığımızı anlamıyorduk ama bu dümdüz gitmekle yanlış bir seçim yaptığımız anlamına gelmiyordu. Doğru şeyi yapmıştım. Akıllıca davranmıştım. Bizi bir arada tutmuştum.

O'Malley en doğrusunu söylemişti: Bishop harekete geçiyordu, bense düşünüyordum.

Bishop hatasını telafi etmek için ne kadar yanıp tutuşursa tutuşsun henüz ona izin veremezdim.

“Konu artık yalnızca Bello değil,” dedim. “Hepimi-ziz. Sağ kalmamız gerek. Ben perili odaya gidiyorum, Bishop ve beni oraya sen götüreceksin. Oraya güçlü gitmemiz gerek ama burada kalacak olanları da korumalıyız. Yani, kimin bizimle geleceğine, kimin bu odayı koruyacağına sen karar ver.”

Bakışlarımızın mücadelesi sürüyordu. Ayrılmanın eşiğindeydik, grup her an ikiye bölünebilirdi. Bishop’m Bahçe’de bana gülümseyişini düşündüm, o gülümsemeyi bir daha göreceğimden kuşkuluydum, Bishop şu an benden nefret ediyordu.

Yapması gerekeni yaptığı sürece, benden istediği kadar nefret edebilirdi.

Sonunda bakışmamız sona erdi. Bishop gözlerini odada gezdirdi.

“El-Saffani bizimle gelir,” dedi. “Visca da. Bavvden da.” Odadaki gerilim biraz yatıştı ama tamamen dinmedi. Ötekiler benden yana bakıp duruyordu. Bello’nun peşinden gitmemiz gerektiğini düşünüyorlardı. Onu arkamızda bıraktığımız için kızgındılar. Bu insanları oldukları yerde döndürüp durmuştum, dolayısıyla kararlarıma kuşkuyla yaklaştıkları için onları suçlayamazdım.

Bishop sopasını sırayla iki daire-yıldıza doğrulttu. “Farrar, Coyotl, siz bu odayı koruyun.” Ardından, iki kişiyi daha işaret ederek beni şaşırttı. “Okereke, Smith, siz Farrar ile Coyotl’a yardım edin.”

Okereke ve Smith, bu göreve seçilmelerine, içimizdeki en iri yarı kişi tarafından tanınma onuruna erişmelerine şaşırmıştı. îkisi de daire-yıldız değildi ama Bishop’m seçimini anlıyordum. Okereke güçlüydü, tehlikeden kaçınmak yerine üstüne gitmeyi yeğleyen bir havası vardı. Uzun, ince yapılı Smith, hızlı ve zarif

hareket ediyordu. Tökezlediği veya bocaladığı görülmemişti. Belki hekimliği kadar dövüşçülüğü de vardı. Derken Bishop sopasını Gaston’a doğrulttu.

“Ve sen,” dedi. “Perili odanın kapısı bir tek sana açıldı, o yüzden senin de

gelmen gerek.”

Gaston ellerini yüzüne koydu. “Tüh. Tamamen unutmuşum.”

Spingate başını iki yana salladı. “Gaston sizinle gitmemeli. O çok küçük, şimdi canavarlar da var...”

“Ben küçük müçük değilim,” dedi Gaston ters ters. “Ben gitmezsem içeri giremezler.”

Spingate tekrar, bu kez daha sertçe, başını iki yana salladı. Asayı havaya kaldırdı. “Bunu alabilirler, önemli değil. Nasıl çalıştığını gösteririm.”

“Kapı asayla açılmadı,” dedi Gaston. Sesi yumuşamıştı. “Bana açıldı. Ben grupla gitmezsem gitmelerinin hiçbir anlamı kalmaz.”

Spingate’in gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi bir hâli vardı. Kapının işleyişiyle ilgili yüz tane soru sormak istiyordu, anlıyordum, kapıyı neden başkasının açamayacağını merak ediyordu. Ama Gaston’un yüzü kararlıydı: Bizimle geliyordu.

“Spin, Gaston’a ihtiyacımız var,” dedim. “Bishop onu korur.”

Kız gri yüzlü çocuğa baktı. “Korusan iyi edersin.” Bishop başını bir kez salladı.

“Ben de geleyim,” dedi O’Malley.

Sesi umut doluydu ama Gaston’unki gibi kararlı değildi. Sanırım O’Malley alacağı yanıtı zaten biliyordu.

“Senin kalmanı istiyorum,” dedim. “Biz yokken, yetkili sen olacaksın.”

Aramovsky iç geçirdi. “Gerçekten mi? Korkunç bir fikir daha. O’Malley, sen tanrılara inanıyor musun?”

O’Malley başını iki yana salladı. “Tanrı diye bir şey yoktur.”

Aramovsky, gözlerini odada gezdirerek, Ya, gördünüz mü? dercesine, ellerini

iki yana açtı.

“Em, yetkiyi tanrıların olmadığını düşünen birine bırakmak istiyor,” dedi kalabalığa oynayarak. “Sizce tanrılar bundan hoşlanır mı? Bence hoşlanmazlar. Em yokken, yetki bende olmalı, sizce de öyle değil mi?”

Bazıları kafasını iki yana salladı ama çoğu başıyla onayladı.

Göğsümde bir öfke dalgası kabardı. Liderliği elimden almak mı istiyordu? Mızrağın ucunu Araınovsky’nin gırtlağına sokmak, nasıl hissettirirdi acaba, diye düşündüm. Eğer bana bir daha karşı çıkarsa, Yong’u öldürdüğüm gibi, Aramovsky’yi de öldürebilirdim.

Hayır... Yong’un ölümü kazaydı. Yong’u ben öldürmemiştim, o bıçağın üstüne atılmıştı.

Öyle değil mi?

Kafamı sertçe sallayarak, düşüncelerimden kurtuldum. Evet, Yong’un ölümü kazaydı. Düşüncesini söyledi diye, Aramovsky’yi öldürecek değildim, bu delilikti.

Bahçe’de Aramovsky’nin dimdik ayakta durduğunu hatırladım. İnsanlar çevresine oturmuş, hürmetle onu izliyor, sözlerini dinliyordu. Aramovsky onlara ne anlatıyordu? Daha da önemlisi, yokluğumda neler anlatacaktı? Bishop’ın grubu ikiye bölme tehlikesi vardı ama bunu bilerek yaptığını sanmıyordum, hatta farkında bile değildi belki. Öte yandan Aramovsky, ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Öyleyse, en iyisi buna izin vermemekti.

“Yetkiyi sana bırakamam, Aramovsky çünkü sen benimle geliyorsun.”

Şaşırmıştı. Bunu hiç beklemiyordu.

“Ama kavgada hiçbir işe yaramam ki,” dedi. “Benim gelmem hiç mantıklı değil.”

“Görünüşe göre, dini hepimizden iyi biliyorsun,” dedim. “Ya anlamadığımız

bir şeyle karşılaşırsak ya da yanlış bir şey yaparsak, ne olacak? Sen bize kılavuzluk etmezsen kazara tanrıları kızdırabiliriz.”

Aramovsky tanrılardan ve büyüden ilk söz ettiğinde, pek çok kişi başını sallamıştı. Şimdi aynı kişiler yine başlarını sallıyordu; ona inanıyorlar, bu önemli görevde bizimle birlikte gelmesini mantıklı buluyorlardı.

Aramovsky’nin bakışları sertleşti. Kendi sözlerini ona karşı kullandığımı biliyordu. Şimdi bizimle gelmezse, herkese o tanrılarım zerre kadar umursamadığını göstermiş olacaktı.

“İyi,” dedi zoraki bir gülümsemeyle. “Ben üstüme düşeni yaparım.”

“O hâlde bir saniye daha harcamayalım,” dedim ve kapıya yürüdüm.

Sekiz kişi, dışarı çıktık: Bishop, El-Saffani, Bawden, Visca, Aramovsky, Gaston ve ben. Akıllıca davranmaya çalışıyordum ama işin aslı, önsezilerime göre hareket ediyordum. Bileziğin bir silah olma ihtimali vardı, Bahçe’ye girmemizi ve canavarlara veya başka tehditlere karşı kendimizi korumamızı sağlama ihtimali vardı.

Önsezi veya değil, kararımı vermiştim.

Yanılıyorsam bunun verdiğim son karar olacağını biliyordum.

DÖRDÜNCÜ KISIM

KENDİN VE ÖTEKİLER

OTUZ

Yokuş yukarı koştuk.

Tozda pek çok ayak izi vardı. En büyük izler Aramovsky’ye, orta boydakiler O’Malley’ye, Yong’a ve Spingate’e aitti.

En küçük izler bana ve Bello’ya aitti.

Aynı kemikleri, duvardaki aynı yanık izlerini, aynı açık kemerli kapılan

gördüm. O açık kapılann arasından, tabutlar gördüm. İçlerinde cesetlerin yattığını biliyordum.

Koridorun kenarlannda, yeni ayak izleri de vardı. O izler El-Saffani'ye aitti. İkizler bir kez daha, tehlikeyle hepimizden önce karşılaşmaya hazır, önümüzden gidiyordu.

El-Saffani'nin gömleği yoktu, Bishop'ın da öyle. Bavvden dâhil, bütün daire-yıldızlar yalnızca pantolon giyiyordu. Yüzlerini, göğüslerini, kollarını ve ellerini gri toza bulamışlardı. Önceden ikizlerin güzel, karamel rengi tenleri vardı. Bawden'ınki açık kahverengiydi. Visca'nınki pembemsi.

Şimdiyse beşi de aynı renkti.

Bishop sağımdaydı, elindeki kemiği sıkı sıkı tutuyordu. Aramovsky ile Gaston arkamızdan geliyordu. Bavvden ile Visca en arkadaydı.

Uzunca bir süre konuşmadan yürüdük. Hızlı gidiyorduk, en azından Aramovsky ve Gaston ile birlikteyken gidebileceğimiz kadar hızlıydık. Zaten hep yavaşlardı, üstelik şimdiden yorulmuşlardı. Bize ayak uydurmak zorunda kalacaklardı. Bishop ve yürüyüşçülerine rastladığımız yere varana kadar uzun bir yolumuz vardı.

Bu yolculuğa ilk çıktığımızda yürüyorduk, nereye gittiğimizi ve bir sonraki adımda neyle karşılaşacağımızı bilmediğimizden dikkatli hareket ediyorduk. Şimdiyse çok daha hızlı mesafe katediyorduk, oysa hâlâ düşünmek için bol bol zaman vardı.

Latu, uyandığında tabutunun zaten açık olduğunu söylemişti. Diğerlerine deneyimlerini sorma şansı bulamamıştım, acaba kurtulmak için mücadele etmek zorunda kalan başkası var mıydı?

"Bishop, uyanışını anlatsana."

Koşarken, anlatmaya koyuldu.

"Bir beşik odasındaydık. El-Saffani, ben ve Coyotl. Odamızın kapısı kapalıydı."

“Tabutlarınızdan nasıl çıktınız? Beşiklerinizden, yani.”

Omuzlarını silkti. “Açıktılar.”

Tıpkı Latu’nunki gibi. “Acı duymadınız mı? Sizi ne uyandırdı?”

Yüzü asıldı. Şu an Bishop’la sohbet etmek tuhaf geliyordu: Gözleri, yüzünü kaplayan gri macun yüzünden o kadar beyaz görünüyordu ki.

“Sanırım hafif bir karıncalanma hissi duydum,” dedi. “Ben hemen uyanamadım. Hani, yavaş yavaş uyanırsın ya? Beşik açıktı, ben de içinden çıktım.”

Spingate’i uyandıran, o orta ölçekli elektrik şokundan söz ediyordu anlaşılan.

“Peki ya odanızın kapısı? Kapıyı nasıl açtınız?”

“Biz uyandıktan bir süre sonra, kapı kendi kendine açıldı,” dedi. “Dışarı çıktık ve diğer gruplarla karşılaşmaya başladık. İşte o zaman herkesi örgütledim.” Bishop, Latu, Spingate ya da başka herhangi biri, yı-lan-borulann saldırısına maruz kalmamıştı. Başka kimse iğneye veya acıya maruz kalmamıştı.

Peki, ben neden kalmıştım?

Sessizce koşmaya devam ettik. Çok geçmeden kemerli kapıları arkamızda bıraktık, artık iki yandaki boş beyaz duvarlar dışında hiçbir şey görünmüyordu; iki grubun karşılaştığı yere sandığımdan çabuk varacaktık.

Aramovsky’nin arkamızda soluk soluğa kaldığını ve Bavvden’m öfkeyle Aramovsky’ye hızlanmasını söylediğini duyunca elimde olmadan gülümsedim.

Yürümeye devam ettik. Sanırım yolun yarısından çoğunu bitirmiştik ki Bishop bana baktı.

“Savage, komik olan ne biliyor musun?”

“Sanırım bana Em diyebilirsin, Bishop.”

Söylediğimi düşündü, ardından başını iki yana salladı. “Çok şey hatırlamıyorum ama savage (vahşi, gaddar) sözcüğünün ne anlama geldiğini biliyorum. Sana uyuyor.”

Kızardım. Hakaret etmek için söylemiyordu. Bunu Bishop’tan, bir daire-yıldızdan duymak, bir iltifattı sanırım.

Ona göre iltifattı belki ama bana göre değildi. Tabut odasında kendimi nasıl kaybettiğimi düşündüm. Niyetim her şeyi açıklığa kavuşturmak mıydı, yoksa söylediklerime karşı çıkmayı düşünenlere gözdağı vermek mi?

Bishop sırıttı. “Savage, ara ara ipin ucunu kaçırıyorsun, farkındasın değil mi?”

Başımı salladım. “Kusura bakma.”

“Peki, komik olan ne, söyleyeyim mi, söylemeyeyim mi?”

“Söyle tabii,” dedim. “Neymiş?”

“Şimdi, bu gruptaki insanlarla bir oylama yapsaydık kim kazanırdı merak ediyorum.”

Adımlarımı yavaşlatmadım ama söyledikleri içimi ürpertti. Ne demek istiyordu? Benimle birlikte bileziği almaya gelmişti ama zar zor razı olmuştu. Benimle bir kez daha fikir ayrılığına düştüğünde, kendi yoluna mı gidecekti? Giderken daire-yıldızlan da mı yanına alacaktı?

Omzumun üstünden, peşimizden gelenlere baktım. Uyanalı ne kadar olmuştu? Gaston ile Aramovsky aynı gözüküyordu ama tabutlarımızdan çıktıktan kısa bir süre sonra, daire-yıldızlar bambaşka bir şeye dönüşmüştü. Sırf gri renkleri de değildi konu; yürüyüşleri, sert bakışları, silah yerine kemik taşımaları ve her an o silahları kullanmaya hazır olan hâlleriydi.

Şimdi bir oylama yapsaydık, Bawden, Visca ve El-Saffani Bishop’ı seçerdi.

Önüme dönüp yürümeye devam ettim. Mızrağı iyice kavradım.

Bishop’ın yetkiyi devralmaya çalışması beni öfkelendiriyordu. Tıpkı

Yong’un liderliği ele geçirmek istemesinin öfkelendirdiği gibi. Tıpkı Aramovsky’nin herkesin önünde laf cambazlığı yapmasının öfkelendirdiği gibi. Yetkili olmayı önerdiğinde Aramovsky’yi bıçaklamaya hazırdım. Onu öldürmeye hazırdım.

Bishop da bir zamanlar liderdi. Benim Aramovsky’ye duyduğum öfkeyi, Yong’a duyduğum öfkeyi, Bishop da bana duymuş muydu?

Aramızda bir tek Bishop ve ben birini öldürmüştük.

Söylediklerinin beni neden etkilediğini fark ettim: Eğer gerçekten liderliği ele almak isteseydi, oylamaya gerek duymazdı. O’Malley ve diğerlerinden çok uzaktaydık. Görünüşe göre, daire-yıldızlar beni değil, Bishop’ı izliyordu. Beni şuracıkta öldürse, döndüğü zaman istediği hikâyeyi uydurabilir, sonra da kendini lider ilan edebilirdi. Belki biri oylama yapılmasını isterdi, Bishop da o kişiyi fikrinden caydırırdı. Güç kullanarak yürüyüşçülerinin yönetimini ele geçirmişti, tekrar aynı şeyi yapmaktan Bishop’ı alıkoyan neydi?

Başımı iki yana salladım. Saçmalıyordum. Bishop bana zarar vermezdi. Benden hoşlanıyordu. Kendi söylemişti. Hem beni buraya getiren o değildi ki beni O’Malley ve diğerlerinden ayırmak için dolaplar çevirmiş olsun. Gelmesini ben istemiştim, yani Bishop’ı buraya ben getirmiştim. Yine de arayışımızın bir an önce sonlanmasını ve grubumuza bir an önce geri dönmeyi umuyordum.

Çılgın düşüncelerim, ipin ucunu kaçırışım... Uyandığımdan beri, duygularımı kontrol altına almakta çok zorlanmıştım. Bir an mutluyken ve gülerken, bir an üzgündüm, ondan bir sonraki anda ise paranoyak ve birini öldürmeye hazır bir hâldeydim. Daha önce böyle değildim, orasından eminim. İyi bir kız olduğumu bilmek için annemle babamın yüzünü hatırlamama gerek yoktu. Zihnimdeki yön değişiklikleri Bishop’tan korktuğumdan bile çok korkutuyordu beni.

Bir süre sonra Yong’un öldüğü kavşağı gördüm. Onca kalıntının üstünde, büyük ölçüde kurumuş, geniş bir kan lekesi vardı. Ayak izlerimiz o noktadan öteye gidiyordu.

Bishop benden yana baktı. Yong’u nasıl öldürdüğümü ona anlatmıştım. Olay

yerinin burası olduğunu anlamıştı kuşkusuz.

El-Saffani, burada durmamız gerekip gerekmediğini sorarcasına dönüp bana baktı. Mızrağı koridora doğrulttum: Devam edin. Ettiler.

Kavşaktan geçerken kurumuş kan lekesine basma-maya dikkat ettim. Koridorun ilerisinde, sağ tarafta kemerli bir kapı vardı, kapının ardında da Yong'un cesedinin olduğu tabut.

Kavşağı arkamızda bıraktık.

O zamandan itibaren uzunca bir süre, ikinci kavşağa gelene dek, kimse tek kelime etmedi. İkinci kavşak, gruplarımızın buluştuğu yerdi. Öncesinde yaptığımız gibi, dümdüz gitmek yerine, sağa, yani Bishop'ın geldiği yöne saptık.

Bacaklarım değişikliği hemen fark etti. Tıpkı Bahçe'deki gibi, şimdi de düz bir zeminde yürüyorduk.

İki sık saf oluşturmuş, düzgün adım ayak izlerini takip ederek, uzunca bir yol katettik. Bishop liderleriyken, bu insanları asker adımlarıyla düzenli sıralar hâlinde yürütmüştü. O ayak izleri Bishop'ın adımlarını takip etmeyi kolaylaştırıyordu.

Ortalık loşlaşmıştı. Tavan artık parlamıyordu. Bazı yerleri kapkaranlıktı.

Çürüğü düşündüm. Canavarları düşündüm.

Koridorlar kollara ayrılmaya başladı. Keşfedebileceğimiz çok yön vardı ama buraya belirli bir nedenle gelmiştik. Ayak izlerini takip ettik. Bazen dümdüz gidiyor, bazen bir yöne sapıyorduk.

Çok geçmeden, kemikler gördük.

Kıyım, birkaç iskeletle başlıyordu. Başlangıçta Bishop ve diğerlerinin, geldikleri yerin ne kadar berbat olduğundan söz ederken abarttıklarını düşünmüştüm.

Derken durum beter bir hâl aldı.

Kemerli girişler tamamen açıktı, taş kapılar düzgünce duvarlardaki yerlerine girmiş, gözden kaybolmuştu. Kötü aydınlatmalı odaların önünden geçerken içlerini görebiliyorduk, Yetişkinlerin arkalarında bıraktığı dehşeti görebiliyorduk.

Bizim tabut odasının önünde de şiddetli bir savaşın kanıtı olan kemikler vardı ama hiç burası gibi değildi.

Burası, odadan odaya ölümle doluydu. Ölülerin bazıları iskeletlerden, bazıları da etleri kurumuş, sararıp solmuş cesetlerden ibaretti. Nereye baksak bize sırıtan bir kafatası görüyorduk.

Çoğu cesedin üstünde, ölürken giydikleri giysiler vardı. Yetişkinler bizim gibi giyinmemişti. Hepsi hem pantolon hem de gömlek işlevi gören, tek parça bir kıyafet giyiyordu. Kıyafetler değişik renklerdeydi: turuncu, san, mavi, kırmızı, birkaç yeşil, nadiren mor. Kumaş-lann üstünde nokta nokta koyu lekeler vardı. O lekelerin en çok bir kol veya bacağın eksik olduğu yerlerde koyulaştığına bakılırsa, çoğu uzun süre önce kurumuş kanlardan artakalan lekelerdi.

Bazı odalarda iç içe geçmiş cesetler öyle bir yığın oluşturuyordu ki çarpık çurpuk uzuvların bir zamanlar kaç cam temsil ettiğini kestiremiyordum. Diğer odalarda hiç tam iskelet yoktu, yalnızca zangırdayan kemik yığınları vardı; ölümden önce veya sonra kopanlmış kollar ve bacaklar, çocuk oyuncaklan gibi, gelişigüzel bir araya atılmıştı.

Bir oda beni yolumdan alıkoydu çünkü içeride kafatasından başka bir şey yoktu. Düzgünce istiflenmiş kafataslannın oluşturduğu şekli tanıyordum: Tabutuma oyulmuş, basamaklı, alçak piramitlerin aynısıydı.

Yetişkinler ölümü sanata çevirmişti.

Aramovsky'ye baktım, öfkeli tanrıları hakkında acaba şimdi ne düşünüyordu? Kafataslan onu hem korkutmuş hem de heyecanlandırmıştı. Gördüklerini büyüleyici buluyordu.

Yürüdükçe ve açık kapılardan içeri baktıkça durum daha da beter bir hâl aldı: El ve ayak bileklerindeki metal halkalarla tavana asılmış iskeletler; içinde,

rüzgârgülü gibi birbirine sabitlenmiş yüz tane sol koldan başka bir şey bulunmayan bir oda; iskeletlerin, kalın tellerle bağlanıp, yüzleri birbirine dönük vaziyette, sandalyelere oturtulduğu bir oda.

El-Saffani en önden gitmeye devam ediyordu ama ikizler artık cesur görünmüyordu. Korkuyorlardı, tıpkı benim gibi, tıpkı Bishop gibi, tıpkı grubun geri kalanı gibi korkuyorlardı. Sanırım hepimiz iskeletlerin hareket etmesini, gülmesini, ayağa kalkıp peşimizden gelmesini bekliyorduk.

Bir süre sonra kendimi tutup paramparça insanlarla dolu odalara bakmamaya çalıştım ama her seferinde başarısızlığa uğradım. Bir şey dikkatimi çekti: Pör-sümüş ölülerin birkaçının yüzünde, kurumuş derileri duruyordu. Bazılarının alınlarındaki sembolleri seçebiliyordum.

Gördüğüm bütün semboller, istisnasız, boş bir daireydi.

Benim sembolüm.

Bishop'a yaklaştım, hatta o kadar yaklaşmışım ki yürürken ona çarpıp duruyordum. Çok ölü vardı. Çok kemik vardı; kırılmış, kararmış, parçalanmış, kesilmiş, koparılmış bir sürü kemik...

Yetişkinler bunu birbirlerine neden yapmıştı?

İkizler bir kavşakta duraksadı. Yanlarına vardığımızda neden durduklarını anladım. Manzara karşısında yüreğim pır pır etti: İki düzgün sıra hâlindeki ayak izleri hem sola hem de sağa gidiyordu.

"Bishop," diyerek, izleri gösterdim. "Buraya gelirken kendi yolunuzun üstünden geçtiniz mi?"

Çenesini kaşıdı. Kurumuş, gri tozun küçük bir parçası koptu. Daire-yıldızlan kaplayan tozun aslında önünden geçtiğimiz cesetler olduğunu fark edince tüylerim diken diken oldu.

"Evet, sanırım," dedi. "Birkaç kez saptık. Belki aynı koridordan birden çok kez geçmişizdir."

Yolu mu kaybetmişti? Buraya gelerek kıymetli zamanımızı mı harcamıştık?

“Bishop, odaklan,” dedim. “Perili odayı bulmamız gerek. Üç kaide ile bir merdiven var demiştin, hatırlıyor musun?”

Verdiğim detayların hafızasını canlandırmasını umuyordum ama Bishop koridordaki ayak izlerini tekrar gözden geçirirken yüzünde bir tanıma belirtisi göremedim.

Kafasını kemerli bir girişten uzatıp çevresine bakındıktan sonra geri çekti. Aklı karışmıştı sanki.

“Buraya yakın,” dedi. “Oldukça eminim.”

Gaston öne çıktı.

“Ben odanın yerini biliyorum.”

Alçak sesle konuşmuştu, bu basit ifadenin bir şekilde Bishop’ı kızdıracağından korkuyordu sanki. Gözleri sürekli Bishop’ın kemik sopasına kayıyordu. Diğerleri çok uzakta kaldığından, Bishop ile daire-yıldızlann, onu ortadan kaldırabileceğini, benim gibi, Gaston da fark etmişti belki.

Bishop gözlerini ufak tefek çocuğa dikti. Kendimi yeni bir tartışmaya hazırladım.

Ancak bu kez tartışma yaşanmadı. Bishop içini çekerek başını salladı.

“Ben gerçekten hatırlamıyorum,” dedi. “Yolu Gaston göstersin.”

Tuttuğu nefesini bırakan Gaston, gerilimden kurtularak gevşedi.

“Sayende yolun çoğunu geldik zaten, Bishop,” dedi. İlk kez dalga geçmiyordu. Yanılıyor olabilirdim ama sanırım yolu kaybettiği için üzülen Bishop’a, kendini daha iyi hissettirmeye çalışıyordu.

Gaston ayak izlerini inceleyerek düşündü. Sağa giden loş koridoru işaret etti.

“Şu köşeden sola döneceğiz. Koridorun sonundan sağa döneceğiz.” Bana bakarak alçak sesle konuştu. “Yolda, dört kemerli kapı göreceksin. Senin

yerinde olsam üçüncüye bakmazdım.” Bakışlarını Aramovsky’ye kaydırdı. “Aynı şey senin için de geçerli. Bakmayın.” Bishop’ın ürperdiğini gördüm. İkizler yere bakıyordu. Birbirlerine sokulan Visca ile Bawden o kadar yakınlaşmıştı ki omuzları birbirine değiyordu, sanki gördüklerinin anısı onları bir teselli aramaya itiyordu.

O odada bekleyen her ne ise, şu ana kadar gördüklerimizden daha beter bir şeydi kesin. Gördüklerimizden beteri nasıl bir şey olabilirdi, orasını düşünemiyordum.

Bishop başını salladı. “Gaston haklı. Orada ne olduğunu hatırlıyorum. Görmek istemezsiniz. El-Saffani, önümüze düşün.”

İkizler koridorda ilerlemeye koyuldu. Peşlerinden gittik. Sola saptık.

Artık emirleri Bishop mı veriyordu? Belki gerçekten de yetkiyi ele almak istiyordu. İhtiyatlı davranmalı, her hareketine dikkat etmeliydim.

Dört tane kemerli kapı geçtik. Üçüncü kapıda, Gaston’un önerisine uyarak, doğruca önüme bakmayı düşündüm. Hayır, hiçbir şeyi görmezden gelme lüksüm yoktu. Ben liderdim: Karşı karşıya olduğumuz her şeyi bilmeliydim.

İçeri baktım.

Kurumuş cesetler vardı ama yetişkinlerinkinden çok daha küçüktü.

Bizden küçüktü.

Kapağı parçalanmış tabutlarda gördüklerimizden küçüktü.

O kadar minicikti ki rahatlıkla tek kolumda tutabilirdim.

Bebekler.

Tavandan yüzlerce küçücük ceset sarkıyordu. Cesetler o kadar sıktı ki tavan neredeyse görünmüyordu. Cesetlerin asıldığı zincirler, göğüs kafeslerinden çıkan metal kancalara bağlıydı. Vücutlarından ayrılan çatlamış, kuru derilerinin altında kemikleri görünüyordu. Öbek öbek düşmüş et parçaları, korkunç bir kar tabakası gibi yeri kaplıyordu.

Gördüklerim üzerine bedenim isyan etti, kusmak istedim. Midem altüst oldu. Bir elimi dizime koyarak soluklanmaya çalıştım. Bu çok yanlıştı, çok yanlış.

İnsanlar nasıl bu kadar kötü olabilirdi?

“Sana söylemiştim,” dedi Gaston. “Bir daha bir şey söylediğimde, Em, lafımı dinle.”

Ağır ağır başımı salladım. Belki de dinlemeliydim.

Elimi tutup beni odadan uzaklaştırdı. Bu çocukta öyle bir şey vardı ki, ne olursa olsun, ona güvenebileceğimi biliyordum. Bu bakımdan, bana Latu’yu anımsatıyordu.

Son kez sağa saptık. Koridor çok geçmeden beyaz

bir duvarla bitiyordu. Duvarın üstünde küçük bir levha vardı: Camsı siyah malzemeden bir dikdörtgenin içine bir avuç izi konmuştu. Altındaki zeminde düz, siyah metalden bir kare vardı.

Bishop kareyi işaret etti.

“İşte kapı,” dedi.

Diğerleri gibi taştan bir kapı görmeyi bekliyordum. Daha önce gördüğümüz o erimiş metal de bir kapıydı belki ama bunu öğrenme şansımız yoktu.

Levhadaki el izinin içinde altın bir sembol vardı: tırtıklı daire. Aynı sembol Gaston’un, Spingate’in ve Beckett’ın alnında da vardı.

Gaston levhaya doğru yürüdü. Daha doğrusu, seğirtti. Avucunu el izine bastırdı. Zemindeki siyah kapı vınlayıp gizli bir menteşenin üstünde havaya kalkarak, aşağı inen daracık tüneli açığa çıkardı. Tüneli kateden bir merdiven, koyu karanlığın içinde kayboluyordu.

Gaston kollarım kavuşturdu. Öyle kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyordu ki Aramovsky’nin ifadesi onunkinin yanında alçak gönüllü kalırdı. Sessiz sakin olma devri geçmişti anlaşılan: Gaston normale dönmüştü.

“İşte böyle oluyor,” dedi. “Kapı bana açılıyor. Bazı insanlar diğerlerinden daha önemli, anlaşılan.”

El-Saffani konuşmaya başladı; önce oğlan, sonra da kız:

“Bishop denedi...”

sonra biz denedik...” ama çalıştıramadık.”

Kötü kötü bakan Bishop, bitirmemizi bekliyordu. Kendisinin beceremediği bir şeyi Gaston’un becerebilmesi hiç hoşuna gitmiyordu.

“Ya Beckett?” diye sordum. “O denedi mi?”

Gaston başını salladı. “O da çalıştıramadı.”

Kapının sembolleri bir şekilde tanıyabildiğini düşünmüştüm ama Beckett açamadığına göre olay sadece sembol meselesi değildi. Acaba Gaston’a özel bir şey miydi? Ya da sadece belli insanlara mı özeldi?

“Ben de denemek istiyorum,” dedim.

Gaston yeniden elini izin üstüne koydu. Kapı kapandı. Komiklik olsun diye yerlere kadar eğilerek kenara çekildi.

Elimi girintiye bastırınca soğuk malzemenin tenime değdiğini hissettim. Hiçbir şey olmadı.

Gaston, bayılacakmış gibi yaparak elinin tersini alnına koydu.

“Vay canına, korkusuz liderimiz reddedildi! Başımıza neler gelecek şimdi kim bilir?”

Çok tuhaf biriydi. Daha demin katledilmiş bebekler, yüzlerce, belki de binlerce ölü görmüşken, şimdi şaka mı yapıyordu? Onun aklını başına getirmek istiyordum. Ama belki de şaka yapmak, Gaston’un yaşananlarla başa çıkma biçimiydi. Benim neredeyse kusacağım düşünülürse, Gaston’un tepkisi benimkinden kesinlikle daha iyiydi.

Aramovsky levhaya yanaştı. Elini cama bastırdı.

Kapı vınladı: Açıldı.

Bishop gülerek kemik sopasını salladı. “Hah! Meğer Gaston pek de özel değilmiş!”

Gaston’un yüzündeki mutlu gülümseme, yerini öfkeli bir ifadeye bıraktı. Gülümsediğinde, sevimli oluyordu ama böyle nefret dolu ve öfkeliyken, içi de dışı da çirkinleşiyordu.

Aramovsky keyifle içini çekti. “Kapı bana açıldı çünkü ben seçilmiş biriyim. Biliyordum.” Gaston’a derin bir hürmetle ve kabulle baktı. “Sen de öylesin, Gaston. Sen de seçilmişsin. Önceki konuşmamızda seni incittiy-sem özür dilerim, kardeşim.”

Gaston hırladı. Böyle bir şeye bu kadar önem vereceği hiç aklıma gelmezdi.

Aramovsky’yi, yokluğumda diğerleriyle konuşamasın, sözleriyle başka sorunlar yaratmasın diye yanımıza almıştım, şimdiyse bir nevi itibar kazanmıştı. Acaba bir kez olsun doğru karan verebilecek miydim?

Merdiven bizi bekliyordu. Bileziği alıp bu mezbahadan uzaklaşmak istiyordum ama işleri aceleye getirip başka hatalar yapmak da istemiyordum.

“Bishop, oda perili demiştin, değil mi?”

Başını salladı. Çenesindeki kaslar seğirdi. Benimle birlikte aşağı inecekti ama korkmamış gibi davranmaya çalışmıyordu.

“Ama hayalet falan görmedin,” dedim. “Değil mi?” Bishop omuzlarını silkti. Gaston’a döndüm.

“Ee, Gaston? Hayalet var mıydı?”

Ufak tefek çocuk yutkundu. Artık şakalaşma havasında değildi.

“Oda... bir tuhaf,” dedi. “Küçük ve karanlık. Üstüne bir ağırlık çöküyor, sanki görünmez bir el üstüne bastı-nyormuş, seni oturtmaya çalışıyormuş gibi

hissediyorsun. Bacaklarımız çabucak yoruldu. İkimiz de aynı şeyi hissettik... Sanki bir şey bizi izliyordu. Odadan çıkmak istedim. Açık konuşmak gerekirse, Em, aşağı inmek istemiyorum."

İzin istemeden, yukarıda kalma izni istiyordu. Kalmasına seve seve izin verirdim ama en zekimiz oydu.

"Senin o koca beynine ihtiyacım var," dedim. Olayı hafife almak için siyah saçlarını karıştırdım. "Ya aşağıdaki şeyleri senden başka kimse çalıştıramıyorsa? Belki Bishop ile ikinizin görmediği bir şey vardır, kemerli girişlerdeki gizli paneller falan gibi."

"O şeyleri ben de çalıştırabilirim," dedi Aramovsky. "Belki de, bazı şeyleri yalnızca benim çalıştırabildiğimi fark ederiz."

Haklıydı. Ayrıca, Aramovsky'yi burada daire-yıldız-larla bırakırsam, onlara kim bilir neler anlatırdı. Bis-hop'tan korkuyordum çünkü iri yarı ve güçlüydü. Canımı yakabilirdi. Aramovsky'den de korkuyordum ama nedeninden emin değildim.

"Ben önden gideyim," dedim. "Sonra Bishop, sonra Gaston, sonra Aramovsky, sonra da El-Saffani."

İkizler aynı anda öne çıkarak, itiraz etmeme fırsat vermeden, merdivenden inmeye koyuldu. Belki onlar da benim kadar korkuyordu ama eğer öyleyse de korkularını iyi gizliyorlardı. Ya da belki, tıpkı Latu gibi, gerçekten cesurdular.

Bawden ile Visca'ya baktım.

"Siz ikiniz kapıyı koruyun, tamam mı?"

Gri yüzlü ikili başını salladı.

Merdivenden inmeye koyuldum.

OTUZ BİR

Aşağı inerken bir elimle mızrağı tutuyordum, ötekini de merdivenin

basamaklarını tutmak için kullanıyordum.

Başta kolaydı ama aşağı inmeye devam ettikçe zorlaştı. Gaston'un, onu iten bir şeyden söz ederken ne demek istediğini anlıyordum: Ağırlaştığımı hissediyordum. Sanki taşıdığım yük gitgide daha çok artıyordu.

Tünelin ne kadar temiz olduğunu fark ettim. Üst basamaklardaki birkaç ayak izinden başka, hiç toz yoktu. O izler de muhtemelen Gaston ile Bishop'ın ilk gelişlerinden kalmaydı. Tepemdeki kapı hep kapalı mıydı acaba?

Merdivenin sonuna geldim. Dairesel zemin bir tuhaftı. Siyah kapı gibi, zemin de metaldi; bir çeşit mazgaldı.

Aralıklardan alttaki kavisli, siyah yüzeyi görebiliyordum. Görünüşe göre, her tarafta eşit derecede yukan meyleden kavis, birleşince kavisli tavanı oluşturan, kavisli duvarlara dönüşüyordu.

Daha önce bir silindirin içindeydik, şimdiyse bir topun.

Gözlerim karanlığa alıştı.

Gaston'un söz ettiği cesedi gördüm, gölgelerin arasında, uzun bir karaltı göze çarpıyordu. Metal mazgallı zeminde kann üstü yatıyordu, kollan iki yana açılmıştı. Gergin derili kafatası, sonsuz bir gülümsemeyle bizi selamlıyordu. Bir zamanlar beyaz olan tulumu kol ve bacak kemiklerini gizliyordu. Kumaşın üstünde değişik renklerde, benek benek lekeler vardı: soluk kırmızı, san, siyah. Lekelerin en büyüğü sırtının ortasındaydı: Hayatına son veren mızrak, oraya saplanmıştı herhâlde.

Gaston'un söz ettiği kelepçeyi gördüm. Evet, yara izi taşıyan canavann suratıma doğrulttuğu şeyin birebir aynısıydı. Cesedin sağ bileğindeydi. Bileziğe bağlı çubuk, metal mazgallı zemine paralel bir şekilde, karşıyı gösteriyordu.

Cesedin birkaç adım yanında, Gaston'un söz ettiği üç kaideyi gördüm. Şimdiye dek gördüğümüz kaidelerin aksine, bunlar kırılmamıştı. Kaideler tam ışıkta beyaz görünürlerdi, şimdiyse grinin açık bir tonuydular. Diplerini, tek sıra hâlinde altın semboller çevreliyordu.

Üstlerindeki düz, kare kısım boştu. O kaidelerin üstünde normalde ne durduğunu çözebilseydik bu yere ait yapbozun birkaç parçasını daha birleştirirdik sanırım.

Birkaç adım attım. Kalın taşlar ayaklarımı aşağı çekiyordu sanki.

“Gaston, neden ağırlaştık?”

Konuşmaya hazırlandı, sonra vazgeçti. Yüzüne yine o bıkkın ifade yerleşti.

“Sanırım tavandan düşmememize benzer bir durum söz konusu ama...” Aramovsky’ye baktı. “Şu anda bunu gerçekten seninle tartışmak istemiyorum.”

Aramovsky resmen eğildi. “Elbette tartışmayız, seçilmiş kardeşim. Lütfen, devam et.”

Gaston içini çekip başını iki yana salladı. Belki de her şeye karşı çıkan bir Aramovsky’yi, dost canlısı Aramovsky’ye tercih ederdi.

“Her neyse, beynim, ağırlaştığımızı hissetmemizin nedenini bana anlatmaya çalışıyor ama o bilginin nerede saklandığını bilmiyor sanki. Hâlâ bir sürü şey karanlığa gömülmüş durumda.”

Şu karanlığa gömülmüş ibaresi, Gaston’un, benim bulanık diye tanımladığım, karışık zihin durumunu ifade ediş biçimiydi. Gaston’un sözü daha yerinde geliyordu.

Cesede baktım. İğrençti. Midem yine bulandı. Daha kötü şeyler, çok daha kötü şeyler görmüştüm ama sırtından bıçaklandığını bilmek, aynı şey benim de başıma gelir mi, diye düşünmeme yol açıyordu.

Odaklanmam gerekiyordu: Buraya gelme nedenimiz, oracıkta yatıyordu.

“Ben bileziği alayım,” dedim.

Gaston cesedin yanma diz çöktü. “Yok, bırak ben alayım. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, her an kusabilirsin. Bir cesetten daha berbat bir şey varsa o da kusmukla kaplı bir cesettir.”

Canıma minnetti. Bir ölüye daha dokunmak şöyle dursun, bakmak bile istemiyordum.

Gaston bileziği çıkarmaya çalıştı. Lekeli kumaş kuruyup bileziğin üstüne yapışmıştı; Gaston, kumaş çatır çutur bilezikten aynlana kadar çekiştirmek zorunda kaldı.

“Iyk, iğrenç,” dedi. Bileziği nazikçe iskeletin kolundan çıkardı. Ayağa kalkıp ganimeti bana uzatacakken duraksayarak bileziği yüzüne yaklaştırdı.

“Tüh,” dedi. “Bundan hayır gelmez.”

Uzun çubuğun dibini işaret etti. Oradaki beyaz mücevher çatlamıştı. Birkaç parçası eksikti.

Parmağımı uzatıp kırık çizgileri yokladım.

“Canavar bileziğini üstüme doğrulttuğunda mücevheri parlıyordu,” dedim.

Herkes Gaston’un elindeki cihaza baktı. Nasıl çalıştığını bilmiyorduk ama o mücevherin bir daha asla parlamayacağı ortadaydı.

Aramovsky içini çekti.

“Harika bir iş çıkardın, Savage,” dedi. “Bizi buralara sürükledin ama elimize ne geçti? Hiçbir şey. Bello’nun peşinden gideceğimize, buraya geldik. Kız büyük ihtimalle şimdiye dek çoktan ölmüştür. Elimizi çabuk tut-saydık Bello’yu belki kurtarabilirdik ama artık herhâlde iş işten geçmiştir.”

Aramovsky en başından beri Bello’nun peşinden gitmek istememişti. ‘Tanrılarını’ hoş tutmak için onu canavarlara bırakmak istemişti. Öyküsünü neden değiştiriyordu? Beni yine kötü mü göstermeye çalışıyordu?

Bishop dik dik bana bakıyordu. Gözlerini kıstı. Bello’yu kurtarmak istemişti ama izin vermemiştim. Şimdi anlamıştım: Aramovsky’nin sözleri beni kötü göstermeyi amaçlamıyordu, Bishop’a, buraya gelmemizin benim seçimim olduğunu anımsatmayı amaçlıyordu.

Aramovsky, Bishop’ı bana düşman etmek istiyordu. Gerçi bunun için fazla

çabaya gerek yoktu herhâlde: Bishop haklı çıkmıştı, ben yanılmıştım.

Değerli zamanımızı harcamıştım. Yok yere grubu bölmüştüm. Durumu düzeltmezsem, yerime başkasını lider seçerlerdi. Buna izin veremezdim. Kendime itiraf etmeliydim ki lider olmak istiyordum. Kararlan veren bendim. Biliyorum, hatalar yapmıştım ama bir başkasının benden daha iyi iş çıkarabileceğine güvenmiyordum. Biliyordum ki, hayatta kalacaksak, bu korkunç

yerden çıkmayı başaracaksak, canavarları atlatacaksak, bu ancak yetki bende kaldığı sürece olacaktı.

Aramovsky tekrar, bu kez daha yüksek bir sesle, içini çekti. Çıkardığı sesi duyunca onu yere sermek istedim. İnsan arkasına yaslanıp, hiçbir şey yapmadan oturunca, başkasının kararlarını eleştirmek kolay geliyordu kuşkusuz.

Uzun adımlarla kaideye yaklaşarak parmağını kaidenin üstünde gezdirdi. Toz izi arıyormuş gibi parmak ucuna baktı. Sonra arkasını kaideye dönüp bana gülümsedi.

“Yetişkinlerin silahından bizde yok,” dedi. “Tabii eğer o bir silahsa, orasını bilemiyorum çünkü hiçbir şey öğrenemedik. Bello gitti. Yong ile Latu öldü. Belki yeniden yapılacak bir oylamada kimin kazanacağını merak eden tek kişi, Bishop değildir.”

Ortadaki kaide parlamaya başladı.

Geri geri gittim. Diğerleri de aynı şeyi yaptı. Arkasında bir şey olduğunu fark ederek aniden dönen Aramovsky, parıltıyı görünce hemen uzaklaştı.

İyice artan parıltı, vızıldayarak, havada asılı duran bir bulut oluşturdu. Işık kaideden değil de üzerindeki boşluktan geliyordu. O parıltının içinde onlarca kara nokta belirdi, kara noktaların yerleri ve biçimleri değişti.

Mızrağımı doğrulttum.

Bishop ve El-Saffani kemik sopalarını kaideye doğru tuttular. Gaston,

Bishop’ın arkasına sığınıverdi. Aramovsky de benim arkama saklandı.

Kaçmak istedim ama sabit kaldım; bu kez ayaklarım bana itaat etmediğinden değil, kendi isteğimle yerimde kaldım. Göz kamaştıran parıltı, bizi âdeta hipnotize etmişti.

Havada süzülen siyah noktalar şişip kabardı. Parıltının kendisi sönmeye başlarken, noktalar birleşerek, kaynaştılar. Hareket hâlindeki siyah şekil bir daire... hayır, bir oval oluşturdu.

O siyah ovalin içinde, iki kırmızı nokta şekillendi.

Derken kaidenin üzerindeki imge, belirginleşti.

Bir canavara bakıyordum.

O canavar da bana bakıyordu.

OTUZ İKİ

Canavar o kadar gerçekti ki geri geri gidip Aramovsky’ye çarptım.

Yalnızca başı ve omuzları görünüyordu. Siyahlığı renginden çok karanlıktan kaynaklanıyordu. Buruş buruş, yamuk yumuk, kayış gibi derisi iğrençti. Mide bulandırıcı bir şeydi. O şeye sadece bakmak bile bende onu yok etme isteği uyandırıyordu. Kıllı bir örümceğin kolumda yürüdüğünü görsem, aynı içgüdüsel tepkiyi verirdim.

Bishop yavaş yavaş kaideye yaklaştı. Sanki yaratığın gerçekten orada durmadığını biliyormuş da, emin olmak istiyormuş gibi, denemek için elindeki kemiği yaratığın yüzüne uzattı. Kemik doğruca yüzün içinden geçince biraz biçimi bozulan yüzden, rengârenk ışıltılar çıktı. Bishop kemiği geri çekince ışıltılar sopaya bir an asılı kaldıktan sonra, huzmeler hâlinde dağılarak havaya karıştı.

Bishop cesur davranabiliyorsa ben de davranabilirdim. Öne çıkarak soluna geçtim.

Canavarın gözlerinde, siyaha yakın canlı bir renkten, sarıya çalan parlak bir

ışıltıya kadar, kırmızının bir sürü tonu fır dönüyordu. Konuşunca, çenesinin oynadığını gördüm ama o iğrenç katmanların altında bir ağız seçemedim.

“Bishop, şu hâline bak,” dedi canavar. “Şimdiden eline silah almışsın. Neden şaşırmadım acaba? Vücuduna ne sürmüşsün öyle? Korkunç görünüyorsun.”

Küçümseyen bir erkek sesi, taşa savrulan toz sesi gibi, fısıltılı bir ıslık hâlinde çıkıyordu. Tüylerim ürper-di. Bu canavar her ne idiyse, bedenimin tüm zerreleri, o var olmamalı, diye haykırıyordu.

Bishop bana şöyle bir baktı. Gözlerindeki korkuyu ve kuşkuyu gördüm. Saldıracak bir şey olsa saldıracaktı. Ortada saldıracak bir şey bulunmadığından başını kaideye doğru eğdi.

Konuşmayı benim yapmam gerektiğini düşünüyordu.

Duruşumu dikleştirerek bir lider gibi gözükmeye çalıştım.

“Bishop’ın adını nereden biliyorsun?”

Siyah şeyin kafası biraz kalktı. İki kemiğin birbirine sürtünmesine benzer, yeni bir ses çıkardı. Kahkaha mıydı bu?

“Gözlerim eskisi gibi görmese de kaslı vücudu yanılgıya yer bırakmıyor,” dedi. “Hem benim tanıdığım Bishop, nadiren silahsız gezer. Bazı şeyler hiç değişmez. Hem de hiç.”

Omzumda bir el belirdi. Destek veya tehdit eli değil, beni nazikçe kenara çekerek bir kişilik yer açmaya çalışan bir eldi bu. Aramovsky’nin eliydi.

“Sen bir tanrı mısın?” diye sordu canavara.

Canavar bir an bakakaldı. “Seni tanımadım. Adın nedir?”

“Ben Aramovsky.”

Buruşuk, pörsümüş omuzlar sarsıldı ve yeniden kemiğin kemiğe sürtünme sesini duydum: Canavar gülüyordu.

“Aramovskiii, evidir ağaçların tepesi,” dedi. “Başarmana şaşırdım. Çifte yüzük, beni bir tanrı yapardı elbette. Sanırım, yaşam ve ölüm üstünde de gücüm var. Tanım gereği, o veya bu nedenle, yanıtım evet.”

Bir tanrı nedir, tam olarak bilmiyordum ama tanrılar varsa, bu şeye benzemediği kesindi.

Aramovsky’nin gözleri ıslak ıslak parlıyordu. Korkuyordu ama büyülenmişti de; Bishop ile benim gördüğümüz tehdidi görmüyordu.

Omzumdaki elini silkeleyip öne çıktım.

“Bishop’ı tanıyorsun,” dedim canavara. “Aramovsky’yi de tanıyorsun. Peki, sen kimsin?”

“Kim miyim? Balıklı bir tanrı.”

Bizimle oynuyordu.

“Hiç sanmıyorum,” dedim. “Ben ne kadar tanrıysam, sen de o kadar tanrısın.”

Alevlenen kırmızı gözler fır dönmeye başladı. “Seni tanımıyorum, kız. Adın ne?”

“Önce sen.”

Buruşuk şey güldü. Mızrağımı suratının ortasına geçiresim geldi.

“Ben Brewer,” dedi.

Brewer. Tabut odamızdaki oğlan gibi. Akraba olabilirler miydi?

“Ben adımı söyledim, kız,” dedi. “Şimdi, seninki ne?” Duruşumu biraz daha dikleştirdim. “Benim adım Em.”

Kırmızı gözlerin dönüşü hızlandı. “Em mi? Yönetici kastında Em diye biri yok.”

“Lider benim,” dedim. “Oylamayla seçildim.” “Oylama mı? Pek enteresan.”

Kırmızı gözler beni tepeden tırnağa süzdükten sonra, alnıma dikildi.

“Sen bir daire misin?” O sözcüğü, gördüklerine ina-namıyormuş gibi söyledi.

Hiçbir şey demedim. Canavar uzunca bir süre gözlerini yüzüme dikti. Başka ne yapacağımı bilemediğimden ben de ona baktım.

Öksürük gibi bir ses çıkardı; o dar omuzlan bir araya getiren, kuru, katur kutur bir şeydi. O hâli geçince, canavar, bizim göremediğimiz boğazını temizlemeye çalışıyormuş gibi, homurtular çıkardı.

Sonunda kendini toparladı. Kırmızı gözleri yavaşça döndü.

“Em adında birini tanımıyorum,” dedi. “Mümkün görünmüyor, tabii eğer...”

Sağına baktı. Bir an dikkati başka yere kaydı, ardından gözleri yeniden üstüme dikildi.

“Em mi? M harfi gibi mi?”

Nasıl karşılık verecektim? Yalan mı söyleseydim? O’Mal ley öyle yapardı. Bize, gerçekten daha çok yardım edecek bir yalan bilmiyordum, o yüzden başımla onayladım.

Canavar yakınlaştı.

“Yokse sen... Savage mısın?” Sesi hem hayret hem de dehşet doluydu.

Bahçede gördüğüm canavar gibi, bu da beni tanıyormuş gibi konuşuyordu.

Yeniden başımı salladım. “Kim olduğumu biliyor musun?”

Canavar geri çekildi.

“Buna inanamıyorum,” dedi. “Evet, kim olduğunu biliyorum, küçük dairecik. Seni çok iyi tanıyorum. Sen benim katilimsin.”

OTUZ ÜÇ

Bu yaratıkta gerçeklik algısı yoktu. Hayattaydı, benimle konuşuyordu ama yine de onu öldürdüğümü mü düşünüyordu?

“Küçük Savage,” dedi canavar. “Pek güçlü, pek sağlıklı görünüyorsun.” Sesi değişmişti, her sözünden nefret akıyordu. “Sıcakladın mı, Em? Başını ateşler mi sardı, acaba?”

Hastalansaydım bile söylemezdim, herhangi bir zayıflık belirtisi göstermezdim.

“Ben gayet iyiyim.”

Canavar içini çekti. “Kabuklar işe koşulalı çok oldu, şaşırmamam gerek. İğnecik miğnecik sıkıştı herhâlde, tıpkı benim gibi.”

İğnecik miğnecik mi? İğne mi demek istiyordu? Bana batan iğneden mi söz ediyordu? Böyle bir şeyi nereden bilecekti ki? Yoksa...

“Tabutumdaki o boruyu, sen mi üstüme saldın?”

“Bir sürü arıza çıktı,” dedi. “Öteki kabuklar senin-kinden çok daha kötü çıktı, bazıları çok daha iyiydi. Kırılan supaplar, donan menteşeler, bozuk kumandalar... Yüzyıllar, Değerliler’e iyi davranmadı. Umarım yeniler daha iyi durumdadır. Yakında görürüz.”

“Soruma cevap ver.” Sesim bana ait değildi sanki: Soğuk ve katıydı, mızrağın ağzı sese dönüşmüştü âdeta. “O iğneyi sen mi üstüme saldın?”

“Elbette ben saldım,” dedi. “Sen beni öldürdün.” Yine aynı zırva. Böyle uyanan bir tek ben vardım. O ise... Bir dakika, az önce ne demişti...

“İğne sıkıştı diye bir şeyler geveledin,” dedim. “Sı-kışmasaydı ne olacaktı ki?”

Gözleriyle gözlerimi deldi. “Bir acı, yakacaktı kafanı, küçük daire kız. Yavaş bir ölüm, olacaktı ödülün. Ölümün, benimki gibi, uzun sürsün istemiştim.”

Beni öldürmeye çalışmıştı. Beni, bir başkasını değil. Hayatta kalmamın nedeni, bir arızaydı.

“Biz neredeyiz, Brewer?” diye sordum. “Bu zindan nedir böyle?”

Yeniden güldü.

“Zindan mı? Bir lidere göre, bir hayli çok-çok-çok yanılıyorsun, öyle değil mi?”

“Başka hangi konuda yanıldım?”

“Benim tanrı olmadığımı söyledin. Ama yine de ben senin ölümsüz koruyucumun. Sen ve seninkiler benim sayemde hayattasınız.”

Başımı iki yana salladım. Bu yaratığın oyunlarını oynamayacaktım.

“Koruyucu mu? Daha şimdi beni öldürmeye çalıştığını itiraf ettin. Hem, sizinkiler bize saldırdı, içimizden birini kaçırdı.”

Siyah surat öne eğildi. Kırmızı gözler fır dönerek, kısıldı. “Hanginizi? Oğlannerede kaçırıldı?”

Bilmezden mi geliyordu? Yine oyunlar.

“Oğlan değil, kız,” dedim canavara. “Bello. Sizinkiler kaçırdı. Bahçe’de.”

Canavarın gizli ağzından, tıslamaya benzer meşum bir ıslık çıktı. “Bello mu? Ama haksızlık bu, haksızlık! Durumu düzelteceğim, ah evet, düzelteceğim. Bahçe mi dedin? Bağ demek istedin herhâlde. Oraya yalnızca boş bölmeden girilir ama ben o bölmeyi mühürlemiştim.” Bakışları daldı, düşünüyordu. “Tabut odanızdaki asa. Asayı odadan hiç çıkarmadım, cinayet aletime dokunmak istemedim. Asayı Theresa kullanmış olacak.” Kapıları açmak için kullandığımız alet... Küçük Brevver’ın kafatasını parçalamak için kullanılan aletti.

Canavarın gözleri yeniden üstüme dikildi. “Şu anda bağda kimse var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Herkes çıktı. Yerlerini söylemem.”

“Saklanmanız gereken ben değilim,” dedi Brewer. “Uyandığını biliyorlar. Aramovsky söylemiştir kesin, şu ferasetli adam. Haksızlık bu, haksızlık!”

Arkamda duran uzun boylu çocuğa döndüm. Aramo-vsky'nin ağzı bir karış açılmıştı. Bir şeyler söylemeye çalışıyormuş da nasıl konuşacağını tam hatırlayamıyor-muş gibi, dilini oynatıyordu.

Yeniden canavara döndüm. "Başka bir Aramovsky daha mı var?"

Canavar ağır ağır başını salladı. "Evet ya. O piçi maalesef çok iyi tanırım."

"Biz de başka bir Brewer daha tanıyoruz," dedim. "Tabutun birinde yatan bir oğlan vardı... Senin beni öldürmeye çalıştığın odada."

Sözlerimden zehir damlıyordu. Hissettiğim onca acı, bu yaratık yüzündendi.

"Tabut mu?" Kırmızı gözleri kısılınca, göz kenarlarındaki kapkara derinin kırışıklıkları derinleşti. "Neden öyle diyorsunuz?"

"Çünkü onlar tabuttu da ondan. Çoğumuz o kutuların içinde ölmüştü."

Canavar durdu. Biraz sakinleşmişe benziyordu. Yeniden başını salladı.

"Belki tabut uygun bir addır. En azından Brevver adındaki oğlan için. Onca zaman Brewer'ı bekledim ama siz onu öldürdünüz." Yavaş yavaş hızlanarak, bir geri bir ileri sallanmaya başladı. "Çocuğun kabuğunu kırıp açtılar, şu senin tabut dediğin kabuğu, sonra da onu katlettiler. Acizliğine aldırış etmediler. Ben onları kandırıp, dışarı çıkarttıktan sonra, arkalarından kapıyı kilitledim; gaz kızları sersemletir. Bana el süremediler, cüret edemediler çünkü beni öldürdükleri gibi ben de onları öldürürdüm. Acı çekmelerini istedim acı çekmeni istedim lanet olasıcalar cehenneme kadar yolları var o iblislerin ama onlan bir elime geçirsem ah onları bir elime geçirsem, canlarını öyle bir yakacağım ki..."

"Kapa çeneni," dedim öfkeyle. Bu deli zırvasını daha fazla dinlemek istemiyordum. Mızrak bendeydi: O beni dinleyecekti. "Bello'yu nereye götürdüğünüzü söyle. Biz neredeyiz? Burası nedir böyle? Yerin altında mıyız?"

Yine kemiğin kemiğe sürtünme sesi duyuldu, ses bu kez öncekinden de yüksek çıktı. Öyle bir gülüyordu ki siyah kırışıklıklarının bazıları yağ

katmanları gibi birbirine çarpıyordu.

Bana gülünmesinden bıkmıştım. Bishop'a şöyle bir baktım, söylendiğini görünce anladım ki, o da bıkmıştı.

Canavarın kahkahaları aniden yeni bir öksürük krizine dönüştü. Bu seferki ilkinden beterdi; uyandığımda boğazıma ve ciğerlerime doluşan o tozları anımsatan, kulak tırmalayıcı bir ses çıkarıyordu. Brewer'ın sarsılışına bakılırsa acı çekiyordu. Toparlanması birkaç dakika sürdü.

Şimdi gözleri kırmızıdan çok, siyahtı.

"Henüz çözememişsin," dedi. "Pek iyi bir lider değilsin, Em. Sen alt tarafı bir dairesin, böyle demiyorlar mıydı? Keskin zekanı nasıl küçümsüyorlardı. Ne aptaldılar, hatırlıyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, hiçbir şey hatırlamıyorum."

"A, hatırlamazsın tabii," dedi Brewer. "Hem zaten, sen her zaman senden zekileri kullanacak kadar zekiydin. Okadigbo nerede? Hâlâ hayatta mı, yoksa kızı yine öldürdün mü?"

"Ben kimseyi öldürmedim, Brevver."

Bir an düşüncelerimde, Yong'un nefes almaya çalışan yüzü belirdi. Kocaman açılmış gözleri, ölmek üzere olduğunu bilmenin dehşeti ve şoku.

O bir kazaydı...

Brewer'ın sözlerine odaklandım. Okadigbo, demişti. Odamdaki tabutlardan birinin üstünde bu ad yazıyordu. Büyük, beyaz bir gömleğin içinde kuruyup kalmış bir iskelet. Kız ölmüştü, evet ama onu ben öldürmemiştim. Ben öldürmüş olamazdım ki. O işi ancak beni tabuta koymalarından önce yapmış olabilirdim, oysa okulu veya babamın yüzünü hatırlayamadığım gibi, bunu da hatırlayamıyordum.

Başımı sertçe iki yana salladım. Brewer kafamı karıştırmaya çalışıyordu.

"Palavrayı kes!" dedim. "Neredeyiz, onu söyle!"

“Okadigbo yok mu? Öyle ya, kabukları kontrol etmeliydim ama yeterli zaman yoktu ve yeten tek şey de zamandı. Peki ya ezelî düşmanın, Theresa?”

Ezelî düşman ne demekti, bilmiyordum. Theresa’yı da tanımıyordum.

“A, isim tanıdık gelmedi mi?” dedi Brewer. “Tabii gelmez, hele de senin yaşında. Ama kız yaşıyorsa, soyadını biliyorsundur belki. Theresa Spingate hâlâ hayatta mı?”

Bizden başkalarını da tanımasına şaşmamalıydım ama şaşmıştım. Hem şaşırmış hem de öfkelenmiştim. Spingate’in başına bir şey gelmesine izin vermeyecektim. Latu ile Bello’yu kaybetmiştim. Spingate’i korumak için yapmayacağım şey yoktu.

“Bahse girerim, Theresa hâlâ yaşıyordur,” dedi Brewer. “Size nerede olduğunuzu söylememesine şaşırdım. Belki o da henüz anlayamamıştır, kabuğun yan etkileri öyle kötü ki-ki-ki, bu hiç hoşuma gitmedi. Ya da belki anlamıştır da size söylememeyi tercih etmiştir. O güzelim kızıl kafanın içinde ne sırlar gizlidir, bir bil-sen.

Artık dayanamıyordum. Öne çıktım. Brewer’ın iğrenç suratı olan o tuhaf şeye yaklaştım. Sözlerim vahşi bir çığlık gibi ağzımdan döküldü.

“Neredeyiz, söyle bana! Ya söylersin ya da seni bulur, delik deşik ederim. Ölmeni izlerim, Brewer. Canını yakarım. Beni duyuyor musun? Duyuyor musun?”

Kırmızı gözler yeniden bana baktı; çok yakın, çok gerçekti.

“O dediğini yaptın zaten,” dedi alçak sesle. “Canımı hiç bilemeyeceğin kadar yaktın. Şimdi beni tekrar mı tehdit ediyorsun? Bazı şeyler hiç değişmiyor, hiç mi hiç değişmiyor. Sen hep kaltağın tekiydin, Savage.”

Hızlıca geri çekilince tökezledim. Bishop’ın sırtımı tutan eli, düşmemi engelledi.

Bahçe’deki yara izli canavar da aynı sözleri söylemişti.

Bu şeyler kim olduğumu biliyorlardı.

Brewer benden yana hayal kırıklığına uğramış gibi, içini çekti.

“Küçük daire kız, bir yapının içinde değilsiniz,” dedi. “Yer altında değilsiniz. Suyun altında değilsiniz. Hiçbir şeyin altında değilsiniz. Bir zindanda da değilsiniz. Sizin için bir zindan değil en azından. Ama benim için tam bir zindan. Ben-ben-ben, hüzün ağacının altındaki hüzünlü kedi.”

Her sözcüğünden delilik fışkırıyordu. Aklını kaçırmıştı. İnsan kafataslarından piramitler veya kopmuş sol kollardan büyük bir rüzgârgülü yapacak kadar delirmiş miydi?

Bebekleri kancalara takacak kadar delirmiş miydi?

Kendi ölümcül öfkemi kontrol altında tutmaya çalıştım. Çok uğraştım ama öfkemi tamamen zapt edemiyordum. Sözlerim bir gürleme, alçak sesli, kulak tırmalayıcı bir intikam vaadiydi.

“Burası nedir, söyle bana, Brewer.”

“A, küçük daire kız, bilmez misin ki, göstermek, söylemekten iyidir.”

Altımızdaki, tepemizdeki ve dört bir yanımızdaki kavisli, siyah duvarlar titreşerek, burgaç gibi dönünce, aniden milyonlarca renk eğilip bükülmeye başladı. Renkler göründükleri hızda kayboldular. Şimdi nasılsa, kavisli duvarların ötesine, farklı bir siyahlığa bakıyordum; uçsuz bucaksız bir siyahlığa... O siyahlıkta, parlak ışıklardan minicik noktalar vardı.

Işık noktaları, neredeyse kavranması olanaksız bir yavaşlıkla, yukarı doğru hareket ediyordu.

Zihnim bulandı: Beynim karanlığa gömülmüş kısımlara uzanmaya, erişmeye, o kısımların ötesine geçmeye çalışıyordu. Sonunda başarıya ulaşan zihnim, görüntülerle sözcükler arasındaki bağlantıyı kurunca, neye baktığımı anladım.

Yıldızlara.

O ışık noktalan, yıldızlardı.

“Ve küçük lider gerçeği öğrenir...” dedi canavar. “Arkana bir bak.”

Hepimiz kaidelere arkamızı döndük.

Gaston’un, Aramovsky’nin ve El-Saffani’nin sırtını gördüm. Bizi aşağı indiren merdiveni gördüm, merdiveninin ötesinde de berrak, kavisli duvar vardı. Ama duvarın ötesindeki şey öyle büyüktü ki kavrayamıyordum. Yıldızlarla beneklenmiş karanlıkta, ağır ağır dönen, kahverengili, yeşilli, mavili, engin bir disk gördüm.

Bir başka sözcük, cuk yerine oturdu.

Bir gezegene bakıyordum.

“Uzay,” dedim. “Biz bir uzay gemisindeyiz.”

OTUZ DÖRT

Bir lidere göre, bir hayli çok-çok-çok yanılıyorsun, öyle değil mi?

Böyle demişti Brewer. Haklıydı.

Hepimiz karanlıkta dönüp duran küreye bakıyorduk. Altımızda ve yanlarımızda hareket eden yıldızlar, upuzun, görünmez iğnelerle gezegene batırılmış gibi, gezegenle aynı anda hareket ediyordu.

Yıldızlar ve gezegen, hepsi aynı yönde dönüyordu.

İkizler birbirine sokuldu; merdivenin ötesine doğrultulmuş sopaları, belki gezegeni, belki uzayı, belki de yıldızları gösteriyordu.

“Düşmemiz gerekir,” dedi erkek El-Saffani. “Neden düşmüyoruz?”

Kız El-Saffani, altımızdaki metal mazgalın sağlamlığını sınamak için, ayağını yere vurdu. Metal halkalar titreşti.

“Sağlam,” dedi kız. “Zemin mi düşmemizi engelliyor?”

Erkek El-Saffani başını iki yana salladı. “Nedeni karşımızda.” Kemik

sopasıyla gezegeni işaret etti. “Düşsek aşağı düşmezdik, öne doğru yuvarlanmamız gerekirdi.” Dönüp bana baktı. “Öyle değil mi, Em?”

Olup biteni anladığımı mı sanıyordu?

Gaston diğerlerini iterek, merdivenin arkasına geçti. İki elini uzattı. Kenardan düşeceğinden korkarak, peşinden koştum ama Gaston, elleri zar zor görünen kavisli duvara yapışınca durdu. Korkusuzca öne eğildi.

“Yıldızlar dönmüyor, biz dönüyoruz,” dedi. Kocaman bir gülümsemeyle döndü. Yüzü neşeli bir şaşkınlıkla canlanmıştı. “Hey, Aramovsky, Spingate tavanda yürüdüğümüzü söylediğinde, nasıl karşı çıktığını hatırlıyor musun?”

Gaston bir parmağını yukarıya doğrulttu.

Baktım. Merdiven hâlâ görünüyordu ama çevresindeki tünel gözden kaybolmuştu. Merdiven bir başka olanaksızlığa çıkıyordu: Spingate’in silindirine. Gezegenden küçüktü sanınm ama yine de zihnimin kavrayamayacağı kadar büyüktü. Bakirimsi renkli, kocaman, genişleyen, kenarlan yukarı kıvrılan ve gittikçe giden,

göz alabildiğine uzanan, uzandıkça uzanan, nereye kadar uzandığını bilmediğim bir şeydi. Yüzeyi, savaşın yaşandığı koridorlar gibi, çentikler, çizikler ve oyuklarla kaplıydı. Silindirin döndüğü falan yoktu: Tepemizde yerine sabitlenmişti.

Spingate’in ne kastettiğini ancak şimdi anlamıştım. O silindirin içinde yürürken, böcekler kadar küçüktük. Dümdüz gitmiştik ama aynı zamanda bir daire çizmiş, sonunda da yukarı doğru döne döne başladığımız yere çıkmıştık.

îçinde bulunduğumuz top biçimli oda, o silindirin dışındaydı, merdivenin bulunduğu tünelle silindire bağlanmıştı. Topun metal mazgallı zemini, silindirin yüzeyine paraleldi.

Merdivenin tepesinde, şaşakalmış iki gri yüzün aşağı baktığını gördüm: Bawden ile Visca, büyük ihtimalle bir anda neden bizi görmeye başladıklarını merak ediyorlardı. Onların baktığı yerden, uzayda duruyormuşuz gibi

görünüyorduk herhâlde.

Gaston parmaklarını şaklatarak, güldü.

“Çünkü silindir dönüyor,” dedi. “Ayaklarımızın yere basması bu yüzden. Nasıl işlediğini tam hatırlayamıyorum ama daha hızlı dönseydi ağırlaştığımızı hissederdik, daha yavaş dönseydi de hafiflediğimizi hissederdik. Burada, topun içinde, o yüzden ağırlaşmış hissediyoruz çünkü aslında altımızdaki silindirden daha hızlı dönüyoruz. Ne kadar uzaklaşırsak o kadar ağırlaşıyoruz. Bahse girerim, silindirin merkezinde hiç ağırlığımız olmazdı. Havada yüzerdik.”

Havada yüzmek mi? Gaston, Brewer’dan bile delice konuşuyordu. Söylediği şey imkânsızdı. Ama Ölü bebekler odası, Gaston bir şey söylediğinde, lafını dinlemem gerektiğini öğretmişti bana. Şimdi onu dinlemeliydim.

Aramovsky ellerini kaldırıp başını arkaya attı.

“Mucizeler,” dedi. “Bir gezegenin üzerinde, uzayda yüzüyoruz ama ölmüyoruz. Tanrılar bizi koruyor. Brewer bizi koruyor, o gerçekten de bir tanrı.”

Kaidenin üzerinde salman gudubete döndüm.

Onun arkasında da yıldızlar dönüyordu ama aksi yönde. Solumdaki yıldızlar yukarıdan aşağı hareket ediyor gibiydi, sağımdakiler ise aşağıdan yukarı.

“Biz bir gemideyiz,” dedim Brewer’a. Gayet bariz bir şeyi söylediğimin farkındaydım. Sözcükler ağzımdan öylece çıkıyordu. “Onca zamandır, gemide miydik?

“Adı XolotFdur,” dedi. “Theresa’nın bunu çözeme-yişine inanmakta zorlanıyorum. Belki de sandığı kadar zeki değildir. Ayıptır suçu oyuna atmak, ama uysal bir hanım için imkânsızdır ün kazanmak.”

Yine saçmalıyordu, bizden çok kendi kendine konuşuyordu.

Arkamda dönen kahverengili, mavili yeşilli gezegeni işaret ettim. “O nedir?”

“Orası bizim evimiz, yeni başlangıcımız olacaktı. Yani en azından, benim için, Bishop için ve Aramovsky için. Sana gelince, küçük Savage kuşum, orada cenneti bulacağından kuşkuluyum. Ne pahasına olursa olsun, isterse her yer ışıltılı buzlarla dolsun.”

Yamru yumru siyah parmaklan havaya kalkarak başını kaşıdı. Parmak uçları kırışıklıklarının arasına gömüldü. Duraklayarak elini indirdi ve sembolüme baktı.

“Em,” dedi, sözcüğü sanki tüm soruların yanıtıymış gibi söylüyordu. “Bunu atladığıma inanamıyorum ama tabii ya. Sen tabii ki kurtulursun. Sen tabii ki lider olursun. Adını bilmek ister miydin?”

Küt küt atan kalbimi boğazımda, kulaklanmda hissedebiliyordum.

Kim olduğumu öğrenmem gerekiyordu.

Başımı salladım.

“Pekâlâ,” dedi Brevver. “Adın Matilda.”

Matilda... Matilda... Matilda... Kafamda yankılanan sözcük, karanlığa gömülmüş yerlerin derinliklerinde, kendini saklanırken buldu. Doğruyu söylediğini biliyordum. Benim adım Matilda Savage’dı.

İçime sular serpildi. Yaşadığımız onca dehşete, hâlâ karşı karşıya bulunduğumuz onca soruna karşın, elimde olmadan, gülümsedim.

Bishop göğsüne vurdu. “Peki ya ben? Benim adım ne?”

Canavarın örümcek gibi eli, boş ver dercesine sallandı. “Pek bir önemi yok. Herkes seni Bishop olarak tanıyor. Sen Bishop’sın.”

Brewer’ın alçalıp yumuşayan sesi, hüzünlü ve özlem dolu bir hâl aldı.

“Hepinizde benim asla sahip olamayacağım bir şey var. Siz o gezegene gidebilirsiniz.”

Gaston, Bishop ile aramıza girdi. Canavarın yüzüne yaklaştı, burnunun dibine

girdi. Ben bile kontrolümü kaybedip, korkunç tehditler savurduğumda, canavara o kadar yaklaşmamıştım. Küçük Gaston'u, Brevver'ın tam karşısında dikilirken görünce, canavar onu kapıp, boşluğa savurabilirmiş gibi, irkildim.

"Orası güvenli mi?" diye sordu Brewer'a. "Gezegen?" Brewer öyle bir güldü ki kırış kırış başı arkaya yattı, kendisi de sarsılmaya başladı. Bir önceki gibi, kulak tırmalayıcı bir kemiğin kemiğe sürtünme sesi, bir öksürük krizine dönüştü. Bu seferki kriz, canavarın gövdesini dağlayarak, pörsük ellerini kemiksiz kuşlar gibi havaya savurdu. Ağzının bulunması gereken yeri örten, kayış gibi katmanlardan, sıvı baloncuklar çıktı; grimsi kırmızı baloncuklar, siyah derinin üstünde ışıldadı.

Öksürüklerin yatışması birkaç dakika sürdü. Bekledik.

Sonunda krizi kontrol altına aldı. "Sen kimsin, küçük diş-çocuk? Seni tanımıyorum."

"Adım Gaston. Gaston, X."

Canavar iskelete benzeyen siyah eliyle yüzünü ve ağzının kayış gibi katmanlarını ovuşturdu. Avucuna bakınca gördüğü ıslaklık karşısında, üzüntüye kapıldı.

"Haksızlık bu," dedi alçak sesle. "Haksızlık."

Dikkatini Gaston'a yoğunlaştırdı.

"Yaraların ve yanıkların yokken o kadar da cesur görünmüyorsun, Xander. Evet, gezegen güvenli. Yani en azından, havası sizi öldürmez. Umarım küfü kırabilirsiniz. Kıramazsanız, bu uzun yolculuk boşa gider."

Gezegende hayat nasıldır acaba diye düşündüm. Duvarsız bir yer düşlemeye çalıştım: tavan yerine uçsuz bucaksız bir gökyüzü. Ölü tozunun her şeyi kaplamadığı, dilimize yapışmadığı, ciğerlerimize doluşmadığı bir yer.

Bu gezegende beni çağıran bir şey vardı.

Güvenli olup olmaması umurumda değildi: Burada yaşayacağıma, orada

ölürdüm.

Bu uzun yolculuk... Yüzyıllar iyi davranmadı...

Brewer'ın sözleri çamurlu zihnimi çekiştirip duruyordu. İncecik bir anı dışarı sızdı: Bir gezegen ama bu gezegen değil. Kahverengi, çirkin bir şey. Yılan gibi sürüne sürüne beslenen düşünce, büyüdükçe belirginleşti. Bir başka gezegen. Ölen bir gezegen. Çaresizce kaçma ihtiyacı.

İşte o sırada anladım.

Baktığımız gezegen yalnızca beni çağırmıyordu, bizi çağırıyordu.

Uyuyanları çağırıyordu.

Doğum günü çocuklarını çağırıyordu.

"Gemi bu yüzden yapıldı," dedim. "Bizi buraya getirmek için."

Canavar başını salladı. "Çok iyi, Bayan Matilda Savage. Yolculuk da yalnızca on yüzyıl sürdü."

Bishop ofladı. "Kimse o kadar uzun yaşamaz." "Bazıları yaşar," dedi Brewer. "Daha çok kişi yaşamalıydı ama bazen araya isyanlar girebiliyor."

Bin yıl. Eğer Brewer onca zamandır yaşıyorsa, belki gerçekten de bir tanrıydı.

Gördüğümüz onca ölüyü düşündüm. Gemideki onca cesedi. Bin yıllık yolculuğu. Diğer taşlar da yerine oturuyordu.

"Bahçe," dedim. "Onca meyve yolculuk için yolluktu. Ya domuzlar? Domuzlar da mı yolluktu?"

"Pis hayvanlar," dedi Brewer. "Domuzların basit kabukları açmayı öğrenecek kadar zeki olduğunu biliyor muydun? Basit düğmeler bir tasarım hatasıymış maalesef. Yaşa ve öğren. Domuzlar hep kalsiyum peşindedirler. Domuzlan getirmeyelim demiştim. Bir yaratık ne kadar zekiyse, uslu durma ihtimali de o kadar azdır. Bir kez bölmelerinden çıktıktan sonra, onları geri koymak

imkânsız. İneklerin, tavuklann ve koyunların, sahiplerine düşman kesildiğini görmezsiniz, değil mi?"

Gaston kuşkulu kuşkulu baktı. "Çiftlik hayvanlan mı? İnekler için çok büyük bir yer gerekirdi, hem bir tane bile inek görmedik. Tavuk veya koyun da görmedik."

Kaidenin üzerindeki görüntü bulanıklaşarak değişti. Brevver'ın kafası gözden kayboldu. Yerine, üstünde bir sürü hayvan bulunan, bir çayır geldi. Hayvanların do-muzlarınki gibi siyah kürkü vardı ama çok daha büyüktüler. Bunlar inek miydi? Uzakta gördüğüm şey, sanırım çalılık duvarıydı.

Demek ki, bahçe içinde yiyecek bulunan tek oda değildi.

Görüntü yeniden değişti. Küçük kafeslerle dolu, uzun, metal bir raf vardı; her kafeste de bir siyah kuş. Bunları tanıyordum: tavuklar.

Görüntü yanıp söndü, derken yeniden Brewer'ın korkunç kafasına bakıyorduk.

"O kadar az şey görmüşken, gerçekliği gördüklerinize dayandınnayın," dedi canavar. "Xolotl uçsuz bucaksızdır. Zihinlerinizin kavrayamayacağı kadar büyüktür. Bin yıllık yolculuğa, uçamayan bir kuştan fazlasıyla başlandığını söyleyebilirsiniz."

Gemi başka bir gezegenden gelmiş ve imkânsız derecede uzun bir yolculuğa koyulmuştu. Yolculuğu gerçekleştirmek için insanlar birlikte çalışmıştı kuşkusuz. Bir sürü yiyecekleri de vardı anlaşılan. Birbirlerini öldürmeye başlamadan önce bu gemide kaç kişiydiler acaba?

"Brewer, burada neler oldu?" diye sordum. "Birbirinize bunları yapmanıza ne yol açtı?"

Uzun, kemikli siyah parmağını uzatıp iki yana salladı.

"A, yo, yo, yo, Bayan Savage. Ne kadar komik olursanız olun, beni yeniden güldüremezsiniz. Ne mi oldu? Bazıları kurban edilmeyi kabul etmedi."

Bishop'a baktım, omuzlarını silkti. Brewer bulmaca gibi konuşuyordu.

Dinlemekten sıkılmaya başlamıştım.

Aramovsky'nin elini yeniden omzumda hissettim, kendine konuşacak bir yer açmak için beni nazikçe kenara ittirdi.

"Cesetler," dedi. "Yetişkinler, çocuklar... Onlar kurban mıydılar?"

Aramovsky'nin kurban sözcüğünü böyle heyecanla, böyle fısıldayarak söylemesi hoşuma gitmedi.

"Hepsi değil," dedi Brewer. "Bazısı, evet. Çoğu o güzel geceye uysalca gitmemeyi seçti. Bu gemi yirmi yıl boyunca savaşla sarsıldı. Özgürleştirilmeleri gerekmeyenleri özgürleştirmek uğruna bir savaş verildi. Sonunda da hepsi öldü."

Savaş. İsyan. Kurban. Yetişkinler her şeyi kendi kendine yapmıştı. Bizimle bir ilgisi yoktu. Burada kalırsak sonunda biz de onlar gibi olacak, boğazlanıp, yakılacaktık, etlerimiz toza dönüşecekti.

"Brewer, o gezegene nasıl inebiliriz?"

"Uçarak," dedi canavar. "Roket göğe fırlar, uçar-uçar-uçar. Aşağıda her şeye baştan başlayabilirsiniz. Yolculuğunuzun gerçek bedelini, sizden önce gelenlerin günahlarını düşünerek, o güzel küçük kafalarınızı yormanıza hiç ama hiç gerek kalmaz. Aşağı inmek için özel bir gemi, bir mekik gerekir. Ah, kaderin cilvesine bakın ki Xolotl'un büyüklüğüne karşın, içinde ancak tek bir mekik var."

Bir mekik. Sözcük kafamda bir anı canlandırdı: kanatlı uzun bir gemi. Bizi alıp buradan götürecekti. Gitmemiz gereken yere gidebilir, hatta belki bu canavarları sonsuza dek arkamızda bırakabilirdik.

"Tek mekik," dedim. "Yani biz o mekiği alırsak, sizinkiler bizim peşimizden gezegene gelemezler mi?" Havaya kalkan, yamru yumru iki el, ağır ağır birbirine çarptı.

"Tek sözcüğünün ne anlama geldiğini anlıyorsun," dedi. "Bir de insanlar Matilda Savage'a aptal derlerdi. Doğru, bizimkiler sizi takip edemezler ama

siz de bir daha geri dönemezsiniz.”

Sükûnetimi korumak için kendimle savaştım. Eğer doğruyu söylüyorsa bu kâbusu arkamızda bırakabilirdik.

“Mekiğin yerini söyle bana.”

Brewer içini çekti; ağzını gizleyen siyah katmanları titreterek göğsünü şişirdi.

“Uzun, çok uzun zaman önce, isyan sırasında, İsyancılar giremesin diye, sizin odalarınızı mühürledim. Makinelere koridorları yok ettirdim, yerleri kestirdim, hatta sizin bölgenize çıkan kapıları erittirdim.”

Uzun yolculuğumuzun başlarında bulduğumuz ilk kavşak geldi aklıma. Şu donmuş buza benzeyen siyah duvarı Brewer mı o hâle getirmişti? Bizi korumak için mi?

“Bizi neden korudun ki? Hem seni öldürdüğümü söylüyorsun hem de senin sayende hayatta kaldığımızı anlatıp duruyorsun. Neden böyle bir şey yapasın ki?” Brewer hemen yanıt vermedi. Bekledik, o kadar çok bekledik ki beni duyduğundan şüphe etmeye başladım. Sorumu tekrarlamak üzereyken sonunda konuştu.

“Aynı soruyu kendime milyonlarca kez sordum,” dedi. Sakinleşen gözleri, açık kırmızıya dönmüştü. “Bazen diyorum ki, çünkü imkânsız olduğunu bilsem bile, düzenin işleyişini değiştirebileceğimi umuyordum. Bazen diyorum ki, çünkü intikam istiyordum. Bazen diyorum ki, hepiniz ölseniz, yanımda kim kalacaktı? Bu ve başka nedenler. Ama şimdi size bakıyorum da, belki de hiçbiri değildir. Belki de asıl neden, en başından beri sizin aşağıdaki gezegen için yaratıldığınızı bilmemdir. Bin yıllık yalanlar, tek bir doğru ediyor: Gelecek gençlere aittir, yeter ki yaşlılar ölüp yoldan çekilme nezaketini göstersin.”

Bütün bunların ne anlama geldiğinden tam emin değildim. Ama bir kısmını çok iyi anlamıştım.

“Biz aşağıdaki gezegen için yaratıldık,” dedim. “Haklısın. Bunu hissedebiliyorum. Bırak da gidelim, Brewer. Bırak da ait olduğumuz yere

gidelim. Mekiğin yerini söyle bize.”

“Ha, tabii, mekik,” dedi. “Roket gibi göğe fırlar, uçar uçar uçar. Yüzyıllar boyunca size ulaşmaya çalıştılar, ben de yüzyıllar boyunca onları durdurdum. Ne yazık ki Bayan Savage, ben sizi içeri kapattığımda mekik dışarıda kaldı. Mekiği almak için, İsyancılar bölümüne gitmeniz gerekecek. Hazır gitmişken, Bello’yu bulacak mısınız, bir bakın bakalım çünkü kesin oradadır.” Bishop’ın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. “Sence Bello hâlâ hayatta mıdır?”

“Belki,” dedi Brewer. “Gerçi sanırım bu, sözcüğü nasıl tanımladığınıza bağlı.”

Yine bilmeceler. Keşke şu şey bize dosdoğru yanıtlar verseydi.

Brewer’a göre, Xolotl’dan çıkmamızın yolu, şu ‘İsyancı’ canavarların bulunduğu yere gitmekten geçiyordu. Bize saldıran, Bello’yu kaçıran şeylerle karşılaşmak zorunda kalacaktık.

Bello. Hem Bello’yu geri alıp hem de buradan çıkabilir miydik?

Aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ederek Bishop’a baktım. Çenesi göğsündeydi. Çatılmış kaşlarının altından Brevver’m görüntüsüne bakıyordu. Bello’yu geri alma şansımız varsa, Bishop şansını denemeye hazırdı.

Bishop’ın benimle birlikte olması, bana güç verdi. Bir kez daha dimdik durdum.

“Brevver, mekiğe nasıl ulaşabiliriz, söyle.”

Canavar başını iki yana salladı. “Onlar seni bulduysa, sen de onları buldun demektir. Temizlikçi pirenin, kirli file dediği gibi, herhâlde bir yeri atladım. Bazı şeyleri kendi başınıza çözecek kadar zeki değilseniz, bakir, mükemmel bir gezegeni kirletmenize izin veremem.” Mızrağımı savurdum; kısa bir yay çizerek Brevver’ın başını yarıp geçen alet, bir ışıltı bulutu oluşturdu. Bıçak küt diye kaidenin tepesine inince, beyaz taştan bir parça koptu.

“Bizimle oyun oynamayı kes! Zaten üç kişiyi kaybettik. Ne kadar uzun

kalırsak o kadar çok kişi ölecek. Bırak da gidelim!”

Uzunca bir süre bana baktı.

“Sizi kabuklarınızda tutmamın nedeni, dışarıda hayatta kalamayacağınızı düşünmemdi belki de,” dedi. “Ama hayatta kaldınız. Seni öldürmeye çalıştım, Savage ama karşımdasın işte. Belki ben yanılmışım-dır. Belki bu gemiden gitmeyi başarabilirsiniz. Eğer başarırsanız, bizim değil, kendi hayalinize göre bir dünya yaratmayı hak edersiniz. Tarihi bilmeyenler, tarihle zehirlenmez. Ben kayıtları silerim. Siz de giderken küçük arkadaşlarınızı almayı unutmayın. Şimdi onları uyandırmaya başlayacağım.”

Küçük arkadaşlar mı? Bizden başkaları da mı vardı yani?

“Brewer, sen...”

Bir ışıltı dalgası yüzünü bulandırdı. Görüntüsü şişerek kara bir buluta dönüştü, sonra da gözden kayboldu.

Brewer gitmişti.

“Bishop kolumu dürttü. “Em, ne demek istedi?”

Sağ taraftaki kaidenin üstündeki hava titreşerek ışıldadı.

Kırmızı gözlü siyah bir yüz belirdi ama Brevver’ın-kinden küçük ve inceydi. Yaratığı tanıyınca içimde bir öfke kabardı: Bahçe’deki kadın canavardı bu.

Oradaki tek kişi benmişim gibi gözlerini üstüme dikti.

“Kristal küreyi bulmuşsun,” dedi. “Burası eskiden en sevdiğim yerdi. Bir bakıma gurur duymam gerek sanınm.”

O ses, o ölüm sesi, Brevver’ınkine çok benziyordu. Onunki gibi ıslıklı, eski, külüstür ve yanlış bir sesti ama farklıydı da; beni titretecek kadar farklıydı.

Sesin neden tanıdık geldiğini anladım: Bu yaratığını tanıyordum.

Dişlerimi gıcırdatarak, vücudumu kontrol altına almaya uğraştım. Şimdi

zayıflık göstermenin zamanı değildi. Mızrağın sapını öyle sıkı tuttum ki, parmaklarım acıdı.

“Ben grubun lideriyim, dedim. “Sen kimsin?”

Yeni canavar başını iki yana salladı. “Henüz çözemedin mi? Çok kötü. Sen hiçbir şeyin lideri değilsin. Sen bir hiçsin. Bir insan bile değilsin.”

Sesi beni neden bu kadar korkutuyordu? Onu tanıyordum, bu şeyi tanıyordum. Hep böyle görünmediğini biliyordum, bunu ta kalbimde hissediyordum ama parçaları birleştiremiyordum.

“Ben insanım,” dedim. “Hepimiz insanız. Bello da öyle. Onu bize geri ver.”

“Siz malsınız,” dedi yaratık. Gözleri kısıldı, o fır dönen kırmızı gözler incecik birer yarık hâline geldi. “Doldurulmayı bekleyen boş bir kılıf, sarısı olmayan bir yumurtasınız. Silahlarınızı yere atacak, bizimle savaşmayı bırakacaksınız. Hem de hemen!”

O ses... O ses...

Nefes alıp verişlerim, güçlükle alınıp verilen, hırıltılı soluklara dönüştü. Başım ağrıdı. Zihnimde oluşmaya başlayan farkındalık, çamurlu düşünceleri itiyordu, oysa şimdi gerçeklere bu kadar yaklaştığımdan, aniden, tüm kalbimle bilmek istemez olmuştum. Beynimin durmasını, belleğimi kendi hâline bırakmasını istiyordum

ama iş işten geçmişti. İçime yayılan soğuk sertlik, midemde dönerek, kalbimi donmuş bir yumruya çevirdi.

Bishop’ın kolumdaki eli bana güven ve güç veriyordu; neyle karşılaşacaksak, birlikte karşılaşacaktık. Başımı iki yana salladım. “Silahlarımızı atmayacağız.” “Atmalısınız,” dedi canavar. “Gemi büyük ama kaçacak yer yok.”

“Kaçarsak, bizi avlarsınız. Sizi öldürürsek, o zaman...” “O zaman sonsuza dek kurtulursunuz,” diye cümlemi tamamladı canavar.

Ne söyleyeceğimi biliyordu, oysa bu sözcükleri hiç yüksek sesle

söylememiştim. Yalnızca düşünmüştüm. İçim yeni bir kaygı gerilimiyle, bir çaresizlikle, kötü bir şeyler olacakmış hissiyle çalkalandı. Çamur incelip geri çekilirken, katı bir bilinç şekilleniyordu. Çok az kalmıştı ama bilmek istemiyordum, bilmek istemiyordum.

Yaratığa bağırdım, yıldızları bile sarsacak kadar yüksek sesle, iki sözcük haykırdım.

“Sen... kimsin?”

“Hâlâ anlamadın mı? Hayret.”

Aniden patlak veren gerçek, etimi lime lime eden bin tane mızrak gibi delip geçti beni. Sonunda korkumu anlamıştım, bu şeyin neden ölüm anlamına geldiğini biliyordum artık.

Sesini tanıyordum çünkü o ses benimdi.

“Benim adım,” dedi. “Matilda Savage.”

OTUZ BEŞ

O canavar bendim.

Ben o canavardım.

Şu yaratığa yalancı diye haykırmak istiyordum ama anlamı yoktu. İçten içe, doğruyu söylediğini biliyordum.

Nasıl olabilirdi? Aynı anda nasıl iki yerde bulunabilirdim? Nasıl böyle gözükebilirdim?

Her şey karardı. Düşüyordum. Bishop'ın ellerini belimde hissettim, beni kaldırdı. Hiç ağırlığım yoktu herhâlde, Bishop hiç zorlanmadı. Ayaklarım yere değdi. Kendi başıma ayakta durdum. Sersem gibiydim, kafam allak bullaktı.

Mızrağımı aradım.

Aramovsky'deydi. Gülümsüyordu. Yaşananlar hiç canını sıkmamıştı. Aramovsky'ye göre, her şey o değerli tanrılarının istediği gibi gidiyordu.

"Sen yukarı çık, Em," dedi. "Sorun değil. Bundan sonrasına ben bakarım."

Bishop hızla uzanıp mızrağı Aramovsky'nin ellerinden koparırcasına aldı ve bana verdi.

Aramovsky'nin gülümsemesi silinmedi. Belki yeniden yapılacak bir oylamada kimin kazanacağını merak eden tek kişi, Bishop değildir. Aramovsky böyle demişti. O sırada, Bishop'ın kazanacağından söz ediyor sanmıştım.

Ama belki de Bishop'ı düşündüğü yoktu.

Matilda konuştu. Sesi Aramovsky'nin tüm düşüncelerini bastırdı.

"Herkese gerek yok," dedi, artık sakin ve sevecendi. "Eğer sen ve bize gereken diğerleri, silahlarınızı bırakır, yükümlülüklerinizi yerine getirirseniz,

o zaman bize gerekmeyenlerin yaşamasına izin verilir.”

Buna razı gelmemi mi istiyordu?

“Size gerekmeyenler,” diye tekrarladım. “Ölmesi gerekenler mi demek oluyor?”

“Hiçbiriniz ölmeyeceksiniz,” dedi. “Zaten yaşadığınız söylenemez. Ama böylece en azından bazılarınız varoluş bahanesini sürdürebilir.”

Bishop söylenerek başını iki yana salladı. Bir kişiden bile vazgeçmeyecekti, ben de öyle. Ne bu habis şey için, ne de herhangi biri için.

“Reddediyoruz,” dedim. Yaratıkla savaşacaktım, hayatım için, hepimizin hayatı için savaşacaktım ama sersemlemeye başlamıştım. Brewer gibi delirme riskim vardı. Bir an haşin ve küstah çıkan sesim, bir an uysalca yalvarıyordu. “Ben nasıl sen olabilirim? Anlamıyorum”

“Elbette anlamazsın,” dedi Matilda. “Anlayacak kadar büyümedin.”

“Söylesene!”

Bir insan yüzü taşımadığı için, yüz ifadesini anlamak zordu ama canı sıkılmışa benziyordu.

“Seni Brewer uyandırdı,” dedi. “Bunu da beni üzmek için, hepimizi üzmek için yaptı. O piç yok mu... Senin uyanık kaldığın her an, benim yaşamımı riske sokuyor. Senin öğrendiğin her bilgi kırıntısı, benim yaşamımı riske sokuyor.”

Böyle bir şey nasıl olabilirdi? Benim bir şey öğrenmem, onun için nasıl bir tehlike oluşturabilirdi?

Birbirimize bakıyorduk, iki Matilda Savage, irade savaşına tutuşmuştu: Bir büyü sayesinde ikiye ayrılmış, aynı iradenin savaşıydı bu. Bana ihtiyacı vardı, oysa ben onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Hayır, bu doğru değildi, tüm bunların iç yüzünü öğrenmek istiyordum ve o bana anlatabilirdi.

“Teklifini düşünmemi istiyorsan,” dedim, “seninle nasıl aynı kişi

olabileceğimizi açıkla bana.”

Kâğıt yırtılması gibi bir ses çıkararak içini çekti. “Kabul ama aslında biz aynı insan değiliz. Ben bir insanım, sen ise bir malsın. Bu gemi, bizim bir daha geri dönemeyeceğimiz bir yerden kalktı. Yeni bir yuva, yeni bir dünya bulmak için oradan ayrıldık. Yolun yüzyıllar boyu süreceğini biliyorduk. Yolculuğu sağ salim atlata-bilmemiz için, vücutlarımızda kalıcı bir değişiklik yapıldı. Vücutlarımız eski hâline dönemez. Şu an gördüğünüz hâlimizle, yeniden yaratıldık.”

“Çirkin,” dedim kendimi tutamadan.

Matilda başını salladı. “Evet, süreç bizi çirkinleştirdi. Ayrıca dinmeyen bir acıya yol açtı. Sizin tamamlanmamış zihinlerinizin kavrayamayacağı kadar uzun bir süredir bu acıyı çekiyoruz. Yola çıktığımızda, Değerliler kendi bedenlerinin kopyasını üretmeye başlayarak, muhafaza dediğimiz şeyleri yaptılar. Bu muhafazalar, yapılan değişiklikler sayesinde, aşağıdaki gezegen Omeyocan’da sağ kalabilecekti.”

Omeyocan.

Brewer bize gezegenin adını söylememişti. Omeyocan. Sözcük beynimi karıncalandırıp boğazımı tıkayan bir şarkıydı. Orası ait olduğumuz yerdi.

Matilda ayrıca Brewer’m da kullandığı bir sözcüğü kullanmıştı: Değerliler. Matilda o grubun bir parçası

mıydı? Ya biz? Bir önemi yoktu. Omeyocan’a varabilirsek her şeyi arkamızda bırakabilirdik.

“Muhafazalar çok ama çok yavaş büyür,” dedi Matilda. Bir çocukla ya da bir aptalla veya her ikisiyle birden konuşuyormuş gibi konuşuyordu benimle. “Buraya vardığımızda, düşüncelerimizi ve anılarımızı muhafazalara aktaracak, böylece Omeyocan’ın bizi ağır ağır öldürebilecek sinsi zehirlerinden etkilenmeden, hastalıklara bağışıklık kazanmış bir şekilde, yeryüzünde yaşayacaktık.”

Yıldızlı karanlıkta asılı duran gezegene baktım.

“O zaman aktarımı neden gerçekleştirmediniz?” “Buraya gelirken, bir... anlaşmazlık yaşadık diyelim,” dedi. “Bazılarına bir ders vermek gerekti. Brevver da onlardan biriydi. Piç bizi kandırdı, seni benden kaçırıp içeri kilitlemenin bir yolunu buldu. İki yüzyıl önce, tam da kutsal yazının gerektirdiği gibi, bedenin on iki yaşındayken kabuktan çıkman gerekiyordu. Ama Brevver yüzünden çıkamadın. Vücudun gelişmeye devam etti, yaşın ve bedenin gerektiğinden fazla büyüdü.” Gerçeklik algım parçalanıyordu. İki yüzyıldır o tabut odasında mıydım? Hayır, iki yüzyıl orada geçirdiğim fazladan zamandı. Demek giysilerimiz o yüzden çok küçüktü, on iki yaşındaki hâlime tam uyardı. Demek küçük bir çocukken ölenlerin üstündeki giysiler de bu yüzden o kadar büyüktü. O çocuklar sağ kalsalardı,

büyüyerek, üniformalarını dolduracaklardı. Ama diğer Brewer gibi, çoğu kişi o şansa erişememişti.

Sen benim katilimsin, demişti.

Şimdi anlıyordum. Karşımda duran kötülüğü görünce, tüylerim yeniden ürperdi.

“Tabut odamızdaki Brewer’ı sen öldürdün. Henüz bir çocuktu o.”

Matilda, sert zemine saçılan çakıl taşları gibi bir ses çıkararak alaycı alaycı güldü.

“Dram yaratma,” dedi. “Çocuk değil, muhafaza. Doldurulmayı bekleyen bir kılıftan başka bir şey değil. Sen, küçük lider, benim muhafazamsın. Şimdi anlıyor musun? insan falan değilsin. Brewer yüzyıllardır seni rehin tutuyordu. Peşinden gelirsek, benim onunkine yaptığım gibi, muhafazamı yok edeceğini söylüyordu. Geberesice. Seni bana inat olsun diye uyandırdı, tekrar doğma şansımın sonsuza dek elimden kaçacağını bilmemi istedi. Bana acı çektirmek, canımı yakmak için seni uyandırdı. Ama bir hata yaptı. Artık dışarı çıktığına göre, bir düğmeye basarak seni kabuğunda öldüremez.” Bu kadarı fazlaydı, çok fazlaydı.

“Brewer, bizi koruduğunu söyledi.”

Matilda güldü. “Korumuş mu? Hayır, onca yıl senden uzak durmamın nedeni,

Brewer’m beni seni öldürmekle tehdit etmesiydi. Ama artık kozunu kaybetti. Sonunda bana söz verilen ödülü alabilirim.”

Söylediği imkânsızdı. Ama, bir kez daha, doğruyu söylediğini biliyordum. Ödülü bendim, ganimet olarak verilen bir hayvan gibi. Ama ölmeyeceğimi söylemişti. Bu süreç, eksik anılarımı mı dolduracaktı? Kim olduğumu bilmeme deliliğine bir son mu verecekti? Sonunda ailemi hatırlardım belki.

“Sen düşüncelerini bana aktarırsan, bana ne olacak? Kim olduğumu bilecek miyim?”

Matilda durakladı. “Bir anlamda, evet. Biz aynı kişiyiz. Aktarım ikimizi bir bütün yapacak.”

Yalan söylemiyordu ama gerçeğin tamamını da söylemiyordu.

“Seni bir bütün yapacak,” dedim. “Bana ne olacak? diye sordum. Eğer sen aktarımını yaparsan, benim kişiliğime ne olacak?”

“Sen kişi falan değilsin! Sen...”

Mızrağımı salladım. “O zaman başka bir kopya yap! Beni alamazsın! Bizden hiç kimseyi alamazsın!” Kırmızı gözleri kızılımsı pembeye dönüştü. Görünür şekilde kendini sakinleştiriyordu. O sevecen ses geri geldi: Beni, bir annenin küçük çocuğunu yatıştırdığı gibi yatıştırabileceğini mi sanıyordu?

“Başka muhafazalar yapamayız,” dedi. “Süreç yüzyıllar alıyor. Zihin haritaları, sinaptik bağlantılar, sinir yolları oluşturacak referans anılar; bunlar birebir uyum sağlamazsa, yapı özdeş olmazsa, o zaman aktarımda muhafazanın üstüne yeni veriler yazılamaz.”

Yeni veriler yazmak. Sözcük bir anda içime korku saldı. Ölüm sözcüğünden, cinayet sözcüğünden beterdi bu. Matilda beni ele geçirse, bedenim yaşamayı sürdürecekti ama benim varlığım, benim kimliğim, silinecekti. Ben yok edilmek için yaratılmıştım.

“Peki, ben sensem, neden hatırlayamıyorum? Okumayı yazmayı biliyorum ama tüm geçmişim çamurla kaplı, karanlığa gömülmüş durumda. Neden?”

“Çünkü senin aslında anın yok,” dedi Matilda. “Dil, matematik, bilim, yetenekler... Bunlar bir zihnin çatısıdır. Bizi biz yapan, deneyimlerimizdir. Bireysel kimlikler, olayları kavrayışımızı, olaylar karşısında verdiğimiz tepkileri ve hislerimizi şekillendirir. Kabuktayken beyninin aldığı bilgiler, benim kimliğimi desteklemek için gereken biyolojik yapıyı kurdu. Sen yumurtanın dışısın, küçük lider. İçindeki sarısı benim. Sen, ben yaşayabileyim diye yaratıldın. Benim tek umudumsun. Şimdi gel, benimle birleş de olmamız gerektiği gibi olalım.”

Onu görünüşü yüzünden canavar sanmıştım ama kötülüğü görünüşünün de ötesine geçiyordu. Beni ortadan kaldırmak istiyordu. Sanki hiç var olmamışım gibi. Üstelik bunu da güzel bir şeymiş gibi göstermeye çalışıyordu.

Başımı iki yana salladım. “Reddediyorum.” Gözlerindeki renkler koyulaşıp daha da hızlı dönmeye başladı.

“Anlamıyorsun,” dedi. “Henüz anlayacak yaşta değilsin. Ben senin orijinalinim, sense benim muhafazam-sm. Kendi başına karar veremezsin!”

Belki benden çok şey biliyordu, belki benim öğrenip öğrenebileceklerimden çok daha fazlasını biliyordu ama beni bilmiyordu.

“Yanılıyorsun, Matilda. Ben uyandığım andan beri karar veriyorum. Vermeye de devam edeceğim. Sanırım şimdi anladım; ben ne kadar uzun yaşarsam, senin ölme şansın o kadar artacak. Ama sen zaten uzun süre önce ölmeliydin.”

O kadar öfkelendi ki zangır zangır titredi. Yüzünün sol tarafından bir sıvının sızdığını gördüm; ince su birikintisi bir kırışıklıkta toplandıktan sonra, taşarak, bir sonraki kırışıklığa doğru süzüldü.

“Ya bize gerekmeyenler?” diye sordu, öfkesini kontrol etmek için uğraştığı anlaşılıyordu. “Bize gerekmeyenlerin hayatta kalmasını istemez misin, küçük lider? Onların orijinalleri çoktan öldü, o yüzden üzerlerine yeni veriler yazılamaz. Kendi ayağınla gelirsen onlar yaşar. Ama beni peşinden koşturursan hepsini teker teker öldürürüm. Önce işkence ederim, çektikleri acıya senin bencilliğinin yol açtığını söylerim. Sonra da...” “Beni asla ele

geçiremeyeceksin.” Sözler ağzımdan cam çiğniyormuşum gibi çıktı. Matilda’nın kendi hayatı

vardı, o hayatı sürdürebilirdi; benim hayatım bana aitti. “Beni ele geçiremezsin. Hiçbirimizi ele geçiremezsin.” Kaidenin üstündeki hava öfke dolu kırmızı gözleriyle dolana kadar, öne eğildi.

“Seni bulacağım. Brewer seni rehin almıştı ama o günler geçti. Bağ’a gel. Ya gelirsin ya da Tlaloc şahidim olsun ki, tüm arkadaşların acı çeker.”

Yine o isim.

“Tlaloc,” dedim. “O adı hatırlıyorum. Kim o?” Matilda arkasına yaslandı. “Yalan söylüyorsun. O adı hatırlamıyorsun. Sen böyle şeyleri hatırlayamazsın, bunlar sürecin bir parçası değil.” Şimdi üstünde kızgınlıktan çok tedirginlik vardı. Endişeli görünüyordu. “Başka bir şey hatırlıyor musun?”

Hatırlıyordum. Domuz pirzolasının kokusunu hatırlıyordum. Dalga geçilmenin, küçük düşürülmenin nasıl hissettirdiğini hatırlıyordum. Tchaikovsky’nin bir müzisyen olduğunu hatırlıyordum. Çiftliğe yaptığımız geziyi hatırlıyordum. Ama Matilda şu Tlaloc adını hatırlamama bu kadar bozuluyorsa, daha fazlasını anlatmak, paniğe kapılmasına yola açabilirdi. Matilda ona gelmemi istiyordu: Bu bize biraz zaman kazandırırdı, ama o bizim peşimize düşerse, muhtemelen o zamanı kaybederdik.

“Pek sayılmaz,” dedim. “Bir şeylere ait izler, belli belirsiz duygular ama... Hiçbir şey hatırlamıyorum.”

Matilda derin bir oh çekince yüzünün katmanları pır pır etti.

“Bu iyi,” dedi. “Brevver süreçte birtakım hatalar yapmış belli ki ama henüz çok geç değil. Benden ne kadar ayrı kalırsan, kendine ait o kadar anı edinirsin, bu da üzerine yazma işleminin başarısızlığa uğrama ihtimalini arttırır ve ikimiz de ölürüz. Şimdi gelirsen, sana söz, arkadaşlarına insanca davranırım.”

İnsanca. Aynı sözcüğü, Bishop’la birlikte domuzu öldürürken kullanmıştım.

O çiftlik gezisine ait daha çok anı, birer ikişer zihnime sızdı. Çiftçi, domuzları ellerinden geldiğince çabuk ve acısız öldürdüklerini söylemişti. Buna da “insanca davranmak” demişti.

İster hızlı, ister yavaş öldürülsün, tüm domuzlar sonunda ölmüştü. Biz de Matilda için böyleydik. Çiftlik hayvanlan...

Matilda bir canavardı, bin yıllık bir nefret nesnesiy-di. Benim, kendisinin tayin ettiği “kaderimi” yaşamamı istiyordu.

“Biz senin malın değiliz,” dedim. “Yaşamlarımız bize aittir.” Çirkin yaratık başını iki yana salladı.

“Sandığından çok daha kısa bir süre içinde, açlık ve susuzluk seni zaten bana getirecek,” dedi. “Silahlarınızı bırakıp, şimdi gelirseniz, en azından arkadaşlarınız yaşar. Eğer sizi avlamak zorunda kalırsak, hepsi ölür. Son şansın. Yanıtın nedir?”

O anda, Matilda ile karşı karşıya gelirsem, onu öldüreceğimi biliyordum.

Bizler Doğum Günü Çocuklarıydık ve hayatta kalmanın bir yolunu bulacaktık.

“Yanıtım asla,” dedim. “Son bir şey daha; sen hep kaltağın tekiydin, Savage.”

El-Saffani’ye şöyle bir bakıp üç kaideyi işaret ettim. “Şunları kırın, sonra peşimden gelin.”

Matilda’ya arkamı dönüp merdivene yürüdüm. Bana bağırdığını duyuyordum; dinlemem gerektiğini, itaat etmem gerektiğini, henüz anlayacak yaşa gelmediğimi falan söylüyordu.

Basamaklardan yukarı çıkıp yıkım seslerini arkamda bıraktım.

BEŞİNCİ KISIM

BAŞTAN AŞAĞI

OTUZ ALTI

Yokuş aşağı koştuk.

Kopmuş kolların, iç içe geçmiş cesetlerin, kafatası yığınlarının yanından geçtik.

Ne kadar çok şey öğrenirsem her şey o kadar çok anlam kazanıyordu.

Brewer, o canavarlardan biriydi; Yetişkinlerden, Değerlilerden biri. Belki hepsi de aynı şeydi. Brewer'ın kopyası, yani muhafazası ölmüştü. Muhafazayı öldürerek Brewer'ı o külüstür, o eğri büğrü vücuda mahkûm eden kadın da bendim. Brevver bin yılı aşkın bir yolculuk yapmıştı ve öylece ölüp gidecekti. Hiçbir umudu yoktu.

Ben de delirebilirdim.

İki kabilenin buluştuğu kavşağa vardık. Sola saptık. Dev bir silindirin iç duvarı boyunca uzanan uzun, düz koridorlarda sürünen böceklerdik yine. Bizimkilerin yanma dönüyorduk.

Bu gemide ne olmuştu? Bazıları kurban edilmeyi kabul etmedi, demişti Brewer. Bir isyan patlak vermiş, savaş çıkmıştı. Çok kişi ölmüştü. Bu gemideki herkesin bir kopyası var mıydı? Herkese Omeyocan'da yeni bir yaşam vadedilmiş miydi?

Yanıtların pek bir önemi yoktu. Seçimlerin sonuçları vardı. Yetişkinler, yaşamlarını mahveden seçimler yapmıştı. Bizim de yapacak seçimlerimiz, yaşanacak hayatlarımız vardı; eğer buradan kurtulabilirsek...

Koştuk, koştuk, koştuk. Matilda'nın canavarları henüz peşimize düşmediyse de çok geçmeden düşecekti. Arkadaşlarımıza Matilda'nın adamlarından önce ulaşmak zorundaydık.

Brewer bize mekiğin yerini söylememişti. Söylemeye zaman bulamamıştı. Matilda, Brewer'ı bir şekilde saf dışı etmişti; belki kaidesini falan kırmıştı, bilemiyordum. Brewer bizimle oynuyordu gerçi ama oyunlarında bir ipucu vardı. Mekiği nasıl bulacağımı biliyordum. Bello'yu da bulacağımızı umuyordum.

Daha önce, lider olup olmamam gerektiğinden emin değildim. Ama artık emindim. Aramızda bir eşim daha yoktu. Ben düşünüyordum, hemen tepki göstermiyordum.

Karar vermek zorken, kararlar veriyordum. Öldürmenin ne anlama geldiğini biliyordum. Bana karşı çıkanları iş birliğine zorlamam gerekse bile, yapılması gerekenin yapılmasını sağlayacaktım. Halkımı buradan sağ salim çıkaracaktım: Kurtulduğumuzda, başka birini seçmek isterlerse, bana uyardı.

Yetişkinler kabilelerini ayırmış, birbirleriyle savaşmıştı. Ben bizim kabilenin birliğini koruyacaktım, bir bütün olarak savaşacaktık.

Koşarken çok ses çıkarıyordum, Gaston da öyle, Aramovsky de; ayaklarımız yerleri döverken üçümüz de oflayıp pufluyorduk. Daire-yıldızların sessizliği olmasa bizim gürültümüzü fark etmezdim. Benim iki katım olmasına ve hemen yanımda koşmasına karşın, Bishop'tan pek ses çıktığını duymuyordum.

Çok geçmeden, Yong'un kanının tozlara aktığı yerdeki o koyu lekeyi gördüm.

Ama bir şey farklıydı.

O'Malley ile Aramovsky'nin Yong'un cesedini taşıdığı, soldaki o karanlık koridor aydınlıktı. Ayrıca, biz kan gölünün çevresinden dolanmıştık; şimdiyse üstünden beş on kişi koşarak geçmiş gibi, yer ayak izleriyle kaplıydı.

Kavşaktan sesler geldiğini duydum. Burada kimse olmamalıydı. Herkes tabut odasında, Coyotl ve Farrar'ın koruması altında olmalıydı.

"Bishop, şurada biri var."

Başını salladı. Benden çok önce duymuştu.

"Dövüşmeye hazırlan," dedi.

Matilda'mn canavarları bu kadar çabuk mu gelmişti?

El-Saffani yavaşlayarak yetişmemizi bekledi.

Eskiden karanlık olan koridordan sesler geliyordu ama Yetişkinlerin ıslıklı küfürleri değildi bunlar. Bizimki gibi normal seslerdi ama yabancıydı. Tiz, heyecanlı ve yüksek sesler.

Kavşağa yanaştık, artık birkaç adım kalmıştı. Benim hantallığım ve Gaston ile Aramovsky'nin gürültülü adımları, gelenleri uyarmıştı herhâlde: Köşeyi dönen bir kişi, kocaman açılmış gözlerle bize baktı.

Koyu kahverengi tenli, genç bir kızdı.

Üzerinde temiz, beyaz bir gömlek, kırmızı bir kravat ve kırmızı-siyah ekose bir etek vardı.

Giysileri üstüne tam oturmuştu.

Yavaşlayarak durdum. Bishop, El-Saffani ve diğerleri de durdu.

Kızın ağzı bir karış açıldı. Sıska bir oğlan köşeyi dönerek kızın yanına geldi. Sonra biri daha. Derken küçük bir kız. Çok geçmeden kavşağa doluşan üniformalı çocuklar, silah diye kemik taşıyan, gri yüzlü büyüklere bakakaldı.

Gaston yanıma geldi.

"Em," dedi. "Kim bunlar?"

Hiçbir fikrim yoktu.

Ama Brewer'ın söylediklerini hatırladım.

Küçük arkadaşlarınızı almayı unutmayın.

Küçük arkadaşlar derken, kastettiği buydu demek ki.

Biri daha köşeyi döndü, bu seferkini net bir şekilde gördük çünkü başı ve omuzları ötekilerden yüksekteydi.

Gelen O'Malley'ydi.

Yüzünde bir gülümseme belirdi, şimdiye dek gördüklerimden de geniş bir gülümsemeydi bu. Yaşıyordu. Çok güzeldi.

Kimseye toslamamaya çalışarak, acemice çocukların arasından geçti. Çocuklar O'Malley'ye tutunup onun arkasına saklanırken gözlerini Bishop ile El-Saffani'den bir an bile ayırmıyorlardı..

O'Malley yanıma geldi.

Bishop kenara çekildi.

O'Malley kollarını açıp, beni kendine çekti.

"Em, sağ salim dönüp dönemeyeceğinizi bilemedik."

Bana sıkıca sarıldı, ayaklarımı yerden kesti. O harikulade anda, her şey silinip gitti. Ter kokuyordu. Vücudu sıcak ve sertti. Bu vücudu koruyacaktım, onu koruyacaktım, Matilda'nın O'Malley'yi almasına izin vermeyecektim.

Sarılmamıza tepkisini merak ederek Bishop'a şöyle bir baktım ama Bishop başını özellikle başka yöne çevirmişti.

Başkalarının da geldiğini duydum.

O'Malley beni yere bırakırken, Spingate, Beckett ve Smith'in koşarak köşeyi döndüğünü gördüm. Çocukların yanından geçtiler. Koşarak Gaston'un yanma gelen Spingate, kucaklamasıyla çocuğu neredeyse yere deviriyordu.

Spingate Gaston'a, O'Malley'nin bana sarıldığından da sıkı sarıldı.

"Bilemedim," dedi. Sesi ağlamaklıydı. "Siz gidince, başınıza bir şey gelip gelmediğini..."

Gaston da ona sarılarak gür kızıl saçlarını okşadı.

"Biz iyiyiz," dedi. "Herkes iyi."

Orada duran Beckett, birine sarılması mı, biriyle el sıkışması mı, yoksa sessiz mi kalması gerektiğini bilememiş bir hâlde, acemice gülümsüyordu. İnce

uzun Smith, önce Aramovsky'yi selamladı. Parmaklarını kenetleyerek, avuçlarını göğüs kemiğine bastırıp, başını eğdi. Hareketi rahatsız edici derecede resmî, âdeta aşırı hürmetkârdı.

Yeni bir oylama yapılsaydı, Aramovsky'yi seçerdi. Onun her sözüne sıkı sıkı tutunan diğerleri de öyle. Ama arkamda Spingate, Gaston, O'Malley ve Bishop varken, bunun pek bir önemi yoktu. Aramovsky her ne planlıyorsa, ben herkesi Omeyocan'a indirene kadar, beklemek zorunda kalacaktı.

Gaston'u bırakıp üstüme atılan Spingate, kemiklerimi ezerek bana sarıldı.

"Em! Seni gördüğüme çok sevindim. Bir şey buldunuz mu?"

Ben de ona sıkıca sarıldım. Güzel kokuyordu. Ev gibi kokuyordu.

"Bulduk," dedim onu nazikçe kendimden uzaklaştırarak. "Burada ne işiniz var? Tabut odasında beklemeniz gerekiyordu."

Spingate çocukları işaret etti. Şimdi koridorda yirmi kadar, belki de daha fazla, çocuk vardı.

"Bir anda ortaya çıkmaya başladılar," dedi. "Bizim tabut odasının yanındaki kapalı kapılar yok mu? Hepsi açıldı. Koridordaki bütün kapılar açıldı. İçeriden çocuklar çıktı. Toplayabildiğimiz kadarını toplayıp bizim tabut odasına koyduk ama iki yönde de başka çocuklar da vardı. Biz bu tarafa geldik. O'Malley; Coyotl, Farrar, Opkick ve Borjigin'i öteki tarafa yolladı."

Yong'u bıraktığımız koridoru işaret etti.

"Biz geldiğimizde, biri ışıkları yakmış gibi, her taraf aydınlanmıştı. Ortalıkta çocuklar dolanıyordu. Koridoru takip ettik. Koridorun sonunda o erimiş kapılardan vardı, yani, sanırım bulabileceğimiz bütün çocukları bulduk. Sizin geldiğinizi duyduğumuzda, tabut odasına geri dönmek üzereydik."

Gördüğümüz ilk kız, yanıma geldi. Bacakları çöp gibiydi. Sıska dizleri vardı. İlk uyandığımda, benim dizlerim de öyle sanıyordum.

Kız elini uzatıp boş elimi tuttu. Gözlerini yüzüme dikti.

Alnında tırtıklı bir daire vardı. Siyah sembol, kızın koyu kahverengi tenini ve gözlerini tamamlıyordu. Gömleğinde birkaç toz izi dışında ne kan ne yağ ne ter lekesi vardı ne de çamur. Kavga etmemişti. Korkma-mıştı. Öldürmemişti. Temizdi. Her açıdan lekesizdi.

Hepimizin olması gerektiği gibiydi.

Kızın gözlerine bakabilmek için hafifçe çömeldim.

“Adın ne senin?” diye sordum.

Kız gülümsedi. “Zubiri. Sanırım. Yatağımda öyle yazıyordu.”

Ona göre, yattığı yer bir tabut değildi, bir beşik de değildi, sadece bir yataktı.

“Güzel isim,” dedim.

Biz ondan önce uyanmıştık. Ondan iriydik, fiziksel açıdan büyüktük ama Matilda’nın söylediklerinden sonra, sanırım bu işin nasıl yürüdüğünü anlamıştım.

“Zubiri, kaç yaşındasın?”

“On iki yaşındayım,” dedi. Bir anda canlanmıştı. “Bugün benim doğum günüm.”

Elimde olmadan gülümsedim.

“Doğum günün kutlu olsun.” Bana doğru bakan öteki temiz yüzlere baktım. “Hepinizin doğum günü kutlu olsun.”

Bir kez daha, her şey değişmişti. Arkadaşlarım da ben de, on iki yaşındayız sanıyorduk. Yaşadığımız onca şeyden sonra, on iki yaşında değildik. Oysa bu çocuklar öyleydi, en azından bildikleri kadarıyla. On ikilik bedenleri, on ikilik kafalar taşıyordu.

Brewer bu çocukları bize emanet etmişti. Çocukları aşağıdaki gezegene götürebileceğimizi hissetmişti. Brewer’ın öyküsünü hâlâ bilmiyordum. Matilda ile neden kavga ettiğini bilmiyordum. Kimin haklı, kimin haksız

olduğunu bilmiyordum. Büyük olasılıkla hiç öğrenemeyecektim. Ama Brewer beni anlıyor gibiydi. Bu çocukları arkamda bırakamayacağımı biliyordu sanırım.

Bu çocuklar Omeyocan'da yürümek için yaratılmıştı.

Bizimle geliyorlardı.

Yolumuza çıkmaya kalkan olursa, Doğum Günü Çocuklarının, birlikte tek yumrukken, ne kadar tehlikeli olduğunu öğrenirdi.

Çocuklar çoktan koridorda gezinmeye başlamıştı. Oğlanlardan ikisinin kıkır kıkır gülerek, birbirlerine kurumuş kanlı çamurları attığını görünce midem altüst oldu.

Bishop'a döndüm. Tozla kaplı yüzü sakin görünüyordu. Emirlerimi bekliyor gibiydi.

"Bishop, şu çocukları bir düzene sokabilir misin? Hızlı hareket etmemiz gerek."

O'Malley'ye ters ters baktı. Bishop'ın Spingate'e baktığını sandığımda duyduğum kıskançlık gibi, Bishop da O'Malley'nin bana sarılmasını mı kıskanmıştı? Bir yanım kıskanmamasını istiyordu, bir yanım kıskanmasını. Ama iki yanım da bekleyebilirdi, önümüzde yapılacak önemli işler vardı.

Bishop başını salladı. "Sokabilirim," dedi. "Kendi yöntemimle yapmamı ister misin?"

"İstemeseydim sana sormazdım."

Gri boyalı ağzı, belli belirsiz bir tebessümle kıvrıldı. Tüm heybetiyle doğrulup bağırmaya başladı:

"Yeni çocuklar! İki sıra oluşturun. Sağ kol öne, sağ eliniz önünüzdekinin omzuna. Lafımı ikiletmeyin!" Gözleri kocaman açılmış çocuklar emre itaat etmek için resmen birbirleriyle yarıştılar. Saniyeler içinde, güruh iki düzgün sıra oluşturmuştu. Bavvden ile Visca, tek laf etmeden, çocukların arkasına geçti. İkizler en önde her zamanki yerlerini aldı.

Bishop bana gülümsedi. “Şimdi ne yapıyoruz, Em?” “Tabut odasına dönüyoruz,” dedim. “Son sürat.” Bishop göğsünü şişirerek kocaman bir nefes aldı.

“Hepiniz El-Saffani’yi izleyeceksiniz! Adımlarınızı önünüzdekinin adımına uydurun. Geride kalan olursa bana hesap vermek zorunda kalır. Anlaşıldı mı?”

Yirmi kadar kafa, hızla sallandı. Ben de Bishop’a hesap vermek istemezdim.

“İyi,” dedi Bishop. “El-Saffani, ilerle!”

Çocuklar ve daire-yıldızlar, tek bir kıta hâlinde yola koyuldu. Bishop hakkında söyleyeceğim tek bir şey vardı: İnsanları uygun adım yürütmekte çok iyiydi.

Gaston ile Aramovsky, kıtanın arkasından koşuyordu, Smith ile Beckett da öyle.

Böylece, ben de O’Malley ile yalnız kalmıştım. “Çocuk sorunumuz var,” dedi alçak sesle. “Tabut odasında herhâlde elli çocuk vardır. Coyotl, kendi güzergâhında bizim bulduğumuz kadar çocuk bulduysa toplamda yüz tane olabilirler. Belki daha da fazla... Canavarlar gelirse bunca insanı nasıl koruyacağız?” Çamurun arasında bir anı belirdi, bir erkek yüzü. En azından yüzünün bir parçası, belli belirsiz bir görüntü. Siyah bir bıyık. Yumuşak ve sevecen ama aynı zamanda da sert bakabilen gözler, gözleri çevreleyen derin kırışıklıklar ve delikleri büyük bir burun.

Kafamdaki o ses... Ona aitti.

Kafamda canlanan kişi babamdı.

Ama babam değildi de. O belli belirsiz görüntüler bir yalandı. O Matilda’nın babasıydı, benim değil. Benim

annem babam yoktu çünkü ben doğmamıştım, yaratılmıştım.

Kuluçkadan çıkmıştım.

O adam benim babam değildi ama sözleri kafamın içinde dönüp duruyordu. Sözleri, geçmişimle olan tek gerçek bağlantımdı.

Üstelik sözleri doğru geliyordu.

“Biz bir şeyi savunmayacağız,” dedim. “Saldıracağız, O’Malley. Kararsızsan, saldır, hep saldır, düşmanının toparlanmasına fırsat verme.”

O’Malley merakla bana baktı.

“O da ne demek?”

“Bahçe’ye gidiyoruz demek. Hepimiz. Bello’yu bulacağız. Bu gemiden çıkış yolunu bulacağız. Eğer canavarlar yolumuza çıkarsa hepsini öldürüp sonsuza dek kurtulacağız.”

Koyu mavi gözlerine baktım. Beni ölçüp biçiyordu. “Em, bazen biraz korkutucu oluyorsun.”

Başımı salladım. “Teşekkür ederim.”

“Ayrıca, bu gemiden çıkmak derken, ne demek istiyorsun? Biz bir yapının içindeyiz.”

“Haydi, gidelim. Hepimiz bir araya gelince her şeyi anlatacağım. Bir planım var.”

Yokuş aşağı koştuk.

OTUZ YEDİ

Okadigbo’nun tabutunun üstüne çıktım.

Oda o kadar kalabalıktı ki zemin görünmüyordu. Toz koridorunda bağdaş kurup oturanlar, tabutların üstünde oturanlar, sırtını duvara dayamış, duranlar vardı. Hem tanıdık hem yeni, tüm yüzler bana bakıyordu. Bildiklerimi anlattım. Ne yapılması gerektiğini açıkladım.

O’Malley sayım yaptı. Çıkan rakamı kabullenmek zordu. Eskiden yirmi iki

kişinin lideriydim, şimdiyse yüz otuz kişiye liderlik ediyordum.

Bu çocuklara nasıl göz kulak olacaktık? Bilmiyordum. O'Malley de bilmiyordu. Bir yolunu bulmak zorundaydık. Çocuklardan bir tekini bile geride bırakamazdık. Bu gemiyi yöneten kötülüğün, yeni kuluçkadan çıkmış beyinleri yıkamasına göz yumamazdık.

Brewer'ın bilmecesini anlamıştım. Onlar seni bulduysa, sen de onları buldun demektir. Bu "yapı"ya dair bildiğimizden çok daha fazlası vardı. Brevver'ın, eski bizleri uzak tutmak için eritip kapattığı kapıların ardında, Bahçe duvarlarının ardında, bu geminin uçsuz bucaksız bölmeleri vardı anlaşılan.

Onlar seni bulduysa, sen de onları buldun demektir.

Brewer'ın boş bölme dediği yerin kapısını açarak, Brewer'ın mührünü kırmıştık. Matilda, çocukların bir gün tabutlarından kaçabileceğini, kaçtıklarında da eninde sonunda yollarının Bahçe'ye çıkacağını biliyor muydu? Belki. Belki de, sonunda Brevver'ın savunmasını delmenin bir yolu olduğunu öğrenmek için yüzyıllardır beyaz gömlekli, kırmızı kravatlı birinin oraya gelmesini bekliyordu.

Matilda, Bello'yu Bahçe'de kaçırmıştı. Canavarların Bahçe'de bize saldırmak için kullandıkları yolu bulacak ve aynı yolu kullanarak onlara saldıracaktık.

Bir Yetişkin'i kaçıracaktık. O canavara bilmemiz gereken her şeyi söyletecektik: Bello'nun yerini, mekiğin yerini ve nasıl kullanılacağını...

Yüzler bana bakıyordu. Onlara Matilda'dan, Brevver'dan, kabuklardan ve muhafazalardan söz ettim. Xolotl'ı ve Kristal Küre'yi anlattım. Omeyocan'dan ve bulabilirsek, bizi oraya götürecek olan mekikten bahsettim.

Peşimize düştüklerini söyledim.

Ellerine geçirirlerse Yetişkinlerin bize neler yapacağını söyledim.

Sonra da planlarımı anlattım.

Beklediğim gibi, planım Aramovsky'nin hoşuna gitmedi.

“Çok saçma,” dedi. “Hepimizi öldürteceksin. Hem hayatta kalsak bile, tanrılar küstahlığımıza kızacaktır.”

Artık daha büyük sözcükler kullanıyordu. Yaşça büyük çocukların hepsi, ben dâhil, aynı şeyi yapıyorduk. Yavaş yavaş bu hâle gelmiştik sanırım, ama ben şimdi fark ediyordum, özellikle de Aramovsky konuşunca. Planım hoşuna gitmemiş miydi? İçimden bir ses, ben hangi planı öne sürsem, bu çocuğun hoşuna gitmeyecek, diyordu. Kendisinin “seçilmiş” kişi olduğunu düşünenlerden gördüğü ilgiyi arttırmak için söylediğim her şeye karşı çıkmak istiyordu.

Aramovsky itiraz ediyordu ama anladığım kadarıyla, itirazının şu anda pek bir önemi yoktu çünkü arkadaşlarım bana inanıyordu.

“İşe yarayacak,” dedi Bishop. “Onları yenebiliriz. Başarabileceğimizi biliyorum.”

Daire-yıldızlar homurdandı. Göğüslerine vurdular. Bishop daire-yıldızlardan destek alıyordu, ben de Bishop’tan. Böyle gittiği sürece, Aramovsky’nin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu odadaki beş daire-yıldız,

kavga arıyordu; ben de onlara istediklerini vermek ni-yetindeydim. Bir tek El-Saffani burada değildi: îkizler koridorda hazır bekliyordu.

Bishop, Coyotl, Visca, Farrar ve erkek El-Saffani, O’Malley’nin bıçağını kullanarak yırtık pırtık pantolonlarının bacaklarını kesmişti, şimdi pantolonları Bawden ve Kız El-Saffani’nin kısa etekleriyle kabaca aynı uzunluktaydı. Sanırım daire-yıldızlar taze toz bulamacı yapmak için kendilerini de kesmişti: Tepeden tırnağa, yara izi taşıyan canavarın kanıyla hemen hemen aynı tondaki bir kırmızımsı-grilikle kaplıydılar.

Gömleksiz hâlleriyle, çıplak bacaklarıyla, açık tenlerini ve yüzlerini kaplayan, hatta saçlarının arasına giren bulamaçla, tüm daire-yıldızlar birbirinin aynı görünüyordu. Kızları erkeklerden ayırmak zordu.

O’Malley bıçağım geri almıştı. Dalgın dalgın oynadığı bıçağı, bir elinden diğerine geçiriyordu. Yüzünde yine o ifade vardı, sanki bir şey söylemek

istiyormuş da başkalarının yanında söylemek istemiyormuş gibiydi.

“Söyle bakalım, O’Malley,” dedim. “Ne düşünüyorsun?”

Gözlerini odada gezdirince herkesin konuşmasını beklediğini gördü.

“Bilezikler,” dedi. “Daha önce Bello’nun peşinden gitmedik çünkü canavarlar bizi uzaktan vurabilirdi. Durum değişmedi. O hâlde şimdi neden saldırıya geçiyoruz?”

Başlar sallandı, kollar göğüslerde kavuşturuldu. O’Malley’nin bu soruyu neden baş başayken sormak istediğini anlıyordum ama bir yanıtım vardı.

“Yetişkinler bizi canlı istiyor,” dedim. “Yaşamları buna bağlı. Bizi tanımıyorlar, en azından görür görmez tanımıyorlar. Sanırım bu bize zaman kazandıracaktır. Hızımızı kullanarak, onlar hangimizin gerekli, hangimizin gereksiz olduğunu anlayana kadar, biz onlara ulaşabiliriz.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” dedi Spingate. O da kollarını kavuşturmuştu. “Ya yanılıyorsan? Ya bizi gelişine vururlarsa?”

Bawden yumruğunu yeniden göğsüne vurdu.

“O zaman ölürüz,” diye gürledi. “Korkaklar gibi bu odada saklanırken değil, saldırırken ölürüz.”

Daire-yıldızlar kükreyerek kızı onayladı. Bawden’ın güzelim kahverengi teni görünmez olmuştu; rengi kır-mızımsı-griydi, savaş boyalarını sürünmüştü. Konuşmayı sürdürdüm.

“Hayatta kalmak için en iyi şansımız, asla tek başımıza kalmamak. Yaşça büyük çocuklar dört kişilik gruplar oluşturacak. Savaş çıksa bile birbirinizden ayrılmayın. Beckett ile Smith, küçük çocukları koruyacak.”

Yüzü aşkın küçük kafa, o İkiliye bakmak için döndü. Kızıl-sarışın Beckett, gergin gergin gülümsedi. Sıska Smith azılı bir ifade takınmaya çalıştı. Korkusunu tam olarak gizleyemiyordu.

Neredeyse hazırdık ama Aramovsky vazgeçmiyordu. “Onlar canavar,” dedi.

Konuşurken dönüp destekçilerine bakıyordu. “Canavarları tanrılar gönderdi. Onlarla konuşmalı, merhamet dilemeliyiz. Neler yapabileceklerini gördüm. Sonunda koparılmış kollardan, bacaklardan ve kesilmiş kafalardan bir yığına dönüşmek istemiyorsanız beni dinleyin. Hem, dört kişilik gruplar hâlinde kalmamız ne işe yarayacak ki? Savaşmak istiyorsan, Em, daire-yıldızların sopası var, onları göndersene.” Tabuttan yere atlayıp açık kapıya yürüdüm. Elimle El-Saffani’ye içeri gelmesini işaret ettim.

îçeri girdiler. Erkek El-Saffani’nin iki eli uyluk kemikleriyle doluydu. Kız El-Saffani, Beckett ile Smith’ten başlayarak, yaşça büyük çocukların hepsine birer kemik dağıtmaya koyuldu.

Ben de bir tane alıp bir sıçrayışta tekrar tabutun üstüne çıktım: Bir elimde kemik vardı, ötekinde mızrak. “Şimdi hepimizin sopası var,” dedim.

Kemiği Aramovsky’ye fırlattım. Aramovsky refleks olarak tuttuğu kemiğe bakakaldı.

“Hepimiz gidiyoruz, Aramovsky. Hepimiz savaşacağız.” Okadigbo’nun tabutunun üstündeyken odadaki herkesten uzundum.

Aramovsky kadar iyi bir konuşmacı olmayabilirdim ama insanlara dikkat ediyordum. İnsanların farklı şeylere tepki verdiğini gözlemlemiştim. Belirli sözcüklerin güçlü olduğunu, insanların hislerini ve tepkilerini şekillendirdiğini fark etmiştim. Artık ben de sözcükleri kullanacaktım.

“Aramovsky bir konuda haklı,” dedim. “Burada canavarlar var. O canavarları eğer tanrılar göndermediyse, kendimizi savunma hakkımız var demektir. Yok, eğer gerçekten tanrılar gönderdiyse, o hâlde kendimizi kanıtlayacağız. Kimse bize yardıma koşmayacak, kimse bizi kurtarmaya gelmeyecek. Bu odada korkaklar gibi saklanıp, yaşayıp yaşamayacağımıza bir başkasının karar vermesini beklemeyeceğiz.”

Bir sürü yüz, fal taşı gibi açılmış gözlerle, yüzüme çevrildi, vücutlar hafifçe bana doğru döndü. Bu insanlar korkuyordu. Bir nebze umut için yanıp tutuşuyorlardı.

Kullanmak istediğim son bir güç sözcüğü vardı; kurtarmak sözcüğüyle

bağlantılı ama aynı zamanda da farklı, daha güçlü bir sözcük. Doğru kullandığım takdirde, nereye gidersem gideyim, herkesin peşimden geleceğini biliyordum.

“Av olmayacağız,” dedim. “Hayatlarımız silinmeyecek. Bunca şeyi kaldırmak zor, biliyorum, özellikle de yeni çocuklar için ama Bahçe’ye gidiyoruz. Kurtarabilirsek Bello’yu kurtaracağız. Saldıracağız. Ya özgürlüğümüzü kazanacağız ya da öleceğiz.”

Mızrağı havaya kaldırdım ve o son sözcüğü kullandım. “Eğer bizi kimse kurtarmayacaksa, o hâlde biz de... kaçacağız.”

OTUZ SEKİZ

Hep birlikte, uygun adım Bahçe’ye yürüdük.

Mızrak bendeydi.

Bıçak O’Malley’deydi.

Diğer herkes kemikten bir sopa taşıyordu. Çocuklar dışında herkes. Çocuklar... Onlara böyle mi demeliydik? Çocuk olan bizdik, kendimizi çocuk sanıyorduk ama değildik. Çocuk değildik, genç değildik, büyük değildik. Hepsinin bir karışımıydık.

Bishop’ın düzenleme yeteneği sayesinde tek vücut hâlinde ilerliyorduk. Arkadaşlarım hem önden gidiyor hem arkadan geliyordu. Öndeki arkadaşlarımla arkadakiler arasında, beyaz gömlekli yüzü aşkın çocuk, uzun ve düzgün üç sıra hâlinde yürüyordu.

Hâlâ korkuyor muyduk? Çok. Dört bir yanımda, korkuyla dağlanmış yüzler vardı ama şimdi o yüzlerden başka duygular da okunuyordu. Bizi kullanıp bir kenara atacaklarını öğrenmenin verdiği öfke vardı; o öfke bedenlerimizi ele geçirmiş, bizi tıpkı onlar gibi yapmıştı. Kendimiz için olduğu kadar, birbirimiz için de savaştığımızı bilmenin verdiği bir aitlik duygusu vardı. Bir de, hepsinden yeni bir duygu vardı: bize kendi gezegenimizin vaadinin verdiği umut duygusu.

Bizim yerimiz o gezegendi. Bizler orası için yaratılmıştık.

Canavarların bizi öldürmek istediği bir gemide kapana kısılmıştık. Canavarlar bin yıldır buradaydı; şimdi uyandığımızı öğrendiklerine göre, bizi bulacaklardı. Bizse acıkmıştık ve yiyecek bulunduğunu bildiğimiz tek yerde canavarlar bekliyordu.

Çok beklemeyeceklerdi.

Kendimizi kullandırmayacaktık. Bizi değiştirmelerine izin vermeyecektik. Bizi malları sanıyorlardı, öyle mi?

Çok yanılıyorlardı.

Uygun adım yürüdük. Tozdaki izler, Gaston ile Spingate'in bulduğu kemerli kapıya çıkıyordu. Kapı kapatılmıştı, taştan iki kanadı sıkıca birbirine yapışmıştı.

Mızrağı kaldırdım. Herkes durdu. Halkıma döndüm.

"Okereke, Johnson, Gaston, meşaleleri hazırlayın."

Gaston ve daire arkadaşlarım, koşarak öne çıktılar. Johnson'ın kucağında bir düzine uzun kemik vardı. Okereke, daire-yıldız oğlanların kestiği pantolon paçalarından yapılma siyah çaputlardan bir demet taşıyordu. Karanlık bölmeye ilk girişimizdeki gibi, yağımız olmayacaktı. Bu yeni meşaleler uzun süre yanmayacaktı: Çabuk hareket etmek ve meşalelerimiz sönmeden çalılık tüneline varacağımızı ummak zorundaydık.

Kumaşları kemiklere sıkıca sararak on meşale hazırladık. Üç tane Bishop'a, üç tane Farrar'a, iki tane benimle birlikte önden gelecek olan O'Malley'ye, iki tane de arkayı kollayacak olan Smith ile Beckett'a.

Bir koridor dolusu yüze bakarak konuştum.

"Meşalelerimiz sönene kadar, fazla zamanımız yok. Önünüzdeki kişiden ayrılmayın. Yandaki odaları görmezden gelin. Daire-yıldızlar önden giderek, odalar boş mu diye bakacak."

Odaların boş olmasını umuyordum. Bahçe'ye varmadan, dövüşmek zorunda kalırsak, kesin karanlıkta kalırdık.

Karanlıkta. Eğer karanlıkta kalırsak, durumu idare edemeyeceğimi biliyordum. Dağılırdım. Bir anlığına yeniden tabutumdaydım; korku, kapana kısılmıştık duygusuyla birlikte, içimi kapladı. Ardından kendimi zorlayarak o korkuyu uzaklaştırdım. Vaktinde yetişecektik.

Karanlıkta kalmayacaktım, kalmayacaktım, bu insanları gitmemiz gereken yere götürecektim.

Spingate'e döndüm. "Kapıyı aç."

Spingate asasını kullandı.

Kapının önünde duruyordum. Sağımda Bishop ile El-Saffani omuz omuza duruyordu; solumdaysa Farrar, Visca ve Bawden.

"Hallettim," dedi Spingate. Kapı gıcırdayarak açıldı.

İçerisi karanlıktı.

Vaktinde yetişecektik.

"Meşaleleri yak," dedim.

Asanın alevi parladı. Her daire-yıldız grubu bir meşale yaktıktan sonra, koşarak içeri girdi. Karanlık odalara ok gibi girip çıktılarını ve koridorda ilerlediklerini gördüm. Daire-yıldızlar, Matilda'nın yaratıklarının odalarda pusuya yatıp, yanlarından geçerken kollarını uzatarak bizi yakalamayacaklarından emin olacaktı.

Sağımda duran O'Malley'nin bir elinde bıçağı, ötekindeyse iki tane yanmamış kemik meşalesi vardı.

Daire-yıldızlarm, koridorda neredeyse görünmez olana kadar ilerlemelerini bekledim.

"Tamamdır!" diye seslendim. "Hızlı hareket edin, birbirinizden ayrılmayın.

Spingate, haydi.”

Kızın asasının ucu alev aldı. O’Malley meşalesini ateşe değdirdi. Siyah kumaş fış ederek canlandı.

Koştuk.

Sayımız çoktu. Ayak seslerimiz taş duvarlarda gümbür gümbür yankılanıyordu.

Arkamdaki çocukların ağladığını duyabiliyordum. Korkmuşlardı. Onları suçlayamazdım. Meşale ışığıyla aydınlanmış karanlıkta, uygun adım yürüttüğümüz çocuklardan, hiç görmedikleri canavarlardan kaçmalarını istiyorduk. Bu çocuklar hepi topu birkaç saat önce uyanmıştı. Bizi daha yeni tanıyorlardı ama biz onlan söylediklerimize sorgusuz sualsiz inanmaya zorluyorduk. Hiçbiri, en azından şimdiye dek, bize karşı çıkacak cesareti göstermemişti. Ama göstereceklerinden emindim. Göstermelerini umuyordum çünkü o zaman bize karşı çıkmalarına izin verme lüksünü bulduğumuz, güvenli bir yere varmışız demekti. Bu çocukları söylediklerimizi yapmaya zorlayarak, zorbalık mı ediyorduk? Evet, büyük ihtimalle zorbalık ediyorduk ama kendi iyilikleri için buna mecburduk.

O’Malley’nin ilk meşalesi sönecek gibi titredi. İkinciyi yaktı. Grubumuzun en arkasında, Smith’in de aynı şeyi yaptığını biliyordum. İleride, Bishop ile Farrar ikinci meşalelerini çoktan yakmış, büyük ihtimalle son meşalelerine geçmeye yaklaşmışlardı.

Neredeyse ışıksız kalacaktık.

Keşke Latu yanımızda olsaydı. Seve seve bizimle birlikte dövüşürdü. Çocukları korurdu. Yapılması gereken ne varsa, yapardı.

Latu, Yong, Bello...

Bu iş bitene kadar başka kimleri kaybedecektik?

Meşalenin ışığı duvarlarda ve tavanda oynaşıyordu. Nereye gittiğimizi biliyorduk ve oraya varmamız çok uzun sürmeyecekti.

Sonunda, önden giden dört daire-yıldızın durduğunu gördük. Çalılık tünelli odaya varmıştık.

Bishop, fikrimi değiştirip değiştirmediğimi görmek istiyormuş gibi dönüp bana baktı. Değiştirmemiştim. Plana sadık kalacaktık. Meşalenin titreşen ışığı, kırmı-zı-gri vücuduna vurarak gözlerindeki yaşlan parlattı.

Bishop öfkeli ve kararlıydı ama hüzünlü bir hâli de vardı. Bizi, savaşmak istediği için değil buna mecbur olduğumuzu ve bu işi en iyi kendisinin yapacağını bildiği için savaşa sokuyordu. Birinin canını almıştı: O can bir canavara ait olsa bile, aklından çıkmıyordu.

Daire-yıldızlar çevremde toplandı. Bu kez hepsi birden. Kırmızı-gri yüzlü yedi savaşçı, bizi içeri sokmaya hazırdı.

“Meşalelerimiz bitmek üzere,” dedim. “Bahçe’ye gidip hepimizin gelebileceği kadar güvenli mi, diye bakın. Canavar görürseniz mümkünse esir alın ama hayatta kalmak için öldürmeniz gerekirse öldürün.”

Yedi kafa onaylarcasına sallandı. Hepsi gerçekten de aynı görünüyordu. Halkım bir mızraksa, daire-yıldızlar o mızrağın ucuydu.

Bishop kemik sopasını deliğe soktuktan sonra tünele daldı. İkizler Bishop’ı izledi; ardından Farrar, Coyotl, Visca, en son da Bawden tünele girdi.

En güçlülerimiz önden gitmişti ama bu diğerlerimizin zayıf olduğu anlamına gelmiyordu.

O’Malley’nin meşalesi pır pır etti.

Yine karanlıkta kalacağım... Kapana kısılacağım...

Bir el omzumu sıktı. O’Malley yanıma sokulup, “Dayan, Em. Geldik sayılır. Korkma,” diye fısıldadı.

Derin bir nefes alıp tuttum, sonra yavaşça bıraktım. Henüz karanlıkta kalmamıştık. Konuşarak, planımın son birkaç unsurunun üstünden geçerek, kafamı dağıtmam gerekiyordu.

“Smith, Beckett!” diye seslendim. “Buraya gelin.”

Sıra sıra çocukların arasından geçerek yanıma geldiler. İkisinin de elinde kemikten sopalar vardı. Smith’in ince yüzü kararlı ve ciddiydi. Hazırdı. Beckett ise her an kusacakmış gibi görünüyordu.

“Çocukların sessiz kalmasını sağlayın ve biz seslenince gelmeye hazır olun,” dedim. “Eğer canavarlar saldırırsa, çocuklar çalılıktan geçene kadar, onları uzak tutmak size düşecek.”

Smith başını salladı. Beckett terliyordu.

Çocukları korumak için yalnızca iki kişi bırakmanın riskli olduğunu biliyordum. Matilda her an saldırabilirdi ama diğer herkesin önden gidip, Matilda’nın Bahçe’ye girmek için kullandığı deliği bulması gerekiyordu.

Kapının öteki tarafından Bawden’ın sesini duydum.

“Em, yol temiz.”

Tanrıya şükür, ışığa kavuşacağım...

Arkadaşlarımla konuşmak için karanlıkta son bir dakika daha geçirdim

“Dörtlü gruplar hâlinde kalmanız gerektiğini unutmayın. Elinizden geldiğince sessiz olun çünkü canavarlar geldiğimizi bilmiyor olabilir. Giriş deliğini bulursanız bağırın. Birinin bağırdığını duyarsanız sessizlik sona erdi demektir, hemen sesin geldiği yere gidin. Eğer bilezikli bir canavar görürseniz önce ona saldırın. Tereddüt etmeyin. Anlaşıldı mı?”

Herkes başını salladı. Hayatta kalmak için tek şanslarının bu olduğunu biliyorlardı. Kendilerini hazırlayabilecekleri kadar hazırlamışlardı.

Mızrağımı deliğe soktum, sonra ben de girdim. Domuzların çalılık tünelinde emeklemeye koyuldum. Arkadaşlarım hemen arkamdaydı.

Kavisli tavanın ışıkları üstümüze vuruyordu. Göğsümdeki yumru hafifledi, sonra da söndü. En azından karanlıktan kurtulmuştum.

Emekleyerek tünelden çıktım ve bir meyve ağacının altında durdum. Çok yakınımda olmalarına karşın, da-ire-yıldızlan fark etmem biraz zaman aldı. Kırmızı-gri vücutları ağaçların ve gölgelerin arasına karıştığından neredeyse görünmez olmuşlardı.

Sola yöneldim. Grubum benimle birlikte geldi: Spingate, Aramovsky ve Gaston. Spingate'i yanımda tutuyordum, çünkü başına bir şey gelmesin diye onu koruma ihtiyacı hissediyordum. Gaston onun yanından ayrılmıyordu, ben de diğerlerinin önünde tartışmayı göze almaktansa Gaston'u bizim gruba koymuştum. Aramovsky'ye gelince, ona güvenemezdim; gözümün önünden ayrılmamalıydı.

Bihsop bir ağacın arkasından çıktı. Tek laf etmeden, önce gruplan, sonra da o grupların gitmesini istediği yeri işaret etti. Parmağıyla beni gösterdi, sonra göğsünü, sonra da sağını. Planladığımız üzere, ikimiz de gruplarımızla birlikte, Bello'nun kaçırıldığı alanı araştıracaktık. Matilda'nın gizli girişi büyük olasılıkla oradaydı.

Bishop'ın grubunda elbette El-Saffani, bir de daire kız D'souza vardı. Kız elindeki kemiği, canlanıp üstüne saldırmasından korkuyormuş gibi tutuyordu. Dördü diz boyu çimenlerin arasında hızla ilerledi. Benim grubum da peşlerinden.

Tepedeki ışık ve aşağıdaki çimen yerini ağaç gölgelerine ve dolambaçlı sarmaşıklara bıraktı, ardından iyice gürleşen bitkilerin arasına girdik. Ayaklarımız gevrek yapraklan, çürümüş meyveleri ve kuru dalları ezdiğinden sessizce hareket etmemiz zorlaşıyordu. İlerideki

D'Souza'yı zar zor görüyordum, Bishop ile ikizleri ise hiç göremiyordum.

Bahçe'nin çalılıkla kaplı duvarına vardık. Olayın yaşandığı, Bello'nun kaçırıldığı yer burasıydı.

Sekizimiz birden dağılarak, ellerimizle çalılığı yokladık. Dolaşık saplar o kadar derindi ki, parmak uçlarımı duvara değdirmek için kafamı yan çevirip yanağımı saplara bastırmak zorunda kaldım. Yakınlarda bir yerde, birimiz taş yerine boş bir delik hissedecektik belki.

“Em.”

Yumuşak bir fısıltıydı ama öyle bir ödümü kopardı ki kolumu hızla geri çekince kalın sarmaşık saplan derimi yırttı. Gelen Bishop’tı. Arkamda duruyordu, oysa geldiğini bile duymamıştım.

Kolumdaki kesik derindi. Yere birkaç damla kan damladı.

Mızrağımı işaret etti. “Elin yerine şunu kullan,” dedi, biraz ileriye giderek kemikten sopasıyla çalılığı dürtme-ye koyuldu.

Varlığının bile farkında değilmişim gibi mızrağıma baktım. Mızrağın ucunu saplann arasına sokup taş duvara çarptım. Tekrar denedim; mızrak göremediğim bir yere saplandı.

Böylesi oraya kolumla ulaşmaktan çok daha iyiydi.

Bishop’a bakıp gülümsedim. O da bana gülümsedi. Beyaz gözleri ve beyaz dişleri ışıl ışıldı.

Sağdan bir kız çığlığı geldi.

Bishop sesin geldiği yöne dönerek bitkileri yara yara koştu. Bir an gitse mi kalsa mı karar veremeyen D’souza peşimizden geldi.

Vakit tamamdı. Savaşacaktık. O şeylerden birinin beni yakaladığını; buruşuk kara, örümcek ellerin beni zapt ettiğini düşününce olduğum yerde donup kalacaktım neredeyse. Neredeyse. Bu kez korkunun beni engellemesine izin vermeyecektim.

Spingate, Gaston ve Aramovsky ile göz göze geldim. Asa Spingate’teydi. Gaston ile Aramovsky’de kemikler vardı. Silahlar ellerinde eğreti duruyordu.

“Birbirinizden ayrılmayın,” dedim. “Canavar görürseniz var gücünüzle vurun.”

Başlarını salladılar. Gözleri kocaman açılmıştı. Aramovsky güvendeyken bana karşı çıkabilirdi belki ama şimdi değil.

Bir çığlık daha. Bu kez solumuzdan, uzaktan bir erkek sesi duyuldu.

Arkamızdan, çimenliğin bir yerinden bir tane daha.

Saldırıya uğramıştık.

Spingate, parmaklarıyla mücevherli asayı kavrayarak olduğu yere döndü. Ne yana gideceğini bilmiyordu. Ben de öyle.

Bishop'ın kükrediğini duydum, El-Saffani ikizleri, eş zamanlı bir öfke çığlığı attı. Bahçe'nin dört bir

yanından, kül yüzlü savaşçıların meydan okuyan, öfkeli haykırışları duyuluyor, acı ve korku feryatları o haykırışlara karışıyordu.

İçim kuşkuyla doldu: Yanlış seçim yapmıştım. Planım kötüydü; gruplara ayrılmamalı, bir arada kalmalı, birlikte savaşmalıydık. İçime pençelerini geçiren korku, beni bir kez daha felç ediyordu...

Hayır.

Matilda kazanmamalıydı, artık bizden bir kişiyi bile alamamalıydı.

Lider bendim. Halkımın bana ihtiyacı vardı.

Mızrağımı havaya kaldırdım: Sesim, benden çıkabileceğini düşünmediğim kadar yüksek çıktı.

"Herkes, savaşarak yanıma gelsin!"

Spingate, Gaston ve Aramovsky şaşkınlık içinde yüzüme baktı. Bahçe'nin öte tarafından, ağaçlığın dört bir yanından, halkımın savaş çığlıkları yankılanıyordu. Sesimi duymuşlardı, birbirlerini harekete geçiriyorlardı.

Arkamdaki çalılık hışırdadı. Ben dönmeye fırsat bulamadan, bir kol yılan gibi kamıma dolandı ve soğuk, kemikli kara bir el ağzımın üstüne kapandı. O sırada, burnumun hemen altındaki şeyi kokladım: leş gibi küf, çürük ve suni bir şey kokan, yamru yumru et.

Bir anda çalılığın içine çekildim. Kalın saplar tenimi çizdi, saçıma takıldı. Bacaklarımı savurup, parmaklarımın değdiği her şeye yapıştım. Ayaklarımı eller kavradı ama bu eller sıcaktı, beni yeniden aydınlığa çekmeye çalışıyordu.

Bir an, halat çekme oyununda canlı bir halat gibi, hareketsiz kalakaldım. Sarmaşıklar ve yapraklar havaya savruldu: Öteki tarafa götürülüyordum. Sert bir zeminde sürükleniyordum. Burası karanlıktı, zar zor görüyordum.

Mızrağım kaybolmuştu.

(Saldır, saldır, kararsızsan saldır.)

Yüzümü örten eli yakaladığım gibi, kokuşmuş parmağını ağzıma soktum. Var gücümle ısırdım.

Bir şey dişlerimin arasında çatır çutur ezildi, ölümün tadı dilime sıçradı.

İnsana ait olmayan bir çığlık duydum. Yüzümdeki el çekildi ama belimdeki el yerli yerindeydi. Üstelik şimdi bedenimi kavrayan iki kol daha vardı, biri sıkıca göğsüme sarılmıştı, öteki sol omzumun üstündeydi.

Parmaklarımı geçirdim, tekmeler savurdum. “Bırakın beni! Sizi öldürürüm!”

Bir şeyin çalılığa daldığını duydum. Bir anda mızrağım görüldü. Beni tutan soğuk eller yere düştü. Ayağa fırlayıp savaşmaya hazırlandım.

Ve Aramovsky ile burun buruna geldim.

Mızrak elindeydi. Bıçaktan kırmızı-gri bir şey damlıyordu. İlkin beni de bıçaklayacak sandım ama gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. Göğsü inip kalkıyordu. Ellerindeki silah titriyordu.

Dönüp bana saldıranlara baktım.

İki kişiydiler. Çalılığın ilerisindeki bu karanlık yerde pek seçilmiyorlardı ama kırmızı gözleri fıldır fıldır dönüyordu. İri olan, iki büklüm bir hâlde, bacağını tutuyordu. İskeleti andıran siyah parmaklarından sızan kırmızımsı grilik metal zemine damlıyordu. Canavarın bir şeyi tanıdık geliyordu ama tam

çıkaramıyordum.

Öteki yamru yumru sol elini, buruşuk sağ omzuna bastırmıştı. Göğsünden ve kolundan kırmızımsı-grilik süzülüyordu.

Bu canavar benden yalnızca birazcık daha kısaydı.

Kim olduğunu bir bakışta anladım.

Karşımdaki Matilda Savage'dı.

OTUZ DOKUZ

Burası o kadar loştu ki o kırmızı gözleriyle benim göremediklerimi görebiliyorlar mıydı, merak ediyordum. Gölgelerin yaratıkları ışığa neden ihtiyaç duyacaktı ki? Bacağını tutan, bize bakıyordu sanki. Siyah ellerini, hâlâ kanayan yarasının üstünden çekip ayağa kalktı.

Çok uzundu.

Hayır, bize bakmıyordu; Aramovsky'ye bakıyordu. Fır dönen o kırmızı gözler her nasılsa değişerek, yumuşadı.

Kanla kaplı, yamru yumru elini Aramovsky'ye uzattı ama bu kez saldırgan değildi, yakalamaya çalışmıyordu, parmaklarını açmıştı.

Elini, dokunmak istermiş gibi uzatıyordu.

"Sonunda," dedi, dalların çatırtısını andıran, kuru bir sesle. "Çok bekledim."

Aramovsky mızrağının ucunu indirdi.

Çenesi gevşedi. Gözlerini ağır ağır kırpıştırdı. Artık gömleği temiz ve düzgün değildi; yırtılmıştı, beyaz kumaş yol yol kırmızılıklarla lekelenmişti. Acıya aldırış etmeden, kendini zorlayarak, çalılığa girmişti demek.

Beni kurtarmak için savaşmıştı.

Şimdiyse gözü bu canavardan, kendisinden uzun olan bu tek canlıdan başka

bir şey görmüyordu.

“Sen,” dedi Aramovsky. “Ben... Ben sen miyim?”

O fısıltılı soruda, Matilda’yla konuşurken kendi sesimde duyduğum, tanıma anının verdiği o sarsılmışlık vardı. Aramovsky soruyordu ama yanıtı zaten biliyordu.

Ağızsız kâbus başını salladı. “Benimle gel. Tanrılar öyle diyor.”

Aramovsky mızrağı bıraktı. Mızrak tangır tungur sert zemine çarptı.

“Yaratıcım,” diyerek, öne çıktı.

Delirmiş miydi? Aramovsky’ye böyle davranması için bir şey mi yapıyorlardı? Aramovsky’yi bileğinden tutup geri çekmeye çalıştım.

Uzun boylu canavar, parmağını davet edercesine oynattı.

“Gel,” dedi. “Doğrusu, bana katılmandır.”

Aramovsky, kolunu çektiğimin farkında bile değildi sanki. Beni de peşinden sürükleyerek yaratığa doğru ilerledi.

Sağımda, ani bir hareket gördüm. Matilda, yere düşen mızrağıma uzanıyordu.

Aramovsky’yi bırakıp, yumruklar ve tekmeler savurarak, Matilda’nın üstüne atladım. Yumruğum, darbenin etkisiyle ezilen, yumuşak bir şeye isabet etti. Yaratıcımın acı çığlığını duydum. Yere düştü. Mızrağımı kaptım. Mızrağın tanıdık sertliği anında içimi rahatlattı.

Matilda’ya doğrulttuğum sivri ucu, göğsüne o kadar yaklaştırdım ki mesaj ikimiz için de açıktı: Kıpırdarsa saplayacaktım. Ellerini sağ gözüne bastırdı. Siyah ve yamuk parmaklar, hasarı tamamen gizlemiyordu. Gözleri eskiden pörtlek pörtlekti, şimdiyse bozulmuş meyve gibi pörsümüştü. Yüzünden süzülen sanmsı-gri bir sıvı, loş ışıkta parlayarak, ağzını örten iğrenç katmanların üstünde birikiyordu.

Tekrar Aramovsky’ye baktım. Uzun boylu canavarın önünde duruyordu.

Birbirlerine sarıldılar: Beyaz gömlekli, kanlı kollar, kömür karası buruşuk deriye sarıldı; kömür karası buruşuk kollar, kanlı beyaz gömleğe sarıldı.

Aramovsky çenesini canavarın siyah göğsüne yasladı.

Arkamdaki çalılık bir anda fırtına yemiş gibi hışırdayarak sarsıldı. Büyük, güçlü ve ağır bir şey, paldır

küldür çalılıktan geçiyordu. Havayı yırtan bir kemik, bulanık bir beyazlık hâlinde, Aramovsky'nin başının tam üstünden geçerek canavarın yüzüne yapıştı.

Kemik ikiye ayrıldı; bir tanesi döne döne karanlığa karıştı, öteki hâlâ Bishop'm elindeydi.

Uzun boylu canavarın dizlerinin bağı çözüldü. Aramovsky'nin kollarından ayrılıp yüzükoyun yere kapaklandı.

Bishop öne çıktı. Bir elinde kırık kemiği tutuyordu. Yere bakan tırtıklı sivri ucu, biçimsiz bir bıçağın ağzını andırıyordu.

Aramovsky şaşkına dönmüştü. Yaratıcısını yere yapışmış vaziyette, sürüne sürüne kaçmaya çalışırken görmüştü.

Bishop kemikten hançerini havaya kaldırdı.

Aramovsky kendini korumak için ellerini uzattı ama geç kalmıştı.

Kırılan kemik siyah canavarın sırtına saplandı.

Her şey durdu.

Bishop'ın kesik soluklarından başka ses yoktu.

Omzu kanıyordu, alnı kanıyordu. Kırmızı kanı, tenini kaplayan siyah tozun üstünde kalın yollar oluşturarak akıyordu.

Orada durmuş, göğsü inip kalkarken, yere bakıyordu. Derken kemiği tuttuğu gibi, çekip çıkardı.

Uzun boylu canavar titredi. Acıyla kıvranarak ağır ağır yanına döndü. Bishop'a aldırış etmeden, titreyen elini Aramovsky'ye uzattı.

"Az... kalmıştı," dedi.

Eli gevşeyerek yere düştü.

Aramovsky'nin canavarı ölmüştü. Benimkini görmek için döndüm.

Matilda yerinden kıpırdamamıştı. Mızrağım da öyle.

Eğer ölürse sonsuza dek kurtulurdum.

Mızrağın ucunu iyice bastırdım. Elleri hâlâ gözünde geri geri gitti ve metal bir duvara çarptı. Yüzü insan yüzü değildi ama korkusunu anlıyordum.

Matilda korkmuştu. Aramovsky ile birlikte Latu'nun mezarında durduğumuz zamanki gibi, Matilda'nın korkusu beni heyecanlandırıp besliyordu. O korkunun tenimi karıncalandırdığını, kamımda pır pır ettiğini hissediyordum.

Bu rezil yaratık, beni yok etmek için yaratmıştı ama ben onu yok edecektim.

Ellerim mızrağı iyice sıktı. Bir kez sertçe saplasam, yetecekti.

Matilda titredi. Çok korkmuştu. Kan kaybediyordu.

Korkusundan aldığım keyif azalıp bitti.

O bendim.

Hayır... O ben değildim. Ben o değildim.

Omzumda bir el hissettim. Şöyle bir bakınca O'Malley'yi gördüm. Bıçağı, bıçaklı eli ve gömleğinin kolu kırmızımsı-griliğe bulanmıştı. Kırmızı kan, onun kanı, yanağındaki bir yaradan süzülerek, beyaz gömleğinin yakasını lekeliyordu.

"Em, yapma," dedi alçak sesle. "Ona ihtiyacımız var."

Onun gerçekten orada durduğunu, hayalimin bir ürünü olmadığını anlamam bir saniyemi aldı. Mızrağın ucunu Matilda'nın göğsüne bastırmaya devam ediyordum. Gözlerim alışmıştı, artık daha çok şey görebiliyordum. Bizimkiler yanımıza gelmişti. Bishop ile yüzü tozla kaplı savaşçıları, El-Saffani, Spingate ile Gaston, Coyotl ile Okereke, Cabral ile Borjigin, hepsi buradaydı. Daha geride, Smith ile Beckett, onların çevresinde de bir dolu korkmuş çocuk vardı.

Neredeyse gördüğüme inanmaya korkuyordum. "Başardık mı?"

O'Malley başını salladı. "Canavarlar saldırdı. Bilezikten silahları yoktu. Neden bilmem. Bizi yakalamaya çalıştılar. Ama dörder kişilik gruplar hâlinde olduğumuzdan, herkes canavarları püskürtmeyi başardı. İçlerinden birkaçını öldürdük. Çok kötüydü, Em." Bir anlığına gözlerini kapattı. "Çok kötüydük."

Gözlerini tekrar açtığında, yüzünde bir şey gördüm, daha önce hiç görmediğim bir ifadeydi bu. Bahçe'de her

ne yaşamışsa, her ne yapmışsa, kafasından atmaya çalışıyordu.

"Canavarlar kaçtı," dedi. "Geri dönüp çocukları aldık. Senin planın, Em... Planın işe yaradı."

Halkım hayattaydı.

"Kayıp verdik mi?"

Başını salladı. "Harris, bir daire çocuk. Öldü."

Harris. O çocuk hakkında bildiğim tek şey, gördüğüm kadarıyla bana güvenmediğiydi. Onunla konuşmaya bile fırsat bulamamıştım ve o artık yoktu.

Bishop'ın beni izlediğini fark ettim. Hâlâ soluk so-luğaydı. Yorgunluktan mıydı, yoksa yine öldürmenin verdiği duygulardan mı?

Matilda'ya döndüm.

"Kaybettin," dedim. "Bizi önce Bello'ya, sonra da mekiğe götüreceksin."

Tek gözü öfkeyle parladı. Titriyordu, büyük bir acı çektiği belliydi ama yine de bir liderden beklendiği gibi dimdik duruyordu. Geri çekilmeyi reddediyordu.

“Sizi hiçbir yere götürmeyeceğim. Arkadaşınız Bello öldü zaten. Çok geç kaldın.”

Bello’yu kaybetmemiz benim yüzümdenmiş gibi, alay edercesine, suçlarcasma konuşuyordu. Bello’nun kimseye bir zararı dokunmamıştı, kimseyle tartışmamıştı bile. İçimde öfkeden bir taş, döne döne yuvarlandı. Bu olamazdı, olamazdı.

Matilda’ya, o leş gibi çürük kokusunu duyacak kadar yaklaştım. Mızrağın ucunu, gırtlağının bulunması gereken yere çevirdim. Bıçağın ucunu teninin iğrenç katmanlarının arasına bastırdım.

“Yalancı,” diye fısıldadım. “Bana Bello’nun yerini söyle, sonra bizi mekiğe götür, yoksa seni bitiririm.” Yaratıcım başını ağır ağır iki yana salladı.

“Sen bensin, ben de şenim,” dedi. “Doğruyu söylediğimi biliyorsun.”

Hiddetim büyüse de gözlerim yaşlarla doldu. Matilda’nın doğruyu söylediğinden neredeyse emindim. Neredeyse. Sormaya devam edebilirdim, Matilda’ya işkence edebilirdim ama Bello gerçekten öldüyse, o zaman burada harcadığım her dakika, halkımın geri kalanının tehlikede geçirdiği bir dakika demekti. Xolotl kocamandı, düşmanımız geminin her karışını bilirken, biz hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Halkım Omeyo-can’a gidene kadar güvende olmayacaktı.

Verdiğim karar için kendimden nefret edeceğimi biliyordum ama seçenek yoktu. İkinci kez, grubun güvenliğini bir kişinin yaşamına yeğledim.

“Mekik,” dedim. “Bizi mekiğe götür.”

Bishop koşarak yanıma geldi. “Em, hayır, önce Bello’yu bulmamız gerek. Bu yaratık yalan söylüyor. Bello ölmüş olamaz, olamaz...”

“Sus,” dedim, Matilda’nınkinden pek farklı olmayan bir sesle.

Bishop’ın yüzü sertleşti, buz kesti. Kırmızı-griye boyanmış, kanla lekelenmiş bu öfkeli adam, fazla yakınımda duruyordu. Yumrukları sıkıldı. Şakaklarındaki damarın attığını gördüm.

Diğerlerinin bizi izlediğinin farkındaydım. O’Malley, Spingate, Gaston ile Aramovsky, Bawden ile Coyotl ve diğerleri. Farkındaydım, hissediyordum ama dünyam daralmış, tek bir odak noktasına inmişti: Bishop.

Doğruca koyu sarı gözlerine baktım.

“Geri çekil,” dedim. “Karar verildi.”

Belki benden nefret edecekti. Belki ötekiler de nefret edecekti ama grubun güvenliği, Bello’nun yaşamından önemliydi. Hayatta kalmamız da grubun benim hakkımda ne düşündüğünden önemliydi.

Bishop’ın burun kanatlan açılıp kapandı. Dudağı kıvrıldı.

Geri çekildi.

Dikkatimi asıl ait olduğu yere çevirdim: yaratıcıma.

Matilda’nın tek sağlam gözü parlıyordu.

“Aferin, ufaklık,” dedi. “Böyle bir otorite saçman ne güzel, ben de senin...”

Mızrağın ucunu biraz daha ittirdim. Bıçağın ucu Matilda’nın hastalıklı etine batınca, değersiz sözleri kesildi.

“Mekik,” dedim tekrar. “Bizi mekiğe götür, yoksa ölürsün.”

Matilda istifini bozmadı.

“Olmaz, ufaklık,” dedi. “Senin yaşındayken nasıl biri olduğumu biliyorum. Seni, senin bile tanıyamayacağın kadar iyi tanıyorum. Sen beni öldüremezsin.”

Matilda’yı gördüğümde, kendi kendime onu öldüreceğimi söylemiştim. Bıçağı boğazına saplamak, yeniden Matilda’nm korkusunu hissetmek, hatta

belki yalvardığını duymak istiyordum ama kollarım itaat etmeyi reddediyordu.

Haklıydı: Yapamıyordum.

Ama halkımı güvenliğe kavuşturmak zorundaydım. Canavarlar yeniden bir araya gelebilirdi. Sonra yeniden üstümüze gelir, bu kez o bilezikleri de kullanabilirlerdi.

“Bana mekiğin yerini göstermezsen, bize yaptıklarının bedelini ödersin,” dedim. “Belki haklısındır. Belki ben seni öldüremem. Neyse ki öldürmek zorunda da değilim. Bishop, şunun icabına bak.”

Loş ışıkta, Bishop’ın gülümsediğini gördüm. Kızgındı ve hüsrana uğramıştı. Öfkesini bir hedefe, herhangi bir hedefe boşaltma şansı bulmak, Bishop’ı şeytani bir şekilde tatmin ediyordu anlaşılan.

Kanlı kemiği sağ elinde sıkı sıkı tutarak yaklaştı. Matilda bir Bishop’a baktı, bir bana, sonra yine Bishop’a.

Bishop kemiği kaldırdı.

Matilda, sanki gelecek darbeyi önlemek istermiş gibi, iki elini avuçları açık bir şekilde havaya kaldırdı. Harap hâldeki gözü ıslak ıslak parlıyordu.

“Götüreceğim! Sizi mekiğe götüreceğim!”

Elimi Bishop’ın göğsüne koydum. Teni sıcaktı.

Bana baktı. Yüzü yavaş yavaş normale döndü. Silahı indirdi.

Matilda tir tir titriyordu. Tek başınaydı ve insafımıza kalmıştı.

“Bishop,” dedim. “Şu şeye bir şans ver. Eğer bizi mekiğe götürmezse ya da bizi kandırdığını düşünürsen, öldürürsün.”

Bishop başını salladı.

Yaratıcımın karşısına geçtim. “Bedenimi asla ele ge-çiremeyeceksin, o

yüzden ya bizi mekiğe götürürsün ya da kendi bedeninde ölürsün.”

Omuzlan düştü, başı öne sarktı. Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama bu canavarın iradesi sonunda kırılmıştı.

Biz kazanmıştık.

KIRK

Bishop, Matilda’yı, hiç ağırlığı yokmuşçasına kucağında taşıyordu.

Matilda bizi bilinmeyen bölgelere götürüyordu. Düzayak bir zeminde koştuk, demek ki silindirin aşağı veya yukarı meyleden kavisini değil de boyunu takip ediyorduk. Her şey karanlıktı. Parlak renkler hâlinde yerde uzanan ince çizgilerden paniğe kapılmamı önleyecek kadar ışık yayılıyordu ama ucu ucuna.

El-Saffani yine önden gidiyordu. Bishop, O’Malley ve ben, ikizlerin birkaç adım gerisindeydik. Diğerleri, üç sıra hâlinde yürüyen çocuklar dâhil, peşimizden geliyordu. Çocukların kimi ağlıyor, kimi olmayan annesini babasını istiyordu ama yine sırayı bozmayıp hızımıza yetişiyorlardı. İsteyebileceğimiz tek şey buydu. Bawden

ile Visca en arkadan geliyordu; küle bulanmış savaşçılarım, birilerinin bize arkadan saldırmasını önlüyordu.

Tüm yaşananlar üstüme ağırlık yapıyordu. Uygun adım Bahçe’ye yürüyüş, savaş, uzun bir süredir yürüyor olmam, verdiğim onca zor karar... Çok yorulmuştum. Bütün kaslarım yatıp uzanmam, pes etmem için haykırıyordu ama şimdi duramazdık; iş işten geçmeden kaç-malıydık.

“Yürümeye devam edin,” dedim diğerlerine. “Yürümeye devam edin.”

Hepimiz vazgeçmeye yakındık. Bahçe’deki savaş çok kötüydü herhâlde. Arkamızda kan izleri bırakıyorduk. Yaralarımızla ilgilenecek vaktimiz yoktu. Kaçarken yiyelim diye meyve toplatmalıydım ama aklıma gelmemişti, şimdiyse geri dönmek için geç kalmıştık.

Matilda bizi mavi bir hattan götürüyordu. Tavan yukarılarda bir yerdeydi,

duvarlar gölgelerin arasında gizleniyordu. Ayak seslerimizin yankısından buranın büyük olduğu anlaşılıyordu. Bahçe'den daha büyüktü, bildiğimiz her şeyden daha büyüktü. Keşif yapacak vaktimiz yoktu. Olsaydı da karanlığın neleri gizlediğini bilmek istemezdim.

"Canavar," dedim yaratıcıma. "Ne kadar kaldı?" "Biz aynı kişiyiz," dedi. "Bana adımızla hitap etmelisin."

"Ne kadar kaldı?"

İçini çekip yüzünü buruşturdu. Savaş onun için de kötü geçmişti. Bello ile bana saldırdığı gizli açıklıkta beklemişti. Geleceğimizi biliyordu: Sonuçta o bendim, aynı durumda onun da yapacağı şey, Bahçe'ye saldırmak olurdu. Bize tuzak kurmuştu ama organizasyon ve iş birliği yapma becerimizi veya öfkemizi hesaba katmamıştı. Belki kafasında bizi hâlâ çocuk olarak görüyordu. Hemcinslerinin bizi alt etmesi kolay olmalıydı.

İşler beklediği gibi gitmemişti.

Mızrağımı çalılık duvarına soktuğumda bıçak omzunu delmişti. Kazayla olmuştu ama en azından sonunda şansımız biraz yaver gitmişti. Matilda çok kan kaybetmişti. Bir de mahvolan gözü vardı. Çok acı çekiyor, acısını göstermemek için elinden geleni yapıyordu.

"Mekiğe yaklaştık," dedi. "Halkının yorgunluktan bittiğini göremiyor musun, küçük lider? Durup dinlenecek vaktimiz var."

Zaman konusunda yalan söylediğini ama mekiğin yakınlığı konusunda dürüst davrandığını hissettim. Sanırım bizi oyalamaya çalışıyordu. Nedenini anlamak için Gaston'un veya Spingate'in parlak zekâsına gerek yoktu: Matilda'nın arkadaşları peşimize düşmeye hazırlanıyordu. Belki de çoktan yola çıkmışlardı.

İleride, yerdeki loş mavi hat ikiye ayrılıyordu. Bir kısmı düz gidiyor, bir kısmı sola yöneliyordu. O noktada duran El-Saffani dönüp bize baktı.

Kuruyup kalmış kara bir el uzanarak ince parmağını sola çevirdi.

“O taraftan,” dedi Matilda.

Karanlıkta, El-Saffani’nin yüzündeki kırmızı-gri macun, onları birbirinin aynı gösteriyordu; ne kız ne erkek ama ikisinin bir birleşimi gibiydiler. Ben soldaki yolu işaret edince ikizler koşarak önümüze düştü.

Hep birlikte peşlerinden gittik.

Ortalık hâlâ karanlıktı ama ayak seslerimizin yankısı değişmişti: Daha küçük bir odaya girmiştik.

Işıklar yandı.

Çok aydınlıktı, o kadar aydınlıktı ki gözlerimizi yakıyordu. Ben gözlerimi koruyup kırpıştırırken, gözümün önünde bir şey şekillenmeye başladı.

Uzun bir şey...

Xolotl gemisindeki her şeyin aksine, burada runik harfler veya oymalar yoktu.

Taştan yapılmamıştı.

Pürüzsüz, gıcır gıcır, parlak metaldendi. Bizim on iki katımızı alabilecek kadar büyüktü.

Mekik.

Nasıl çalıştıracağımızı bulursak, Omeyocan bizimdi.

KIRK BİR

Kafama anılar üşüştü. Zihnim gördüğüm şeyleri tanımlayacak sözcükler aradı. Mekiğin kuyruğu solumuz-daydı. Sivri burnu sağı gösteriyordu. Burun ile kuyruk, uzun, kalın bir boru ile birbirine bağlıyordu; dördümüz beşimiz birbirimizin omzuna çıksak, borunun kalınlığını geçemezdik. Borunun ortasında, geniş metal bir platform vardı. Mekiğe dik inen bir rampa, yerden o platforma çıkışı sağlıyordu.

Mekikten herhâlde bir yüz adım kadar uzaktaydık.

Mekiğin parlak gövdesi, platformun bulunduğu yerde bile, cam gibi pürüzsüzdü; içeri herhangi bir giriş yolu görünmüyordu.

Çevreme bakındım. Ağır, passız metalden yapılmış bir kemerli girişten içeri girmiştik. Önceki tüm kemerli girişler gibi, bu giriş de resimlerle doluydu ama buradaki resimleri ilk kez görüyordum: Gezgenler, yıldız takımları, uzun silindirler ve tanıyamadığım başka şeyler...

Bu oda, mekiğin kuyruğundan daha uzun değildi. Odanın tepesinde, çaprazlamasına beyaz çubuklardan kavisli bir tavan vardı. Mekiğin burnunun yakınlarında, ikinci bir kemerli giriş duruyordu, bu giriş şimdiye dek gördüklerimin en büyüğüydü, mekiğin tamamen geçebileceği kadar büyüktü. İçindeki kapılar taştan değil, metaldendi.

Acaba kapıların arkasında uzayın karanlığı mı vardı?

“Bishop, canavarı getir. Diğer herkes burada kalsın.”

Koşarak rampadan çıktık. Rampanın yüzeyi, herhâl-de insanlar düşmesin diye, diken dikendi. Ayak tabanlarıma batan küçük, sert iğneler, ayaklarımın nasıl ağrıdığını ve şiştiğini hatırlattı bana.

Platforma çıktık.

“Matilda, içeri nasıl gireceğimizi söyle.”

Bishop’ın kalın kolunun üstünden, Matilda’nın başı sallanıyordu. Numara mı yapıyordu, yoksa ölmek üzere miydi, bilmiyordum. Yarı ölü eli, mekiğin gövdesindeki bir noktayı işaret etti. Gösterdiği yerde yüzümün ebadındaki, ince çizgili kareyi gördüm.

“Bastırıp mı açacağız?” diye sordum. “Nasıl çalıştığını söyle.”

Titreyen omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. Ben yalnızca boş bir daireyim.”

Boş mu? Neden söz ediyordu? Nasıl çalıştığını bilmiyorum derken yalan mı söylüyordu? Bizi yine mi oyalıyordu? Hayır, doğruyu söylediğini

hissediyordum. Onca yol gelmiştik, şimdi de mekiğin içine giremiyor-duk. Zamanımız daralıyordu. Bir şey yapmamız gerekiyordu, hem de hemen.

Bu işi çözecek benden daha zeki birine ihtiyacım vardı.

Tekrar bizim gruba baktım. Yüz adım ötedeydiler, uzak sayılmazdı ama bu odanın uçsuz bucaksız tavanının altında, halkım çok küçük görünüyordu. Çocuklar birbirlerine sokulmuştu, arkadaşlarım da çocukları korumak için onların etraflarını sarmıştı.

“Spingate, Gaston, buraya gelin!”

İkili yanıma gelmek için koşmaya başladı. Parlak mekiğe dönüp, o kareyi inceledim ve hayatımda ilk kez, kendimi gördüm.

Pestili çıkmış biz kız, şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözlerle bana bakıyordu.

O gözler... Gözleri kahverengiydi.

Gür siyah saçlar, tutam tutam yüzüme düşüp omuzlarıma dökülmüştü. Bello’nun sevgiyle ördüğü o örgü, hırpani bir karmaşaya dönüşmüştü. Yanağımda ve çenemde kırmızı-gri bulamaç kuruyup kalmıştı. Üst dudağım yarılmış, kanıyordu. Gözlerimden biri şişmiş, derisi renk değiştirerek, Gaston’un gözünün karşılaştığımız günkü hâlinden daha koyu bir siyaha bürünmüştü. Alnımda büyüyen, parlak bir yumru gördüm. Her yanım yara bere ve morluklarla kaplıydı. Gömleğim yırtılmış, tenim çizilmiş, hırpalanmış ve kan revan içindeydi...

Ben... güzeldim.

Yaralarım berelerim iyileşince “güzel” görüneceğim anlamında değil de şimdiki hâlimle, tenimi lekeleyen bu cesaret nişanlarıyla güzeldim. Yaralarım bir gün iyileşecek, ben de kendimi, Matilda’nın görünmemi planladığı gibi görecektim ama şimdilik bu yüz, bir dövüşçüye, bir savaşçıya ait bu hırpalanmış yüz yalnızca benimdi.

Spingate ile Gaston, rampayı paldır küldür çıktılar.

Dikkatimi yansımamdan zar zor uzaklaştırdım. Bakmadan, gövdenin parlayan yüzeyini işaret ettim.

“Şu kare içeriye giriş kapısı,” dedim. “Matilda, açmayı bilmediğini iddia ediyor.”

Metali okşayan Spingate, âdeta görünmeyen kırışıkları düzeltiyormuşçasına, elini çizgilerin üstünde gezdirdi. Bitkinliği ve korkusu kaybolmuştu. Karşısında bir bulmaca vardı: Tüm varlığı anında karşılık verdi.

Bir elini kareye koyup içeri ittirdi, ardından döndürdü. Kare mekiğin içine girerken, perili odaya açılan kapıda gördüğümüz türde bir levha ortaya çıktı: Siyah camın üstünde bir el izi, elin ortasında da tırtıklı bir daire.

Hayır, bir dakika... Sonunda o sembolü tanımıştım: Bu bir çarktı.

Spingate’in dirseğini tuttum.

“Spin, elini şuraya koysana.”

Dudaklarını yalayıp derin bir nefes aldıktan sonra avucunu ize bastırdı.

Hiçbir şey olmadı.

Gaston beni dürterek sırıttı.

“E, sanırım gerçek kahraman olma zamanım geldi, ha, ne dersin Em? Bir deneyeyim mi?”

Göğsünde yer yer kırmızı-grilikler vardı; sağ kulağından akan kan, gömleğinin yakasına damlıyordu. Canavarlarla savaşmak ve tanımadığı bir gemide koşuşturup durmak, küstahlığını bir nebze olsun köreltmemişti.

Başımla onayladım.

Isıtmaya çalışıyormuş gibi, ellerini birbirine sürttü; parmaklarını üç kez açıp kapattı, sonra elini siyah el izine bastırdı.

Mekik titredi.

Metalin üstünde, gövde kabuğu çatlıyormuş gibi, nereden geldiği belirsiz başka çizgiler de belirdi. Çizgiler, Bishop'tan uzun bir dikdörtgen oluşturdu. Spingate'in üstüne bastırdığı küçük panel gibi, dikdörtgen de hafifçe geriye giderek, geminin içine girdi.

Tam ortasında şekillenen dikey bir çizgi, dikdörtgeni ikiye böldü. Dikdörtgenin iki parçası, hiçbir ses çıkarmadan birbirinden ayrıldı.

Mekik açılmıştı.

İçerisi karanlıktı.

"El-Saffani," dedim, sesim bu hangar gibi odada gümbür gümbür yankılandı. İkizler koşarak rampaya yöneldi. Saniyeler içinde yanıma gelmişlerdi. Tuhaftır, ikisi de kan içinde değildi; çarpışma ikizleri es geçmişti herhâlde. Mızrağımı mekiğin karanlığına uzattım.

"İçeride ne olduğunu öğrenin."

Kemikten sopalarını tutuşlarını düzelttiler, sonra içeri adım attılar. İçeri girdikleri anda ışıklar yanıverdi. Burası sola ve sağa giden bir koridordu; duvarları kırmızı kumaşla kaplıydı, zemini siyah metaldendi. Karşımdaki kırmızı koridordan başka hiçbir şey göremiyordum.

Ok gibi içeri dalan ikizler sağa saparak bir süre gözden kayboldu. Saniyeler sonra, önümden geçerek, sessizce öteki tarafa ilerlediler.

O'Malley rampaya çıkarak, sol yanımda durdu. Bishop usulca sağ yanıma yaklaştı. Matilda hâlâ kucağındaydı. Gaston ve Spingate ile birlikte, hep beraber bekledik, hem umutluyduk hem de El-Saffani'nin içeride bulabileceklerinden korkuyorduk.

Bu işe yaramak zorundaydı. Zorundaydı: Gidecek başka bir yerimiz yoktu.

El-Saffani geri döndü.

"İçeride kimse yok..." dedi Erkek El-Saffani.

"... Güvenli görünüyor," dedi Kız El-Saffani.

Erkek El-Saffani solundaki mekiğin burnunu işaret etti.

“Orada bir kapı var, sımsıkı kapalı,” dedi.

Kız El-Saffani sağını, benimse solumu işaret etti. Kızı hiç böylesine heyecanlı görmemiştim.

“Şu tarafta kocaman bir oda var,” dedi. “İçinde de yüzlerce tabut.”

Tabut mu? Yok, olamazdı. Biz yüzlerce kişiydik, yüzlerce tabut vardı... Çok yorulmuştum ve artık kafam karışmaya başlamıştı. Ne olursa olsun, bir daha tabutta yatamazdım... Yatmayacaktım.

Ama içeride yüzlerce tabut varsa, demek ki oda hepimizi almaya yetecek kadar büyüktü. Halkımızı mekiğin dışında tutmanın, canavarların gelme ihtimaline karşı onları açıkta bırakmanın manası yoktu.

“O’Malley, herkesi buraya getir,” dedim. “Hepsini içeri sokalım.”

Bishop yanıma sokuldu. “Rampanın altına nöbetçi yerleştir. Saldırıya uğrarsak diye.”

Kendi kendime kızarak başımı salladım. “Evet, elbette. O’Malley, Coyotl ile Farrar’a söyle, rampanın dibinde nöbet tutsunlar. El-Saffani, siz de onlara katılın.” İkizler koşarak mekikten çıkıp yerlerini aldılar. O’Malley ötekilere dönüp, el sallayarak, yanma gelmelerini söyledi.

Spingate ile Gaston mekiğin içine girdiler. Sola sapıp, onca tabutun bulunduğu odaya gittiler. Gitmelerini engellemedim.

Platformda Bishop, Matilda ve ben kaldık.

Bishop, Matilda’yı bana ikram eder gibi uzattı.

“Artık buna ihtiyacımız yok,” dedi. “Öldürmemi ister misin?”

İstiyordum. Hem de çok istiyordum. Matilda’nın ağzını burnunu kırmasını, kafasını duvara geçirmesini istiyordum, beyninin platforma saçıldığını görmek istiyordum. Matilda tek gözüyle bana baktı.

“Haydi, durma,” dedi, tükenmiş, boğuk bir sesle.

Gözümün önünde birbiriyle çelişen görüntüler belirdi: önce Bishop’ın şu yaratığı gırtlaklayışı, sonra-Yong’un korku içinde ölümü...

(Düşmanlarını öldür...)

“Haydi, durma,” dedi Matilda tekrar. “Eğer bir başkası olsaydım, Bishop’a çoktan boğazımı kesmesini söylemiştin.”

Ne kolay olurdu. Ben elimi sürmek zorunda bile değildim; Bishop’a yapmasını söylerdim, olur biterdi.

Yong, nefes almaya çalışıyor, gözleriyle bana defalarca Neden? diye soruyor.

(Kaçarsan...)

Başarmıştık. Kimsenin ölmesine gerek yoktu.

Başımı iki yana salladım. “Yanılıyorsun, Matilda. Sen bir tutsaksın. Ben tutsaklan öldürmem.”

Gözleri kısıldı, ağzı yoktu ama gülümsediğini biliyordum.

“Yanılmıyorum,” dedi. “Sen kazandın, küçük lider. İlk ölüm emrimi verdiğimde, senden çok da büyük değildim. Düşmanlarını öldüreceğini biliyorum çünkü ben öyle yapardım.” Gözünü kapattı. Sesi pişmanlık dolu bir fısıltıya dönüştü. “Ben öyle yaptım.”

(Sonsuza dek kurtul...)

İnsanların ölüm emrini mi vermişti? XolotFda gördüğüm onca ölüyü, verilen onca kurbanı, parçalanmış cesetleri düşündüm. Tüylerim iirperdi. Onca cesedin sorumlusu... Matilda mıydı?

Bıçağımın Yong’un kamına girişi. Hissettiğim öfke, nefret. Bana vurabileceğini mi düşünmüştü? Liderliği elimden alabileceğini mi sanmıştı?

Sonunda, Yong’la yaşadığım o çaresizlik ve şaşkınlık anı netlik kazandı.

Belleğim aydınlanıp netleşti.

Ne yaptığımı biliyordum.

Yaptığım şeyden de dehşete düşmüştüm.

Yong üstüme saldırdığında onu bıçaklamıştım. Bıçağı doğrulttuğumu hatırlıyordum. Yong yanıma yaklaşırken, öne atılan o küçük adımı hatırlıyordum.

Bıçağı Yong'un kamına soktuğumu hatırlıyordum.

Sokarken, alaycı alaycı gülümsediğimi hatırlıyordum.

Yong'u bıçaklamak... iyi gelmişti.

Yong'un ölümü kaza değildi: Onu ben öldürmüştüm.

Korku, buzdan bir şelale gibi başımdan aşağı döküldü. Ben Yong'u öldürmüştüm. Zihnim bana oyun oynamış, gerçeği gizlemişti. Ama şimdi iç yüzünü gördüğüme göre, gördüğüm şeyi bir daha asla geri alamayacaktım. Haklı mıydım, haksız mıydım, bilmiyorum. Bana o saldırmıştı. Eğer Yong'u bıçaklamasaydım, neler yaşanırdı, bilmiyordum, asla öğrenemeyecektim ama üstüme saldırınca Yong'un işini bitirdiğimi inkâr edemezdim.

Bunca şeyi kaldırmak zordu. Birinin anlamama yardım etmesi gerekiyordu. Belki bana yardım edebilecek tek kişi, beni yapan şu yaratıktı.

"Matilda, sen hiç birini öldürdün mü?"

Öksürdü. "Öldürdüm dedim ya. Hem de bir sürü kişiyi."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, birinin ölüm emrini vermekten söz etmiyorum. Sen hiç kendi başına birini öldürdün mü?"

Soruyu başka bir dilde sormuşum gibi, tek gözüyle bana bakakaldı. Sessizlik başlı başına bir yanıttı. Yüzlerce, belki binlerce insanın ölümünden sorumluydu ama pis işlerini başkalarına yaptırmıştı.

Hiç can almamıştı.

Elleri hep temiz kalmıştı.

Yong, gözlerimin önünde, suçlayıcı bakışlarını üstüme dikerek ölmüştü. Hiç var olmayan annesini çağırarak ölmüştü. Belki Yong için her şey okul bahçesindeki bir oyundan ibaretti. Belki yalnızca zorbalık ediyordu. Belki kime saldırdığının farkında değildi ve cehaletinin bedelini canıyla ödemişti.

Yong'u öldürmüştüm. Kanı ellerimdeydi. Gömle-ğimdeydi. Her yerimdeydi.

Matilda'nın aksine, can almanın, gözlerdeki zeka belirtisinin sönüşünü görmenin, birinin yaşamına son vermenin nasıl bir his olduğunu biliyordum

Ters ters bana bakan Bishop, başını iki yana sallayarak karşı çıktı. "Em, şu yaratığı dinleme. Emri ver."

Emri vermek çok kolay olurdu. Matilda benim düşma-nımdı ve ölmesini istiyordum. Hem de çok istiyordum...

Hayır. Bu Matilda'nın yapacağı şeydi; dönüşmeye yüz tuttuğum, hatta bazı bakımlardan çoktan dönüştüğüm bu yaratığın yapacağı bir şeydi. Yanlış seçimlerde bulunursam, Matilda'nın yolundan gidebilirdim.

Ben öldürmenin ne anlama geldiğini biliyordum.

Yaşça benden büyük olmasına karşın Matilda bilmiyordu.

O yüzden bu bilgi, umarım, beni farklı kılacaktı.

Başımı iki yana salladım.

"Ona hâlâ ihtiyacımız var," dedim.

Bishop gözlerini kıstı. Bana inandığından emin değildim. Belki yapılması gerekeni yapamadığım için yargılıyordu beni. Eğer öyleyse, yerden göğe kadar hakkı vardı; liderler zor kararlar almak zorundaydı.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım. Mekiğe girdim.

İkizlerin dediği gibi, sağımda kapalı metal bir kapı vardı. Kenarları yuvarlaktı, ortasında da bir dümen vardı. Daha önce böyle bir kapı görmemiştim. Yanına gittim. Kapının kolu yoktu. Dümeni çevirmeyi denedim, yerinden oynamadı.

Dümenin göbeğinde daire biçimli bir levha vardı. Levhanın ortasında da altın bir çark.

Hızlıca öteki tarafa geçtim. Kısa koridor beni alçak tavanlı bir odaya çıkardı.

İçeri girince, El-Saffani'nin yanılmadığını anladım.

Gaston ile Spingate, odanın merkezindeki geniş aralıkta duruyordu. Sağlarında ve sollarında, uzun sıralar hâlinde düz beyaz tabutlar vardı. Bu tabutlar domuzların iskeletleri yemek için içine girdikleri tabutlarla aynı cinstendi.

Odanın dışında da aralıklar vardı. Burada o kadar çok yer vardı ki, insan oturabilir, yürüyebilir, uzanabilir, oyun oynayabilir, canı ne isterse yapabilirdi. Aslında tabutları kullanmamıza gerek yoktu, tabutlara girmesek de hepimize yetecek kadar yer vardı.

Platforma geri döndüm. Rampanın dibinde, halkım beni bekliyordu: daire-yıldızlar, çocuklar, O'Malley ve diğerleri. Herkes, henüz birkaç saat önce uyanmış çocuklar bile, çok badireler atlatmıştı.

Elimi sallayıp tabut odasını göstererek, gelmelerini işaret ettim.

"Buraya gelin, çabuk. Biz mekiği çalıştırırken, siz de kendinize bir yer bulup oturun."

Birer ikişer yanımdan geçip içeri girdiler. Mekiği çalıştırabilecek miydik? Bilmiyordum. Konunun belleğimin zayıflığıyla veya zihnimdeki çamurla bir alakası yoktu, böyle bir şeyin nasıl çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Matilda'nın da bir fikri olmadığını biliyordum.

Çocukların üstü başı kirlenmişti, giysilerinde yağ ve çimen lekeleri vardı. Yaşıtlanmınsa, yırtık pırtık gömlekleri, toza ve kana bulanmıştı. Ellerinde

kemikten sopalar vardı. Buraya gelmek için savaşmışlardı, bu an için kâbuslarıyla yüzleşmişlerdi.

Derken onu gördüm: siyah tenli diş-kız, Zubiri'yi. Yanıma geldi. Fal taşı gibi açılmış gözleri, korku dolu birer daireydi.

"Em, ölecek miyiz?"

"Hayır, tatlım," dedim. "Her şey yoluna girecek. Sana korkunç bir şey göstereceğim. Ama ben yanındayım, o yüzden korkma."

Elini tuttum. Onca tabutu düşününce hissettiğim tiksintiyi bastırarak, onu odaya götürdüm.

Halkımdört bir yandaydı. Kimi ortalıkta geziniyordu. Kimi aralıklara çökmüştü. Çocukların çoğunun tabutlara girip yattığını görünce, hem korktum hem de şaşırıp kaldım. Her yerde insan vardı, daireler, daire-yıldızlar, daire-haçlar, dişler ve çift daireler her yerdeydi. Herkes yorgunluktan bitmişti. Yapabilecekleri her şeyi yapmışlardı. Çabalarının sonuç vermesini umuyordum.

Aramovsky en dıştaki koridorda oturuyordu, sırtını kırmızı halılı duvara yaslamıştı. Herhangi bir şeye bakmıyordu. Yalnızca boş boş bakıyordu. Yırtık pırtık kanlı gömleği, sonunda buruşmuştu. En sonunda bizden biri gibi görünüyordu ama gerçekten öyle miydi? Orijinalini bıçaklamış, mızrağı eski Aramovsky'nin bacağına saplamıştı. Eğer bizim Aramovsky böyle yapmasaydı, Bishop çalılıkları yarıp gelene kadar, iki Aramovsky de ölmüş mü olacaktı? Bizim Aramovsky pek iyi gözükmüyordu. Omeyocan'a varınca gözümü üstünden ayır-mayacaktım. Yardıma ihtiyacı varsa yardım edecektim. Zubiri elimi çekiştirdi. "Korkunç olan ne, Em?" Tabutları işaret ettim.

Güldü. "Ah, onlar mı? Yatak onlar."

Zubiri parmak uçlarının üstünde yükselerek elimi çekince ona doğru eğildim. Beni yanağımdan öptü, sonra da koşarak odaya girdi.

Bu küçük kız tabutlardan korkmuyordu, oysa ben bakmaya bile zor

dayanıyordum. Ne liderdim ama.

Zubiri bağdaş kurup oturdu. Derin bir nefes aldı. Çoktan gevşemiş, dinlenmeye başlamıştı.

Çok geçmeden ben de dinlenebilecektim ama henüz işim bitmemişti: Öteki kapı bekliyordu.

“Gaston, Spingate, benimle gelin.”

Bishop hâlâ koridordaydı, hâlâ Matilda denen şeyi tutuyordu. Yanında O’Malley vardı. Ben yanlarından geçerken, Spingate ve Gaston ile birlikte, onlar da benimle geldi.

O tuhaf kapının önünde durdum.

“Gaston,” dedim. “Buraya gel.”

Geldi. Önce dümenin göbeğine baktı, sonra bana. Yüzü yine o kendinden emin, kurnaz gülümsemeyle aydınlandı.

“Aç şunu,” dedim.

Gaston ellerini dümenin üstüne koydu. Sol elini bastırdı, sağ elini bastırdı: Dümen döndü.

“Ben olmak ne güzel şey,” dedi.

Ağır bir tık sesi duyuldu, ardından da bu son kapı açıldı.

KIRK İKİ

Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum ama bomboş bir oda beklemediğim kesindi.

Burada hiçbir şey yoktu, ışıl ışıl siyah bir zemin ile ışıl ışıl dört siyah duvar dışında hiçbir şey yoktu. Bu doğru olamazdı.

Ben ne yapmıştım?

İçeri girdim. Burada bir şey olmalıydı. Olmak zorundaydı.

Yoktu.

Diğerlerine döndüm. Spingate ile Gaston eşikte durmuş, sağa sola bakıyordu. Bishop, ben olan canavarı tutuyordu hâlâ.

“Burada hiçbir şey yok,” dedim. “Şimdi ne yapacağız?”

Şaşırıp kalmıştım. Herkesi buraya getirmiştim. Korkunç bir hata yapmıştım. Canavarlar bu mekiğe gelmemizi istemişti herhâlde. Matilda beni kandırmıştı. Canavarlar bizi yakalayıp kaçıracaktı. Hepimiz ölecektik, zihnimize yeni veriler yazılacaktı. Korku dolu, kısacık yaşamlarımızın sonu gelecekti.

Gaston gülümsedi. Gülümsemesi o küstah gülümseme değildi, Bishop’ı kızdırmaya çalıştığı zamanlardaki alaycı sırıtış da değildi. İçten bir gülümsemeydi. Tatlı bir gülümsemeydi. Müthiş bir şeyi hatırlayan on iki yaşındaki bir çocuğun, safi meraktan kaynaklanan gülüm-semesiydi.

Gaston içeri girince oda canlandı.

Her yerde ışıklar yanıp sönmeye başladı; sadece duvarlarda, zeminde ve tavanda değil, havada da renkler yüzüyor, hareket ediyor, eğilip bükülüyordu. Kırmızı, mavi, yeşil, sarı çizgiler, damlalar, parlayan noktalar, duygularımı altüst etti.

Her yerden gelen ama kaynağı belirsiz yeni bir ses duyuldu. Ne kadın sesiydi

bu ne de erkek.

“Hoş geldiniz, Kaptan Xander.”

Gaston yanıma geldi. Öyle yakışıklıydı ki. Saçtığı neşe yüzünden ona sarılasım, yanaklarını öpesim geldi. Işıklar suratında oynaşıyordu. Parlayan noktalar kaşlarında, dudaklarında raks ediyor; Gaston hareket ettikçe, bir parçasıymış gibi, onlar da hareket ediyordu.

Gaston elimi tutup iyice sıktı.

“Em, başardın,” dedi. Gözleri ışıl ışıldı. Bana kahramanıymışım gibi bakıyordu. “Bizi kurtardın. Bundan sonrasını, Spingate ile ben hallederiz.”

Ne demek istiyordu? “Ben... Gaston... hayır...” “Xander,” dedi. “Benim adım Xander.”

Sağ elini başının üstüne kaldırdı. San-yeşil çizgiler, ışıktan bir eldiven giyiyormuş gibi parmaklarında ve avucunda oynaşıyordu.

O büyüleyici gülümsemesiyle bana bakarak, canlanan odayı işaret etti.

“Em, bizi buraya sen getirdin,” dedi. “Kimse ne yapacağını bilmiyordu ama sen biliyordun.”

Odadaki çılgınlık benim için bir anlam ifade etmiyordu. Hiç değilse birazını anlamam gerekmez miydi?

O’Malley şaşkınlıktan donakaldığımı görerek benim yerime konuştu.

“Haklısın, Gaston, bizi buraya Em getirdi. Ne yapacağını biliyor musun?”

Işıltılar içindeki Gaston omuzlarını silkti. “Henüz değil ama aklımda birkaç şey var. Sanırım mekiği uçurmayı biliyorum ama hatırlamam gerek.”

Spingate onun yanına geçti. O da ışıklara bürünmüştü. “Ben de Xander’a yardım ederim,” dedi.

Ellerime baktım, normaldiler. Üstümde hiç ışık yoktu. O’Malley’de de,

Bishop’ta da yoktu.

Spingate yorgun ve bitkin görünüyordu ama coşkuluydu da. Canlı bir meşale gibi parlıyordu. O kadar mutluydu ki sırf yüzüne bakmakla bile ona yeniden âşık olmamak imkânsızdı.

“Diğerleriyle konuş, Em,” dedi. “Her şeyin düzeleceğini söyle. Onlara... eve gittiğimizi söyle.”

Eve. Haklıydı. Bahçe’siyle, tabut odalarıyla, domuzlarıyla, Yetişkinleriyle ve katliamıyla, Xolotl bizim evimiz değildi. Canavarların çok uzun bir zaman önce geride bıraktığı ölü gezegen de bizim değildi. Oralar hiçbir zaman bizim evimiz olmamıştı.

Bizler aşağıdaki gezegende yaşamak için yaratılmıştık.

Bizler Omeyocan’da yürümek için yapılmıştık.

Omuzlarımda bir kol hissettim. O’Malley beni tuhaf odadan çıkarmak istiyordu. Onunla gittim. Dümenli kapının önünde durup tekrar içeri baktım.

Spingate ile Gaston, bir çift melek gibi ışıl ışıldı. Siyah duvarlar ve siyah tavan gözden kaybolmuştu. Duvarların ve tavanın yerinde, havada uçuşan resimler vardı. Resimler o kadar gerçekçiydi ki, elinizi uzatıp dokunabilirdiniz. Resimlerden biri, mekiğin dışındaki odayı gösteriyordu. Bir diğeri, az önce içinden geçtiğimiz karanlık koridorları. Bir başkası, aşağıdaki kahverengili, mavili, yeşilli gezegeni gösteriyordu. Yine bir başkası, dönen, uzunca, bakır bir silindiri gösteriyordu... O silindir hâlâ içinde bulunduğumuz devasa gemiydi.

O’Malley beni nazikçe çekip mekiğin girişine götürdü. Bishop da orada bekliyordu, Matilda hâlâ kucağındaydı. Platform boştu. Rampanın dibinde, El-Saffani, Coyotl ve Farrar nöbet bekliyordu.

Bishop yanıma sokuldu. “O’Malley ile konuştuk,” dedi. “Yeni tabut odasında, herkesin gözü önünde mi yapalım, yoksa mekiğin dışında mı?”

Matilda mücadeleyi bırakmıştı. Hâlsiz hâlsiz yattığı yerde kaderini

bekliyordu. Bana baktı; tek sağlam gözü, dönüp duran kırmızı bir mücevher gibiydi.

Bitkinlikten titreyen bacaklarım beni daha fazla taşımayacaktı. Tabutların arasında kendime bir yer bulmam, yatıp uzanmam, uyumam gerekiyordu.

Bir dakika... Bishop bir soru sormuştu. Yeni tabut odasında mı yapalım?

“Tam olarak, ne yapmaktan söz ediyoruz?”

Soruma yanıt olarak Matilda’yı hafifçe kaldırıp, yaratığı bana tekrar gösterdi.

“Mekiği Gaston uçurabilir,” dedi. “Yani, şuna artık ihtiyacımız kalmadı.”

Matilda’nın bedeni titredi, kemiğin kemiğe sürtünme sesini duydum.

“Bishop diyor ki, beni sessizce mi öldürmek istersin yoksa diğerlerinin gözü önünde mi?” dedi Matilda. “Herkesin gözü önünde yap, küçük lider. Tepeni attırırlarsa, başlarına ne geleceğini insanlara göstermen lazım.”

Konuşma biçimi... Bana yardım ettiğini sanıyordu. Öleceğini düşünüyordu. Ben onun mirasıydım, yaşamını sürdürecek parçasıydım ve Matilda o parçasının başarı kazanmasını, gücü elinde tutmasını istiyordu. Durum tam tersi olsaydı, kendi yapacağı şeyi söylüyordu bana.

Bazıları kurban edilmeyi kabul etmedi.

İstediği buydu: İbreti âlem için, onu kurban etmemi istiyordu. Böylece herkes benden korkacaktı. Korkup itaat edecekti.

Onca ceset, onca ölüm, Xolotl katliamı. Ne kadarı Matilda’nın emriyle gerçekleşmişti? Matilda hiç de cinayet işlediğini düşünmüyordu. O, kıyımının daha büyük bir amaca hizmet ettiğini düşünüyordu.

Eğer bu kadın bensem, nasıl bu hâle gelmişti? On ikinci yaş gününden sonra ne olmuştu da böyle iğrenç bir şeye dönüşmüştü? Matilda, yaşamasına izin verilmemesi gereken, korkunç bir yaratıktı.

Ölmeye hak eden biri varsa o da Matilda’ydı.

Ama ölüm emrini verirsem bu iş onunla birlikte sona erecek miydi? Sıradaki kim olacaktı? Hangi suç yüzünden ölecekti? Matilda'nın suçu toplu katliamdı ve bizim için bir tehdit oluşturması. Yarın Aramovsky yine benim liderliğime meydan okursa, o da mı bir tehdit hâline gelecekti?

Soru, benim ölüm emri verme gücümün olup olmaması değildi çünkü olduğu ortadaydı. Asıl soru şuydu:

Bu gücümü şimdi kullanırsam gelecekte tekrar kullanır mıydım?

Yanıt, şimdiye dek gördüğüm veya yaşadığım her şeyden daha çok korkuttu beni çünkü somut gerçeği reddedemezdim: Yanıtım evetti.

Başımı iki yana salladım. Ben o değildim. Ben Matilda değildim. Ben Em'dim ve Em'in bundan iyisi olmayı seçme şansı vardı.

Rampanın aşağısını işaret ettim. "Oraya bırak. Bizi mekiğe getirdi. Ne istediysek yaptı. Biz de yaşamasına izin vereceğiz."

O'Malley ile Bishop bana delirmişim gibi bakıyorlardı.

"O bizim düşmanımız," dedi Bishop. "Seni silmek istedi."

O'Malley şevkle başını salladı. "Bishop haklı. Matilda ölmeli."

Aynı fikirde miydiler? İkisi hiçbir konuda anlaşamazken, konu bir tutsağı öldürmeye gelince, ortak bir paydada mı birleşmişlerdi? Bishop'ı anlardım. Bishop her şeyi basit ve net görürdü, olaylara 'öldür ya da öl' diye yaklaşırdı ama O'Malley'yi daha karmaşık sanırdım. Hayal kırıklığına uğramıştım.

"Hayır dedim. Buradan gidiyoruz. Başka kimse ölmeyecek. Yeryüzüne indik mi peşimizden gelemeyecek ki. Artık bize zarar vermeye gücü yetmeyecek. Kararım kesindir."

Matilda anlayışla başını salladı. "Unutmuşum," dedi. "Yüce Cinteotl affetsin, bir zamanlar ne kadar idealist olduğumu unutmuşum."

Ben yaşamını bağışlıyordum, o ise benimle dalga mı geçiyordu?

Bir çığlık, bir savaş nidası, beni yerimden sıçrattı.

El-Saffani, Farrar ile Coyotl'ın şaşkın bakışları altında, koşarak rampadan uzaklaşmaya başladı. Kırmızı-gri ikizler, çığlık ata ata, kemik sopalarını başlarının üzerinde sallayarak, kemerli girişe doğru koşuyordu. Orada, bir çift buruşuk, kömür karası canavar, acı verici bir çabayla titrek ve sarsak adımlar atarak, içeri giriyordu. Canavarlardan birinin elinde bir balta vardı, ötekinin elinde mücevherli bir asa.

Bizi bulmuşlardı.

"El-Saffani, geri gelin!" Haykırışım odada yankılandı ama ikizler kendi vahşi ulumalarının arasında sesimi duymuşsa da yanıt vermediler.

Rampadan inmeye koyuldum. İki adım atmıştım ki bir erkek eli kolumu kavradı. O'Malley beni tutuyordu ama kolumu çekip kurtardım. Gömleğimin kolunun yırtıldığını duydum. Rampanın sert uçlan ayaklarıma battı. Bishop bir hışımla arkamdan geliyordu.

Yolu yarılamıştım ki Spingate'in haykınşıyla durdum. Mekiğin girişinden sarkmıştı.

"Em, herkesi içeri al! Koridoru görebiliyoruz, başkaları da geliyor! Gaston, mekiğin bizi koruyacağını söylüyor!"

Rampadan indim, ayağım metal zemine vurdu. El-Saffani hedeflerine giden yolu yarılamıştı. Kemerli girişe bakınca kalbim buz kesti.

İki canavar yalnız değildi.

Arkalarından yüzlercesi içeri doluştu. Hareketleri aksak ve kesik kesikti, attıkları her adımda bir sancı nöbetine tutuluyor gibiydiler: Yüzyıllar önce ölmesi gereken hastalıklı bedenlerden oluşan bir antik karanlık ordusuydular.

Bazılarının kollarında gümüş bilezikler vardı.

Durdum. Bishop da yanımda durdu. Matilda hâlâ kollarındaydı.

"Hele şükür," dedi Matilda. Sesi minnettarlıkla ve büyük olasılıkla, her şeye

karşın bu olaydan sağ çıkabileceği umuduyla doluydu. “Kaptan Xander sonunda silahları çıkarmış.”

Bishop’ın kükremesinin yanında en iyi sesim bir fısıltı gibi kalırdı.

“El-Saffani, durun!”

Sesi zeminde, tavanda ve duvarlarda yankılandı. İkizler yine duymadı. Hücuma geçmiş, haykırarak, sopalarını sallıyordu.

Parçalar duyulabilir bir çıt sesiyle yerine oturdu. Bahçe’de yetişkinleri yenmiştik, çünkü yanlarına silah almamışlardı, çünkü bizi canlı istiyorlardı. Oysa şimdi mekiklerini ele geçirmiş, Omeyocan’a varmalarının yegâne yolunu ellerinden almıştık. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Onlan sonsuza dek bu gemiye mahkûm etmemize göz yummaktansa, çoğumuzu öldürmeyi tercih ederlerdi.

Canavarlar kollarını kaldırdı. Bilezikler akkor hâlinde parladı.

İkizler kapıya varmak üzereydi.

Ömrümde duymadığım, cızırtılı bir ses duydum; sanki bir hayvan canlı canlı kızgın yağa atılıyordu. Derken bileziğin ucundan titrek ışıklar fırladı. Beyaz bir ışık El-Saffani’nin silüetini çizdi: Sırtlan, kör edici ışığın önünde, kara bir gölge gibi kaldı. Bir saliseliğine bunu gördüm, ardından sırtlannın öbür tarafını görebildim.

El-Saffani’nin savaş çığlıklan sonsuza dek sustu. Yere saçılan yüzlerce kanlı parça, canavarların ayaklan-nın dibine yuvarlanıp durdu.

Ciğerlerimden bir feryat koptu, çıkışı öyle sert, öyle aniydi ki boğazım yandı.

Bu caniler arkadaşlanmı öldürmüştü.

Gözlerim yaşlarla doldu. İçime çöken çaresizliğin altında ezildim ama dişlerimi sıkıp kendimi zorlayarak, o histen kurtuldum. Vakit yoktu.

Bileğini tuttuğum gibi, Matilda’yı Bishop’ın kollarından kopardım. Antik yaratık sertçe yere düştü.

“Herkes içeri girsin!” Koşarak rampadan çıktım. Daire-yıldızlar o kadar hızlıydı ki yanımdan geçip gittiler. O’Malley ile birlikte koşarak içeri girdik. Kapıdan içeri girer girmez, sağıma dönüp bağırdım. “Gaston! Bizi buradan çıkar!”

Coyotl ile Farrar tabut odasına koştu. Bishop ile O’Malley koridorda benim yanımda kaldı.

Yer sarsıldı: Mekiğin kapıları kapanıyordu. Kapıların arasından, rampanın dibinde Matilda Savage’ı gördüm. Bir kalçasının üstünde yatmış, fır dönen tek kırmızı gözüyle bana bakıyordu.

Yaratıcımın halkı düşe kalka bize yaklaşıyordu. Kollarını bana doğrulttular, bileziklerinin beyaz parıltısı kör edici bir titreşim yarattı.

Mekiğin kapısı bir ıslık sesi çıkararak kapandı. Bir saniye önce ölümün kıyısındayken, şimdi yüzümün bir karış ötesinde kırmızı metal kapılar vardı. Bir şey cızır-dayarak mekiğe çarptı ama içeri hiçbir şey girmedi.

Gaston’un her yerden duyulan ama kaynağı belirsiz bangır bangır sesi, mekiğin içinden geliyordu.

“Tabutlara girin! Tabutlara girin ve kıpırdamadan yatın!”

Biri beni çekiyordu, Bishop beni büyük odaya götürüyordu.

Yeniden karanlığa girmeyecektim, giremezdim.

Elimi yumruk yaptım: Yumruğumu Bishop’m gözüne doğrulttum. Kısacık bir an Latu aklıma geldi, derken Bishop kollarımı öyle sert tuttu ki kemiklerimin büküldüğünü hissettim.

Gaston’un sesi gümbürdedi: “Sıkı tutunun, eve gidiyoruz! Tabutlarınıza girin, yoksa ölürsünüz!”

Ellerimi kurtarmaya çalıştım ama Bishop’ın tutuşu, beni bir zamanlar tabutuma bağlayan o metal çubuklarla yarışırdı.

“Bishop, bırak beni! Oraya giremem. Giremem!”

Beni kaldırıp geniş omzuna attı ve tabut odasına götürdü.

Yumruk attım, tekmelemeye çalıştım. Sırtını tırmaladım.

“Sakın ha, Bishop! Beni karanlıkta bırakma!”

Onu tekrar tırmaladım, parmaklarımda kanını hissettim. Sağımda solumda tabutlar vardı. Tabutlarına girmemiş olanlar, emekleyerek boş tabut arıyordu.

Bileğimi iki el kavradı. O’Malley’in elleri.

“Em, dur artık! Her şey yoluna girecek!”

Başımı kaldırınca çaresiz bir korkuda boğulan koyu mavi gözlerini gördüm. Yüzümde meşum bir ifade belirdiğini hissedebiliyordum. Nefretimi ona yönelttim.

“O’Malley, Bishop’ı öldür! Beni karanlığa hapsetmek istiyor. Ölürüm de oraya dönmem!”

Mücadele ettim, tekmeledim, çırpındım ama ikisi de benden çok daha güçlüydü. Neden anlamıyorlardı? Karanlıkta insanı ısıran şeyler vardı. Gölgeler beni ele geçirmek, boğmak istiyordu. Yeniden kapana kısılırsam, sonsuza dek orada kalırdım.

Brevver’ın bir oyunuydu bu. Hepimizi ele geçirmek için Matilda ile iş birliği yapmıştı. Beni ele geçirip zihnimi silmek istiyordu. Üstüme yeni veriler yazacaklardı. O da yetmiyormuş gibi cezalandırmak için beni önce karanlığa hapsedecek, sonra da...

Dünya dönüyordu. Bir saniye sonra neler olduğunu, sırtımdaki yumuşaklığın ne anlama geldiğini fark ettim.

Arkadaşlarım bana bir tabut bulmuştu.

Eller beni sabit tutuyordu. Sola savrulup kumaş kaplı duvara çarptım. Kimse bir şey yapmamıştı. Mekik yü-zündendi, hareket ediyordu. Bunu fark edince kör edici korkumu bir kenara bırakıp kısa bir süreliğine doğru dürüst düşünebildim: Gaston ile Spingate. Mekik Xo-lotl’dan ayrılıyordu. Bizi

buradan götürüyordu.

Bishop ile O’Malley, yalnızca doğrulup oturmamı veya üzerlerine saldırmamı engelleyecek kadar bir güç kullanarak beni yattığım yere sabitledi. Bir tabuttaydım, karanlıkta kalacaktım, arkadaşlarım bana ihanet etmişti, mücadele etmek zorundaydım, öldürmek zorundaydım.

Yüzüme yakın bir yüz, bana bakıyordu. Küçük bir yüz. Bir kızın yüzü. Temiz bir gömlek giyiyordu. Esmer

tenli, siyah saçlı, kara gözlü. Alnında tırtıklı bir daire vardı.

Zubiri’ydi.

“Em, her şey yoluna girecek,” dedi. “Korkma.” Gülümsedi.

Öyle sakindi ki. Korkmuyor muydu? Ben ondan büyüktüm. Benim onu yatıştırmam gerekmez miydi?

“Burada kalamam,” dedim Zubiri’ye, sanki küçücük kız Bishop’ın hakkından gelebilirmiş veya O’Malley’ye emirler verebilirmiş gibi. “Bir kez daha tabuta giremem. Söyle onlara.”

Sesimin öfkeli, tehlikeli ve tehditkâr çıkmasını istiyordum ama ağzımdan çıka çıka acınası bir inilti çıkıyordu. Kimseye emir verdiğim yoktu: Yalvarıyordum.

Zubiri başını iki yana salladı. “Bu bir tabut değil, Em. Yatak. Sen de şimdi yatağın içine girmek zorundasın. G kuvveti ne demektir, biliyor musun?”

Bilmiyordum. O lafı hiç duymamıştım. Başımı iki yana salladım.

“Eğer kendini güvenli bir şekilde korumazsan, kabinin içinde oradan oraya savrulursun demek.” Zubiri’nin sesi teskin ediciydi. Hiç ama hiç endişeli değildi. “Bu mekik uçunca, Em, eğer içeride kalmazsan büyük ihtimalle ölürsün.”

Bana yardım etmek istiyordu. Ama bana yardım etmesine izin vermem için bu kâbus kutusunda kalmam gerekiyordu.

Bishop’a baktım.

“Sakin ol, Em,” dedi. “Her şey yolunda gidecek.”

O’Malley’ye baktım.

“Güvendesin,” dedi. “Bizi oradan çıkardın. Şimdi arkana yaslan da biz de gidelim. Omeyocan’a bu kadar yaklaşmışken, burada ölmek istemiyorum.”

Omeyocan.

O gezegene gidiyorduk. Biz oraya gitmek için yaratılmıştık.

Dünyam yine sarsıldı. Hem de o kadar şiddetle sarsıldı ki O’Malley, Bishop ve Zubiri, paldır küldür yere düşerek, başka tabutların içine girdiler. Beni tutan kimse kalmamıştı. Kaçabilirdim. Ama kaçmadım.

Burada, bu tabutta kalmazsam, beni yakalamaya çalışacaklardı. Zubiri haklıysa, beni güvende tutmaya çalışırken ölebilirlerdi.

Bishop ile O’Malley’ye bir zarar geldiğini görmektense karanlıkta delirirdim, daha iyiydi.

Gözlerimi kapatıp sakin olmaya çalıştım.

Tabutun kumaş kaplı kenarları üstüme üstüme geliyordu. Boynumun karıncalanarak beklediği iğne ucunun, saniyeler içinde geleceğini biliyordum. Bu kez tıkanmayacaktı; yana yana, çığlık çığlığa ölecektim... Ama sükûnetimi korudum.

Gaston’un sesi havayı yırttı.

“Son uyarı, millet. Gidiyoruz!”

O’Malley’nin emekleyerek sağımdaki tabuta girdiğini duydum. Bishop kendini solumdaki tabuta attı.

İki yanımda da tabutumun kenarlarından birer erkek eli uzandı.

Parmaklarım parmaklarıyla buluşup kenetlendi.

O’Malley sağ elimi tutuyordu. Teni sıcak ve yumuşaktı.

Bishop sol elimi tutuyordu. Elleri kaba ve sertti. Elimi öyle bir sıktı ki canım acıdı ama aldırmadım: Bana korunduğumu hissettiriyordu.

Bir şey duyunca başımı kaldırdım. Tabutun ayak ucundan kalkan bir kapak, yavaşça üzerime kapanıyordu. Dizlerimi geçti, uyluklarımı, kalçamı geçti...

Çocukların elini bıraktım.

Ellerimi göğsümün üstüne koydum.

Kapak yüzümü geçti.

Her şey karardı.

Önce bir tık, derken bir ıslık sesi duyuldu. Tabut yanlarıma, sırtıma, göğsüme ve yüzüme baskı yapıyordu. İçimde bir çığlık oluştu. Bu durdurulamaz çığlık, bedenimin ani ve yararsız hareket etme ihtiyacının bir ürünüydü.

Derken burnuma tuhaf bir koku geldi. Neredeyse anında bedenim gevşemeye başladı.

Dünya yeniden sarsıldı. Yok, dünya değil, mekikti sarsılan. Önce sağa doğru sert bir çekiş hissettim, ardından sola, sonra da yukarı. Eğer tabut üstüme baskı yapmasaydı savrulup sağa sola çarpa çarpa kemiklerim un ufak olurdu.

Zubiri haklıydı.

Tabutlar bir zamanlar ölüm vadediyordu: Şimdiyse hayatın ta kendisiydiler.

Çekiş hissi azaldı, ardından kayboldu.

Havada süzülüyorduk.

Gözlerim kapandı. Şu koku... güzeldi. Artık gergin değildim. Yorgundum. Çok yorgundum.

Gözlerimi kırpıştırdım, en azından kırpıştırmaya çalıştım ama gözümü bir kere kapattıktan sonra bir daha açamadım.

Uyku beni ele geçirmeden önce bir an şu kısacık hayatımda başımdan geçenler kafamda yeniden canlandı. Dehşet verici bir sürü şeyle karşılaşmıştık. Yong'u öldürmüştüm. Latu'yu kaybetmiştik. Bello'yu kaybetmiştik. El-Saffani'yi kaybetmiştik.

Gözyaşlarını ölen arkadaşlarım için aktı. Artık elimden hiçbir şey gelmezdi. İçimi kaplayan umutsuzluk dalgalarıyla savaşmanın manası yoktu. Arkadaşlarım ölmüştü, onları bir daha asla göremeyecektim.

Var olmamaları gereken yaratıklar yüzünden verdiğimiz trajik ve aptalca kayıplara karşın, arkadaşlarımın boş yere ölmediğini biliyordum. Hepsiyle gurur duyuyordum. Sağ kalanlarla da öyle. Çünkü hep beraber, el ele kazanmıştık.

Bir zindanda uyanmıştık. Silinmek üzere yaratılmıştık. Yetişkinler bize mal demişti. İnsan olmadığımızı söylemişlerdi.

Onlara yanıldıklarını göstermiştik.

Yetişkinler, canavarlar, Değerliler veya her ne iseler, bize aldırış etmiyordu. Neye inandığımıza, neyi savunduğumuza, nelerden hoşlandığımıza, kimi sevdiğimize, ne düşündüğümüze aldırış etmiyordu. Onlar yalnızca kendilerinin bir kopyasını istiyordu. Onlar sonsuza dek yaşayabilmek için çocukları öldürmekten çekinmiyordu.

Bizler onlara benzemek için yaratılmıştık ama bileğimizin hakkıyla başka bir yol seçmiştik. Peşimizden gelemezlerdi. Kim olmak istersek, o olabilirdik. Artık yeni bir gelecek kurabilirdik. Hata yapacaksak, o hatalar en azından bizim hatalarımız olacaktı.

Kafamın içindeki karanlık büyüyerek, dışarıdaki karanlıkla birleşirken, dalmadan önce son bir düşünce içimi huzurla doldurdu.

Biz Doğum Günü Çocuklarıydık.

Omeyocan’a gitmek üzere yola çıkmıştık.

Uçuyorduk.

YAZARDAN KÜÇÜK BİR RİCA

Sevgili okur:

Zaman ayırıp romanımı okuduğunuz için teşekkür ederim. Umarım başından sonuna kadar keyif almışsı-nızdır.

Ön yargılı davranmak istemem ama sizden bir iyilik isteyeceğim: Lütfen, kitabı sizden sonra okuyacak, hikâyedeki ters köşeleri ve sürprizleri kendi kendilerine keşfetmek isteyecek olan insanları düşünün.

Başka bir deyişle, şunu rica ediyorum: Başkalarına, olay örgüsüne dair, sürprizi kaçıracak bir ipucu vermeyin.

Lütfen ama lütfen.

Blogların, Goodreads ve Amazon yorumlarının, Tvvitter’ın, Facebook’un ve bir sonra ki sosyal medya güç merkezi ne olacaksa onun hüküm sürdüğü bu dünyada, bir kitabı sevdirmek de sevdirmemek de maalesef çok kolaylaştı. Paylaşımlarınızda olay örgüsüne dair anahtar noktalar veya ifşaatlar yer alırsa, diğer insanlar, kitabı özel kılabilecek keşif anlarını yaşama şansını yitirir.

Bir okurun şaşırmak için tek bir şansı vardır.

Eğer twitter kullanıcısı veya blog yazarıysanız, eğer yorumlar ve paylaşımlar yapıyorsanız (Umarım yapı-yorsunuzdur!), lütfen ağızınızdan bir şey kaçırmayın. Siz, sürprizi kaçmadan bu öykünün keyfini çıkarma şansı buldunuz. Aynı şansı başkalarına da tanırsanız çok sevinirim.

Teşekkürler.

Scott

TEŞEKKÜRLER

Scott, uzmanlık araştırmaları için aşağıdakilere teşekkür etmek ister:

Dr. Joseph A. Albietz III, M.D.

Dr. Nicole Gugliucci, Ph.D Dr. Phil Plait, Ph.D Sydney Sigler Maria Walters

Geri bildirimler için:

Julianna Baggott Byrd Leavell Rebecca E. Rae Holly Root Jody Sigler

Beni bu kitabı yazmaya iten Justin Manask'a ve iş ortağım A. Kovacs'a özellikle teşekkür ederim. Onlar olmasaydı eserimi asla bitiremezdim.

Scott Sigler

Hepsi de New York Times çoksatan olan on beş roman, altı kısa roman ve düzinelerce öykü yazmış olan Scott Sigler köpeği Reesie ile birlikte

^GO! KİTAP

San Diego'da __

yaşamaktadır. UyarJ^^ kitaptan oluşan seriraHK kitabıdır.**

w\vw.IstanbTtök com.tr